

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEGAN BANNEN

HART VE MERCY'NİN

ÖLÜLER

ŞARKISI

FANTASTİK

GERÇEK AŞK ONLAR İÇİN ÖLÜM OLABİLİR

Tanria'nın garip ve büyülü diyarlarında mareşallik görevi yapan **HART**, yalnızlığını düşünmek için bolca zamanı olan bir adamdır.

MERCY ise hiç boş vakit bulamayan bir kadındır; tek başına Birdsall & Son Cenaze Hizmetleri'ni ayakta tutmak için çabalarken Hart gibi huysuz tiplerle sürekli karşılaşır.

Mercy ile yaşadığı bir başka sınır bozucu olaydan sonra Hart "Bir Arkadaş"a hitaben bir mektup yazar. Şaşırtıcı bir şekilde, mektubuna gizli birinden bir cevap alır ve aralarında beklenmedik bir dostluk başlar.

Ancak Hart'ın bilmediği bir şey vardır: Onun mektup arkadaşı, onu en çok sinirlendiren Mercy'dir. Tanria'daki tehlikeler arttıkça, bu iki beklenmedik mektup arkadaşları arasında hem duygusal hem de fiziksel bir yakınlaşma olur.

Ancak gerçeği öğrendiklerinde, mektup arkadaşlarının aslında birbirlerinin en büyük düşmanları olduğunu fark ettiklerinde, bu ilişki hayatta kalabilir mi?

HART VE MERCY'NİN ÖLÜLER ŞARKISI İÇİN ÖVGÜLER

"Gerçekten ilginç bir romantik anlatı"
INDIA HOLTON

"Bu kitabı romantikler için yazdım."
JEN DELUCA

"Sensiz, tutkulu ve ilgi çekicidir."
VIVIAN SHAW

"Eğlenceli ilginç bir okuma."
SIERRA SIMONE

artemisayınları X artemiskitap @ artemisayınları

ARTEMIS YAYINLARI

YAYIN NO: 2514

HART VE MERCY'NİN ÖLÜLER ŞARKISI

Megan Bannen

Örijinal Adı: *The Undertaking of Hart and Mercy*

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

Çeviren: Oya Özaltın

ZM

Editör: Layla Tiryaki

San Okuma: Büşra Tekin

Kapak Uygulama: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Emel Dilek Parlak

1. Basım: Temmuz 2024

ISBN: 978-605-304-977-7

Sertifika No: 43949

Düzenleme

Ny.Ozlem

Hart ve Mercy'nin Ölüler Şarkısı

© 2023, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ud. Şti

The Undertaking of Hart and Mercy

© 2022, Megan Bannen

Kitabın Türkçe yayın hakları AnadoluLit Telif Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayın Dağıtım San. Ve Tic. Ud. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com - www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

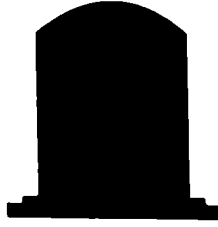
Çiğnehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

MEGAN BANNEN

HART VE MERCY'NİN
ÖLÜLER
ŞARKISI

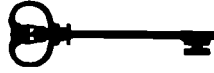

Çeviren: Oya Özalın

ARTEMİS YAYINLARI

Mike'a...
Harika bir hayatımız var tatlım.

Birinci Bölüm

Birdsall & Son Cenaze Hizmetleri'ne bir ceset bırakmak hep bir kumardı ama bu sabah Yüce Şans Gelini, Hart Ralston'dan yanaydı.

Hart, alnını kapı çerçevesine vurmamak için lobiye girerken her zamanki gibi başını eğdi. Ölüm tanrılarının; Tuz Denizi, Gardiyan ve Kemik Büyükbaba'nın renkli resimleri altın çerçevelerle duvarları süslüyordu. Ceviz ağacı bir sehpanın önünde iki yeşil kadife koltuk vardı; sehpanın tuhaf çizgileri odaya tatlı bir çekicilik veriyordu. Nostaljik kahve çekirdeği kutuları, pırıl pırıl bir tezgâhın üzerinde kalemler ve şekerler için yuva görevi görüyordu. Burası Cunningham'ın Cenaze Hizmetleri gibi saygın bir yerin kasvetli, ciddi lobisi değildi. Burası, diğer insanların ölümlerini kollarını açarak karşılayan bir cenazecinin dehşet verici sıcaklığıydı.

Koltuklardan birinin üzerindeki köpek dışında içerisi boştu. Köpek, kaburgalarını o kadar sert kaşıyordu ki en sevdiği Tanria Mareşali'nin kapıdan içeri girdiğini fark etmedi. Hart, köpeğin arka patisinin güneş ışığında tüylerden bir kasırga oluşturmasını ve ardından tüylerin kadife döşemeye dökülmesini keyifle izledi.

“Aferin, Leonard,” dedi Hart. Mercy Birdsall’ın, köpeğinin mobilyaların üzerinde debelenmesini istemediğini iyi biliyordu.

Leonard adını duyunca canlandı ve kısa kuyruğunu salladı. Sandalyeden fırlayıp kendisini aynı keyifle okşayan Hart’ın üzerine atladı.

Leonard çirkin bir canavardı, yarı *boxer* yarı ne olduğunu da tanrılar bilirdi; benekliydi, gözleri bozuk ve damarlıydı, çenesi gevşekti. Başka bir durumda, bu sadece sahibinin sevebileceği bir yüz olurdu ama Hart’ın, Tanria Mareşalleri’nin Batı İstasyonu’nun eteğine dilenci çocuklar gibi yapışan tüm sınır kasabalarında yer alan en az sevdiği cenazeciye gelmeye devam etmesinin bir sebebi vardı. Leonard’ın koltuğun altından çıkardığı tenis topuyla bir süre oynadıkları koşup getirme oyunundan sonra Hart, yeleğinin cebinden saatini çıkardı ve öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde olduğunu fark edip işine devam etmeye karar verdi.

Bir an şapkasını çıkarıp aşırı uzamış sarı saçlarını parmaklarıyla geriye taradı. Nasıl görüldüğünü umursamıyordu. En azından Birdsall & Son’da... Aslında, dua eden bir adam olsaydı hiçbir kelime oyununa gerek kalmadan Meryem Ana’ya merhamet için yalvarırdı. Ama o pek öyle biri değildi. Hatta dua eden biri de değildi, bu yüzden dini köpeğe bıraktı.

Tezgâhtaki zile basmadan önce, “Benim için dua et Leonard,” dedi.

“Baba, şuna bakabilir misin?” Mercy’nin sesi Birdsall & Son’ın derinliklerinin bir yerinden duyuldu; babasının duyabileceği kadar yüksek ama binanın karşı tarafında bağırان arsız birine ait olamayacak kadar da yumuşaktı.

Hart bekledi.

Ve bekledi.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı zili tekrar çalarken.

Bu sefer Mercy tedbiri elden bıraktı ve bağırdı: “Baba! Zil!” Ancak bu çağrısı sessizlikle karşılandı ve Hart tezgâhın başında durmaya devam etti, sabırsızlığı her geçen saniye daha da artıyordu.

Köpeğe doğru başını salladı. “Lanet olası Tuz Denizi aşkına, sahibin bu işi nasıl devam ettiriyor?”

Leonard’ın kuyruğu yeniden harekete geçti ve Hart, *boxer* melezi olan sevgi dolu hayvanı okşamak için eğildi.

“Çok üzgünüm,” dedi Mercy, tezgâhın arkasındaki yerini almak için arkadan koşarken nefes nefeseydi. “Birdsall & Son’a hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Hart doğruldu. Mercy’nin başında dikilirken çalkalanan midesinin sakinleşmesini (umarak) bekledi.

“Ah, sen miydin,” dedi Mercy. Kelimeler ve onları taşıyan isteksiz ses tonu, kurşundan bir ağırlık gibi dilinden dökülüyordu. Hart dişlerini sıkma dürtüsüne direndi.

“Çoğu insan, söze *merhaba* ile başlar.”

Mercy, “Merhaba, Hart-ache¹,” diye iç çekti.

“Merhaba, Merciless.²” Hart, Mercy’nin garip bir şekilde dağınık görünümüne bakarken yüzünde ince, düşmanca bir gülümseme vardı. Hart, onun hakkında başka ne söylerse söylesin, Mercy genellikle çok derli topluydu. Parlak renkli elbiseleri uzun, dolgun vücudunu sarardı ve aynı şekilde parlak rujunu dolgun dudaklarına titizlikle sürmüştü olurdu. Ancak bugün tulum giymişti ve yanık teni terden ıslanmış, kırmızı kemik çerçevesi gözlükleri burnundan aşağı kaymıştı. Sanki bir su yolunda son hızla giderken başını camdan dışarı çıkarmış gibi saçını bağlayan çiçekli fulardan birkaç koyu bukle dışarı fırlamıştı.

1 *Ing.* İstirap. Hart ismiyle bağdaştırılmış. -ed.n.

2 *Ing.* Acımasız. Mercy ismiyle bağdaştırılmış.-ed.n.

Mercy, “Hâlâ hayattasın sanırım,” dedi sakince.

“Öyleyim. Sevindiğini bu kadar belli etme.”

Sevincine hâkim olamayan Leonard, Hart’ın karnına doğru zıpladı ve Hart, o tatlı çeneyi elleriyle sıkmaktan kendini alamadı. Böylesine harika bir köpeğin, ofis yöneticilerinin en kötüsüne ait olması çok utanç vericiydi.

“Köpeğimi sevmek için mi geldin yoksa gerçekten bırakacak bir cesedin var mı?”

Hart’ın damarlarında soğuk bir aşağılanma duygusu dolaşsa da Mercy’nin bunu görmesine izin vermedi. Sanki Mercy kafasına bir arbalet dayamış gibi Hart ellerini kaldırdı ve sahte bir masumiyetle, “Bir fincan çay için uğradım. Kötü bir zaman mı?” diye sordu.

Sevgiden yoksun kalan Leonard daha da yükseğe sıçradı ve Hart’ın kaburgalarına çarptı.

“Leonard, otur!” Mercy, köpeğini tasmaından yakalayıp üst kattaki dairesine sürükledi. Hart köpeğin kapıyı eşelediğini ve tahtanın arkasında yürek parçalayıcı şekilde sızlandığını duyabiliyordu. Mercy’nin hem Hart’ı hem de köpeğini birbirlerinin arkadaşlığından mahrum bırakması canavarcaydı. Her zamanki gibi!

Mercy, “Peki, nerede kalmıştık?” dedi geri döndüğünde yumruklarını kalçalarına dayayarak. Bu hareketi, tulumunun önlük kısmının göğüslerinin üzerinde gerilmesine neden olmuştu. Dekoltenin açıklığı, *Hey, şunlara bak! Muhteşem değiller mi?* diye bağıyor gibiydi. Mercy’nin böyle muhteşem göğüslere sahip olması haksızlıktı.

“Sanırım bir ceset bırakıyorsun?” diye sordu Mercy.

“Evet. Anahtar yok.”

“Bir tane daha mı? Bu haftaki üçüncü kimsesiz dostumuz.”

“Daha fazla ceset, senin için daha fazla para demek. Sevinçten havalara uçarsın sanmıştım.”

“Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım. Seninle rıhtımda buluşalım. Orada bir zil olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Resepsiyonda kayıt yaptırmanın resmiyetini tercih ederim.”

“Eminim edersin.” Mercy gözlerini devirdi ve Hart, gözlerinin onun güzeller güzeli yüzünden fırlamasını diledi.

“Burada başka kimse çalışmıyor mu? Bunu baban neden yapamıyor?”

Yüce Şans Gelini’nden gelen bir hediye gibi, Roy Birdsall’ın efsanevi horlamalarından biri lobiyi ofisten ayıran ince duvarın arkasından taşarak ortamı dörtmala sardı. Hart, yüzü utançtan kararan Mercy’ye sırtıttı.

Mercy dişlerinin arasından, “Rıhtımda buluşuruz,” diye tekrarladı.

Hart şapkasını takıp otodokuna³ doğru yürürken de onu rıhtıma yanaştırırken de sırtıtmaya devam ediyordu.

“Buna hazır olduğuna emin misin?” diye sordu Hart, Mercy’ye kamyonun yük ambarının kapısını hızla açarken. Onun bunu son derecede küçümseyici bulacağını çok iyi biliyordu.

Mercy kimsenin, özellikle de onun yardımına ihtiyacı olmadığını kanıtlamak istercesine, tekerlekli taşıma aracını asılı durduğu duvardan kaptı. Hart’ın yanından geçerek ambara girdi ve yelken bezine sarılı bedeni uzman hareketlerle çubuklara bağladı. Ne yazık ki bu özel ceset, kalın yelken bezinin içinden bile sızdırıyordu. Hart cesedi buzun üzerinde saklamasına rağmen çürüyen bedenin sıvısı tamamen donmamıştı ve Mercy’nin elle-

3 Hem karada hem suda gidebilen bir çeşit araç. -ed.n.

rine, kollarına ve tulumunun ön kısmına bulaşmıştı. Mercy'nin yüzüne yansıyan dehşetin tadını çıkaran Hart, dilini yanağına bastırarak ona doğru yanaştı. "Söylemiştim demek istemiyorum ama..."

Mercy cesedi onun yanından çekip kendisine yer açmak için onu dışarı çıkmaya zorladı. "Hart-ache, eğer yardımımı istemiyorsan belki de kendine bir ortak bulmalısın."

Bu ima Hart'ın Mercy fitilini ateşlemişti. Sanki ortak bulmak istese zorluk çekermiş gibi... Ki istememişti.

"Senden yardım istemedim." diye karşılık verdi. "Söyleyene bakın."

Mercy taşıyıcıyı durdurdu ve ayakkabısının ucuyla destek çubuğunu çıkardı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu demek oluyor ki, sana da yardım eden kimseyi görmüyorum." Hart, Mercy'nin cesedi işlemek amacıyla devletten aldığı maaş için tamamlaması gereken evrakları siyah yeğinin cebinden çıkarıp ona uzattı. Yanında gerekenden bir saniye dahi fazla zaman harcamak zorunda kalmamak için ne yapılması gerektiğini çoktan öğrenmişti.

Mercy kâğıtları almadan önce bir elini kalçasının üstündeki temiz kumaşa sildi. Hart'ın elleri mantıksızca kaşınıyor, onun kalçasının yuvarlak kıvrımlarının kendi ellerinde nasıl hissettireceğini merak ediyordu. Mercy ona doğru yaklaşıp parmaklarının ucunda yükseldiğinde, Hart'ın beyni istenmeyen şehveti bir kenara itmeye çalıştı. Çoğu kadın bir merdiven olmadan Hart'ın başının yakınına ulaşamazdı ama Mercy, kırmızı bez ayakkabılarının ucunda durunca onun öpüşme menziline girecek kadar uzundu. Büyük kahverengi gözleri, gözlük camlarının arkasında parlıyordu ve sözlerini onun yüzüne doğru savururken tüm vücudunun beklenmedik yakınlığı tuhaf bir şekilde samimi hissettiriyordu.

“Ne düşündüğümü biliyor musun, Hart-ache?”

Hart huzursuzluğunu bastırıp sesini soğuk tuttu. “Söyle, Merciless.”

“Bu kadar pislik olduğuna göre acınası, arkadaşı olmayan bir zavallı olmalısın.” *Pislik* derken pis elinin işaret parmağıyla Hart’ı göğsünden dürttü. Adamın yeleşinin kahverengi noktacıklarla lekelenmesine ve Hart’ın iskelenin kenarına tökezlemesine neden oldu.

Sonra başka bir şey söylemesine fırsat vermeden indirdiği kapının yankılanan çınlamayla aralarına kapanmasına izin verdi.

Hart iskelenin kenarında sersemlemiş bir sessizlik içinde sendeleyerek duruyordu. Yavaşça dengesini kazandığında Mercy’nin sözleri derisinin altına ve damarlarına sızmıştı.

Mecbur kalmadıkça buraya bir daha asla gelmeyeceğim, diye kendine yüzüncü kez söz verdi. Birdsall & Son, Tanria’da kimlik etiketi olmadan bulunan cesetlerin teslim edildiği tek resmî yer değildi. Artık anahtarsız kadavralarını Cunningham’a götürecekti. Ama düşündükçe bunların bir yalan olduğunu anladı. Tanria’da ne zaman bir asiye öldürse, cesedi Birdsall & Son Cenaze Hizmetleri’ne getiriyordu.

Bir köpek için.

Çünkü Hart acınası derecede arkadaşsız bir zavallıydı.

Bunu zaten biliyordu ama Mercy’nin de bunu biliyor olması gerilmesine neden oldu. Otodokuna bindi ve karakola doğru sürdü. Direksiyonu çok gergin bir şekilde tutuyordu ve Mercy’nin onu alt etmesine izin verdiği için kendini azarlıyordu.

Mercy’nin kendini beğenmiş şekilde, *Ah, sen miydin*, deyşi... Sanki lobiye Hart yerine bir çöp konteynırı faresi gelmişti.

Mercy’nin her sözü, sivri ucu Hart’ın yüzüne fırlatılmış bir raptiye gibiydi.

Onunla ilk kez dört yıl önce tanıştığında, Mercy üzerinde parlak sarı bir elbiseyle lobiye girmişti; kasvetli bir günde bulutların arasından sızan güneş ışığı gibiydi. Gözlüklerinin ardındaki büyük kahverengi gözleri onunkilerle buluşup genişlemişti ve Hart'ın bulutlu bir sabah gökyüzü kadar soluk gri irislerinin rengine bakarken, Mercy'nin zihninde kelimelerin şekillendiğini görebiliyordu.

Yarı tanrı.

Hart şimdi hangisinin daha kötü olduğunu düşünürken buldu kendini: Onu ilahi bir ebeveynin çocuğu olarak gören genç ve güzel bir kadın mı? Yoksa ondan nefret eden Merhametsiz Mercy mi?

Mıntıka W-38'deki görev yerine dikkat çekmeden dönebileceğine dair beslediği tüm umutlar, Şef Maguire'ın Batı İstasyonu'nun ön kapısından kendisine seslendiğini duyunca yok oldu. Şef, ofisinde panjurların önünde durmuş, sanki saldırmak için orada bekliyordu.

“Mareşal Ralston.”

Alma'nın sesini duyunca Hart'ın tüm vücudu çökmek istedi ama çantasını yolcu koltuğundan alıp kapıyı metalik bir *gümbürtüyle* kapatırken omuzlarını dik tutmaya çalıştı.

“Merhaba, Şef.”

“Neredeydin?”

“Eternity'de. Mıntıka W-38'den bir asi çıkardım ama anahtarı yoktu. Çürüme o kadar kötüydü ki onu erken getirmeye karar verdim. Zavallı küçük piç.”

Alma, her zaman yanında bulundurduğu dumanı tüten kahve kupasının kenarından ona baktı, deniz mavisi yarı tanrı gözleri geniş kahverengi yüzünde ışıldıyordu.

Hart dudaklarını büzdü. “Benim zavallı, küçük bir piç olduğumu mu ima ediyorsun?”

“Bu bir imadan ziyade gerçek.”

“Biraz...”

“Sosyal hayatın yok. Hep çalışıyorsun. Evim diyebileceğin bir yerin bile yok. Birkaç gece otelde kalıyorsun, sonra hep buradasın.” Başparmağını Batı İstasyonu’nun ötesinde Tanria’nın sınırını oluşturan çalkantılı sis kozasına doğru salladı. “Bu pislik çukuru senin evin. Ne kadar üzücü, değil mi?”

Hart omuz silkti. “O kadar da kötü değil.”

“O senin düşüncen. Sanırım cesedi Cunningham’a götürdün?”

“Hayır.”

Alma, Hart’ın aracına yaslanıp, *Bir saçmalık daha duymak istemiyorum*, dercesine tek kaşını kaldırdı. Yontulmuş mavi boyaya birkaç damla kahve döktüğünde, Hart kaşlarını çattı. Kaputu zaten yeterince paslıydı; durumu daha da kötüleştirmesine gerek yoktu.

“Bak Ralston, biz levazımatçılara güveniriz. Bizim kendi işimizi yapabilmemiz için onların da kendi işlerini yapmaları gerekir.”

Harika. Patrondan bir ders. Eskiden onun ortağı ve arkadaşı olan kişiden. Artık ona Ralston diyen kişiden.

“Biliyorum.”

“Roy Birdsall’ın birkaç ay önce ölümle burun buruna geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Hart duruşunu değiştirdi. Botlarının tabanı park yerindeki çakıllara sürtünüyordu. “Hayır.”

“yle oldu. Kalp krizi falan... Teorik olarak ofisi o yönetiyor ama Birdsall & Son’daki her şeyle Mercy ilgileniyor; kayık yapımı, cesedi hazırlama, hepsiyle...”

“Yani?” Hart’ın sesi huysuzdu ama n tarafına ceset çürüğü bulaşmış darmadağın Mercy’nin hâli gözlerinin önüne gelince midesinde bir sulluk hissetti.

“Yani Birdsall’lara gitmeyi tercih edeceksen, Mercy’yi biraz rahat bırak ve ona nazik davran. Bunu yapamıyorsan Cunningham’a git. Tamam mı?”

“Evet, tamam. şimdi gidebilir miyim?” şapkasını taktı. Bu, konuşmayı bırakıp işine devam etmeye hazırlandığının bir işaretiydi ama Alma boştaki elini kaldırdı.

“Bekle. Seninle bir şey konuşmak istiyordum.”

Hart homurdandı. Ne işiteceğini biliyordu.

“Bana bunu yapma. Dört yılda  ortakla çalıştın ve aylardır tek başına çalışıyorsun. Bu çok tehlikeli. Hepimiz için.” Sanki bu konuşma özel olarak kendisi hakkında değil de genel olarak mareşaller hakkındaymış gibi son kısmı eklemişti ama Hart dahasını biliyordu.

“Bir ortağa ihtiyaım yok.”

Alma, ona öfke dolu bir bakış attı ve Hart bir an için amiri Bill öldüğünde yanında olan eski Alma’yı gördü. Alma başını sallayarak onu reddetti. “Git, hadi. Ama bu konuşma henüz bitmedi.”

Hart ahırlara doğru birkaç adım atmıştı ki Alma seslendi: “Bir akşam yemeğe gel, olur mu? Diane seni zlyor.”

Bu barış teklifini Diane’in yaptığı neredeyse kesindi ve Hart’ın bunu duymasının zor olduğu kadar Alma’nın da karısının davetini iletmesinin zor olduğunu görebiliyordu.

Hart, “Tabii,” diye yanıtladı ve ahırlara doğru yoluna devam etti ama ikisi de onun yakın zamanda Alma ve Diane’in kapısına gitmeyeceğini biliyordu. Alma ile uzun zaman önce barışmış olsalar da sanki Bill’in hayaleti aralarındaki boşluğa kalıcı olarak yerleşmiş gibi, eski kinleri havada asılı duruyordu. Hart’ın bu durumu nasıl atlatacağı ya da bunu isteyip istemediği konusunda hiçbir fikri yoktu ama bir arkadaşını o tam arkasında dururken özlemek çok kötüydü. Diane’i özlemek daha da kötüydü. Onu artık neredeyse hiç görmüyordu.

Ahırlar Bushong’un acımasız güneş ışığına kıyasla karanlıktı ve üstelik çok daha serindi. Hart hangi binek hayvanlarının boшта olduğunu görmek için bölmelere gitti. Günün bu saatinde seçeneklerin az olacağını biliyordu ama bu kadar da kötü olduğunu düşünmemişti. Bir asinin kokusunu alır almaz kaçıp kaçmayacağına güvenemediği çok genç kısır bir beygir, birkaç kez yanına aldığı ama çok yavaş ve ağır ilerleyen yaşlı bir kısırak ve Saltlicker vardı.

Saltlicker, her fırsatta suya atlayan ve ona binmeye cesaret eden herkese öfkeyle karşı gelen akuaygırlardan⁴ biriydi. Bazı mareşaller onu neşesinden dolayı severdi ama Hart ondan nefret ediyordu. Yine de Saltlicker, ne yazık ki, üç seçenekten en iyisiydi.

Hart, “Harika,” diye yakındı.

Saltlicker homurdandı, yosun benzeri yelesini salladı ve oluğuna daha da daldı, sanki *Duygularımız karşılıklı göt herif!* dercesine suya kabarcıklar üfledi.

Bir anda Hart’ı bunaltıcı bir hüznün sardı. Bir akuaygırdan hoşlanmamak başka bir şeydi, akuaygırın ondan nefret etmesi

4 Akuaygır, hem suda hem karada gidebilen, pullu ve renkli bir posta sahip olan bir at cinsi. -ed.n.

başka. Ve dürüst olmak gerekirse, bugünlerde Hart'ı gerçekten kim seviyordu ki? Mercy'nin onu Eternity'den beri aklından çıkmayan hakareti bir kez daha aklına geldi.

Bu kadar pislik olduğuna göre acınası, arkadaşı olmayan bir zavallı olmalısın.

Haklıydı. Sadece acınası, arkadaşı olmayan bir zavallı, köpeğini beş dakika boyunca okşamak için düşmanıya tekrar tekrar karşı karşıya gelebilirdi.

Belki de başka bir köpek almalıyım, diye düşündü Hart ama bunu düşündüğü anda Gracie'nin yerini asla dolduramayacağını anladı. Bu da ona ara sıra Leonard'ı ziyaret etmekten başka çare bırakmıyordu.

Hart işine dönmesi gerektiğini biliyordu ama kendini ahır duvarının önünde, gölgelerle örtülü halde otururken buldu. Buna antik hafızası da denebilirdi ama eli, sanki kendi zihni varmış gibi çantasına daldı, eski not defterini ve kalemini çıkardı.

Annesi öldükten sonra Tanria mareşallerine ilk katıldığında, kendisi ve amiri Bill karakola ya da bir kasabaya gittiklerinde annesine mektuplar yazar ve bunları nimkilim⁵ kutulara koyardı. Bill öldürüldükten sonra da Hart ona genelde pişmanlık dolu mektuplar yazdı. Ama yıllardır ikisine de yazmamıştı çünkü cevap alamayacaktı. Ve istediği de buydu, değil mi? Birisinin, herhangi birinin, cevap vermesi.

Kucağındaki boş sayfa ona, *Zavallı küçük piç*, der gibiydi. Kalemi açıp *Sevgili* yazdı, duraksadı ve ardından *arkadaş* kelimesini ekledi.

Sayfayı yırtıp dörde katlamadan ve dizlerinin ağrısını dindirmek için ayağa kalkmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmi-

5 Kitapta tanrıların habercileri ve posta dağıtmakla görevli olan insan biçimli hayvanlar. -ed.n.

yordu. Ağrıyan göğsünde de benzer bir rahatlama vardı, sanki kalbindeki yalnızlığın bir kısmını kâğıda dökmeyi başarmıştı. Ahırın avlusunu geçerken görülmediğinden emin olmak için çevresine göz gezdirdi, karakolun nimkilim kutusuna yürüdü ve asla kimseye teslim edilmeyeceğinden emin olduğu mektubu içine attı.

İkinci Bölüm

Mercy beş numaralı kuşeti kaldırdı ve önceki gün Hart Ralston'm getirdiği talihsiz adamın vücudunun, onu gece boyunca eksi elli beş derece soğukta tutan kuyudan yüzeye çıkmasını izledi. Adam fazla büyük değildi ama küçük de değildi; onu arabaya iki kişiyle taşımak daha kolay olurdu.

“Zeddie? Orada mısın?” Mercy bodrum merdivenlerinden umutla seslendi ama cevap veren babası oldu. Sesi Mercy'nin hoşuna gitmeyecek kadar istekliydi.

“Henüz gelmedi. Yardıma mı ihtiyacın var, tatlım?”

“Hayır, hayır. İyiyim. Zeddie'ye beş numaralı kuşetin halatının nasıl çözüleceğini göstermek istedim.” Aslında bu yalan değildi ama babasının, bir cesedi taşımasına yardım etmek gibi fiziksel efor gerektiren bir şey yapmasını istemiyordu. Bugünlerde merdivenlerden inip çıkarken de pek iyi değildi. Dizleri her adımda endişe verici şekilde çatırdıyordu. Altı ay önce geçirdiği kalp krizinden sonra doktor, en azından ağır işlerden uzak durması gerektiğini söylemişti; bu yüzden Mercy'nin yerine üst katta ofisi yönetiyordu ve Mercy'de burada çalışıyordu. Zeddie görevi devralmaya hazır olana kadar Mercy geçici cenaze levazımatçısıydı, ki o da teoride bu sabah olmalıydı. Tabii eğer gelirse.

Birdsall & Son'ın resmî cenazecisi olarak ilk gününde geç kaldığı için kardeşine kızan Mercy, cesedi tek başına arabaya bindirdi, tek başına asansöre yuvarladı, karşı dengeye tek başına birkaç kilo daha ekledi. Kaldırma halatını, kuyunun dibine çarptığını hissedene kadar tek başına hızlı hızlı aşağı çekti. Kaslarının çalışma şeklini; kaldırma, indirme, itme, çekme şeklini seviyordu. Sanki Üç Anne'nin onu Bushong Adası'ndaki neredeyse diğer tüm kadınlardan daha iri ve çoğu erkekten daha uzun yapmasının nedeni buymuş gibi...

Elbette ondan daha iyi olan bir adam, daha doğrusu bir yarı tanrı vardı. Ne yazık ki Hart Ralston'un tanrısal soyu ufak bir kibirle birlikte gelmişti; başını eğmesinden ve ellerini kalçalarına koymasından, dikkatleri inceliğine çekmesinden ve meç keme-rini mümkün olan en sinir bozucu ve seksi şekilde üzerinde sarkıtışından belliydi. Yıllarca bu çekilmez mareşale katlandıktan sonra, ilkel bir içgüdünün, mareşalin fevkaledе güzel göründüğünü düşünmesi Mercy'i çok kızdırdı.

İpi yerine bağladı ve yukarı çıkarken ıslık çaldı, kırmızı bez ayakkabılarının lastik tabanları basamaklarda sağlam bir gümbürtü çıkarıyordu. Zeddie henüz gelmediğinden, babasının can sıkıcı yapılacaklar lisresi konusunu açmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Başını, Roy Birdsall'ın eski masasında oturduğu ofise doğru uzattı; okuma gözlükleri, açıklanamaz bir şekilde gür kaşlarının üstüne dayanmıştı.

“Geçen hafta bundan bahsettiğimi hatırlıyor musun bilmiyorum ama sedirimiz ve karaçamımız bitti, tuzumuz da azalıyor. Bir de kavanozlar...”

“Bu sabah hesapları tutmayı bitirir bitirmez isteklerini yazacağım. Söz veriyorum,” dedi babası.

“Çok, çok, çok az kaldı. Daha fazla anahtar sipariş etmenin zararı olmaz. Son zamanlarda kimliği belirsiz cesetlerle karşılaşırız. Bir yere yazayım mı?”

“Yaşlıyım ama o kadar da değilim. Hatırlarım.”

“Ama istersen yazabilirim.”

Babası gülümseyerek başını salladı. “Bazen tıpkı annen gibisin.”

Mercy bunun Roy Birdsall’ın ağzından çıkan en büyük iltifat olduğunu biliyordu. Onu buklelerinden öptü ve listeyi parmaklarıyla saydı. “Sedir. Karaçam. Tuz. Kavanozlar. Daha fazla anahtar sipariş etmeyi de unutma!”

Babası onu selamladı, ki bu jest pek de güven verici değildi.

Bunun üzerine Mercy ofisinden çıktı. Horatio’nun ön kapıdaki tanıdık vuruşunu; pençelerinin tahtaya çarpışını duyduğunda kayıkhaneye gitmek üzereydi. Nimkilim’i almak için lobiye giderken babasına, “Bakıyorum,” diye seslendi. Baykuş, haftanın altı günü her sabah yaptığı gibi karşılama minderinin üzerindeydi ve beyaz tüyleri Eternity gibi tozlu bir sınır kasabasında son derece yersiz görünecek şekilde şık, zümrüt yeşili bir yelek ve ipek pantolonla süslenmişti.

“Ah, güneydın Bayan Birdsall,” diye öttü Horatio hemen, aynı zamanda, *Ben bir zamanlar Eski Tanrılar’ın habercisiydim ama sen beni bu ucuz paspasın üzerinde beklettin*, der gibiydi. Yine de Mercy, baykuşun eski usul kibrini büyüleyici buldu, bu yüzden kuş çıplak ayaklarıyla lobiye üç adım atarken ona her zamanki parlak gülümsemesini sergiledi. Sırtına astığı zevkli seçilmiş, yumuşak deri posta çantasından ince zarf çıkardı ve bunu Mercy’ye verdi. “Bugünlerde denediğin bu modern tarz çok hoşuma gidiyor. Daha önce tulumların kimseye yakıştığını görmedim ama işte buradasın, örnek teşkil ediyorsun.”

Mercy'nin gamzeleri belirdi. Horatio'nun iltifatı, kibirli bir hayranlıkla dolu olsa bile kutlama sebebiydi. Çok sevdiği elbise koleksiyonu altı aydır üst kattaki odasında tozlanıyordu ama yeni pantolon ve tulumlarının, pratikliğin yanı sıra modaya uygun fırsatlar da sunduğunu fark etmişti.

Tezgâhtan günlük ölüm ilanlarını alıp ona verirken saçını bağlayan çiçekli fularla oynayarak, "Teşekkür ederim," dedi. Daha sonra tezgâhın arkasında sakladığı kâsedden biraz para çıkartıp onu da nimkilime verdi. Horatio, kanadının beyaz tüylerinin arasında parıldayan gümüşü kokladı ve ona iyi günler dilemek üzereyken Mercy, elindeki yığının üzerinde bulduğu katlanmış kâğıt parçasını havaya kaldırdı.

"Bir hata olmuş, Horatio. Bu mektup Birdsall & Son'a gönderilmemiş."

"Hata mı? Sanmıyorum." Baykuş boynundaki zinciri çekti ve yeleşinin altından bir okuma gözlüğü çıktı. Bir kanadıyla kâğıdı Mercy'den alırken diğer kanadının tüylü ucuyla gözlüklerini gagasının ucuna yerleştirdi. Sanki orada okunacak bir şey varmış gibi kâğıdın boş dış kıvrımı inceledi. Sonra mektubu bir kez daha ona uzattı. "Dediğim gibi, bu senin için."

Mercy mektubu aldı ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ama adres yok."

"Evet, var."

"Nerede?"

Horatio elindeki kâğıdı gösterdi.

"Hâlâ göremiyorum," dedi Mercy.

"İnsanların görememesi orada olmadığı anlamına gelmez, canım. Bu mektubun Birdsall & Son'a yönelik olmadığını da eklemeliyim. Şahsen sana gönderilmiş."

“Bana mı?” Sırtı bir heyecanla ürperdi. Ona işle ilgili olmayan bir mektup gönderen tek kişi, bazen yolda komik derecede pejmürde kartpostallar bulan kız kardeşi Lilian olurdu. “Peki, kimden?”

“Aman Tanrım, nereden bileyim?”

“Benim için olduğunu biliyorsun ama?”

Horatio kıkırdayarak öttü. “Tatlım, bu konudaki gücüm, talimatı okumaktan ibaret. Sinir bozucu gizlilik yasaları falan var. Çok yazık diyebilirim, teslimattan önce okumak istediğim o kadar çok mektup var ki. Buradaki işimiz tamamen bitti mi?”

“Ben—”

“Harika. Görüşürüz!”

“Hoşça kal,” diye yanıtladı Mercy dalgın bir şekilde. Ön kapı tabelasını “Açık” olacak şekilde çevirirken elindeki katlanmış kâğıda şaşkınlıkla baktı. Arkadan, mutfak kapısının yağlanması gereken menteşeler üzerinde gıcırdadığını duydu ve döndüğü an babasının dumanı tüten bir fincan kahveyle gizlice ofisine girmeye çalıştığını gördü.

“Hayır! Hayır!” dedi Mercy parmağını suçlarcasına ona doğrultarak.

Babası çocuk gibi somurttu. “Ah, tatlım.”

“Dr. Galdamez’in ne dediğini biliyorsun.”

Mercy mektubu açıp okurken babası da yenilgiye uğramış bir halde kahvesini dökmek için mutfığa dönmüştü.

Sevgili arkadaşım,

Var olmayan birine yazdımdan şüpheleniyorum. Ama eğer varsa ve orada bir yerlerdeysen, sanırım bu mektup senin için.

Yakın zamanda bir akıllı tarafından bir salak olur
ğum söylendi, beni savunmaya başlamadan önce lütfen
bunun doğru olduğunu bil. Ben bir salakım. Ne zaman ve
nasıl olduğundan emin değilim ve her zaman salak olur
ğumu da düşünüyorum; yine de işte buradayız. İkimdeki
tam ve katıksız salaklığı ortaya çıkaran özellikle
bir kişi olduğunu itiraf etmeliyim ve keşke bu konuda ne
yapacağımı bilseydim.

Hayatında, tepeni attıran ve kendine her şeyin üst-
sinden geleceğine dair ne kadar çok söz verirken ver,
hep seni kışkırtmasına izin verdiğin biri var mı? Kendi
iyiliğin için umarım yoktur ama eğer varsa da senin adına
üzgünüm.

Bu kişinin neden isimdeki kötüyü ortaya çıkardığını an-
lamaya çalışıyordum ve şunu fark ettim: Günler geçi-
r zaman sıradandır, anlıyor musun? Uyandığım andan uyu-
yana kadarki sürede zorlukla yaşıyorum. Ne zaman bu
kişinin, başka hiç kimseye benzemeyen bu kişinin yar-
nında olsam, her zaman orada olan, gizlenen, gezinen,
yoldaki her virajda beni bekleyen yadsınmaz bir ger-
çeğin varlığını daha derinden hissediyorum.

Yalnızlık.

İşte/ Söyledim. Teknik olarak yazdım ama mürekkebe
aktarmak onu daha doğru kılıyor.

Yalnızım. Yani benden açıkça hoşlanmayan bu kadın bana
bu dünyada beni seven çok az insanın kaldığını hatırla-
tıyor. Ve ben bu koşullar altında sorunu nasıl çözece-
ğimi biliyorum.

Belki de bu yazıdan kendini onun odasına koyuyorum. Belki de en azından birinin bana karşı bir şeyler hissettirini bilmek tuhaf bir rahatlık veriyordur, bu duyguyu en iyi haliyle nefret olarak nitelendirebilecek olsa bile.

Bu karamsar bir mektup. Bunun için öz-ganım. Ne olursa olsun, yazdığım için ve yalnızlığımın ayrılmı bir değişiklik olsun diye kendi kabime değil, bir kağıt parçasına yüklediğim için daha iyi hissediyorum. Bunun için teşekkür ederim arkadaşım. Umarım sözlerim seni özlemmiştir.

Yoksa sen de mi yalnızsın?

Sevgilerimle,

Bir dost

Mercy, elinde tuttuğu ve birinin kalbindekileri döktüğü bu esrarengiz mektuba bakarken ağzı açık kaldı. Yazılan mektup kadar bunu yazan kişi de gerçek ve somut ama bir o kadar da hassas ve kırılıyordu. Bunu kim göndermişti? Ve yazan kişi açıkça onun kim olduğunu bilmezken Horatio neden ısrarla bu mektubun Mercy'ye gönderildiğini söylemişti?

Ön kapı açıldı ve Mercy mektubu katlayıp tulumunun cebine sıkıştırırken kardeşi Zeddie'nin sallanarak içeri girdiğini gördü. Kardeşi, yeşil gömleği ve dar kesim pembe pantolonuyla kalçalarını sergiliyordu, altın rengi karmakarışık bukleleri yirmi yaşın toyluğunu gösteriyordu. Bir eliyle yağlı bir torba taşıyor, diğer eliyle şerbetli çöreğin yarısını ağzına tıkıyordu. Mercy gibi o da uzun boyluydu ama Mercy'den farklı olarak annelerinin ince yapısını ve tıka basa yemek yeme yeteneğini miras almıştı.

"Neden geç kaldın?" diye sordu Mercy.

“Çörekler yüzünden.” Zeddie içindeki kızarmış mükemmel çörekleri koklaması için açtığı paketi Mercy’ye verdi. Çörek getiren birine kızgın kalmak zordu.

“Doğru ama babamın bunları görmediğinden emin olmalıyız.”

Babaları tam o sırada sanki çağırılmış gibi kahvesi olmadan mini mutfaktan çıktı ve oğlunu lobide görünce gülümsedi. “İşte, mezun!”

“Evet, o benim.” Mercy çörek torbasını arkasına saklarken Zeddie oyunbaz bir şekilde gülümsedi ama çenesinde bir gerginlik vardı, dişlerini gıcırdatması Mercy’nin midesine küçük bir endişe tohumu ekmişti. Kafasında kurduğundan emindi, bu yüzden bu düşüncenin kök salmasına izin vermedi.

“Peki, levazımatçı olarak ilk gününde ne yapıyoruz?” diye sordu babası büyük ellerini çırpıp baş döndürücü bir beklentiyle ovuşturarak.

“Zeddie, Mareşal Ralston’ın dün getirdiği beyefendiyi yıkayacak, tuzlayacak ve mumyalayacak. Sen de doktorun emriyle masanda sessizce oturup hesap kitap yapacaksın.”

“Ah. Belki kayık yapımıyla başlayabiliriz diye düşünmüştüm,” dedi Zeddie.

“Bunun anahtarı yok, o yüzden çok kolay olacak.”

“Doğru.” Zeddie gergin bir şekilde güldü. Mercy bunu ilk günü oluşuna bağladı.

“Bırakayım da siz devam edin.” Babası sevgiyle kızının çenesini okşadı ve ofise döndü. Babasının yoldan çekilmesiyle Mercy, kayıkhaneye gitmeden önce mini mutfakta bir çörek yemenin kabul edilebilir olacağına karar verdi.

Zeddie birkaç dakika sonra ağız dolusu, yarısı çiğnenmiş kızarmış hamurla, “Ceset nasıl anahtarsız olabilir?” diye

sordu. “Tanria’ya girmek için kimlik anahtarının olması gerekiyor mu?”

“Yasal olarak evet ama pek çok insan kuşları kaçırmak, egzotik bitkileri kazıp çıkarmak gibi şeyler için gizlice içeri giriyor. Tanria eşyaları için koca bir karaborsa var.”

Mercy artık çöreğini bitirmişti ve işe koyulmaya hazırdı ama Zeddie torbadan bir çörek daha çıkarıp ısırdı. “Peki, cesetle ne yapacağını ya da onu nereye göndereceğini nereden biliyorsun?”

“Bilmiyoruz. Yapabileceğimiz tek şey kalıntıları tuzlamak, sihirli sözleri söyleyip onları mezar çukurlarına götürmek.”

Zeddie bir ısırık daha almadan önce, “Tanrım, meteliksiz olmamıza şaşmamalı,” diye mırıldandı.

Mercy sinirlendi. “Bu insanlar da hayatın sonunda onuru herkes kadar hak ediyorlar. Birdsall & Son’da⁶ bu işi böyle yapıyoruz.”

“Ama ücretsiz bir iş alırsan işini nasıl sürdürebilirsin?”

Mercy geriye kalan çörek parçasını ağzına tıkarken, “Ben değil, biz,” diye düzeltti. “Üstelik bu ödenmemiş bir şey değil. Dört yıl önce yeni Tanria Kimlik Yasası yürürlüğe girdiğinde Muhtaç İşleme Hibesine başvurdum. Cunningham’ın dışında, Batı İstasyonu yakınındaki anahtarsız cesetlerin teslim edildiği tek yer biziz ve bir mareşal bize kimliği belirsiz cesetler teslim ettiğinde ödenek alıyoruz. İlk başta pek bir şey ifade etmiyordu ama bugünlerde Tanria’ya giren insan sayısının artmasıyla birlikte muhtaçların alımı istikrarlı bir gelir kaynağı haline geldi.”

“Bunu duymak güzel,” dedi Zeddie bariz bir heveslilikle ve bu da Mercy’de hayal kırıklığı yarattı. Mercy, dört yıl önce hi-

6 İşletmenin adındaki “Son” kelimesinin İngilizcede “oğul” anlamına gelmesine gönderme yapılıyor. -ed.n

beye başvurma öngörüsüne sahip olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

“Eh, mali işlerin tüm ayrıntılarını öğrenmen için bolca vak-
tin olacak ve zaten işin bu kısmıyla genelde ben ilgileniyorum.”
Kolunu sıvazlarken yaralı gururunu bir kenara itti. “Yıkamaya,
tuzlamaya ve mumyalamaya hazır mısınız?”

Zeddie yağlı çörek torbasına kaşlarını çatarak baktı. “Belki
de önce sindirmeliyim?”

Bu tabii ki bir şakaydı. Mercy onun şakasına güldükten son-
raonu kayıkhaneye götürdü ama gözlüklerini, eldivenlerini ve
lastik önlüklerini taktıklarında, kardeşinin sarımsı teni âdeta
solmuştu. Mercy cesedi tek başına asansörden çıkarmayı tek-
lif edecekti ama kendini durdurdu. İşletmenin adı Birdsall &
Son’dı ve oğul sonunda babalarının işini devralmak için eve gel-
mişti. Artık ona bebek gibi davranmayı bırakıp ellerini kirletme-
sine izin vermenin zamanıydı.

“Devam et, onu hazırlık masasına al.”

“Tamam...”

Zeddie’nin taşıyıcı arabayı asansörden çıkarışını ve lekeli yel-
ken beziyle cesedi yerdeki giderin üzerindeki masaya beceriksiz-
ce yerleştirmesini izledi. Zeddie resmen nefesini tutuyordu ve işi
bitirdiğinde rengi tamamen atmıştı. Mercy onun bu titizliğinin
ne anlama geldiğini anlayamadı. Belki de eğitim programında
ceset yerine kukla kullanmışlardı?

Mercy, “Cesedi tuzlayıp mumyalamaya hazır mısınız?” diye
sordu.

Zeddie’nin şakağından aşağı bir ter damlası süzüldü. “Hayır,
sanırım işleri babamın istediği şekilde yapmayı öğrenmek için
önce seni izlemeliyim.”

“Elbette.”

Mercy, Zeddie'nin buruşmuş yüzünü inceledi. Zeddie ölümlere karşı her zaman çekingen davranmıştı ama Cenaze Ayinleri ve Hizmetleri diploması için üç yıl okumuş olmak bu sorunu çözmüş olmalıydı. Kuşkularını bir kenara iterek cesedi açmaya başladı.

“Çürüme çok fazla ama bu adamın boğulduğunu görebiliyorsun, ki bu bir lütuf. Asiler genellikle kurbanlarının bedenlerini ele geçirmeden önce boğazlarını ısırp onları öldürür, senin de bildiğin gibi.”

Zeddie yutkundu ve onaylarcasına başını salladı.

Mercy, adamın elbiselerinden geriye kalanları kesip karnının kansız derisini ortaya çıkardı. “Burayı görüyor musun? Mareşal Ralston'ın cesedi apandistinden geldiği yerde bir yara var. Bildiğin gibi burası insan ruhunun merkezi ve asi enfeksiyonunun bulaştığı noktadır ama ben güvende olmak için hep iki kez kontrol ederim.”

Mercy bu amaçla yanında bulundurduğu neşteri aldı, karnın alt kısmını açmak için hassas bir kesik açtı ve olması gerektiği gibi delinmiş olan apandisi bulana kadar bağırsakları taradı. Tedbir olarak apandisi tekrar kesmesiyle Zeddie'nin arkasındaki lavabonun üzerine eğilip midesindekileri boşaltması bir oldu. Zeddie kayıkhaneden kaçtı, bez ayakkabılarının tabanları temiz muşamba zeminde gıcırdayordu ve Mercy, elinde neşterle cesedin üzerinde şaşkınlıkla dikili kaldı. Neşteri tepsiye koydu, ellerini lavaboda yıkadı. Zeddie'nin pisliğini de kanalizasyona akıttı ve onu mutfaktaki küçük masada başı kollarına gömülü halde otururken bulana kadar izini takip etti. Artık boş olan çörek torbası dirseğinin yanında buruşmuştu.

“Zeddie?”

Zeddie tersiyle gözlerini öfkeyle silip doğrulduğunda Mercy'nin göğsü sevgiyle sızladı.

“Sorun nedir?” diye sordu Mercy.

“Sana bir şey söylemem gerek.”

“Tamam.” Karşısındaki sandalyeye oturup Zeddie'nin kolunu okşadı. “Dinliyorum.”

Zeddie ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. Sağanak yağmurda tel örgülü kapının dışında kalan bir köpek yavrusu kadar zavallı ve acınası haldeydi. “Şey... Ben okuldayken... Cenaze Ayinleri ve Hizmetleri dersine pek girmezdim.”

Mercy'nin bağırsaklarına kök salan o endişe tohumu filizlendi, büyüdü ve çiçek açtı.

“Neden?” diye sordu, cevabı duymak istediğinden emin değildi.

“İlk dönemimde Ölüm Ritüellerine Giriş dersinden kaldım ve Kayık Yapımına Giriş dersinden de vazgeçmek zorunda kaldım çünkü meğer mauna alerjim varmış. Bu, çocukken yaşadığım tüm kızarıklıkları açıklıyor. Hatırladın mı?”

“Tanrım,” diye inanamayarak soludu Mercy. “O zaman son üç yıldır ne okuyordun?”

Zeddie sandalyede büzülerek kendi içine kapandı. “Antik Medoran Felsefesi.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Kendimi buna adanmış falan değilim ama başka ne yapacağımı bilmiyordum.”

“Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?” Bunu söylerken Mercy'nin sesi birkaç oktav yükseldi.

“Şşşt!” Zeddie ayağa fırlayıp mutfağın kapısını kapattı. “Şimdi söylüyorum işte.”

“Babam biliyor mu?”

“Hayır! Tanrım, hayır! Lütfen ona söyleme, Mercy.”

“Bunu ondan nasıl saklayabilirim? Sanırım bayılacağım.” Başını dizlerinin arasına koydu ve derin nefesler aldı, kendine hâkim olup tekrar doğrulana kadar içine çektiği havayla gözlükleri buğulanmıştı. “Sorun değil. Bunu düzeltebiliriz. Maun kullanmamıza gerek yok. Zaten meşe daha iyi.”

Mercy kardeşine umutla baksa da Zeddie’nin trajik bir edayla kapıya yaslanmasını izlerken umudu hızla azaldı.

Mercy, “Alıştığında iş o kadar da kötü değil,” diye güvence verdi ona. Aslında daha çok yalvarıyordu.

“Buna asla alışamayacağım. Ve haklısın. Bu kötü değil; korkunç.”

“Hayır, değil!”

Zeddie başını ellerinin arasına aldı, bukleleri parmaklarının arasından dışarı fırladı. “Daha önce söylemem gerektiğini biliyorum ama ne zaman babama anlatmaya çalışsam korktum. Yani benim için onca çabasından sonra bunu ona nasıl yapabilirdim? ‘Tamam Zeddie, ne kadar kötü olabilir ki? Bir şans ver,’ diye düşündüm. Ama bu düşünce beş saniye sürdü. Tanrı aşkına, bu bir felaket.”

“Yapacağın iş büyük bir sürpriz değildi. Bu sorumluluğun babadan oğula geçtiğini her zaman biliyordun. Hep böyleydi ve sen doğduğundan beri babam bunların hepsini senin için planlamıştı. Sen levazımatçı olarak işi devralacaktın ve ben de ofis yöneticinin olarak kalacaktım. İşler karmakarışık Zeddie. Eğer dâhil olmazsan bu iş biter. Birdsall & Son biter. Kapanır.”

“Biliyorum ama söylüyorum ya,yapamam. *Yapmayacağım.*”

“Peki, ne yapacaksın?”

“Hayatımı *ölü* insanlarla geçirmeyeceğim!”

Bu sözler Mercy'nin yüzüne tokat gibi indi. Gözleri hüsrânın sıcak yaşlarıyla dolmuştu ama onu bu işe ikna etmenin bir yolu olmadığını görebiliyordu, sessiz bir hüznle kapıya yaslandı. Yenilgiye uğramış bir halde iki eliyle alnını ovuşturdu. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Lütfen babama söyleme. Lil'e de. Çenesini kapalı tutacağından emin değilim."

"Bir gün öğrenecekler."

"Biliyorum. Babama söyleyeceğim. İkisine de söyleyeceğim, yemin ederim. Ama önce geleceğim için bir plan yapmak istiyorum. O zamana kadar beni idare edebilir misin?"

Mercy, kardeşinin kendisini dımdızlak ortada bıraktığını anlayıp anlamadığını merak etti. On üç yıl boyunca babasının sırf Zeddie için Birdsall & Son'ı işletmesine yardım etmek adına her şeyi yapmıştı ve şimdi, o bunu paramparça etmek üzereydi. *Peki ya ben?* demek istedi. Ama Zeddie'yi onu perişan eden bir işe, aslında bir mesleğe itmeye hakkı yoktu. Doğduğu günden beri hayran olduğu bu çocuğa bunu yapamazdı.

Zeddie önünde diz çöküp ona yalvardı. "Lütfen? Lütfen, lütfen?"

Mercy'nin inadı kırıldı.

"Ah. Tamam. Sırrını saklayacağım. En azından şimdilik. Ama cesetlerle baş edemiyorsan en azından kayık yapımına bir şans ver. Babama bu kadarını borçlusun. Felsefe diplomasını ona anlatmaya gelince, bir an önce yap bunu. Ve o zamana kadar, cesetlerle ilgili olmayan her şeyi yapmama yardım etmelisin. Ayrıca babamı kontrol etmeme de yardım etmelisin çünkü o, doktorun artık yapamayacağını söylediği şeyleri yapmaya çalışıyor. Anlaştık mı?"

“Evet. Kesinlikle. Sen gerçekten gelmiş geçmiş en iyi ablasın.”

“Bir dahaki sefere şehre geldiğinde bunu Lil’e de söylemeyi unutma,” diye bir şaka yaptı Mercy. Zeddie sandalyesini de eğerek ona sertçe sarıldı.

Mercy, o tuhaf mektubu çoktan unutmuştu, bu yüzden kardeşi nefesini keserken cebindeki kâğıdın kırışmasına aldırmış etmedi.

Üçüncü Bölüm

Nimkilim, barakanın dışında o iğrenç “Tak, tak! Posta!” sesiyle ortaya çıktığında, Hart sahaya döneli yirmi altı saat olmuştu. Hart’ın o mektubu yazıp gönderme kararım yeniden düşünüp pişman olması için yeterli bir zamandı. Ya onu kutudan çıkaran nimkilim onu okursa ya da daha kötüsü onu gönderene iade etmenin yolunu bulursa? Ya mektup gerçekten birine teslim edilmişse? Ya birisi bunu yazanın Hart olduğunu anlarsa?

Yine de Tanria’nın alacakaranlığına adım atıp Bassareus’u şezlongların yanında dururken gören Hart, tavşanın patisindekinin gönderdiği mektuba bir cevap olmasını umdu.

“Nasılsın?” dedi nimkilim görünüşüne uymayan derin sesiyle. Kırmızı yelege eski püsküydü ama uzun kulağındaki altın halka yeni gibi parlıyordu.

Hart teslimatın muhtemelen kendisine olmadığını bildiğinden ve hayal kırıklığına uğramamak için, “Banneker ve Ellis görevdeler,” dedi.

“Ben de seni gördüğüme sevindim, gün ışığım. Bu, şeften sana.”

Hart mektubu aldı ve tahmininden daha büyük bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. Tavşanın hâlâ orada durduğunu fark ettiğinde, "Teşekkürler?" dedi.

"Rica ederim."

Bassareus hareket etmedi, Hart da notu okumak için barakaya girdi. Ancak kapıyı kapatırken nimkilim'in arkasından "Pislik," diye mırıldanan sesini duymuştu. Alma, mektubu zarfa koyma zahmetine girmemişti, bu yüzden Hart direkt mektubu açtı ve Alma'nın derli toplu, sade el yazısıyla kısa ve öz bir şekilde iletilen notu okudu.

Mareşal Ralston,

Yarın öğleden sonra saat tam 1'de ofisimde bulunmanız gerekiyor. Görüşmek üzere.

- A

Eski ortaklarla arkadaşların patrona ve asta, arkadaş sayılabilen ama arkadaş olmayanlara dönüştüğü bu tuhaf denge rahatsız ediciydi. Hart kısa notu tekrar gözden geçirerek satır aralarını okumaya çalıştı. Alma ona Mareşal Ralston diye hitap ederek aralarında mesafe bırakmış ama adının baş harfiyle imza atarak dostça bir yaklaşım sergilemişti. Bu yüzden artık onun evine gitmiyordu; onunla tam olarak nerede durduğunu da çözemiyordu.

Önceki gün Hart'ın tek başına çalışmasıyla ilgili konuşmaları endişe verici değildi. Ancak o gece, Hart o küçücük ranzada yatarken onu ayakta tutan şey Alma'yla yaklaşan buluşması değil, kimseye göndermediği mektuptu. Kalbini bir parça kâğıda dökme konusunda o kadar endişeliydi ki ertesi gün karakola döndüğünde midesinin bulandığını hissetti.

Hart, Alma'nın onunla işi biter bitmez kaçabilmek için ikmal yapmak üzere yarım saat erken gelmişti ama şefin sesi bire çeyrek kala yemekhanede duyuldu.

“Mareşal Ralston.”

Hart konserve meyvelerle dolu raftan başını kaldırdığında onu kapının yanında buldu. Alma başıyla arkasındaki koridoru işaret etti.

Hart cebinden saatini çıkardı. “Toplantı saat birde.”

“Şimdi de yapabiliriz. Hadi. Ve bunun olacağı konusunda seni uyarmadığımı söyleme.”

Hart'ın midesi Alma'nın yanına geldiğinde daha da kötüleşti. “Yani bana başka bir ortak mı dayatıyorsun?”

“Tabiri caizse.”

“Ne demek bu?”

Alma dudağının kenarındaki sırıtışla ofisinin kapalı kapısının önünde durdu ve Hart'a baktı.

Hart, “Ne?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Yaptığın işte harikası.”

Hart iltifat beklemiyordu, ne yapacağını bilemedi. Sıcaklık göğsüne yayıldı.

“İşte bu yüzden bilgi zenginliğini başkalarına aktarmanın meslek borcu olduğuna karar verdim,” diye devam etti Alma ve sırıtışı Hart'a bir anda tehditkâr geldi.

“Bir çırak mı?”

Alma ondan cam üflemeği öğrenmesini de bebek bezi değiştirmesini de isteyebilirdi. Hart, Alma'nın bunun iyi bir fikir olduğu fikrine nasıl vardığını hayal edemiyordu ama Alma, yanıt olarak başını sallarken yarı tanrı gözleri keyifle parlıyordu.

Hart, “Hayır. Kesinlikle hayır,” dedi.

“İyiliğin karşılığını ödeme zamanı geldi.”

Hart başka bir itirazda bulunamadan Alma ofisinin kapısını açtı. Masasının karşısındaki sandalyede acı çeken genç bir adam onları bekliyordu, adamın dizleri gergin bir enerjiyle sallanıyordu. Aslında *genç adam* terimi bile bu çocuğu aşıyordu. Çocuğun, üst dudağındaki siyah tüyleri düzenli olarak tıraş etmesine bile gerek yoktu. Sıkı taranmış saçlarının kısa kesiminde onu olduğundan daha genç gösteren bir şey vardı. Sanki saç modelinin kararlarını veren, ona çorap ve iç çamaşırı satın alan kişi annesiymiş gibi. Ön kolunda tıpalı bir şişe dövmesi vardı, bu da apandisinin patladığı anlamına geliyordu. Demek ki bir tapınak adayıcısı, bedeni ölmeden önce Tuz Denizi'ne açılmasını diye ruhunu derisine işlemişti. Bu da ruhunu, bir ruh kabında korumak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Hart'ın deneyimine göre, apandisleri olmayan mareşaller risk alma ve kâbuslar görme eğilimindeydi.

Çocuk, elinde *Demek Tanrıa Mareşali olmak istiyorsun!* yazan işe alım broşürünü tutarak ayağa fırladı. Hart'a ağzı açık bakarken, “Kahretsin, sen uzunsun.” dedi.

Olamaz, diye düşündü Hart. *Bunu yapmayı reddediyorum.* Çocuğa soğuk bir bakış attı. Bu soğuk bakış çoğu kötü niyetli insanın kanını dondururdu ama çocuk o kadar saftı ki onun üzerinde belirgin bir etkisi olmadı.

Alma genç adama, “Pekâlâ,” dedi. “Hadi bakalım. Tanrı yardımcınız olsun.”

Çocuk, iyice yıpranmış deri bir kitap kapağının sıcak kahverengisine benzeyen hevesli gözlerle Hart'a baktı. “Meşgul biri olduğunuzu biliyorum, Mareşal Ralston. Bu yüzden doğrudan konuya gireceğim, bir süredir yalnız çalıştığınızı duydum.”

“Evet.”

“Mareşallik zor bir iştir. İki kişiyle daha kolay olur, değil mi?”

“Konuya girmekten kastın bu mu?”

Çocuk dudaklarını yaladı. “Benim bir işe, sizin de bir ortağa ihtiyacınız var.”

“Bunların yarısı yanlış.”

“Bu çift taraflı kazanç durumu.”

“Ve bunun da tamamı yanlış.”

Çocuğun hevesle bakan gözlerine yalvaran bir ifade büründü. “Beni dinleyin. Babam geçen yıl bir otodok kazasında öldü ve bu bizim için çok zor oldu, özellikle de annem için. Bizi ayakta tutabilmek için fazladan bir iş bulması gerekti. Annem benim diş hekimliği okuluna gitmemi istiyordu ama birkaç ay önce apandisim patlayıp da hayatta kalmayı başardığımda, ‘İşte benim şansım. Tanria Mareşalleri’ne katılıp iyi para kazanabilir ve annemin kız kardeşlerimi ve erkek kardeşimi üniversiteye göndermesine yardımcı olabilirim,’ diye düşündüm. Yani, bir mareşalin ne kadar kazandığını *biliyor musunuz?*”

Hart soruya cevap vermedi. Umursamaz bir tanrı tarafından kullanılıp, Hart’ı tek başına büyütmesi için terk edilen kendi annesini hatırlamakla meşguldü. En azından bu çocuğun babası iyi bir babaydı.

“Güçlüyüm ve çok çalışırım,” diye ısrar etti çocuk, sanki Hart’ın nasıl boyun eğdiğini hissedebiliyormuş gibiydi. “Ve ayrıca, apandisim olmadığı için asi olamam, değil mi?”

Hart, “Ama bir tanesi tarafından öldürülebilirsin,” dedi ve kendisine ne bir çırağa ihtiyacı olduğunu ne de istediğini hatırlattı. “Bu bir oyun değil. Tanria’ya ne kadar çok insan gelirse, cesetlerin sayısı da o kadar artıyor ve durum her geçen yıl daha da kötüleşiyor. Mareşaller para kazanıyor çünkü Tanria toprağına her adım attığımızda hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz. Bu tehlikeli bir iş ve sen daha çocuksun.”

Çocuk daha dik durdu ve göğsünü şişirdi. “On dokuz yaşındayım. Siz Mareşalliğe kaç yaşında başladınız? Sizi kim eğitti?”

Hart on altı yaşındaki halini hatırlayınca dudaklarını birbirine bastırdı. Hantal, sıska ve somurtkandı.

Ürkekti.

Yalnızdı.

Çocuk onun her yarasına dokunuyordu.

Alma, Hart’ı koridora sürükleyip sert parmağını onun yüzüne doğrultmadan önce mareşal adayına, “Bir dakika bekle,” dedi. “On dokuz yaşındaki halini hatırlamanı istiyorum. O zamanlar Bill’in senin için ne anlama geldiğini hatırlamanı istiyorum. Bill senin için neyse, sen de bu genç adam için o olabilirsin.”

Hart’ın ciğerlerindeki hava boşaldı. Alma, dört yıl önceki tartışmalarından bu yana Bill’in adını onun yanında ağzına almamıştı ve şimdi konu buraya gelmişti; bunu bir koz gibi kullanıyordu. Hart’ı kızdıran şey bunun işe yarıyor olmasıydı. Alma’yla dalga geçmesi gerekirken ofise girip umut dolu bakışlarıyla Hart’ın vicdanını sızlatan çocuğa baktı.

Bill senin için neyse sen de bu genç adam için o olabilirsin. Tek bir kalp atışı süren bir an için bunun doğru olmasını istedi. Yenilgiyle derin bir nefes verip kapı pervazına yaslandı. Çocuğa uzun, irdeleyen bir bakış attı. Aynaya bakıyor gibiydi, gençliğinin yansıması onu olduğundan daha iyi bir adam olmaya zorluyordu.

“Adın ne demiştin?”

“Penrose Duckers ama arkadaşlarım bana Pen der.” Her iki yanıt da gerçeği ifade etmekten çok soruya benziyordu; Hart’ın içini burkan ve çok kötü olması muhtemel bir kararı verme konusundaki şaşırtıcı kararlılığını güçlendiren bir belirsizlik hissiydi.

“Ben senin arkadaşın değilim, Duckers. Hadi. Seni giydirmemiz gerek.”

Duckers’ın tüm vücudu köpek yavrularına benzer bir heyecanla aydınlandı. “Bir dakika, ne? İşe alındım mı?”

Hart, Alma’nın ofisinin kirli tavanına hayretle baktı. Sanki bir çırak almayı kabul etmesinin ardındaki neden pencerenin yanında sallanan sinekliğe yapışmış gibiydi. “Öyle görünüyor.”

“Evet! Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, Bay— Har— Size ne demeliyim?”

“Efendim,” diye yanıtladı Hart kuru bir sesle.

“Doğru.” Duckers, Hart’ın elini yakaladı ve coşkuyla sıktı. “Evet, efendim.”

Alma ona gülümsedi. Garip bir nedenden dolayı Hart’ın mi-desi artık ağrı mıyordu.

Hart ve Duckers akuaygırlarının üzerinde, metalden yapılmış bir kemerin ve şaşırtıcı bir dizi piston ve çarkın Tanria sınırının çalkalanan sisine karşı durduğu, batı kontrol noktasındaki Sis’ten birkaç santim uzakta duruyorlardı. Tanria’nın dört ana noktasının her birinde Sis’e kapı açan portallar Hart’ı hep etkilerdi. On dokuz yıldır bunlara girip çıkıyordu ama nasıl çalıştıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Mühendisler, zaman zaman onarım yapabilecek sayıda makineye hâkimdi ve taklitler giderek çoğalıyordu. Ancak portalların tüm ayrıntılarını gerçekten bilen kişi, onları yirmi beş yıl önce yaratan, Quindaro Üniversitesi’nde münzevi bir akademisyen olan Dr. Adam Lee’ydi. Hart onunla bir kez Batı İstasyonu’ndaki geçidi incelemeye geldiğinde tanışmıştı. Ufak tefek, ince bir adamdı ama Dr.

Lee'nin başının tepesi Hart'ın omzuna bile ulaşmasa da Hart'ın şimdiye kadar tanıştığı en korkutucu insandı. Kimse bu tür bir dehayla boy ölçüşemezdi; bu da Tanria'ya yasa dışı yollardan girmek için kullanılan korsan portalların neden sık sık çöktüğünü ya da patladığını açıklıyordu.

Batı İstasyonu'nun kapısındaki görevli mühendis birkaç düğmeye bastı, bir kadranı çevirdi ve krankı çekti. Duckers, kemerli geçitteki Sis'e aval aval bakarken Sis girdap gibi dönüp incelirdi. Diğer tarafta Tanria manzarasının gölgeli silüetinin zorlukla seçildiği, tül gibi opak bir perdeye dönüştü.

"Yani bunun içinden mi geçeceğim?"

"Evet."

"Sadece geçiyor muyum? Çok kolay değil mi?"

"Evet."

Kontrol noktasına atanan görevliler kıs kıs gülerken Hart, çocuğun hareket etmesini bekledi ama Duckers uysal tavrını sürdürdü ve yoğun sis karşısında kaşlarını çattı. "Bu işlerde hiç asiler var mı?" diye sordu Hart'a.

"Hayır. Sis'e giremezler ve diğer tarafta görevli polisler var, dolayısıyla onları genellikle portalların yakınında da göremezsin."

"Genellikle mi?"

Hart'ın bütün gün burada oturmaya niyeti yoktu, zaten öğleden sonranın çoğu gitmişti. Bu yüzden Duckers'ın dizginlerini kaptı, binicisini ve akuaygırları kendisiyle birlikte Sis'in içine sürükledi. Sis'in yoğun sessizliği, onlar geçerken iliklerine kadar sızıyordu; artık alıştığı ama sevmeyi hiçbir zaman öğrenemediği bir duyguydu bu.

Duckers da bunu sevmekten uzaktı. Onlar bunu başarana kadar koyu renkli teni hastalıklı bir görünüme bürünmüştü. "Kahretsin," diye kekeledi.

“İşte,” dedi Hart dizginleri geriye atarak. “Çok kolay”

Duckers’ın midesi, atın pullu mor renkli postunun üzerinde bulanır gibi oldu ama sonunda etrafı görünce dudakları hayretle aralandı. “Vay be.”

Hart, Tanria’nın manzarasını merakla izlemeyeli uzun zaman olmuştu. Uzaktaki tuhaf simetrik dağ tepelerine ve önlerinde uzanan pembe tepelere baktı. Nefis bir derenin lav benzeri uğultusunu, kuşların sarsıcı sesini ve yalnızca bu tuhaf topraklarda yapacak daha iyi bir şeyi olmayan hapsedilmiş tanrıların yarattığı dengesiz dünyada yaşayıp ölen hayvanların komik seslerini dinledi. Hart, Duckers’ın her şeyi yeni gözlerle algılamasını izlerken buna tekrar hayran olmaya çalıştı ama işe yaramadı. Tanria artık onun için sadece bir yerdi, diğer yerlerden hiçbir farkı yoktu. Alma’nın bu iğrenç yerin onun evi olması konusunda söylediklerini düşündü. Burası boktan bir yer değildi ama onun evi de değildi.

Halbuki Duckers bunları coşkuyla karşıladı ve gülümsemesi giderek büyüdü. Tekrar portala baktı ve güldü. “Vay be!”

“Evet,” dedi Hart.

Portal hâlâ oradaydı, her iki yanında da sıkılmış bir Tanria Mareşali konuşlanmıştı ama kemerli geçit, sanki Sis orada değilmiş gibi hiçliğin ortasında bağımsız bir kapı gibi görünüyordu. Bushong’un çalılık çöl manzarası Tanria’nın içinden açıkça görülebiliyordu ancak portallar olmadan ulaşılamazdı. Duckers ellerini sağlam ama görünmez sınıra bastırdı ve diğer tarafta bir çalı topağının geçişini izledi. “Yani insanlar içeriyi göremiyor ama Eski Tanrılar dışarıyı görebiliyor, öyle mi?”

“Evet.”

“Vay be.”

“Sanırım Yeni Tanrılar, Eski Tanrılar’ın neyi kaçırdıklarını görmelerini istedi.” Bu her zaman Hart’a zalimce gelmişti ama zaten Eski ya da Yeni Tanrılar’la ilgili pek pozitif düşünemiyordu. Can çekişmeyi bırakıp çırağına başıyla işaret verdi. “Hazır mısınız?”

“Evet, efendim.” Duckers ona sırtıttı. Hazırdı ve Hart hayretle, bu çocuktan hoşlandığını, arkadaşlığını sandığı kadar sorun etmediğini fark etti.

“Akuaygırından düşmezsin, değil mi?”

“Sanmıyorum ama ben bir şehir adamıyım. Pek alışkın da değilim.”

“Eh, bunlara alış çünkü otodok burada çalışmıyor. Transistörler, gaz sobaları, ateşli silahlar da öyle. Eski Tanrılar hapsedilmeden önce var olmayan hiçbir şey Sis’in bu tarafında işe yaramaz. Burası eski tarz bir yer. Yani bir şey pişirmek istiyorsan bunu ateşle yaparsın, bir şeyi öldürmek istiyorsan sivri bir nesne kullanırsın ve dolaşmak istiyorsan yürürsün ya da akuaygıra binersin. Eğer müzik istiyorsan teoride kendin yapmalısın ama eğer buna kalkışırsan seni bağlayıp ağzını tıkarım, haberin olsun.”

“Tamam,” dedi Duckers. Son heceyi kariyer seçiminin sağlıklı bir şekilde sorgulanmasıyla renklendirilmiş uzun bir belirsizlik notası gibi uzatarak söyledi. “Tüm bunların Tanria 101 olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet. Tanria 101 şu an yükleniyor.”

Hart, akuaygırları ileri doğru itti ve Sis’in yakınındaki dış kenarda kalarak çırağının Tanria’daki ilk vardiyasına başladı. Tanria’nın herhangi bir yerinde ağır silahlar bulunabiliyordu ancak sınır, yasa dışı olarak değerli taşlar çıkaran veya egzotik kuşları kaçıran suçlularla karşılaşma ihtimalinin en düşük olduğu yerdi. Tabii eğer içeri girerken onları yakalamazlarsa... Bugünkü yolculuk tamamen eğitim amaçlıydı.

Kısacası Hart, Duckers'a Tanria'yı tıpkı Bill'in yıllar önce ona öğrettiği gibi öğretiyordu. Yani temelden...

"Tarihten başlıyoruz," dedi. "Tanria nedir ve nasıl ortaya çıktı?"

"Aman Tanrım." Duckers hayal kırıklığı içinde alnını ovuşturdu.

"Soruma cevap ver."

"Eski Tanrılar tamamen savaş, intikam ve benzeri şeylerle ilgiliydi, bu yüzden Yeni Tanrılar onları devirip Dünyadaki hapse attılar. Bu binlerce yıl önceydi. Eski Tanrılar ta ki pes edene, Gardiyan onları hapisten çıkarana ve Bilinmeyen Tanrı onları gökyüzünün sunağında yıldızlara dönüştürene kadar iki yüz yıldan fazladır buradalardı. Sonra bir adam yirmi beş yıl önce portalları yaptı ve saire, vesaire, vesaire..."

Hart onun adına sözlerini şöyle tamamladı: "Ve insanlar yaratılışlarından bu yana ilk kez Tanria'ya girebildiler. Sinirli olduğunu anlıyorum ama burada işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğinden emin olmak istiyorum çünkü 'vesaire' pek çok alanı kapsıyor. Mesela yerel halkın çoğu, bir grup insanın ya kutsal bir yeri yağmalamak ya da Tanria'da para kazanan maceracılar ve iş insanlarından kâr elde etmek için Bushong'a akın etmeye başlamasından memnun değildi. 'Vesaire' insanların Sis'i aşıp Tanria'da ölmeleri durumunda asilere dönüşebilecekleri gerçeğini de göz ardı ediyor, Tanria Mareşalleri'nin kurulmasının nedeni de bu."

"'Göz ardı etmek' mi? Kim öyle dedi ki?"

Hart burnunun kemerini sıktı. "Mesele şu ki, Tanria hakkında bir sürü aptalca söylenti var ve ben senin kurgulardan çok gerçekleri bilmeni istiyorum. Federal Adalar nüfusunun yarısı ejderhaların her yerde uçtuğuna ve hazine istiflediklerine inanıyor."

“Yapmıyorlar mı yani?”

“Hayır.”

“Ah. Bunu biliyordum.”

“Evet, bilmiyordun.” Bu, çocukluğunda Tanria’da ejderhaların olduğunu düşünen ve bunların peri masallarından başka bir şey olmadığını keşfedince Duckers kadar hayal kırıklığına uğrayan bir adamın kendini beğenmiş cevabıydı. “Yeni Tanrılar neden Tanria’yı Bushong’un güney merkezine yerleştirdi?”

“Ah... Şey...” Duckers sanki cevap yakınlardaki bir ağaç gövdesine yazılmış gibi çevresine baktı.

“Kurak, kayalık, pis ve sudan olabildiğince uzakta olduğundan. O dönem burada çok az insan yaşıyordu. Pardon, bunun Tanria 101 olduğunu ve herkesin her şeyi bildiğini mi ima etmiştin?”

Duckers, “Sanırım bu kısmı bize okulda öğretmediler,” diye mırıldandı.

“Sanırım. Şimdi bana asiler hakkında ne bildiğini anlat.”

Duckers canlandı, bu konu hakkında konuşmaya hazırды. Çocukluğunda muhtemelen Federal Adalar’daki diğer çocuklar gibi Asiler ve Mareşaller’i milyonlarca kez oynamıştı. “Kimse onların ne olduğunu, nereden geldiklerini bilmiyor. Tek bildiğimiz, eğer biri Tanria topraklarında ölürse, ona bir çeşit ruh bulaşabilir ve yeniden canlandırılabilir. Çoğu insan, apandisten dolayı onların kayıp ruhlar olduğunu düşünüyor ama ruhlar görünmez olduğu için bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok.”

Tam o anda Duckers’ın yanından bir ruh uçtu. Ürkütücü kehribar rengi ışığı, rüzgârla savrulan bir karahindiba tohumu gibi Tanria’nın pembe tepeliklerine sürükleniyordu. Bunu Hart’tan başka kimse göremiyordu ve Hart’ın görebildiğini de kimse bilmiyordu; en azından yaşayan hiç kimse. Alma’yla ortak

oldukları günlerde, ona ölenlerin ruhlarını görebildiğini söylemeyi düşünmüştü, bu onun yarı tanrı hediyesiydi ama sonra Bill'e ne olduğunu hatırlamış ve çenesini kapalı tutmuştu. Hart, bedensiz bir ruhla ilgili hiçbir şey yapamayacağı için dersine devam etti.

“Bir asiye nasıl öldürürsün?”

“Onları öldürebilir miyiz? Zaten ölü değiller mi?”

Hart ağzını açtı, sonra kapattı. “İyi bir noktaya değindin.”

“Aha! Gördün mü! Burada kim kimi eğitiyormuş?” Duckers zaferle iki yumruğunu da havaya kaldırdı; bir saniye sonra neredeyse akuaygırdan kayıp düşüyordu.

“Kim kimi eğitiyor?” diye düzeltti Hart, kahkahasını bastırarak. “Asiye nasıl etkisiz hale getirirsin?”

“Kayıp ruhun bedende kalmaması için apandislerini dürtersin. Bu bir kapatma düğmesi gibi.”

“Bu kolay bir şey mi, onları ‘apandislerinden dürtmek?’” Hart bu saçma ifadeyi söylerken elleriyle tırnak içine aldı.

“Hımm, hayır?”

“Hayır, değil. Apandis çok küçük.”

“Yalnız şunu söyleyeyim, içimde patladığında çok büyük olduğunu hissettim.”

Hart başını çevirdi ve öksürüyormuş gibi yaptı ama aslında kahkaha atıyordu. “Ben de öyle tahmin ediyorum. Bir asinin yaşayan bir insanı öldürme ihtimali ne zaman en yüksektir?”

“Cesetleri tamamen çürümüş ve iğrenç hâle geldiğinde. Bir de yeni bir bedene ihtiyaç duyduklarında.”

“Güzel. Peki bir asi, Tanrıa'nın dışına çıkarsa ne olur?”

“Gerçekten mi? Bu oluyor mu?”

“Nadiren ama duyulmamış bir şey değil. Bazen bir mareşal, apandisi vurduğunu düşünerek bir cesedi levazımatçıya teslim

ederse ve cesedi hareket edemeyecek şekilde yelken bezine sararlarsa ama aslında vuramamışsa, levazımatçı bezi açana kadar kimse farkında olamaz. Ve asi bazı sınır kasabalarında ortalığı karıştırabilir. Ayrıca, eğer korsan bir portalı kullanan suçlular onu düzgün bir şekilde kapatamazsa ya da portal arızalanırsa, bir asi o portaldan geçmeyi başarabilir. Son zamanlarda giderek daha fazla oluyor. Peki, bir asi ortaya çıkarsa ne yaparsın?”

“Dan dan mı?” Duckers, ne demek istediğini işaret parmağıyla göstererek cevap verdi.

“Doğru, çünkü asi çürümeye devam edecek, bu da Sis’in diğer tarafında birini öldürmeye çalışabileceği anlamına geliyor. Tanria dışında bir vücuda bulaşamayacağını anlamıyor. Bu yüzden kalıntıları eve götürmek üzere çıkarmadan önce apandisi vurduğundan emin olmalısın. Anlaşıldı mı?” Hart bu noktada çırağının gözünü korkutmak istedi.

“Evet, efendim. Asiler hayvanları etkiler mi? Sincapları mesela?”

“Bir asi apandisli her şeye bulaşabilir.”

“Her şeyde apandis var mı peki?”

“Tanria'daki her şeyde mi? İnsanlar, tavşanlar, keseli sıçanlar, kirpiller ve grapler de var.”

“Ve ne?”

“Grapler. Tanria yaratıldığında tavşanlar, keseli sıçanlar ve kirpiller zaten buradaydı ve bazıları içeride sıkışıp kalmıştı. Ancak grapler Eski Tanrılar tarafından yaratıldı. Kurbağaya benziyorlar ama tüylüler. Onları yalnızca Tanria'da görebilirsin.”

“Ha. Peki ya kediler ve köpekler? Onların apandisleri var mı?”

“Hayır.”

“Yani onların ruhları yok mu?”

Hart, akuaygırı durdurdu ve Duckers'ın, otoriteyi hissedeni kısırağı da onunla durdu. "Gerçekten köpeklerin ruhu olmadığına mı inanıyorsun? Ortalama bir insandan yüz kat daha iyi olmayan bir köpekle tanışın mı hiç?"

"Hımm, hayır?"

"Kesinlikle. Köpeklere bu şekilde hakaret etme." Hart akuaygırına hafifçe vurdu ve kendini biraz suçlu hissederek ikisinin de bir kez daha hareket etmesini sağladı. Sonuçta çocuğun Gracie'den haberi yoktu ve Hart'ın ilk günden onu azarlamasına gerek yoktu.

Duckers, "Sanırım köpekleri seviyorsun," dedi.

"Sanırım öyle."

"Size bir şey sorayım; hayatımı kurtarmakla bir köpeği kurtarmak arasında seçim yapmak zorunda kalsanız, hangimizi seçerdiniz?"

"Köpeği."

"Çok komik. Eğlenceli birisiniz."

"Ben gülmüyorum ama?" Hart, Duckers'ın onlara yetişmesini sağladı.

"Lanet olsun. Çok sertsiniz, efendim."

Hart arkasına baktı ve çırağının, tırısı çıkmaya başlayan bir akuaygıra canı pahasına tutunduğunu gördü. Sırıttığını görmesin diye yüzünü çevirdi.

Dördüncü Bölüm

Zeddie'nin itirafı ve bunun sonuçları, kardeşinin cenaze levazımatçısı olarak geçirdiği o felaket ilk (ve muhtemelen son) günün ertesi sabahı Mercy'yi endişelendirmeye devam etti. Ancak hazırda bir çözümü olmadığı ve inşa etmesi gereken bir yığın kayık ve ilgilenmesi gereken bir kuyu dolusu ceset olduğu için önlüğünü, lastik eldivenlerini ve gözlüklerini giyip işe koyuldu. Hazırlık masasındaki ceset, bir gün önce bir mareşalin getirdiği lisanslı bir avcıya aitti. Tanria'nın kazançlı evcil hayvan pazarı için grap toplarken bir asi tarafından öldürülmüş ve yeniden canlandırılmış bir kadındı. Hart Ralston'un iki gün önce getirdiği çürüyen, anahtarsız cesedin aksine bu kadın, Birdsall & Son'dan ön ödemeli bir cenaze paketiyle gelmişti.

Mercy kirli giysileri keskin bir makasla kestikten sonra lavabonun hortum aparatıyla cesedi yıkadı. Sonra Üç Baba'nın ve Bilinmeyen Tanrı'nın büyümlü sözlerini söyleyerek ölü kadının zaten dökülmekte olan derisine tuz sürdü.

Sudan geldin ve suya döneceksin.

Tuz Denizi'nin kollarına yelken açacaksın.

ve Kemik Büyükbaba ruhunu bedeninden kurtaracak.

*Gardiyan kapılarını sana açacak
ve Bilinmeyen Tanrı seni huzur bulacağın evinde karşılayacak.*

Mercy sihirli sözlerin içinde kendini kaybetti, alto sesi odayı doldurdu. Babasının bariton notalarının yankılanan ağırlığından yoksun olsa da, kelimeleri kendi saygısı ve ağırbaşlılığıyla sıralıyordu.

Grap avcısını yeni yelken bezine sarıp kayığına yerleştirdikten ve teslimat için rıhtıma götürdükten sonra Mercy, Birdsall'ın bir hafta boyunca anahtarsız kalan son yoksulunu getirdi ve aynı ritüeli bir kez daha gerçekleştirdi. Tuzlama işini yaparken, talih-siz adamın boynuna ucuz bir zincirin üzerinde sade bir anahtar yerleştirdi. Sonra çalışma tezgâhının üzerindeki tenekeye uzandı ve avuç içi büyüklüğünde küçük, ahşap bir kayık çıkardı.

Babası boş zamanlarında küçük kayıklar yontardı. Kim olursa olsun ya da ne kadar fakir olursa olsun, herkesin Tuz Denizi'nden Bilinmeyen Tanrı'nın Evi'ne gitmek için bir kayık alması gerektiğine inanırdı. Birdsall & Son'ı, Cunningham'inki gibi kansız, ruhsuz, sadece parayı düşünen bir işletmeden ayıran şey bu küçük iyi niyetti. Mercy tahta kayığı adamın kalbinin üzerine koydu, anahtarını düzeltti ve onu temiz bir yelken bezi-ne sıkıca sardı.

Mercy, Zeddie'nin, "Hemen döneceğim baba!" dediğini duyduğunda mutfaktan hızlıca bir fincan kahve alıyordu. Zeddie koridorun karşısındaki ofisten çıktı, kapıyı kapattı ve parmaklarını darmadağınık buklelerinin arasından geçirdi.

Zeddie bir fincan almak için onun yanından geçerken Mercy tezgâha yaslandı. Fincanına şaşırtıcı miktarda şeker ekledi ve kaşığı porselene sertçe vurarak karıştırdı.

"O kadar kötü yani?"

“Tanrılar aşkına Mercy, bunca yıldır nelere katlandığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hesaplar darmadağın ve sayılarla aram pek iyi değil.”

Mercy fincanının üzerinden kıkırdarken kendini tutamadı.

“Eh, sen bu konuda babamdan daha iyisin,” dedi Zeddie.

“Matematik öğretmenini onun üzerine salmalısın.”

“Biliyorum ama Lilian şehre neredeyse hiç gelmiyor ve boş zamanlarında da onu hesaplarla uğraşmaya zorlamak haksızlık.”

Kız kardeşleri bir zamanlar Arjantin’de matematik öğretmeni idi ama Birdsall & Son’ın teslimat şoförü Danny’ye âşık olduğunda, “küçük saçmalıklarını” bırakıp kocasıyla birlikte Cadmus Federal Adaları’na seyahat etmekten fazlasıyla mutlu oldu.

“Benimle birkaç cesedi daha tuzlayıp mumyalamayı tercih etmeyeceğinden emin misin?” dedi Mercy.

“Matematik,” diye iç çekti Zeddie ve ofise döndü ama Mercy umudunu yitirmekten çok uzaktı. Kardeşi, babasıyla birlikte Birdsall & Son’da yaptıkları işin önemini ilk elden gördüğünde ikna olacaktı.

Mercy, eski otodoka tuzlanmış ve mumyalanmış dört cesedi yükledi ve Ana Cadde’den güneye doğru ilerleyerek iki şeritli bir otoyola dönüşen yolu takip etti. Asfalt yol çakılla buluştuğunda ambarda bulunan cesetleri sarsmadan tümseklerden geçmek için yavaşladı. Tersane Yolu’na keskin bir dönüş yaparken dikkatliydi. Cesetler bu çabayı pek beğenebilirmiş gibi gözükmesine de yapılacak en iyi şey buymuş gibiydi.

Eternity, Argentine, Mayetta ve Herington’ın ölülerinin gömülü olduğu, mezar taşlarının düzgün sıralar halinde dizildi-

ği, küçük ama büyüyen tersaneden oldukça uzaktaki çukurlara park etti. Her bir cesedi engebeli toprağın üzerinden geçirdi ve onları, kimliği belirsiz ve istenmeyenlerin, zengin olmak veya yeni bir başlangıç yapmak için Tanrı'ya giren ancak asiler tarafından öldürülüp asiye dönüşen insanların bulunduğu açık deliğe bıraktı.

Mercy, hafta boyunca biriken sahipsiz cesetlere bakarken bir sineği kovdu. Her zamanki gibi Cunningham'ın kimliği belirlenemeyen cesetlerinin sayısı Birdsall & Son'unkilerden çok daha fazlaydı. Diğer levazımatçı cesetleri sarma zahmetine girmemişti, bu da Mercy'ye son derece onur kırıcı geliyordu. Çürümelerden ve kurtçuklardan, süt rengi gözlerden ve açık ağızlardan, ölüm katılığıyla gerilmiş kaslardan kaçtığı söylenemezdi. Sadece herkesin onları bir sonraki hayata uğurlayacak bir ritüeli hak ettiğine inanıyordu ve eğer bu, isimsiz bir mezarın başında kendisinden başka birkaç söz söyleyecek kimse bırakmıyorsa, iyi ve doğru olanı yapacaktı. Ellerini önünde kavuşturdu ve konuşmasını yaptı. Kelimeler her seferinde değişiyordu ama duygu aynıydı.

"Bu çukuru muhtemelen kendiniz için istemezsiniz, biliyorum ama dürüst olmak gerekirse artık umursayan siz değil, yaşayanlar. Tüm o süslü kayıklardaki insanlar buraya mı defnedilecek yoksa evlerine mi gönderilecek? Onlar da sizinle aynı yere gidiyorlar. Bazıları japon cevizi öz suyunda korunmuş. Bazıları tersanelerde sızdırmaması gereken hava geçirmez kayıklara gömülecek. Bazıları kayıklarında yakılıp kül olacak ve sevdikleri tarafından okyanusa saçılacak. Ama sonunda hepsi sizin gibi Tuz Denizi'ne yelken açacak. Gardiyan onları Bilinmeyen Tanrı'nın Evi'ne kabul edecek ve geriye Kemik Büyükbaba'nın geride bıraktığından başka bir şey kalmayacak. Hepimizin git-

riği yol bu. O yüzden size güvenli yolculuklar ve mutlu bir eve dönüş dilerim. Burada size hizmet etmek benim için bir zevk ve onurdu.”

Eve gitmeden önce sanki *sizi görüyorum* der gibi cesetlere son bir kez baktı. Birdsall & Son’a döndüğünde teslimat aracı iskelelenin yanına park edilmişti, bu da Lilian ve Danny’nin o dışarıdayken gelmiş olduğu anlamına geliyordu. Mercy’nin morali düzeldi.

Kayıkhanenin üstündeki dairesinde hızlı bir duş aldı. En sevdiği elbiselerden olan üstü kirazlarla kaplı ardıç kuşu yumurtası mavisi elbiseyi giydi ve arkasında Leonard ile birlikte babasının evine gitmeden önce bir şişe şarap aldı. Her şeyin yoluna gireceğine dair iyimserliğini tazeledi.

Rahat yürüyüşü, aşağıdan duyduğu ailesinin gürültülü kahkahalarıyla daha da hızlandı. Ön basamaklardan sıçrayıp kapıyı açtı ve ailesinin sesinin üstüne sinmesine izin verdi.

“Bu gelen dünyanın en iyi kız kardeşi mi?” Mercy parmaklarını aile sunağının üzerindeki tuzlu su tabağına daldırıp annesinin anahtarına dokunduğunda Zeddie, gözden uzak bir yerden seslendi.

Lilian, “Buradayım seni sıçan,” diye ona seslendi Mercy’ye sınımsıkı sarılırken. Sonra Mercy’yi elinden tutarak yemek masasına sürükledi. Burada oturup yemek yapabilen tek aile üyesi olan Danny’nin akşam yemeği hazırlamasını izleyebileceklerdi. Mercy’yi şaşırtan ise Zeddie’nin ona yardım ediyormuş gibi görünmesiydi.

“Çok endişelendim. Ne oluyor?” diye sordu Mercy kız kardeşine.

“Zeddie’ye bıçak konusunda güvenecek miyiz tatlım?” diyerek Lilian kocasına seslendi.

Danny sevimlilikle sırıttı. Koyu kırmızı buklelerinden ayak-kabıllarının uçlarına kadar Danny'nin her şeyi çok sevimliydi. “Yemek yapmayı öğreniyor.”

“*Yemek* konusunda Zeddie'ye güvenecek miyiz?” diye sordu Mercy.

Zeddie ona yapmacık bir bakış attı ve bıçağıyla soğan parçalarını yere saçtı. “Geçen gece Danny olmadan yemeklerimizin ne kadar kötü olduğundan şikâyet eden sen değil miydin?”

“Hayır, şikâyet eden sendin. Ki yemek de yapmıyorsun.”

“Eh, öğreniyorum işte, o yüzden kapa çeneni.”

“Tanrılar bize yardım etsin.” Mercy, peynir tabağından bir kraker alıp onu mutfak lavabosunun sağındaki Ocak sunağına ikram etmek için parmaklarının ucuna basarak mutfağa girdi. “Lütfen bizi zehirlemediğinden emin ol,” diye mutfak tanrısına alaylı bir şekilde dua etti.

“Çok komiksin.” Zeddie poposuna vurarak onu yemek odasına doğru iterken babası bir puro dumanı bulutu içinde paravan kapıdan içeri girdi. Mercy'yi görünce yüzünü buruşturup delilleri ortadan kaldırmaya çalıştı.

“Baba! Dr. Galdamez sigara içilmeyek dedi!”

Babası ellerini teslim olurcasına kaldırdı ve peynir tabağına yardım etmek için mutfağa gitti, ki bu da muhtemelen sağlığı için en doğru şey değildi. “Ne yiyoruz?” diye sordu.

“Kızarmış tavuk, balzamik soslu havuç ve güzel bir yeşil salata.” Danny bir şişe şarabın tıpasını açıp masadaki kadehlere dökmeye başladı ve Zeddie'yi tek başına bıraktı.

“Tanrılar seni korusun ama Zeddie sen olmadan mutfağı yakmayacak mı?” diye fısıldadı eniştesi cömert bir kadeh pinot grigio doldururken.

“Hey!” diye itiraz etti Zeddie.

Danny gülerek, “O kadar da değil,” diye yanıtladı. Ama Lilian’ın kadehini doldurmaya başladığında kısa bir süre durunca şarabı masa örtüsüne döktü. “Ah Tanrım, bu şeyi içebiliyor musun?”

Mercy dondu, beyni algılayamadan vücudu Danny’nin ne demek istediğini anladı.

“Elbette, şarap içiyor. Şarabı kim sevmez?” diye yorum yaptı hiçbir şeyden haberi olmayan Zeddie sarımsakları soyarken.

Roy da hiçbir şeyden habersiz, “Şarap severim,” diye ekledi.

Lilian, Danny’ye gözlerini belertip öfkeli bir bakış attığında kocasının çilli yanakları pembeye döndü.

“Kahretsin! Üzgünüm!” diye fısıldadı Danny.

“Bekle! Sen...?” diye konuşmaya başladı Mercy ama Lil onun bacağına masanın altından sıkıştırdı.

Sonra Mercy’nin bacağına bırakıp belli etmemeye çalışarak, “Sonra konuşuruz,” dedi Lil.

Mercy kendini masanın üstünde dans ederken hayal ediyor, *Lil’in bebeği oluyor!* diye çığlıklar atıyordu. Yemek sırasında havuçları ona uzatırken kız kardeşine bağırmamak için elinden gelen tek şey buydu. Ancak babaları kadehini kaldırıp Zeddie’ye anlamlı bir bakış, Mercy’ye ise daha sert bir bakış yönelttiğinde ve Lilian’ın düğününde yaptığı gibi kadeh kaldırdığında, Mercy’nin neşesi biraz kaçmıştı. “Şerefe. Bu harika aileye. Büyümeye devam etmesi dileğiyle.”

“Aman Tanrım, yine mi bu mesele?” dedi Zeddie.

“Sen değil. Sen hâlâ bir bebeksin,” dedi babası. “Ama Mercy otuz yaşında.”

“Vay be.” Mercy, beyaz bayrak gibi sallaması gerekebilir diye peçetesini masanın üzerine koydu.

“Sonsuza kadar burada olmayacağım ve ben ölüp gittiğimde seninle ilgilenildiğinden emin olmak istiyorum.”

Lilian homurdandı. “Burada kim kiminle ilgileniyor, baba?”

“Tek söylediğim Mercy’nin düzen kurduğunu görmek istedim.”

“Bu tam da Eski Tanrılar’ın söyleyeceği bir şey. Burada Ata-erkil Düzenin Tanrısı’na atıf mı yapıyorsun?”

“Eski Tanrılar. Yeni Tanrılar. Birinin, tercihen de çok para kazanan iyi bir adamın Mercy’yi kolladığını bildiğim sürece umurumda değil.”

“Ben de ondan bir tane alabilir miyim?” diye araya girdi Zeddie.

“Eğer çok para kazanıyorsa bir balinayla bile evlenebilirsin, umurumda değil.”

“Baba, ben iyiyim,” diye temin etti Mercy onu. “Konuyu değiştirmek isteyenler ‘evet’ desin.”

“Evet,” diye yanıtladı Lilian, Zeddie ve Danny. Leonard bile salondaki kanepeden homurdanıyordu.

“Arvonya polo takımının yeni bir başantrenör aldığını duydu mu?” Danny, babalarının dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı çünkü Roy Birdsall’ın ailesi kadar sevdiği bir şey varsa o da profesyonel deniz topuydu.

Lilian, Mercy’yi dürttü. “Hadi, fırsatımız varken kaçalım. Bir dilim pasta daha ister misin?”

“Meryem Ana tatil mi istiyor? Bu nasıl bir soru?”

Babaları, “Redwing’in Vinland’a karşı kaç kez kazandığı umurumda değil. Bushong’un atlı ön cephesine rakip olamazlar.” derken kız kardeşler gizlice mutfığa girdiler.

Mercy, Lilian için ekstra büyük bir parça kesti ama bunu kız kardeşi hamile olduğu için yapmadı. Lil, annelerinden mi-

ras kalan minyon fiziğini koruyarak her zaman toparlanabilirdi. Diğer taraftan Mercy, babası gibi yapılydı, uzun boylu ve iri kemikliydi. Kıvrımlarını beğeniyordu ama bazen Lil'in boyunu kısıkanıyordu; ara sıra en az bir santim kadar uzun bir dans partneri bulmak güzel olurdu. Eski erkek arkadaşı Nathan, tam bir seksen boyunda olduğunu iddia etmişti ama dans ettiklerinde Mercy bundan oldukça şüphelenmişti.

Nathan'ı düşünmek kalbini sızlattı.

“Danny için üzgünüm,” dedi Lil, pastadan kocaman bir ısırık almış kırıntılarının arasından konuşuyordu. “Kasabaya vardığımızda ilk iş Dr. Galdamez'e uğradım ve bunun doğru olduğunu öğrendim. Yemekten sonra sana anlatacaktım ama sevgilim büyük haberi mahvetti.”

Mercy ona, “Senin adına çok sevindim,” dedi ama Lilian ve Danny için heyecanlanırken içinde kıskanç bir taraf da vardı. Her zaman iyi biriyle evlenip kendi ailesini kurmayı hayal etmişti ama bu günlerde bu fikirden uzaklaşıyor gibiydi.

Nathan'ın düşüncesi yine kalbine saplandı.

Lilian, “Buna odaklanmaya çalışıyorum” dedi. “Ben ve çocuk sahibi olmak!”

“Harika olacaksın.”

“Evet, iyi bir rol modelim vardı.”

“Annem harikaydı,” diye onayladı Mercy acıyla.

“Evet, öyleydi ama ondan bahsetmiyordum.”

Mercy, bir an Lil'e baktı. Burnunu çekti. Sonra daha sert çekti. “Ama henüz babama söylemek istemiyor musun?” diye sordu duygulandığı için titreyen sesini pek gizleyemedi.

“Hayır. Henüz çok yeni ve umutlanmasını istemiyorum. Yani her ihtimale karşı. O yüzden lütfen ona söyleme. Veya Zeddie'ye. O veledin çenesini kapalı tutacağına güvenmiyorum.

Ama senin bildiğinden emin olmak istedim, çünkü benim hamile olmam aile şirketinde işlerin gidişatını altüst etmek üzere ve seni elimden geldiğince uyarmalıyım.”

Lil pastasını çoktan bitirmişti ve başparmağını tabağındaki kırıntılara bastırıyordu. Mercy çatalını bırakıp kız kardeşine baktı. “Nasıl yani?”

Lilian başparmağındaki kırıntıları emdi ve elini eteğine sil-di. “Bebekle tüm adaları dolaşamam. Ve Danny’nin cesetleri teslim etmek için beni günlerce, haftalarca tek başıma bırakmasını istemiyorum. Eğer birlikte değilsek evli olmanın ne anlamı var?”

“Kimse ikinizin de sonsuza kadar burada kalmanızı beklemiyor. Teslimatları yapması için başka birini kiralayabiliriz.”

“Onu demiyorum. Bak Mercy, Zeddie artık cenaze levazımatçısı, o yüzden bırak yeni bir teslimat şoförü tutma konusunda o endişelensin. O, bu sırada yeni bir ofis müdürü tutsun, böylece sen de sonunda hayatına devam edebilirsin.”

Zeddie’nin sırrı, Mercy’nin midesinde tavuk, havuç, salata ve ikinci dilim kekle birlikte çalkalanıyordu. “Ama şimdi ayrılırsam tüm iş çöker.”

“Zeddie’yi terk etmeni önermiyorum. Onun ayağa kalkmasına yardım edebilirsin ama bunu yaptıktan sonra yola devam etme zamanı gelmiş demektir.”

“Yapamam.”

“Hayır, yapabilirsin. Çok akıllısın, yeteneklisin ve düzenlisin. Kendini Birdsall & Son’da harcama.”

Mercy akıllı, yetenekli ya da düzenli olduğunu düşünmediğinden ya da ofisi yönetmeye âşık olduğundan değildi. Birdsall & Son’ın ve onun temsil ettiği şeylerin dışında bir kariyer hayal edemiyordu. Ayrıca, büro ihtiyaçlarını yönetmek dışında hiçbir

diploması ve deneyimi olmadan otuz yaşında nasıl yeni bir başlangıç yapacaktı?

“Zeddie bunu başaramazsa ne olacak?” diye sordu Mercy bunun bir olasılıktan fazlası olduğunu bilerek.

“O zaman bunu değil de başka bir şey yapar. Daha da kötüsü olursa, Cunningham batı sınır kasabalarındaki ölümlerle baş edebilir.”

Mercy kız kardeşine bakakaldı.

“Bakma bana öyle. Annem öldükten sonra bu işe sıkışıp kalan sensin ve neredeyse beni ve Zeddie’yi de sen büyüttün. Biz artık başımızın çaresine bakabiliriz. Artık kendi hayatını yaşamayı hak ediyorsun.”

Mercy pastadan bir ısırık daha aldı. “Ama iş batarsa bu babamı mahveder. Ayrıca Cunningham’inki öyle ruhsuz, özgün olmayan bir yaşam deneyimi ki... İnsanlar bir seçeneği hak ediyor.”

“Ölümlerin umurunda değil! Kimse bir kez bile teslimat aracıdan çıkıp, ‘Burada çok fazla tuz var,’ ya da ‘Enid’e tik ağacı istediğimi söyledim,’ demedi.” Lilian, Mercy’yi kollarından tuttu ve Mercy, Lil’in başparmağındaki kırıntıları emdiğini ve şimdi onunla kendisine temas ettiğini düşünmekten kendini alamadı. “Bunu bir düşün. Benim için?”

Mercy başını salladı ama pek inancı yoktu. Zeddie’yi görevi devralmaya ikna edene kadar ayrılamazdı ve bu durum zaman alabilirdi.

Lilian, Mercy’nin yanağını öptü. “Güzel konuşmaydı ama kusmam lazım!”

Mercy, Leonard'la birlikte eve doğru yürürken bir değil, iki sır ona ağır geliyordu ve her ikisi de onu Birdsall & Son'ın olmadığı belirsiz bir geleceğe doğru sürükler gibiydi. Normalde bir sorunu olduğunda bunu Lilian'la konuşurdu ama Zeddie'ye, kadim Medoran Felsefesi'ndeki diploması hakkında hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz vermişti ve Lil ile Danny'nin yerine geçmek artık Mercy'nin sorumluluk alması gereken konulardan biriydi.

Birdsall & Son Cenaze Hizmetleri'nin üst katındaki dairede kanepesine otururken Leonard'a, "Off," dedi. Kucak köpeği olmaya kararlı olan Leonard, Mercy'nin bacaklarının üzerine yayıldı ve onu ağırlığının altında ezdi. Leonard'ın, Mercy'nin tek sırdaşı olması ne kadar üzücüydü. Onu en çok endişelendiren şeyler hakkında ailesiyle konuşamıyordu ve Nathan bu fotoğrafın dışındaydı. Eski arkadaşları da çoktan Eternity'den ayrılmışlardı. Nasıl olmuştu da bu kadar yalnız kalmıştı?

İşte o zaman, önceki gün aldığı ve tulumunun cebinde, çamaşır sepetinde unuttuğu tuhaf mektubu hatırladı. Leonard'ı kucağından itip onu dışarı çıkardı.

Sen de mi yalnızsın? O yabancı ona köşeleri olan kesin harflerle bunu sormuştu. Cevap olarak Mercy'nin kalbi küt küt atıyordu. Bir araya gelemeyecek kadar birbirinden uzak ama yakınlıktan titreyen mıknatıslar gibi, yazanla bir bağ kurdu.

En azından kendisini bu kişi gibi "saatler boyunca ağır ağır ilerleyen" biri olarak görmüyordu ama kesinlikle onu başka hiç kimseye benzemeyen şekilde kıskırtan birini tanıyordu. Hart Ralston adı, büyük boy bir reklam panosundaki cıfcaflı bir reklam gibi zihninde belirdi.

İmza satırına baktı.

Bir dost.

Mercy ailesini dünyadaki her şeyden çok seviyordu ama hayatında tamamen kendi işine karışmayan, saklamak istemediği sırları ona yüklemeyen birinin olması güzel olurdu. Kısacası, *bir dost* tam da ihtiyacı olan şeydi.

Cevap yazmanın saçma olduğunu biliyordu. Sonuçta bu tamamen yabancıydı ve nasıl olur da nimkilimin bunu doğru kişiye iletebileceğinden emin olup yanıt gönderebilirdi? Yine de masasına oturdu, çekmecedен bir kâğıt çıkardı ve sayfanın üstüne, *Sevgili arkadaşım* kelimelerini yazdı.

Beşinci Bölüm

Amirler ve çıraklar eğitimin ilk iki haftasından sonrasına kadar hiçbir zaman mıntıkalara atanmıyordu ve Tanria'nın en az nüfuslu bölgelerine, asilerle karşılaşma olasılığı en az olan yerlere bağlı kaldıkları için Hart o gece diğer mareşallerle birlikte barakada kalmak yerine kamp yapmayı tercih etti. Alma zaten Duckers'ın arkadaşlığını ona yüklemişti; başkasının arkadaşlığını kendisine yükleme ihtiyacı hissetmiyordu. Duckers uyku tulumunda uyukluyordu ve Hart, kamp ateşinin titreyen ışığında kütüphaneler arası ödünç aldığı *Kavşak Noktası: Modern Dilbilgisi ve Kompozisyon Teorisinin Kesişimi* kitabını okuyordu ki Bassareus'un gürleyen sesi, "Tak, tak! Posta teslimatı!" diye bağırdı.

İki ayaklı devasa tavşan, iki koca ayağıyla kamp alanına girerken Duckers ayağa fırladı ve boş arbaletine uzanıverdi.

"Asi! Öldür onu! Öldür onu!" diye bağırdı Duckers.

"Nasılsın?" diye selamladı onu tavşan. Sanki çocuk ona doğru silah sallamıyormuş gibi...

Duckers panikle hareket etmeye bir son verdi. "Nimkilim mi bu?"

“Yok büyükannen! Evet, tabii ki ben bir nimkilimim. Pisliğin taşaklarını kazara havaya uçurmadan önce o şeyi yere bırak.”

Hart, sakın bir şekilde papatya çayını yudumladığı eski yıpranmış katlanır taburesinin üzerinden, “Dolu değil,” dedi.

“Bu bir nimkilim,” Duckers rahat bir nefes aldı ve açıklanamaz bir şekilde iki eliyle kasıklarını kapattı. “Gidici olduğumu sanıyordum.”

“Ele geçirilmiş bir tavşan senin sonunu getirmeyecek, Duckers. Söz veriyorum.”

“Ne? Bu hödük daha önce hiç nimkilim görmemiş mi?” diye sordu tavşan.

Duckers, “Evdeki nimkilimimiz bir kertenkeleydi,” diye yanıtladı.

“Bassareus, Duckers. Duckers, Bassareus. Elinde ne varsa eminim senin içindir evlat.”

Nimkilim çantasından bir mektup alıp gözlerini kısarak baktı.

“Hayır, bu senin için, günışığı.”

“Ne?” diye sordu Hart inanamayarak. “Şeften mi?”

“Hayır.”

“Kimden peki?”

Tavşan Duckers’a baktı, başını Hart’a doğru sallayıp homurdandı. “Şu Bay Dilbigisi’ne de bir bakın. *Kimden*. Kimin gönderdiğini nereden bileyim?”

Hart, zarfın önce bir tarafını, sonra diğer tarafını inceleyerek kendisine uzatılan mektubu aldı ama üstü tamamen boştu. “Bunun üzerinde adres yok, ukala.”

“Heart’a yazılmıştı, *salak*.”

“*Ben Hart’ım,*.”

“Hayır, Heart⁷. E harfiyle... Güm-güm, güm-güm gibi.”

Nimkilim, Duckers’a doğru öfkeyle başını salladı. Sanki, *Bu adama inanabiliyor musun?* der gibiydi.

Duckers, “Seni anlıyorum dostum,” diye onayladı.

Duckers’ın ve nimkilimin bakışlarının ağırlığı üzerinde olan Hart, parmağını zarfın kenarına kaydırıp açtı. Mektubu çıkardı, açtı ve üst kısmında *Sevgili arkadaşım* yazdığını gördü. Gözleri büyüdü ve nefesi kesildi.

“Ne oldu? Biri mi öldü?” diye sordu Duckers merakla.

Hart soruyu duymazdan gelerek mektubu gözden geçirdi ve üzerinde *arkadaşın* imzasının bulunduğunu gördü. Mektubu tekrar katladı. Tavşan sanki Hart’ın mektubu yüksek sesle okuması gerekiyormuş gibi bir beklentiyle ona bakıyordu.

“Ne?” diye sordu.

Duckers, “Bahşişini bekliyor” diye fısıldadı.

“Ne? Neden? Cesetleri teslim ederken kimse bana bahşiş vermiyor.”

Bassareus, Duckers’a yine, *Ne oluyor lan?* bakışlarından birini gönderdi.

“Bana bakma. Henüz bana da ödeme yapmadı.”

“İyi,” diye homurdandı Bassareus. Hart’ın ekinlerin üzerine asılmış çantasına doğru uzun adımlarla yürüdü ve karıştırmaya başladı.

“Hey!” Hart itiraz etti ama ona ulaşamadan nimkilim bir şişe viski çıkardı ve üzerindeki toz tabakasını üfleyerek temizledi.

Duckers’a, “Bu adamın yardıma ihtiyacı var,” dedi.

“İki kere söylemene gerek yok.”

7 Ing.. Kalp-ed.n.

Hart, “Onu geri koy,” dedi ama pek de sert değildi. Tek istediği neredeyse parmak uçlarını kavuran mektubu okumaktı.

“Yoksa ne? Beni öldürecek misin? Ben ölümsüzüm. Bana bir bardak getir evlat.”

Duckers, Bassareus’a teneke bir fincan uzattı ve nimkilim tiksintiyiyle başını salladı. “Sanırım bu iş görür.”

Hart, “Viskiyi tıbbi amaçlar için yanımda bulunduruyorum, bu yüzden hepsini içmeyin,” diye homurdandı.

“Bu senin sorunun, benim değil.” Bassareus üç parmak viski doldurdu, bardağı Duckers’a uzattı ve sonra şişeden birkaç yudum almadan önce şişenin ağzını tenekeye vurdu.

Tavşan geçirerek, “İçelim güzelleşelim, evlat,” dedi. Şişeyi havaya kaldırarak eğitimdeki genç mareşalin şerefine kadeh kaldırdı.

Hart, Bassareus’a, “O reşit değil,” Duckers’a da, “Bırak şunu,” dedi. Duckers somurtsa da kendisine söyleneni yaptı.

“Şerefe,” dedi Bassareus ve Hart’ın tozlu şifalı viski şişesini de yanına alarak kamp alanından uzaklaştı.

Gözden kaybolduğu anda Hart, ikinci bir fener bulmak için çantayı karıştırdı ve onu yakarken titreyen ellerini çırağından saklamaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Duckers.

“İşemem gerek ve ben dışarıdayken buraya bir ışık bırakacak kadar iyi biriyim.”

Bunun üzerine Hart, en yakın makul işeme ağacına doğru ilerledi. Mektubu açtı ve uzaktaki ağaç gövdeleri arasında bir ruh süzülürken fenerin dans eden ışığında mektubu okudu.

Sevgili arkadaşım,

Görünüşe göre varım, çünkü mektubun nasıl ve neden olduğunu bilmesem de beni buldu. Gerçekten

beni tesadüfen mi buldun, yoksa bir yuva bulmalarını umarak evrene enerji mi gönderiyorsun? Her iki durumda da alıcı olmaktan mutlu olduğumu lütfen bil

Gerçekten hayatımda “o kişi” var! Ama düşmanıma haddini bildirmek için gereken acımasızlığı asla toplayamıyorum. Ne kadar da can sıkıcı. Keşke kırıcı olabilsem ama yastıkla ceviz kırsam daha iyi.

Senin durumun hakkında düşünüyordum, benim için belirsiz olsa da ikimizden de fazla insanın yalnız olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Belki pek çok insan günlerini olabildiğince yalnız geçiriyor ve kimsenin bunun nasıl bir şey olduğunu anlamadığına inanıyor. Bu pek de güzel bir fikir değil, değil mi?

Genel olarak kendimi yalnız olarak tanımlamazdım ama son zamanlarda kendimi... izole edilmiş ya da sıkışmış hissediyorum. Yine de gün doğumu ile gün batımı arasında yaptığım şeyleri ve tanıştığım insanları seviyorum, halbuki sen hem yalnız hem de kimsesiz görünüyorsun. Tamamen aynı şey değiller, değil mi? Yalnız olmasam da bazen kendimi bir partideymiş gibi hissediyorum, dans etmeyi isterken sanki duvarın dibinde duruyorum. Herkes benim orada olduğumun farkında olmadan dans edip duruyor. Daha da kötüsü benimle dans etmek istemiyorlar. Ve ben oldukça iyi bir dansçıyım, sana söyleyeyim.

Bu mektup sana ulaşırsa, umarım kendini daha az yalnız hissetmeni sağlar. Ben buradayım.

Arkadaşın

Hart kelimeleri tekrar tekrar okudu.

Sevgili arkadaşım...

Hiç kimseye bir mektup yazmıştı ama *birisi* cevap yazmıştı. Ve bu birisini beğenmişti.

Kamp alanına koştu ve kamp ateşinin sönmekte olan ışığına adım atmadan önce her zamanki kayıtsızlığını takınmayı son anda hatırladı. Hart, tüm dünyasının on dakika içinde değiştiğini Duckers'ın bilmesini istemiyordu.

Çırak, "Bu çok uzun bir işemeydi," dedi. Uyku tulumunun üzerine yayılmış, Gracie Goodfist'in çizgi romanını okuyordu. Hart, yanındaki boş teneke fincan hakkında hiçbir şey söylemeye karar verdi. Çünkü Hart'ın yazacak bir mektubu ve bunu yazacağı biri vardı.

Çantasındaki not defterinden bir sayfa koparıp bir kalem çıkardı. *Sevgili arkadaşım*, diye başladı. *Keşke mektubunun ne anlama geldiğini sana söyleyebilseydim...*

Duckers, "Mektup kiminmiş?" diyerek düşüncelerini böldü.

Hart sinirle homurdandı. "*Kimdenmiş* mi? Seni hiç ilgilendirmez."

"Kime yazıyorsun?"

"Yine seni ilgilendirmez. Sakıncası var mı?"

"Güzel mi peki?"

Hart soruyu yanıtlamadı ama artık bilmek istiyordu: Öyle miydi acaba? Çünkü onun aslında bir kadın olduğu hissine kapılmıştı. İfadelerde, harflerin güzel eğiminde bir şeyler vardı.

Duckers omuz silkti ve çizgi romanını okumaya döndü. Hart'ı daha önce yazmış olduklarını okuması için rahat bıraktı.

Keşke mektubunun ne anlama geldiğini sana söyleyebilseydim... Fazlasıyla çiğ ve dürüsttü. Üstünü çizdi, sonra sayfayı buruşturdu ve yeni bir sayfayla baştan başladı. Ama ne diyeceğini bilmiyordu. Arkadaşının mektubunu bir kez daha okudu.

...Bazen kendimi bir partideymiş gibi hissediyorum, dans etmeyi isterken sanki duvarın dibinde duruyorum...

Bu ona annesini, gramofonlarında çalan utanç verici derecede eski moda şarkılarla onu salonda kendisiyle dans etmeye zorladığı zamanları hatırlattı. Anahtarına dokundu ve gömleğinin altında, Cunningham'dan aldığı kimlik etiketinin yanında gümüş bir zincirle kalbinin üzerinde durduğu yerde tanıdık hatlarını hissetti.

Oğullarımdan hiçbiri dans etmeyen o suratsız adamlardan birine dönüşmeyecek, demişti ona. Dans etmeyen huysuz adamlardan biri haline geldiğini üzüntüyle fark etti. Ve bunun nedeni dans etmeyi sevmemesi değildi. Aslında edecekti ama artık dans edecek kimsesi kalmamıştı, uzun zamandır da yoktu.

Sevgili arkadaşım, diye başladı, mektubuna ne yazacağına karar vererek. *Aslında mükemmel bir dansçı olduğumu öğrenmek birçok insanı şaşırtabilir. Eğer seni bir partide duvarın dibinde bulursam, seninle dans edeceğime söz veriyorum.*

Durdu. Çapkın mıydı? Flört mü ediyordu? Ama ikisi de burada dans etmekten bahsetmiyordu. Bu bir metafordu ve zaten Hart'ın bir partide bulunması pek olası değildi. Üstelik bu, asla tanışmayı düşünmediği bir kişiye yazılmış bir mektuptu. Güzel-

liği de buydu. Onu asla göremeyecek, onu gerçekte asla tanımayacak birine karşı tamamen dürüst olabilirdi.

İşte o zaman, bir daha asla bir şeyin üzerini çizmemeye ya da baştan başlamamaya karar verdi. Kendini sansrleyemezdi. Tam anlamıyla her kimse o olacaktı.

Mektubu yazdı ve kâğıdı dörde katladı, bir dahaki sefere zarf satın almayı planladı. Çünkü daha çok mektup olacaktı. Bundan emindi.

Fenerler söndürüldükten sonra Hart sırtüstü yatıp gökyüzüne, bir zamanlar tanrı olan yıldızlara baktı. Uyuyamıyordu ve uyumak da istemiyordu. Duckers'ın bebek yumuşaklığındaki horlamalarını dinledi ve arkadaşının mektubundaki sözleri zihninde tekrarlayıp durdu.

Uzun, çok uzun bir süredir ilk kez yalnız değildi.

Altıncı Bölüm

Keder Günü sabahıydı, Mercy'nin gizemli mektup arkadaşına mektubu göndermesinden bu yana altı gün geçmişti ama hiçbir yanıt almamıştı. Yeni arkadaşının sessizliği her geçen gün, Birdsall & Son'm yaklaşan felaketinin düğümüne karışan başka bir ip gibi içini daha da sıkıyordu.

Saçmalama, diye azarladı kendini. O mektubun muhtemelen boşa çıkacağını baştan biliyordun.

Daha iç karartıcı olan düşünce ise aile şirketinin de yok olmaya yüz tutmuş gibi görünmesiydi. Mercy her gece yatağında yatıyor, kafasındaki çarkları çalıştırıp Zeddie'yi bu işe âşık olabileceğine ikna etmenin yollarını bulmaya çalışıyordu. Örneğin bu sabah, onu siparişlerini alması için Afton Kereste'ye göndermiş, kereste deposunda dolaşma fırsatını değerlendirmesini, her bir tahtanın ham damarlarına hayran kalmasını, çam ve meşenin (maun değil) eşsiz kokusunu almasını ummuştu. Mercy'nin her gittiğinde yaptığı şey buydu...

Hiçbir şey olmasa bile en azından Zeddie'nin kereste siparişini getirmesi, Mercy'nin sabahını rahat geçirmesini sağlamıştı. Holdeki dolabın içinden süpürgeyi aldı, karşılama minderini silkeledi ve her Keder Günü sabahı yaptığı gibi ön patikayı sü-

pürdü ama çok geçmeden odağını kaybetti ve Horatio'yu aramak için Ana Cadde'de bir aşağı bir yukarı baktı. Nimkilim'den hiçbir iz yoktu, bu yüzden vazgeçti ve içeri girdi.

Kayıkhanede, yapım aşamasındaki yelkenlisinin kaburgaları, dün bıraktığı güçlü arka jigin üzerinde asılı duruyordu. Kayık, geçirdiği kalp krizi nedeniyle Tuz Denizi'ne yelken açmadan önce Tanrialı kuş bilimci olan Bay Gauer içindi. Mercy bunun asi olmaktan daha iyi bir seçenek olduğunu düşündü ama yine de üzücüydü. Yaklaşık bir yıl önce, Tanria'da ölmesi halinde karısının yanına gidişini ayarlamak için Birdsall & Son'a geldiğini hatırladı. Orta yaşlı, saçları dökülmüş, kalın ve kıvılcık bırıklı bir adam, yeleşinden cep saatini çıkarmış ve içinde sakladığı karısının portresini Mercy'nin görebilmesi için açmıştı.

Mercy, "Çok hoş," demişti. "Ne kadar tatlı bir gülümseme."

Fotoğrafa sevgiyle bakarken adamın kendi gülümsemesi mükemmel bıyıklarının uçlarının yukarı doğru kıvrılmasına neden olmuştu. "Hazır olur olmaz onu çağıracağım."

Ancak Mercy'nin anladığı kadarıyla, takip eden yıl içinde karısını çağırarak kadar kendini rahat hissetmemişti ve şimdi Birdsall & Son'ın dul eşine bir ölüm ilanı göndermesi ve ardından cesedini postalaması gerekecekti. Bu kadının da kocasını, kocasının onu sevdiği kadar sevdiğini umuyordu. Sonra hangisinin daha üzücü olduğunu merak etti: gerçekten sevdiğin birini kaybetmek mi, yoksa birini hiç sevmemiş olmak mı?

Geminin omurgasını keserken, testerenin ritmine uyum sağlarken, testereyi ileri geri hareket ettirirken ve bu sırada istikrarlı bir zevk ve gurur duyarken tek düşündüğü Bay Gauer'ın eşiydi. Bay Gauer için güzel bir kayık yapacaktı ve işçiliği de dul eşini rahatlatacaktı. Horatio'nun ön kapıdaki tanıdık tıkırtısını duyduğunda testereyi çiviye asıyordu.

“Ben bakarım!” diye bağırdı ofisin önünden hızla geçerken ve yersiz hevesinden dolayı kendini azarladı. Ön kapıyı hızla açtığında Horatio kanat çırparak lobiye girdi, limon rengi ipek atkısı arkasında dalgalanıyordu.

“Aman Tanrım, yeterince uyumuyor musun?” diye sordu. “Gözlerin çok şişmiş. Çay poşeti kullan. Çok iyi geliyor.”

Mercy çekingen bir tavırla saçındaki talaşı temizledi. Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyordu ama bunu belli ettiğini bilmek moral bozucuydu.

“İçinde para var sanki. O yüzden en üste koydum.” Nimmilim ona göz kırptı ve postayı ona verirken kremimsi, pahalı kâğıttan zarfa hafifçe vurdu. Mektup yumuşak, gösterişli bir yazıyla babasına yazılmıştı ve gönderen adresi kapağın üzerine kabartma olarak işlenmişti: Mendez, Goldsich & Suellentrop, Avukatlık Bürosu.

“Teşekkür ederim,” dedi Mercy midesinde çalkalanan önseziyle. Hukuk firmasının mektubu dikkatini o kadar dağıtmıştı ki Horatio’nun hâlâ lobide ona gergin bir neşeyle baktığını fark etmesi zaman aldı.

“Ah! Üzgünüm!” Ona bir bahşış vermek için tezgâhın arkasına uzandı. “Bugün aklım nerede bilmiyorum.”

“Omuzlarının üzerinde olduğunu söylemek isterdim ama görünüş aldatıcı olabilir.” Mercy’nin koluna dokundu, “Çay poşetleri. Güven bana...” dedi kapıdan çıkıp tamircinin dükkanına gitmeden önce.

Mercy ofis kapısını çaldı ve tam zamanında açarak babasının şaşkın bir homurtuyla uyandığını gördü.

“Sorun nedir?” Babası onun gergin yüzünü görünce bunu sormuştu, Mercy de cevap olarak mektubu uzattı. Zarftan kalın, zarif yaprağı aldı ve okurken kaşlarını çatı.

Mercy kapı eşiğindeydi, tırnaklarındaki ojeyi soyuyordu. “Ne diyor?”

Roy’un yüksek sesle okumaya başlamadan önce dudakları tiksintiyle büküldü.

Birdsall & Son Cenaze Hizmetleri’nin sahibi Bay Roy Birdsall’a: Müşterimiz CUNNINGHAM’S CENAZE HİZMETLERİ, LLC adına, yukarıda adı geçen kişi tarafından size mülk dâhil BIRD-SALL & SON CENAZE HİZMETLERİ’ni tüm mülkler, mobilyalar, malzemeler ve bunlarla ilgili tüm mallar ve hizmetler dâhil olmak üzere satın almak için bir teklif sunmak istiyoruz...

Mercy’nin beti benzi attı. “Satın alma teklifi mi?”

“Sanki Zeddie’nin okulu bitirdiğini gayet iyi biliyor ve satacağımdan emin. Çok cesurca.” Kardeşlerinin sırları Mercy’nin omuzlarına çökmüştü. Her ikisine de bildiklerini babalarına söylemeyeceğine dair söz vermişti ama Cunningham’ın teklifi düşünüldüğünde ona ipucu vermemek haksızlık gibi görünüyordu. Peki Mercy durumu anlatsa, babası satma isteği duyar mıydı? Lil’in sözleri bir hayalet gibi onun üzerinde geziniyordu, *Artık kendi hayatını yaşamayı hak ediyorsun.* Şirketi Curtis Cunningham’a satmak olabilecek en kötü sonuç gibiydi. Tüm hisleriyle bu düşünceye isyan etti.

Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı.

Babası mektubu katlayıp zarfın içine tıktı. “Lilian ya da Zeddie’yi bu konuda endişelendirmeyi, halıyı altlarından çekiyormuşum gibi düşünmelerini istemiyorum. Şimdilik aramızda kalsın, tamam mı tatlım?”

“Elbette, baba.”

Ve kayıkhaneye dönerken peşinden sürükleyeceği bir sırrı daha olmuştu. Bay Gauer'in kayığı üzerinde çalışmaya niyetliydi ama tek düşünebildiği Birdsall & Son'ın kaçınılmaz geleceği ve geçen hafta gönderdiği o mektuba bir cevap almayı çok istediği. Tercihen sırları ve kan bağı olmayan bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Elinde kalan mektupları karıştırdı; her birinin ya bir ölüm ilanına ya da bir yasa tasarısına yanıt olduğunu görünce umutları da azalmaya başladı. Ama destedeki son zarfın ön tarafında, *Bir Arkadaş'a* yazdığını görünce o kadar sevindi ki içinde havai fişekler patlıyormuş gibi hissetti. Zarfı açarken parmak uçları karıncalandı.

Sevgili arkadaşım,

Aslında mükemmel bir dansçı olduğumu öğrenmek birçok insanı şaşırtabilir. Eğer seni bir partide duvarın dibinde bulursam, seninle dans edeceğime söz veriyorum.

Pek olası değil biliyorum ama belirttiğin gibi, yalnız olmakla tek başına olmak farklı şeyler. İyi haber şu ki mektubun ilkinin hafifletti (bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğu konusunda Jari henüz kararını vermemiş olsa da), ikincisini azalttı. Bunun için teşekkür ederim. Aslında "Teşekkür," yetersiz ama sözlerin için ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya kalksam aşırı duygusal görüneceğimden endişeleniyorum. Ne diyebilirim ki? Bir arkadaşına ihtiyacım vardı ve bir arkadaşım cevap yazdı. Sen yazdın. Sen olduğuna sevindim. Bu çok mu hoş anlar? Doğust olmak gerekirse, günlük hayatta böyle değilim. Beni en iyi tanımlayan kelime

"agresiftir"tir, bu yüzden sadece teşekkür edip yoluma devam edeceğim.

Birçok insanın yalnız obasıyla ilgili yazdıkların dikkatimi çekti. Benim için ayıltıcı oldu. Çoğu insan bana o kadar sıkıcı geliyor ki, anlamsız rüzgarlar ve boş sözlerle dolu balonlar adeta. Acaba ara sıra daha derine inmeye çalışsaydım ne bulurdum? Sonuçta bende, yazmayı kazıma zahmetine katlınsalar çoğu insanı şaşırtacak birkaç şey var. Ben ağgözlü bir okurum. Benim gibi suskun bir adamın, bir sayfa yazıdan bu kadar keyif almasına birçok kişinin şaşıracağını düşünüyorum. Başka ne var? Mesela turtaya zaafim var, özellikle de yaban mersinli. Çayı çok seviyorum ve kahveden nefret ediyorum. En sevdiğim canlılar köpekler. (Bu sonuncusu kimseyi şaşırtmayacaktır.)

Merak ediyorum, senin hakkında çoğu insanı şaşırtacak şeyler neler? Sanırım öğrenene kadar gerginliğim devam edecek.

Sevgilerimle,
Arkadaşın

Not: Bu mektubun sana ulaşması uzun sürdüğü için üzgünüm. Uzak bir yerde yaşıyorum ve postalamak için bir nimkilim kutusuna ulaşana kadar beklemek zorunda kaldım. Muhtemelen gelecekte de benzer gecikmeler olacaktır ancak söz veriyorum sen istemediğin sürece yazmayı bırakmayacağım.

Mercy mektubu havaya kaldırdı ve muşamba zeminde baş döndürücü bir step dansı yaptıktan sonra mektubu üç kez daha, ardından önlem için dördüncü kez okudu. Uzak bir yerde yaşayan bu sinirli, dans eden, suskun okur kimdi? Çiftlik sahibi mi? Balıkçı mı? Deniz feneri operatörü mü? Çok çalışan, ince bir vücuda ve hava koşullarından yıpranmış sağlam bir yüze sahip olan bir adam hayal etti. Bu arkadaş zihninde şekillendikçe Hart Ralston'a çarpıcı derecede benzemeye başlamıştı ki bu da Mercy'nin gözünde canlandığı an yok ettiği bir görüntüydü. Kendine, *arkadaşının* herhangi biri olabileceğini hatta muhtemelen en sıcak günlerde ateşin başında sıkıca giyinmiş kendi kendine satranç oynayan, romatizmalı, huysuz bir keşiş bile olabileceğini hatırlattı. Üstelik neye benzediği de önemli değildi. O bir arkadaştı. O, onun arkadaşıydı. Ve bundan memnundu.

Leonard'ın işini görmesi için dışarı çıkmasına izin vermesi gerekiyordu ve sonra Bay Gauer'in kayığını ve tuzunu bitirip onu mumyalaması ve kayığına mühürlemesi gerekiyordu. Günü bitirmeden önce yapması gereken bir milyon şey vardı. Bunun yerine malzeme dolabından birkaç kâğıt ve kalem çıkardı, hazırlık masasının yanına bir tabure çekti.

Sevgili arkadaşım, diye yazdı sayfanın başına en güzel el yazısıyla.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Yedinci Bölüm

Kuzeybatı Tanria'daki ormanlık bir yamacın ucundaki Hart ve Duckers ağaçlardan, iki gencin sarhoşlukla kıkırdayarak sarp dağ yamacında yabani bir Tanria ipek koyununu kırpmasını izlediler. Hart onların benzerlerini yüzlerce kez görmüştü; kendilerini erkek sanacak kadar yetişkin ve ölmenin ne kadar kolay olduğunu unutacak kadar genç çocuklar...

Duckers'a alçak sesle, "Bu senin tipik sıvışma operasyonun," diye açıkladı. "Kaçakçılar korsan bir portalla Sis'te bir delik açıp sınırdaki dağlara girmeleri için birkaç adama para ödüyorlar, yakalayabildikleri kadar koyun kırpıp ipek yününü karaborsada satıyorlar. İnsanlar bu ürün için dünyanın parasını ödemeye hazır ancak yasal olarak hasat edilen ve işlenen ham madde üzerinde gümrük vergisi var. Kaçakçılar, birkaç çanta çalmak uğruna Tanria'ya dalmanın eğlenceli olduğunu düşünen bu tür adamları bulurlar; bunlar genellikle hayvancılıktan iyi anlayan sıkılmış çiftlik çocuklarıdır."

"Tamam, peki ne yapacağız?" Duckers'ın gözünde bir parıltı vardı, maceraya hazırdı ve Hart, çırağı için ya batarsın ya çıkar-sın yönteminin burada uygun olabileceğine karar verdi.

“*Sen* oraya gidip onlara parlak rozetini göstereceksin. Sonra onlara ipek yünü bırakıp kaçmalarını söyleyeceksin, bırakmazlarsa onları gözaltına alacaksın. Ben arkanda olacağım.”

Duckers’ın gözlerindeki parıltı kayboldu. “Ne? Rozetini sallayanın sen olması gerekmez miydi?”

“Rozetimi nasıl sallayacağımı zaten biliyorum. İşin inceliklerini öğrenen sensin.”

Duckers, meleyen mavi ipek koyunlara ve neredeyse kendisiyle aynı yaştaki sarhoş gençlere baktı. “Mecbur muyum?”

“Mareşallik yalnızca asilerle mücadele etmek ve günü kurtarmak değildir. Artık kanun uygulayıcısısın ve bu salaklar kanunları çiğniyor.”

“Ama henüz bir asi görmedim.”

Hart, Duckers’la tartışmaya girmemeyi çoktan öğrenmişti. Tek yapması gereken ağzını kapatmak ve ona sıkıldığını belli eden bir bakış atmaktı. Çocuk her seferinde pes ediyordu.

“İyi,” Duckers dişlerini sıkarak razı oldu.

“Bunu yapabilirsin. Hemen yanında olacağım. Git ve hallet.” Hart, Duckers’ın omzuna hafifçe vurdu. Bu, kendisinin pek tanımadığı türden dostane, destekleyici bir jestti ama çırağına ihtiyaç duyduğu cesareti vermiş gibiydi. Duckers omuzlarını dikleştirdi ve gençlere yaklaştı, Hart da onları izledi.

“Affedersiniz beyler,” diye seslendi otoriter bir şekilde. Hart bunun iyi bir başlangıç olduğunu düşündü.

Çocuklardan biri kontrolsüzce kıkırdarken diğeri fenerin ışığında donup bembeyaz kesildi.

“Ben, Tanria Mareşalleri’nden Mareşal Duckers.” Burada bocalamıştı. Onunla genç suçlular arasında rahatsız edici bir duraksama oldu. Titreyen elini kalçasındaki tabancanın üzerine

koydu ve şöyle dedi: “İpek koyunlarını bırakın; ben de yaşamamıza izin vereyim.”

“Lanet olası Tuz Denizi,” diye mırıldandı Hart alçak sesle, öfkesi görülmesin diye başını eğip parmak uçlarını alnına sürterek. Gençler birbirlerine bakıp kahkahalarla gülüyorlardı.

Hart, “Tekrar dene,” diye öksürdü.

Duckers onlara, “Evinize gidin, yoksa sizi içeri alırız,” dese de gülmeye devam ettiler.

“Ve?” diye sordu Hart.

“Ve? Ah, ipek yünü!” Duckers oğlanlara döndü. “Ve ipek yünlerini bırakın.”

“Bir dakika. İzin kâğıdım var,” dedi korkusuz olanı. Tulumunun cebini karıştırdı ve partnerinin kıkırdayarak eğlenmesi için orta parmağını çıkardı.

“Onları vurabilir miyim?” diye sordu Duckers âmirine.

Hart, Duckers’ın şaka yaptığından oldukça emindi ama ihtiyatlı olmak adına net bir şekilde “Hayır,” dedi.

Duckers tekrar denedi. “Son kez söylüyorum. İpek yünü bırakın ve evinize gidin, yoksa tutuklanırsınız.”

İkisinden daha iğrenç olanı cebinden bir şişe çıkardı ve bir yudum aldı. “Ooo, çok korktum. Dizlerin titriyor mu, Gerald?” Şişeyi arkadaşına verdi, o da başını sallayarak kahkaha attı ve bir yudum aldı.

Hart tam o an çocukların üzerindeki ağaç dalları arasında hareket eden grapi fark etti. *Ele geçirilmiş* grapi Yerden bir taş alıp fırlatarak küçük, kurbağaya benzeyen asiye tünediği yerden düşürdü. Asi, Gerald’ın o rahatsız edici arkadaşının üzerine düştü ve boğuk, sonsuz bir iniltiyle, “Graaaaaaap,” diye bağırdı.

Genç adam, “Çekin şunu üstümden! Çekin!” diye çığlık attı ama Gerald dehşete kapılmış bir domuz gibi ciyakladı ve kaçma-

ya başladı, arkadaşı da dehşet içinde Gerald'ın peşinden koşmadan önce iğrenç, tüylü şeyi kafasından fırlattı.

Yeniden canlanan grap yerde yuvarlandı ve ayağa kalkıp Duckers'a doğru atıldı. Göz bebeklerinden biri bir bağ dokusu problemi nedeniyle yuvasından sarkıyordu. Hart, kılıcını çekip üç kez grape ve üçüncü denemede apandisinden deldiğinde Duckers şok oldu. Ruh, kesikten dışarı fırladı ve Hart, yine bir insan ruhunun yarı çürümüş bir bedeni ele geçirmek için oldukça zavallı ve çaresiz olması gerektiğini düşündü. Yine de o kimdi ki yargılasın? Kendisi de oldukça zavallı ve çaresizdi.

Yüzü çizilmiş ve korkmuş olan Duckers'a bakmadan önce kılıcı cebindeki mendille sildi ve kınına soktu. "Eh, işte ilk asi."

Duckers'ın yanıt verme şansı olmadı çünkü çalılıklardaki hışırtı ve hafif inilti her ikisinin de dikkatini oraya çekti.

"Ve işte ikincisi," dedi gözleri sol tarafta olan Hart. Ağacların arasından yırtık ve kirli, sade bir elbise giyen bir kadın çıktı. Boğazında, onu öldüren asinin açtığı kırmızı delik şeklinde yaralar vardı; cansız tenine karşı mor renktelerdi.

"Ah, kahretsin. Efendim?"

Hart, her gün bir saatini hedef antrenmanına ayırmıştı ve Duckers iyi bir nişancı olduğunu kanıtlamıştı. Çocuğun bu işi halletmesine karar verdi.

"Bu oldukça taze, o yüzden peşine düşmeyecek," dedi sakince. "Tabancanı çıkar."

Duckers, "Kahretsin," diye sızlandı ama Hart arkasından gelip talimatlar verince kendisine söyleneni yaptı.

"Ayaklar omuz genişliğinde açık." Hart ayağını Duckers'ın ayağının arasına koydu ve onları doğru genişliğe kadar tekmeledi. "Tabancayı sağ elinde tutuyorsun ve parmağın tetikte. Sol elin destek için altta. Ne yapacağını biliyorsun." Duckers'ın ar-

kasında durup kendi silahını yavaşça kılıfından çıkardı. “Çene hizasında tut... Güzel. Sağ alt karın bölgesini hedefliyorsun.”

“Ah,” diye inledi asi, ayaklarını sürüyerek yaklaşıırken.

“Kahretsin!” Duckers’ın şakaklarından ter akıyordu.

Hart çırağına, “O apandisin nerede olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun,” diye güvence verdi. “Şimdi! Ateş!”

Duckers tetiği çekti. Fişek dümdüz ve isabetli bir şekilde uçup asiye saplanarak onu durdurdu.

Hart bakmaya giderken Duckers titreyen bir sesle sordu: “Onu vurdum mu?”

“Bir şeyi vurdun. Onu değil,” diye düzeltti Hart cesedi inceleyen.

Ruhun bedenden ayrılışını izleyip Duckers’ın kehribar rengi ışığı göremediğini bilerek, “Başardın. İlk vuruşta. Benim dört kez denemem gerekmişti,” dedi.

Duckers’ın yüzü buruştu ve ağlamaya başladı. Hart onun yanına gitti, elini omzuna koydu ve sıktı.

Duckers, “Kocaman bir bebek gibi davranıyorum,” diye sızlandı.

“Hayır, davranmıyorsun. Bu zor bir şey. Ama o kadını öldürmediğini anlamalısın. O zaten ölmüştü. Yaptığın, mareşal olarak yaptığımız, merhamet göstermektir.”

Bir cenazeciden bahsetmeden bu kelimeyi telaffuz etmek ruhaf geliyordu ama ağır bir işe kalkıştıklarında ne yaptıklarını anlatacak başka bir şey yoktu.

“Biliyorum. Üzgünüm.” Çocuk derin bir nefes aldı ama göz yaşları durmadı.

“Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. İlk birkaç seferinde ben de ağlamıştım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet ama bunu birine söylersen taşaklarını koparırım.”

Duckers kocaman bir kahkahayla, “Söylemem,” dedi.

“Zamanla kolaylaşıyor. Bana inan.” Hart, duygusal bir pislik gibi hissetse de bir kez daha babacan bir şekilde Duckers’ın omuzunu sıktı. “Burada işimizi bitirmeden önce yapmamız gereken şeyler var. Cesette kimlik anahtarı olup olmadığını kontrol etmek; onu bir yelken bezinin içine koymak; nereye, ne zaman ve nasıl gitmesi gerektiğini belirlemek. Ayrıca teslim etmek için bu ipek yününü de toplamalıyız. Hazır mısın? Değilsen de sorun değil.”

Duckers nefes verdi. “Hazırım.”

“Emin misin?”

“Evet, efendim.” İpek yünü hırsızlarıyla yüzleşmeden önce yaptığı gibi omuzlarını dikleştirdi ve Hart, daha önce sahip olduğunu düşünmediği bir ebeveyn gururu yaşadı. Bill’in de kendisi için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ederken hafif bir ağrı göğsünü sıkıştırdı.

Aman Tanrım, diye düşündü, kahrolası bir duygu fabrikasına dönüşüyorum.

Boğazını temizledi ve cesede doğru ilerleyerek Duckers’a kendisini takip etmesini işaret etti. Ardından işe koyuldu.

“Bu henüz fazla çürümemiş. Çürüme kötüleşene kadar genellikle insanlar için tehlikeli olmazlar. Ama vücudun durumu ne olursa olsun, her zaman ilk yaptığım apandisin delindiğinden emin olmaktır. Peki neden?”

“Çünkü eğer bir asi, Tanrıa sınırının dışına çıkarsa insanlara zarar verebilir.”

“Kesinlikle.” Hart kılıcını çekti ve cesede sapladı; kılıcın ucunun Duckers’ın minik okuna dokunduğunu hissetti. Onu çıkardı ve kenara kaldırmadan önce temizledi. “Bir sonraki

adım anahtarı kontrol etmek. Anahtarın ne olduğunu biliyor musun?”

Hart’ın din ile ilgisi yoktu ama acı fikirlerini Duckers’a dayatmaya da niyeti yoktu. Ölüme çok yakın oldukları bu anın çocuğa zarar verdiğini biliyordu ama yapacak bir şey olmadığından anlatmaya devam etti.

“Evet. Burada ölürsen üzerinde, ruhunun Bilinmeyen Tanrı’nın Evi’nin kapısını açabilmesi için bir anahtar olması gerekiyor.”

Gümüş zincir kadının boynundaki bir tasma gibiydi.

Hart, elbisesinin arkasına düşen anahtar şeklindeki kimlik etiketini çıkardı ve talimatları okudu.

“Kahretsin,” dedi sertçe. Bu kelime dilinden bir kırbaç gibi hiddetle çıktı.

“Ne?”

“Bunu Birdsall & Son’a götürmeliyiz.”

“Çok mu korkunçlar?”

“Evet, çok korkunçlar. Bütün cenazeciler korkunçtur. Hadi. Yapacak işlerimiz var.”

Hart, Duckers’a bir cesedin nasıl mumyalanacağını gösterdi ve iki elle yapılan tüm operasyonun, özellikle de cesedi taşımanın ne kadar kolay olduğunu fark etmeden edemedi.

Duckers bunların hiçbirinden çekinmedi.

“İpek yünü toplayalım ve bir gün ara verelim, olur mu?” dedi Hart.

“Bir cesetle kamp mı kuracağız?”

“Evet.”

Duckers, Hart’a gözlerini kırpıştırarak baktı. “Tamam o zaman.”

İpek yününü atların toplandığı kamp alanına taşıdıktan sonra Duckers, bitkin bir halde düşmüş bir kütüğün üzerine kendini bıraktı. Hart düşünceli bir tavırla ona baktı, sonra bir şişe viski almak için çantasını karıştırdı. İki gün önce güya ikmal için karakolda durmuşlardı ama durmalarının asıl sebebi Hart'ın arkadaşına yazdığı mektubu karakolun nimkilim kutusuna koyabilmesiydi.

Yemekhanede tepsisine iki şişe viski eklediğinde kasadaki kadının şaşkınlığını gizlemeye gerek görmeden kaşlarını kaldırmıştı. Hart'ın tek bir şişe bile viski aldığını hiç görmemişti ve şimdi iki şişeyle birlikte oradaydı. Hart'a göre bunun sebebini bilmesine gerek yoktu, bu yüzden Hart ona şapkasıyla selam vermişti ve son kırk sekiz saat yanında iki şişe viski taşımıştı. Şimdi çantasından viskinin yanı sıra bir fincan, iki çay poşeti, küçük bir şişe bal ve çaydanlık çıkardı.

Duckers onu şaşkınlıkla izlerken Hart bir ateş yakıp çay demlemeye başladı. Çay iyice demlendikten sonra Hart onu bol miktarda bal ve birkaç damla viskiyle karıştırdı. Sonra da dumanı tüten fincanı Duckers'a uzattı.

“Bu ne?” diye sordu Duckers sanki içi doldurulmuş bir oyuncak ayıymış gibi sıcak bardağı kavrayarak.

“Bassareus'a söylediğim gibi, tıbbi amaçlar için viskiyi yanımda tutuyorum ve senin de biraz ilaca ihtiyacın var gibi... Limonla daha iyi olur ama limonları çantada tutmak pek iyi olmuyor. İç, Mareşal Duckers.”

Duckers başını kaldırıp ona baktı. Hart, چراغının *mareşal* kelimesini kullandığını fark ettiğini biliyordu. Çocuk söylendiği gibi bir yudum aldı ve gözleri irileşti. “Vay be.”

“Limonla kesinlikle daha iyi.”

Duckers ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Ama onsuz da oldukça iyi.”

Çadırı kurmamışlardı. Hart, nimkilimin ağaçların arasından uzun adımlarla çıkıp, “Tak, tak! Posta!” diye bağırdığını duydu.

Duckers, “Merhaba Bassareus,” dedi.

“Selam, Duckers efendi! Dört mektubunuz var.”

Hart inanamayarak, “Dört mü?” diye sordu.

“Sana sadece bir tane,” dedi Bassareus düz bir sesle Hart’ın eline bir zarf tutuştururken.

Keskin, kıvrımlı, artık tanıdık bir el yazısı ile *Bir Arkadaşa* yazıyordu ve Hart göğsünde komik bir çarpıntı hissetti.

“Bir dakika bekle,” dedi Hart. Çantasını karıştırıp ikinci viski şişesini çıkardı ve tavşana verdi.

Bassareus şişeyi patilerinin arasında çevirip etiketini incelerken, “Seni birdenbire daha çok sevmeye başladım,” dedi.

“Yarın bir cesedi bırakmak için şehre gidiyoruz, o yüzden bir nimkilim kutusunun yakınında olacağız ama sonra, yani ertesi akşam posta geldiğinde yanıtlarımızı alabilir misin?”

Bassareus, Hart’a bakıp elindeki şişeyi inceledi, sonra bakışlarını tekrar Hart’a çevirdi. “Çok güzel olmalı.”

“Tavşan gibi görünüyorsun ama aslında domuzsun, değil mi?” dedi Hart, bunun bir sorudan ziyade dile getirilen bir gerçek olduğunu belirterek.

“Sen düşünüyorsun, ben söylüyorum. Fark ne?”

“Hayır, düşünmüyorum. Viski mi istersin, yoksa defolup gitmek mi?”

Bassareus’un kulakları dikildi. Daha sonra pençesini kalbinin üzerine koydu.

“Ah, bu çok hoş.”

“Ne?”

“Bu kıza karşı çok duygusalsın, seni koca bebek.”

“Sadece bir arkadaş...” Hart, açıkça *Bir Arkadaşa* diye adrelenmiş mektubu kaldırdı.

Bassareus sırtınca devasa ön kesici dişlerinin yanındaki sivri uçlu, kırık dişi göründü. “Aşırı duygusal koca bebek, işte sen busun. Dışarıdan sert görünüyorsun ama içeriden duygusalsın. Bu çok şirin.”

“Şimdi gidebilirsin.”

“Çok tatlı. Çok tatlı, değil mi?” diye sordu Bassareus, Duckers’a.

Hart, Duckers’a sert bakışlar atarken sanki onun kendisiyle aynı fikirde olmasına meydan okuyor gibiydi. Çocuk teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Tek kelime etmiyorum.”

Nimkilim dişleriyle viski şişesinin mantarını çıkardı, yere tükürdü ve birkaç büyük yudum aldı.

“Anlaştık. Senin için mektuplarını alacağım Hartthrob⁸. Ne yaptığımı anladın mı?”

Hartthrob, Mercy’nin *Hart-ache*’ine bir göndermeydi ve Hart bundan hoşlanmadı. “Git buradan,” diye homurdandı.

“Koca bebeecek!” Tavşan omzunun üzerinden şarkı söylerek ağaçların arasında kayboldu.

Nimkilim gittiğinde Duckers, “Haklı,” dedi. “Sen dışarıdan sert, içeriden şeker gibi olanlardansın.”

“Seni neden işe aldığımı bana hatırlatır mısın?”

“Çünkü çok hoş biriyim.”

“Evet, o yüzden olmalı.” Hart başparmağıyla elindeki mektubu ovuşturdu ve kocaman bir aptal gibi gülümsememeye çalıştı. Zarf avucunun içinde âdeta titriyordu.

8 /*Ing.* Hart isminin İngilizcede “sevecen” anlamına gelen “heartthrob” kelimesiyle benzerliğine gönderme yapılıyor. -ed.n

Duckers, “Oku,” dedi. “Seni tutmayayım. Yoksa yine ‘işeme-ye’ mi gideceksin?”

“Kovuldun.”

Duckers güldü ama Hart, çocuğun ilk asisini avladıktan sonra iyi olmasına o kadar sevindi ki sinirlenmedi.

“Bütün bu mektupları sana kim gönderdi?” diye sordu Hart, Duckers’ın elindeki kâğıt yığınıyla başıyla işaret ederek.

Duckers zarfları tek tek havaya kaldırarak her gönderenin kimliğini belirledi. “Annem. Kız kardeşim Lorraine. Kız kardeşim Peggy. Kız kardeşim Nadine.”

“Bir de erkek kardeşin yok mu?”

“Var ama o bir serseri. Neyse ben yatmaya gidiyorum, sen de mektubunu rahat rahat okursun.”

“Kendininkileri okumayacak mısın?”

“Okuyacaktım ama biri beni sarhoş etti.”

“Tıbbi açıdan konuşursak...” Hart, Duckers’a sıırtmamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı ama neden sıırtmaması gerektiğini bilmiyordu.

“Nasıl istersen.” Duckers uyku tulumunun içine girdi.

“İyi geceler, efendim.”

“İyi geceler.”

“Efendim?”

“Ne?”

Bir duraksama oldu ve Hart mektubundan başını kaldırıp Duckers’ın ona samimi bir minnetle baktığını gördü.

“Teşekkürler. Her şey için.”

Hart göğsünde sanki şifalı çayı içen kendisiymiş gibi bir sıcaklık hissetti. “İyisin, Duckers,” dedi.

Bunun üzerine Duckers kendi tarafına döndü ve Hart kamp ateşinin ışığında mektubunu okudu.

Sevgili arkadaşım,
Kesinlikle yazmayı bırakmanı istemiyorum. Sen yazdığın sürece sana yazacağıma söz veriyorum. Ancak daha önemli konuları, özellikle de kahve yerine çay tercihini tartışmamız gerek. Canavar mısın sen? Kahve, Yeni Tanrıların gerçek bir armağanıdır. Bunun yerine haşlanmış ot içmeyi nasıl tercih edebilirsin? Bu benim için neredeyse anlaşılmayı bozuyordu ama köpek âşığı olduğun için sıcak içecekler konusundaki gülünç zevkini hoş görmeye karar verdim.

İnsanlar benim hakkımda neyi şaşırtıcı bulabilir? İlk başta bunun cevaplanması eğlenceli bir soru olacağını düşünmüştüm ancak tek bir cevap bulmakta zorlanıyorum. Roman okumayı sevdiğimi (aşk hikâyelerine bonus puan), yemek yapmaktan nefret ettiğimi ama yemekten keyif aldığımı ya da küvette en sevdiğim şarkılara bağırarak eşlik ettiğimi bilmenin kimseyi şaşırtacağını sanmıyorum...

İnsanları şaşırtabilecek tek şey şu anki mesleğimden keyif aldığımı fark etmemdir. Ayrıntıya girmeden, genellikle "iğrenç" kabul edilen bir kariyer olduğunu söyleyebilirim. Ki itiraf etmeliyim, gerçekten öyle olduğu durumlar var. Ama benim işim aynı zamanda hizmet ve nezaket. Başkaları için iyi şeyler yapmamı ve onları rahatlatmamı sağlıyor. Kaç kişi kendi işiyle ilgili bunu gerçekten söyleyebilir?

Ayrıca, uzaklara giderken veya uzaktan gelirken her türden ilginç insanla tanışma fırsatım oluyor. Ör-

neğin bugün, Honek'teki Timbers Gate'den gelen bir beyefendiyle yeniden tanıştım. Harika bir bıyığı ve saat kutusunun içinde karısının minyatür bir portresi vardı. Karısına değer veren bir erkeği her zaman severim; sence de öyle değil mi? Hoş bir gülümsemesi vardı. Güzel gülümsemeleri her zaman severim.

Bulunduğun yerde yeterince sevgi dolu kocalar ve gülümseyen eşler görmediğin için üzgünüm, gerçi artık yalnız değilsin ya da en azından eskisi kadar değilsin sanki... Ne değişti? Kim bu veya kimler onlar? Nasıl insanlar?

Sevgilerimle
Arkadaşın

Not: Tüm tatlıları sevdiğim için turtaya hayır demem ama kalbim her zaman iyi pişmiş ve bol kremalı pastaya, özellikle de yanında bir fincan (biraz sütlü ve şekersiz) kahveyle iyi giden çikolataya ait olacak.

Hart mektubu tekrar okurken gözleri, *küvette en sevdiğim şarkılara bağırarak eşlik ettiğimi* cümlesine kayıyordu. Kendine engel olamadı. Küvette, çikolatalı pasta yemekten hoşlanan ve dolgun göğüsleri olan bir kadın hayal edip durdu.

Bassareus'un, *Çok güzel olmalı*, deyişi de zihninde müstehcen bir şekilde yankılanıyordu ve bu onun, sabunlu sudan iki kaygan, parlak dağ gibi çıkıntı yapan ve yüzeyin altındaki kutsal vadiyi düşündüren bir çift yumuşak bacağı hayal etmesine engel olmuyordu.

Sen düşünüyorsun, ben söylüyorum.

Tanrılar! Bassareus'un haklı olmasından nefret ediyordu. Ancak hayal gücü arttıkça, bu belirsiz kadın görüntüsü de korkunç Mercy Birdsall'a benzemeye başladı. Tüm bu fantezilere son verdi. Arkadaşı daha iyisini hak ediyordu. Toparlandı ve dikkatini tekrar mektuba verdi.

Ayrıntıya girmeden, genellikle "iğrenç" kabul edilen bir kariyer olduğunu söyleyebilirim.

Nasıl bir iş tatsız ama aynı zamanda nazik olabilirdi ki? Tesi-satçılık mı? Sokak temizlikçiliği mi? Çöp toplayıcılığı mı? Bebek bezi dağıtım hizmeti mi? Peki, bu mesleklerden herhangi biriyle tanışmış mıydı?

Sonra bu öğleden sonra Duckers'a söylediklerini hatırladı:

Mareşal olarak yaptığımız şey, merhamet göstermektir.

Merhamet. Nezaket. Hizmet. Bu kadın başka bir mareşal olabilir miydi? Hart, tanıdığı mareşalleri düşündü ama içlerinden birinin bu mektubu yazdığına inanmakta güçlük çekti. Öte yandan belki bazıları ondan çok daha iyi insanlardı; Tanria'nın sınırından gelip geçen tüm servet avcılarıyla ya da en azından sözünü ettiği, üzerine titreyen kocalar ve güler yüzlü eşlerle tanışmaktan gerçekten keyif alan insanlardandı.

Ben de güzel gülümsemeleri severim.

Hart pek gülümsemediğini biliyordu ve gülümsediğinde de nadiren "hoş" olarak tanımlanabilecek bir şekilde oluyordu. Arkadaşı onu sevecek miydi acaba? Öte yandan belki de bu mektuplar onun, içten de olsa, gerçekten gülümsemesini sağlamıştı. Kâğıt ve mürekkepten ibaretken ona bakmak için yanında olmadığına, onun kim olduğunu bulmaya çalışmak yerine ölümsüz ebeveyninin kim olduğunu çözmeye çalışırken kendisi olmak daha kolaydı.

Notunu tekrar okudu ve mantıksız bir şekilde pastayı kıskandı. Bu kadının yaşlı bir kocası ve bir ev dolusu kedisi olan seksen yaşında bir büyükanne olabileceğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Küvetteki çıplak bir kadının görüntüsü yine zihnine dolmuştu ve bu kadın neden Mercy Birdsall'a benzemekte ısrar ediyordu ki? Bu resmi bir kez daha zihninden sildi. Mercy'yle, Tanria dışında uğraşmak zorunda kalması yeterince kötüydü. Onun bu yazışmanın, bu arkadaşlığın, Hart'ın hayatındaki bu saf ve gerçek şeyin mükemmelliğine bulaşmasını istemiyordu.

Duckers uykusunda burnunu çekiyordu, yüzü alevlerin ışığında daha da genç ve saf görünüyordu. Hart, çocuğun o gün önce ipek yünü kaçakçılarıyla, sonra da asilerle nasıl baş ettiğini hatırladı. Korkmuştu ama tereddüt etmemişti. Ayrıca yaptıkları üzerinde derinlemesine düşünme, doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünme becerisini de göstermişti. Bu bir mareşal için iyi bir özellikti, hatta herkes için. Hart'ın aklına son zamanlarda hayatındaki tek iyi değişikliğin bu mektuplar olmadığı geldi.

Kim bu veya kimler onlar? Nasıl insanlar?

Kâğıt ve kaleminin yanı sıra komiserden aldığı zarf paketini de çıkardı. Sayfanın başına *Sevgili arkadaşım* yazmadan önce Duckers'a, hep sakladığı o küçük gülümsemeyi gösterdi. Duckers'la birlikte yarın cesedi bırakmak için Eternity'ye gideceklerini hatırladığında gülümsemesi daha da arttı, bu da mektubunu er ya da geç bir nimkilim kutusuna koyabileceği anlamına geliyordu.

Sekizinci Bölüm

Mercy'nin son mektubunu bir nimkilim kutusuna koymasının üzerinden iki gün geçmişti, dolayısıyla bu sabah arkadaşından bir yanıt alma ihtimalinin az olduğunu biliyordu. Hayalindeki bu gizemli buğday çiftçisi, orman korucusu ya da uzaklardaki bir karakol askeri gecikme konusunda onu uyarmıştı. Ve yine de ailesinin sırları ve Birdsall & Son'ın geleceği pamuk ipliğine bağlıyken, Yüce Şans Gelini'ne yine de bir mektup gelmesi için sessizce dua etti ki bu nerede olursa olsun arkadaşına desteğini hissettirecekti.

Ne yazık ki öyle olmadı...

Horatio kapıyı açtığı anda kanadının arkasından, "Korkarım bugün sevgilinden bir mektup gelmedi," dedi.

Mercy'nin yanakları utançtan kızardı. "Sevgilim yok."

Baykuşun kaşları yoktu ama ona doğru kaş kaldırıyordu sanki. Bu dikkatli bakış Mercy'nin yanaklarının daha da ısınmasına neden oldu. "Öyle diyorsan öyledir. İşte bazı faturaların, sessiz bir âşık kadar moral bozucu olacağını düşünüyorum. Öpüyorum."

Nimkilim kanat çırparak uzaklaştı ve faturaları açma işini Mercy'ye bıraktı; baykuşun tahmin ettiği gibi çok moral

bozucuydu. Biri, gaz faturasıyla ilgili gecikmiş bir bildirimdi. Zamanında ödeme konusunu babasıyla konuşmayı aklının bir köşesine not etti. Aklının köşesine yazdığı şeylerin listesi giderek kabarıklaşıyordu.

Elindeki hüznü yığından başını kaldırdı ve kendini uzun boylu, iri yarı bir erkekten oluşan duvarla yüz yüze buldu. Mercy korkuyla çığlık attıktan sonra kapının çerçevesinde duranın Zeddie olduğunu fark etti.

“Ne?” dedi Zeddie, Mercy’nin ödünü patlatmamış gibi.

Mercy saate baktı. Dokuz on yedi. “Nerelerdeydin?” diye sordu.

“Tarçınlı çörek yaptım. Denemek ister misin?” Tabağı, sahibine fırlatması için bir sopa uzatan coşkulu bir Golden Retriever gibi kaldırdı.

“Senin işin yemek pişirmek değil. Bana yardım etmen gerekiyordu...” Hafifçe aralık olan ofis kapısına baktı ve fısıldadı: “Şeyle ilgili...”

En azından Zeddie korkak görünme nezaketi göstermişti. “Biliyorum.”

“Peki, yardım ediyor musun? Çünkü geç kaldın. Yine. Un, şeker ya da buna benzer şeylerle uğraşıyorsun.” Mercy haklı bir öfkeyle burnunu çekti ama havada süzülen tarçın ve şeker kokusunu duydu. Tabaktan bir rulo alırken onurunu korumak için elinden geleni yaptı. “Babamın faturaları ödediğinden emin ol,” dedi.

Zeddie zarfları onun elinden aldı ve ona yandan sarıldı. “Tamamdır.”

“Ve bunu yaptıktan sonra Bayan Callaghan’ın kayığına bana yardım etmek için kayıkhaneye gel.”

Geçen hafta boyunca, akşamları babası eve gittikten sonra cesetleri tuzlamış, mumyalamış ve kayığa koymuş, gündüzleri ise Zeddie'yi testere, zımpara, yapıştırma ve çivileme işlerine zorlamıştı. Zeddie'nin bugün yeni bir kayık inşa edecekleri fikriyle neşeleneceğini ummuştu. Bunun yerine Zeddie ona surat astı.

“Bir kayık, Zeddie. Görünürde bir ceset yok. Bana yardım etmek istemiyorsan babama kadim Medoran Felsefesi'nin ilkelerini anlatmaktan çekinme.”

“Çok kötüsün.”

Mercy çenesini kaldırıp yanından geçti ama Zeddie'nin kayık yapımına meraklı görünmediği gerçeğini göz ardı edemiyordu.

Eğer sedirin keskin kokusu karşısında heyecanlanmıyorsa onu yeni cenazeci olarak nasıl işe alacaktı? Ayrıca Mercy, Zeddie'nin hayatı boyunca tanıdığı bir kadın için harekete geçeceğini düşünmüştü. Bayan Callaghan, yirmi beş yıl önce Eternity kurulduğunda kocasıyla birlikte sokağın aşağısında bir market açmıştı. Bay Callaghan öldüğünde işi kızlarına devretmişti. Mercy bir komşusuna veda ettiği için üzgün olsa da iyi yaşamış ve huzur içinde ölmüş biri için kayık yapmak güzeldi. Çerçevenin bir bulmaca gibi bir araya gelmesinin tadını çıkarak omurgayı kaburgaların üzerindeki yuvalara yerleştirdi. Daha sonra yüzeylerin döşeme için pürüzsüz ve düz olduğundan emin olup ahşabı kaplamaya başladı.

Tüm bunları hayatı boyunca babasından parça parça öğrenmişti, ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek için her zaman yanındaydı. Ve kalp krizinden önce buna giderek daha fazla ihtiyaç duymuştu. Artık tüm bedenini işine verdiği için, kafasının içinde dönüp duran endişeleri bir kenara bırakıp kaslara ve harekete, taze kesilmiş çamın şifalı kokusuna, ellerinin altındaki

zımparalanmış ahşabın tereyağımsı yumuşaklığına, özenle yapılmış kayığın kederli bir aileye getirdiği rahatlığa odaklanabiliyordu. Kendini işine o kadar kaptırmıştı ki arkasındaki tezgâhta duran peçeteye sarılı tarçınlı ruloyu ve Zeddie'nin ona yardım etmek için hemen kayıkhaneye gelmesi gerektiğini unutmuştu.

Yine de gözünü saatten ayırmadı. Bugün, Kemik Günü'ydü, yani tersanede odunların yakıldığı gün. Bu da Mercy'nin ya da Birdsall & Son'dan birinin bu hafta yaktıkları ateşin küllerini toplamak için saat üç civarında oraya gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bir an derin bir korku hissetti. Malzeme dolabını açtı, rafların boş olduğunu dehşetle gördü.

"Baba?" diye seslendi ve aceleyle ofise girdiğinde Zeddie çatık kaşlarıyla faturalara bakarken babasını Leonard'a tarçınlı rulo yedirirken buldu. "Ne yapıyorsun?"

"Leonard'a el sıkışmayı öğretiyorum. Bak..." Elinde bir tomar yumuşak, tereyağlı hamur işiyle köpeğe döndü. "Pati ver!"

Leonard, Roy'un elindeki yiyecek vaadi karşısında büyülenmişti ama emre karşı sağırdı. Babası, Leonard'ın sağ patisini yaladı ve salladı. Ardından, "Aferin oğlum!" diyerek elindekini ona verdi.

Mercy, beslenme bozukluğu kaynaklı o korkunç köpek kakasını hayal edebiliyordu.

"Zeddie'nin tarçınlı çöreklerini denedin mi?" diye sordu babası. Mercy, babasının Leonard'a bir parça daha yedirmesini şaşkınlıkla izliyordu. "Harikalar. Zeddie'nin içinden böyle bir şey çıkacağını kim bilebilirdi?"

Zeddie başını kaldırmadan, "Destegin için teşekkürler baba," dedi.

Mercy, unlu mamullerle ilgili konuşmayı bıraktı. "Daha fazla kavanoz sipariş ettin, değil mi?"

Roy şimdiye kadar masasının üzerindeki dev rulodan yapışkan bir tomar hamur daha koparmıştı ama bir an durdu; elinde ruloyla donup kaldı.

“Bitmiş! Tamamen!” diye bağırdı Mercy.

“Çok özür dilerim, tatlım. Bugün sipariş vereceğime söz veriyorum.”

“Bugün mü? Bugün Kemik Günü!”

Babasının yüzü düştü. “Kaç tane gerekli?”

“Bir. Sadece bir. Bizde hiç var mı? Herhangi bir yerde?”

Roy, eskiden Mercy’nin olan masadan uzaklaştı, eski ahşap sandalyesi gıcırdıyordu. “Bunu düzelteceğim. Seninle odun yığınlarına geliyorum.”

“Baba-”

Titreyen elini kaldırdı ve bir zamanlar bir sanatçı gibi testere ve çekici kullanan elin titrediğini görmek Mercy’nin yüreğini acıttı. “Seninle geliyorum. Bu benim hatam ve bunu kendim halletmem gerekiyor.”

Roy, Leonard hiçbir şey yapmadığı halde ona ödülünü verdi ve cezalı bir okul çocuğu gibi Mercy’nin yanından geçti.

“Zamanın var mı? Saat iki buçuktan önce çıkmayacağım ve senin bu gece akşam yemeği alışverişi için erken çıkacağını sanıyordum.”

Zeddie başını masanın üzerinde biriken faturalardan kaldırdı. “Ben yiyecek alıp akşam yemeği yaparım.”

Mercy ve Roy şaşkınlıkla Zeddie’ye baktılar. Önce babaları toparlandı. “Harika. Sorun çözüldü. Seninle saat iki buçukta iskelede buluşuruz.”

Roy tam zamanında geldi, elinde lekeli bir kurulama bezine sarılmış paket vardı. En azından kırılabilecek kadar değerli bir vazo bulmuştu. Mercy sessizliği bozana kadar tersaneninin yarısını geçmişlerdi. “Kavanoz olarak kullanmak için ne bulduğunu sorabilir miyim?”

Babası oturduğu yerde kıvrandı.

“Baba?”

“Denize düşen yılanı sarılır,” diye yanıtladı babası böcek sıçrayan ön camdan ileriye bakarak.

“Aman Tanrım, ne kullanıyoruz?”

Babası kucağındaki eşyadan kurulama bezini kaldırdı ve Mercy, annesinin pembe cam kurabiye kavanozunu gördü. “Bulabildiğim tek şey bu.”

Mercy’nin gözleri doldu. Evet, kavanoz yıllardır boştu ve babasının mutfak tezgâhında tozlanıyordu ama annesiyle birlikte kurabiye pişirdiklerini hatırlayabiliyordu.

“Özür dilerim, tatlım.” Adam başını eğdi ve Mercy’nin ona kızgın kalmaya gücü yetmedi. Ona dokunmak için elini uzatacaktı ama eski otodok iki elinin de direksiyonda olmasını gerektiriyordu.

“Sorun değil, baba. Zaten hiç kurabiye pişirmiyoruz.”

“Kim bilir? Bu sabah Zeddie’nin tarçınlı ruloları muhteşemdi.” Babası kurabiye kavanozunu yeniden sardı ve boğazını temizledi.

“O nasıl gidiyor?”

“İyi.” dedi Mercy gözlerini yoldan ayırmadan. Korkunç bir yalancıydı ve babasına şöyle bir baksa bile bundan kurtulabileceğini düşünmüyordu.

“Sence yakında görevi devralmaya hazır olur mu?”

“Üzerinde çalışıyorum.” Suçluluk duygusu, Zeddie’nin o sabah tarçınlı rulolarını yapmak için kullandığı yarım kilo tereyağı gibi midesine çöktü.

“Bu doğru değil. Onu denetleyen kişi ben olmalıyım. Bu sana haksızlık, Mercy.

“İyiym baba. Benim için endişelenme.”

“Ben senin babanı. Elbette endişeleniyorum.”

Bu sefer Mercy babasına baktı ve verdiği hüzünlü gülümseme onu yeniden gözyaşlarına boğdu. Ama arabayı odun yığınının yakıldığı yere park ederken babası kaşlarını çatı.

“Meryem Ana,” dedi sesinde hararetle.

Tanria sınırındaki en kârlı kayıkthane ve cenaze hizmetleri zincirinin kurucusu Curtis Cunningham, sanki kendisi de o öğleden sonra odun yığınlarının kaldırılmasını izlemeye gelmiş gibi birkaç çalışanıyla birlikte oradaydı. Üç parçalı şık bir takım elbise giymiş olan bu adam, Mercy’nin beline bağladığı gömleği saçlarını saran kırmızı fularıyla uyumlu olmasına rağmen diğerlerinin de tulumları ve ekose gömlekleriyle karşılaştırıldığında mükemmel görünüyordu.

Babası araçtan çıkarken Cunningham gerçek bir gülümsemeyle, “Bakın kimler gelmiş,” dedi. “Seni burada görmeyi beklemiyordum, Roy.”

Roy, Cunningham’ın elini sıktı. “Curtis. Nasılsın?”

“İşler hızla gelişiyor, o yüzden şikâyet edemem.”

Mercy daha fazla samimiyetsizliğe dayanamayacağını düşünüp sordu: “Sizi buraya getiren nedir, Bay Cunningham?”

“Sensin.”

“Ben mi?”

Cunningham ona kolunu uzattı. “Bir gezintiye çıkmak ister misin?”

Mercy şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Küllerin arasında güzel bir yürüyüş mü?”

“Tersane yollarından birine doğru da olabilir.” Ona büyüleyici bir şekilde göz kırptı ve kolunu uzatmayı sürdürdü.

Bu her neyse, iyi bir şey olamazdı ama Mercy bunu aradan çıkarmanın en iyisi olduğunu düşündü. Rakibinin koluna girmeden önce babasını, “O odun yığınının tek başına temizleme,” diye uyardı.

Duyulamayacak kadar uzaklaştıklarında Cunningham babasını işaret edip endişelenmiş gibi bir tavır takındı. “Bugünlerde nasıl?” diye sordu.

“İyi.”

“Peki ya erkek ve kız kardeşin?”

“Onlar da iyi.”

“Sen?”

Mercy’nin zaten gergin olan gülümsemesi daha da gerildi. “Çok iyiyim. Teşekkür ederim.”

Mezar taşlarının arasından geçen en yakın tersane yoluna ulaştıklarında Curtis Mercy’ye imalı bir bakış attı. “Benim kötü, kalpsiz bir iş insanı olduğumu düşündüğünü biliyorum, Mercy ama umarım senin ve tüm ailenin iyiliğini istediğimi biliyorsundur.”

Mercy onu durdurdu. “Ne istiyorsunuz, Bay Cunningham?”

“Eminim Birdsall & Son’ı satın almak istediğimi çoktan öğrenmişsinizdir.”

Mercy sessiz kalınca Cunningham devam etti, ses tonu son derece babacandı. “Babanı tanıyorum, seni de tanıyorum ve Birdsall & Son’da işlerin nasıl gittiğini tahmin edebiliyorum... Talihsizlik. Gençsin. Önünde koca bir hayat var. Ölmek üzere olan bir işin en güzel yıllarına zarar vermesine neden izin veresin ki?”

Mercy, Cunningham'ın kendini beğenmiş haline, hesaplı bakan yeşil gözlerine, mükemmel ince burnuna ve gerçek olamayacak kadar düz ve beyaz dişlerine bakıp yapabileceğini düşümediği blöfü yaptı.

“Birdsall & Son ölüyor olsa satın almayı teklif edeceğinizi sanmıyorum. Sanırım bizden korktuğunuz için satın almayı teklif ediyorsunuz.”

Curtis Cunningham, Mercy'den kısaydı ama konuşurken bir şekilde onu küçümsemeyi başarıyordu. “Tatlım, Cunningham'ın altı sınır kasabasında şubesi var. Her gün yüz kadar cesedi işleyebiliyoruz. Göze hoş görünmeyen yaraları kapatan ve merhumun daha doğal ve huzurlu görünmesini sağlayan en yeni japon cevizi bazlı mumyalama bezimiz? patent bekliyor ve mumyalama uygulamalarımız hızla tuzlama yöntemini geride bırakıyor. Alım gücümüz, tüketicilerimize değerli ürünleri uygun fiyata sunmamıza olanak tanıyor ve Cadmus Federe Adaları'nın her yerine iki gün içinde gönderim sağlayabiliyoruz.” Odun yığınlarını işaret etti. “Bak. Bu, sizinkinin sekiz katı kadar bir odun yığını ve küllerinin gideceği yer bir kurabiye kavanozu olmayacak.”

Mercy tedirgin görünmemeye çalıştı. “Seri üretim kayıkları fahiş fiyatlarla satarak müşterilerinizi kazıklıyorsunuz ve insanları ‘hijyenik’ olduğu için Tanria japon cevizi öz suyunda muhafaza edilmeleri gerektiğine ikna ediyorsunuz. Sonra da bunun için onları kazıklıyorsunuz. Birdsall & Son yerel pazarda size yetişiyor, ayrıca bu yıl ön ödemeli paketlerde büyük ilerleme kaydettik. Batı İstasyonu'ndan çıkan anahtarsız cesetlerin kabaca yüzde yirmi beşini biz alıyoruz ve bunu nezaketen yapıyoruz, siz ise Yoksul İşleme Hibesi statünüzü kendinizi geliştirmek için kullanıyorsunuz. O yüzden lütfen bizi bir böcek gibi ezmek isterken iyi niyetliymiş gibi davranmayın. Satmıyoruz.”

Cunningham cebinden bir mendil çıkardı ve parlayan alnını sildi. “Peki, Roy emekli olduğunda kapılarınızı nasıl açık tutacaksınız? En yeni üyem kardeşinizin sınıf arkadaşıydı ve bana Zeddie’nin Cenaze Ayinleri ve Hizmetleri’ndeki ilk yılında başarısız olduğunu söyledi. Bu, dizginleri senden başka kimsenin tutmadığı anlamına geliyor Mercy ve ne kadar yetkin olursan ol, sen yalnız bir kadınsın. İşinizi bozarsam Cunningham’ın tüm gücüne karşı ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsunuz?”

Tanrım, Zeddie’yi biliyor, diye düşündü Mercy panikle. Başından kaynar sular dökülmüştü sanki ama o sert gülümsemesini bozmadı. “Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var, Curtis,” diye meydan okuyup adamın kolunu bıraktı ve odun yığınlarına doğru yürüdü.

“Sanırım senden beni şirketi satmaya ikna etmeni istedi,” dedi babası, otodok çakıllı yolda zıplarken elindeki kavanozu tutuyordu. Mercy’nin katı talimatlarına karşı gelerek, o ve Cunningham “gezinti” yaparken, babası öğleden sonra güneşinde külleri tek başına toplamıştı ve çok solgun görünüyordu. Mercy, Zeddie’yle ilgili her şeyi açıklamak istese de Cunningham’la yaptığı konuşmayla onu daha fazla üzmemeye karar verdi ama iyi zamanlanmış satın alma teklifinin ardındaki gerçek içini kemi-riyordu.

Mercy babasına cevap veremedi araç tekleyip yavaşladı ve Mercy, tamamen durmadan önce aracı zar zor kenara çekmeyi başardı. İşte o zaman benzinin bittiğini fark etti. Koltuk başlığına yaslandı ve babasına ne ilk ve muhtemelen ne de son kez sordu: “Depoyu doldurmayı mı unuttun?”

Babası başını eğdi, bu günlerde fazlasıyla aşınaydı bu duruma.

Onun kendinden emin ve çabuk gülen halini, yetenekli ellerinin kayıklar yapmasını ve gür sesinin ölümler için sihirli sözler söylemesini özlüyordu. Kavanoz sipariş etmek, faturaları ödemek ve benzin deposunu doldurmak asla onun sorunu olmayacak ayrıntılardı.

Mercy, babasının omzunu sıvazladı. “Sen burada gölgede dur ve pencereleri kapalı tut. Bidonu alıp benzin almak için şehre yürüyeceğim.”

“Seninle geleceğim.”

“Hayır. Hayır. En fazla kırk dakikaya dönerim.” Mercy, babasının yanağını öptü ve itiraz etmesine izin vermeden araçtan atladı. Eternity’ye bir kilometre kadar vardı ama kavurucu sıcak ve ağaçsız, gölgesiz yol çok daha uzun hissettiriyordu. Benzin istasyonuna vardığında terden ıslanmış gömleği sırtına yapışmıştı ve teri sütyeninin balenlerinin cildini tahriş etmesine neden olmuştu. Belediye binasının zili çalmaya başladığında, benzin dolu bir bidonla yeniden şehir dışına doğru ilerliyordu.

Mercy içgüdüsel olarak korkup ürperdi, ta ki ayın ilk Kemik Günü’nde saatin dört olduğunu hatırlayana kadar.

Bu bir asi tatbikatıydı, uyarı değildi.

“Ah, Tanrı aşkına,” diye mırıldandı, koltuk altları terlerken donup kalmıştı. Bu sıcakta babasını düşündü. Eternity’nin yirmi beş yıllık tarihinde hiçbir asinin görülmediği kasabada, bir asi taliminde sıkışıp kalmıştı. Argentine ve Herington’ın son zamanlarda birkaç olayı vardı elbette ama Eternity öyle değildi. Bu seferlik şehirden gizlice dışarı çıksa ne olurdu ki?

Ana Cadde’nin bir blok batısındaydı ama kasabanın güney ucuna bu kadar yakın bir yerde kimse yoktu. Etrafına göz

atarak mezar çukurlarına giden yola doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Tam o sırada bir şerif yardımcısı tahtadan yapılmış bir evin köşesinden dönünce Mercy'nin yasayı alenen ihlal edişine tanık oldu. Ve bu herhangi bir şerif yardımcısı değil, Nathan McDevitt'ti. Yani eski erkek arkadaşı. Onun kalbini kıran ve o kırıklara basıp geçen adam.

"Merhaba Mercy," dedi Mercy'ye doğru ilerlerken..

"Merhaba." Mercy gülümsemeye çalıştı.

"Şu anda ciddi bir tatbikat yapıldığının farkında mısın?"

"Evet ama-"

"Peki, bu tatbikat sırasında kişinin tamamen hareketsiz ve sessiz kalması gerektiğinin, böylece Eternity şehrinde bir asi ortaya çıkarsa doğru tepkiyi vermeye hazır olduğumuzu tetkik etmemiz gerektiğinin farkında mısın?"

Mercy, Eternity'ye bir "şehir" demenin biraz abartılı olduğunu düşündü ama lafı uzatmaya hiç niyeti yoktu. Bir an önce babasının yanına dönmek istiyordu. "Lütfen, Nathan..."

"Çünkü eğer bir asi serbest kalırsa, şerif yardımcılarının onu bulup ondan kurtulmasının en hızlı yolu, hareket eden şeyi izlemektir ve gözleri akbabalar tarafından oyulmuş biri, yaşayanları göremez. Yaşayanlar eğer tamamen hareketsizse onların varlığını hissetme olasılıkları daha azdır."

"Biliyorum. Odun yığınlarının arasından eve dönerken benzinimiz bitti ve babamı araçta bırakmak zorunda kaldım." Mercy benzinle dolu bidonu kaldırdı ama babasının değil, kendisinin onun sevgisinde ilk sırada yer alması gerektiğini açıkça söyleyen bir adamdan bir damla bile sempati göremeyeceğini biliyordu.

"Yani," dedi ve cebinden kısa bir kalemle defter çıkardı. "Tüm vatandaşların asi tatbikat protokollerine uymasının zorunlu olduğu Şehir Yasası 47-R-9A'ya itaatsizlik."

Kurşun kalemin sesi Mercy'nin kulaklarına ulaştı ve yorgun beynine ağrı saplanmasına sebep oldu..

“Hadi ama Nathan. Bana izin verir misin? Lütfen?”

Adamın tavırları yumuşarken sinsice Mercy'ye yaklaşan yüzü daha yakışıklı bir hal aldı. Birlikte yaşadıklarının anısı ve Mercy'nin bir zamanlar geleceği için beslediği tüm umutlar kalbini sızlattı.

“Bu akşam benimle akşam yemeği ye, ben de bunların hiçbiri olmamış gibi davranayım.”

Nathan'ın teklifi, Mercy'nin beklediği son şeydi. Aylardır Nathan'ın yanına gelip af dilemesini umuyordu. Şimdi buradaydı, bir zeytin dalı uzatıyordu ve Mercy de baştan çıkmıştı. Çok cazipti. Ama sonra bir kilometre ötede, o sıcakta bekleyen babasını düşündü ve kalp krizinin ardından Nathan'ın ona ne kadar az saygı duyduğunu hatırladı.

“Neden o makbuzu ağzına sokup yutmuyorsun?” diye bir teklifte bulundu Mercy hissettiğinden daha cesur görünmeye niyetlenerek.

“Sonunda bu makbuzu yutanın sen olacağından eminim, tatlım.”

Nathan acısını dile getirmeye devam ederken bir yandan da Mercy'yi yaralıyordu. “Şerif Connolly yakında emekli oluyor ve bil bakalım kim terfi edecek? Umarım Birdsall & Son'da araştırmam gereken herhangi bir kural ihlali yoktur. Orayı kapatmak çok yazık olur.” Makbuzu gösterişli bir hareketle kopardı ve bir gül uzatır gibi Mercy'ye uzattı. “Sevimli bayan için.”

Mercy elindeki kâğıdı alıp buruşturdu, yavaşça babasının ve aracın yanına doğru yürümeye başladı. Babasını eve bıraktığında üstü başı perişan bir haldeydi. Zeddie alışveriş malzemelerini

mutfağa yerleştiriyordu ama zavallı Mercy ve babasının tel kapıdan zorlukla içeri girdiğini görünce duraksadı.

“Neyiniz var?”

“Hiç sorma. Babama buzlu su verebilir misin lütfen?”

Mercy cevabı beklemeden kapıdan dışarı çıktı ve günü sonlandırmak için ağrıyan ayaklarıyla kendini Birdsall & Son’a sürükledi. Kayıkhaneye adım attığı an gözyaşlarına boğuldu. O sabah bıraktığı tarçınlı rulodan birkaç parça koparıp ağzına tıktı. Bayat ama çok lezzetliydi. Saat 16.56’yı gösteriyordu, bu da dört dakika içinde tabelanın “Kapalı” yazan tarafını çevirebileceği ve o günü (berbat, korkunç, kötü) bir gün olarak kabul edebileceği anlamına geliyordu.

Ama öyle olmayacaktı. Ön kapının açıldığını duydu ve tezgâhın üzerindeki zil çaldı. Mercy’nin nasıl görüldüğünü -terli, gözü yaşlı ve darmadağın- bilmek için aynaya ihtiyacı yoktu ama etrafta çağrıya cevap verecek başka kimse yoktu. Parmaklarını tulumuna silip tezgâha doğru gitmeden önce yapışkan elleriyle fularını düzeltmeye çalıştı ve orada daha önce hiç görmediği genç bir polis şefinin lobide beklediğini gördü.

Ve yanında Hart Ralston duruyordu.

Biri beni öldürsün, diye yalvardı duygusuz tanrılara. Beni şimdi öldürün.

Dokuzuncu Bölüm

Hart, tezgâhın arkasına adım atan Mercy'nin hâli karşısında şaşırılmıştı. Giysileri, saçları darmadağınktı; sanki hovardanın biriyle tutkulu bir yiyişmenin ortasında basılmış gibi yüzü ter içindeydi.

Bu düşünce onu yarı yolda bıraktı. Öyle miydi? Kayıkhane de onu bekleyen yarı giyinik bir adam var mıydı? Gerçeklerden ziyade kendi şüphelerine yanıt verdiğini bilmesine rağmen, böyle bir profesyonellikten uzak olma fikri bile Hart'ı öfkeliendirdi. Bu da onu mantıksız bir şekilde daha da öfkeliendirdi.

Mercy, "Aman Tanrım," diye inledi. "Zor bir gün geçiriyorum Hart-ache, bu yüzden sadece bir kereliğine nezaket için en ufak bir çaba gösterirsen minnettar olurum. Tamam mı?"

Hart henüz konuşmamıştı bile ve kaba davranan kendisi olmasına rağmen kız bir de onu azarlıyordu. İnanılmaz. Eh, artık bir çaba göstermeye niyeti yoktu, özellikle de Mercy kayıkhane-deki hovardaya geri dönebilmek için onu tutmayı planlıyorsa.

"Kırmızı halıyı serdiğin için teşekkürler, Merciless. Burada olmak bir şeref."

"Nezaket dediğin şey bu mu?"

"Bu koşullar altında elimden gelenin en iyisi."

Hart onu baştan aşağı süzdü, kızın saçına yapışan şeker kristallerini ve pantolonunun paçasındaki krema lekesini fark etti. Onu kayıkta sevgilisiyle suçüstü yakalamamıştı; unlu mamullerle sevişiyordu. Ancak kızın onları kötü bir tavırla karşılamasına karşı, bu kanıt Hart'ın öfkesini yatıştırmaya yetmedi.

Duckers şaşkınlıkla onları izlerken lobiyi inceliyormuş gibi yaptı.

“Meraktan soruyorum, burada senden başka biri çalışıyor mu?”

“İki güzel kelimeyi art arda getirebilecek misin Hart-ache, yoksa bu çok mu fazla?”

“Bu çok fazla,” diye karşılık verdi Hart.

Mercy, Hart'ı eliyle uzaklaştırdıktan sonra tezgâhın üzerinden Duckers'a doğru eğildi. Kızın gömleğinin düğmeleri göğüs kafesine kadar açılmıştı. Hart gözlerini ortaya çıkan göğüs dekoltesinden ayırmak zorunda kaldı. Kendi kendine, bunun düşman dekoltesi olduğunu hatırlattı.

“Merhaba. Birdsall & Son'a hoş geldiniz. Ben Mercy.”

“Teşekkürler, hanımefendi. Ben Penrose Duckers ama bana Pen diyebilirsiniz.”

Mercy ona gülümsedi ve Duckers'a, Hart'ın dört yıl önceki ilk karşılaşmalarından bu yana görmediği gamzelerini gösterdi. Sabırsızlıkla tezgâha vurup sert bir konuşmaya girmeye çalışırken Mercy'nin erkek kardeşi elinde açık büyük bir kitapla ön kapıdan içeri daldı.

“Mercy, hiç kapari var mı? Mağazada hiç yoktu,” diye bağırdı onun tezgâhta durduğunu fark etmeden. Duckers'ı gördüğünde ifadesi dikkat dağınıklığından ziyade karşısındakine odaklanan belirgin bir çekicilik kazandı. “Ah, merhaba.”

“Merhaba,” dedi bihaber Duckers şapkasını sallayarak.

“Ben Zeddie. Sen?”

“Pen.”

Zeddie Birdsall, ablasının yanındaki tezgâha yaslandı. “Memnun oldum,” dedi küstah bir gülümsemeyle.

Bu sefer Pen bunu fark ederek utangaç, gergin bir kahkaha attı. Aman Tanrım, Hart’ın tek istediği cesedi bırakıp yoluna gitmekti. Boğazını temizledi. “Mareşal Duckers, benim yeni çırağım,” dedi.

Mercy’nin gülümsemesi sempatik bir kaş çatmaya dönüştü. “Seni zavallı şey. Çikolata ister misin?” Tezgâhtaki kâsedan Duckers’a çikolata ikram etti.

“Mazur görün lütfen. Teşekkür ederim.”

Ardından Mercy, Hart’a baktı ve ona hiçbir şey ikram etmeden tabağı onun ulaşamayacağı bir yere koydu. Kendisi için tamamen yabancı olan Duckers’a karşı olan sevimli tavırları ile Hart’a karşı duyduğu huysuz ve haksız nefretin bir araya gelmesi Hart’ın canını sıkıyordu.

“Sizin için ön ödemeli ve etiketli bir cesedimiz var. Yani eğer seni zorlamayacaksak. Çok meşgul olduğumu görebiliyorum.”

Kendisi dışında boş olan lobiyi, birbirlerine bakan iki genç adamı ve tezgâhın arkasını işaret etti Hart. Mercy çenesini yukarı kaldırdı. “Bilmeni isterim ki bugün çok yoğunuz.”

“Biraz,” derken Hart kendi çenesini işaret etti ve Mercy’nin çiçekli bir mendille yüzündeki kremayı silerken yanaklarının utançtan kızarmasını izledi. Hart eğer bir kedi olsaydı memnuniyetle mırıldanırdı.

Mercy mendili tekrar cebine tıkarırken, “Zeddie seninle iskelede buluşacak,” dedi.

Duckers'la flört eden Zeddie, Mercy'nin sözleri hedefine ulaşmadan, "Tabii," dedi. Başını o kadar hızlı çevirdi ki kopup vücudundan ayrılıp lobide yuvarlanmaması bir mucizeydi.

"Öyle değil mi, Zeddie?" Mercy bunun bir soru olmadığını açıkça belirtti ve Hart'ın bir yanı, *Aferin ona* diye düşündü. (Hart'ın geri kalanı Mercy'yi onaylayan o küçük, hain parçayı boğazlamak istiyordu).

Zeddie ona anlamsızca sırıtan Duckers'a baktı ve kitabını tezgâha koymadan önce belirgin şekilde yutkundu. "Elbette," dedi ve rıhtıma doğru ilerlemek için döndü; uzun, ince gövdesi dimdikti ve yavaş hareket ediyordu. Duckers, Zeddie'nin kışına dik dik baktı ve eğer durumun gidişatı böyleyse Hart, çırağının bir Birdsall'dan ya da herhangi bir cenaze levazımatçısından çok daha iyisini yapabileceğini düşündü.

"Hadi," dedi Hart çırağını dürterek. Ardından peşinde Duckers'la kapıya varan Hart durup Leonard'ın sık sık üzerine yattığı yeşil kadife sandalyelere baktı ve boş olduklarını görünce üzüldü.

Mercy tezgâhın karşısından ona sırıtırken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Hart-ache. Köpeğim üst katta. Ama ona sevgilerini ileteceğimden emin ol."

Hart, gözlerini Mercy'den ayırmadan anahtarlarını çırağına verdi. "Araca bin."

"Ben sürebilir miyim, efendim?"

"Hayır."

Hart, rakibinin üzerine yürümek için tezgâha doğru ilerledi ama Mercy, bakışlarını sertleştirdi.

"İyi," dedi Hart. "Beni yakaladın. Köpeğini seviyorum. İyi bir köpek. Öte yandan sen ve senin gibiler, Tanria sınırında baş-

kalarının trajedilerinden para kazanmaya çalışan bir grup pis fırsatçısınız. Ama burada profesyonel olmaya çalışıyorum, bu yüzden işimi yapacağım ve bu zavallı kadının cesedini iskelenize bırakacağım. Ödeme alabilmen için doldurduğum evrakları kardeşine vereceğim. Ve yarın Tanria'ya döneceğim; orada insanları asilerden korurken şimdi de himayemdeki bu çocuğu eğitip korumaya çalışıyorum.”

Hart başparmağıyla kapıyı işaret etti ama Duckers'ın sesinin hemen arkadan gelmesi onu şaşırtmıştı. “Ah, hâlâ buradayım, efendim. Üzgünüm.”

Hart'ın bakışları Mercy'nin kahverengi gözlerinden ayrılmadı. “Araca bin, Duckers.”

“Yani arabayı kullanabilir miyim?”

“Hayır.” Eğildi. “Bu beni taciz etmek için son şansın, Merciless. Gidiyorum.”

Hart'ı şaşırtacak şekilde Mercy'nin gözleri doldu ve yumuşak, yuvarlak yanağından bir gözyaşı damladı. Hart tek kelime etmeden lobiden çıktı; sırtı dimdik, kolları bir asker gibi iki yanında gergindi. Mercy'nin tavrındaki ani değişiklik, sanki karnına yumruk yemiş gibi Hart'ın ciğerlerindeki havanın boşalmasına sebep oldu.

Duckers bir santim bile kıpırdamadan, “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Hart, Zeddie'nin tezgâha bıraktığı kitaba bir göz attı.

Kalp Tanrısı'nın Yemek Pişirme Rehberi. Tavuk göğsü tarifi sayfası açıktı. O kaygısız, kıvrıcık saçlı çocuğun akşam yemeği pişireceğini düşünmek Hart'ı şaşırttı. Birdsall'ların her zaman keyifsiz cenazeciler olduğunu düşünmüştü ama o an onların da bir aile olduklarını fark etti; artık işini yapamayacak durumda olduğunda babasının yerine geçen bir kız ve sofrada akşam ye-

meğini masaya getiren bir oğul. Bu ve Mercy Birdsall'ın ağlaması arasında Hart'ın evrene dair bakış açısı değişti ve bundan hiç hoşlanmadı.

“Araca bin dedim!” diye emretti Duckers’a onun yanından geçip kapıya doğru yürürken.

“Peki, efendim,” diyerek cevap verdi Hart'ın tavrından biraz bile etkilenmemiş olan çırağı.

“Size bir şey sorabilir miyim, efendim?” diye sordu Duckers, Ana Cadde'den Sunny Hill Otel'i'ne giden kısa mesafede ilerlerken.

“Hayır.”

“Neden Mercy'ye o kadar kaba davrandınız?”

“Ben mi? *Ben* kaba mı davrandım?”

“Biraz?”

Hart başını salladı ama Mercy'nin yaşlı gözlerinin hayaleti aklından çıkmıyordu. Bunu başlatan kendisiyken onu ağlattığı için suçluluk duymayı reddederek düşüncesini bir kenara itti.

Kasabadaki en saygın binanın, tapınaktan daha büyük ve daha klas olan Cunningham'ın önünden geçtiler. “Neden bu bayan, Birdsall & Son yerine Cunningham'lardan bir paket almamış?” diye homurdandı Hart.

Muhtemelen parası yetmediği için, diye cevapladı Hart içinden. Mercy'den nefret ediyor olabilirdi ama artık Birdsall & Son'ın sınırdaki en uygun fiyatlı paketlerden bazılarını sunduğunu biliyordu. Ancak bu onları diğer cenazecilerden daha az fırsatçı yapmıyordu.

“Ne düşünüyorum biliyor musunuz?” diye sordu Duckers, Hart aracı otelin önüne park edip inerken.

“Umurumda mı?”

Yük ambarının kapısını açarken Duckers ona yetiştii. “Mercy’ye karşı bir sempatiniz var ve bu sizin için kötü bir şey.”

Hart bir an sessiz kaldı, sonra çırağına belli belirsiz, “Mercy Birdsall’la yemek yemektense çürüyen bir cesetle akşam yemeğı yemeyi tercih ederim. Daha sinir bozucu bir kadın görmedim,” dedi.

“Göğüsleri de sinir bozucu mu? Çünkü çok bariz şekilde baktınız.”

Yakalanmıştı. Kahretsin.

“Sahipleri kim olursa olsun tüm göğüsler dikkatimi çeker.”

“Demek istediğim şey şu, Mercy gibi hoş bir kadınla çıkmak sizi öldürmez. Bilirsiniz, biraz hayatınızı yaşayın, efendim.”

Bir yarı tanrıya “biraz yaşa” demek, Hart’ın durup çırağıyla ilgili tekrar düşünmesine neden olan özel bir kelime seçimiydi. Duckers ona soyunu hiç sormamıştı ve Hart onun iletişime açık, ciddi ifadesini incelerken Duckers’ın çok uzun yaşayan hatta sürekli yaşamaya devam eden yarı tanrıların varlığını bilip bilmediğini merak etti.

“Ben halimden memnunum,” dedi çantasını yerden alıp Duckers’ın kendi eşyalarını alabilmesi için kenara çekilirken.

“Öyle misiniz? Çünkü bence Asilerle çok fazla takılıyorsunuz. Yaşayanlarla daha kaliteli vakit geçirmeye ihtiyacınız var.”

“Seninle geçiriyorum. Bana bir ölü olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Bakın işte bu kadar. Hep huysuzsunuz ama biri sizi tanıyınca aslında düzgün biri oluyorsunuz.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.” Hart otele doğru yürüyüp Duckers bir terrier gibi peşinden koşarken ön kapıyı açtı.

“İstemediğiniz halde üzüldüğünüz için beni işe aldığınızı biliyorum. Bana bilmem gerekenleri öğrettiğinizi biliyorum. Asiyi öldürdükten sonra bana iyi davrandığınızı biliyorum.”

Hart onu görmezden gelip resepsiyona ilerledi. “İki oda lütfen,” dedi.

“Kendi odam mı olacak? Harika!”

Resepsiyonist tek kaşını kaldırdı.

Hart kısaca, “Yeni çırağım,” diye açıkladı.

“Gerçekten mi?” Resepsiyonistin kaşı daha da yukarı kalktı.

“Gerçekten. Yani iki oda.” Artık Hart neredeyse hırıliyordu.

“Başka ne düşünüyorum biliyor musunuz?” diye sordu Duckers dirseğinin dibinden.

“Hayır ve bilmek istemiyorum.”

“Bence Mercy’ye iyi davranmaktan korkuyorsunuz çünkü o sizden hoşlanmazsa bunu kaldıramazsınız.”

Bunu duyan resepsiyonist, iki elinde birer anahtar ve yüzünde neşeli bir gülümsemeye arkasını döndü. “İki oda,” dedi ama ses tonu sanki şarkı söylüyormuş gibiydi. *Mercy Birdsall’ı seviyorsun! Mercy Birdsall’ı seviyorsun!*

Hart anahtarları aldı ve çırağını ön tezgâhtan uzaklaştırdı.

“Duckers, tavsiyeni istersem sana söylerim.”

“Kesinlikle istemelisiniz ama şu anda bunun için zamanım yok.” Duckers, Hart’ın elindeki anahtarlardan birini kaptı. “Sizin aksinize benim bu gece bir randevum var.”

Hart, dakikalar sonra ikinci kez şaşkın bir sessizlikle ona baktı. “Sen tam bir baş belasıydın,” dedi.

“Yine de beni seviyorsunuz.” Duckers kapıyı kıcıyla açıp gösterişli bir şekilde dışarı çıkmadan önce ona parlak, dişlek bir şekilde gülümsedi.

Tuz Denizi ve tüm ölüm tanrıları aşkına, Hart o çocuğu gerçekten seviyordu.

Hart odasına gidip çantasını yatağın üzerine bıraktı. Çırağının sürekli ve gürültülü arkadaşlığından dolayı bu molayı sabırsızlıkla bekliyordu ama şimdi kendisine ait olmayan başka bir yatağın başında dururken yalnızlığının ağırlığının yeniden omuzlarına çöktüğünü hissetti. Duckers kasabaya yarım saat önce gelmişti ve bir randevusu vardı. Hart aylardır bir kadının elini bile tutmamıştı.

Kendisine her zaman mareşalliğin aşka ya da romantizme uygun olmadığını söylerdi. Bu tehlikeli bir ve onu her seferinde uzun süre sahada tutan bir işti, ki yakın zamana kadar Hart’a göre bu iyi bir şeydi. Mareşalliğin ilk günlerinde şehvet dolu birçok tek seferlik ilişki yaşamıştı. Daha sonra yirmi bir yaşındayken kuzeydeki sınır kasabalarından birinde evli bir kadına fena halde âşık olmuştu. Kadın, kocasına dönmek için ilişkiyi bitirdiğinde, Hart aşka dair karşısına çıkabilecek her bir fikre son vermişti.

Bundan sonra romantik hayatı, eğer buna romantik denebilirse, aylarca süren sevgisiz ama dostane ilişkilerden ibaret olmuştu. Yirmili yaşlarının başında bir süre orta yaşlı dul bir kadınla yatmıştı ve o da Hart’a kadın vücudunun nasıl yönetileceğini öğretmişti. Bir de Galatyalı garson kız vardı. Sonunda, bir mareşal arkadaşıyla gerçekten mekanik ve tutkusuz bir ilişki yaşamıştı ve bu ilişki, kızın hasta annesine bakmak için Paxico’ya dönmesiyle her ikisini de rahatlatacak şekilde sona ermişti.

Kısaca aşk, Hart gibi bir adam için pratik ve pek mümkün olmayan bir şeydi. Peki, Duckers nasıl olmuştu da Hart'ın bırakın Mercy Birdsall'ı, herhangi birinden hoşlandığı sonucuna varmıştı? Hart o kadından nefret ediyordu, tiksiniyordu ve Mercy de memnuniyetle ona karşılık veriyordu. Ama Mercy'nin yüzünden aşağı süzülen o tek gözyaşı damlasının anısı Hart'ın vicdanını huzursuz ediyordu. Öğleden sonra öfkeyle ona söylediklerinden dolayı kendisiyle pek de gurur duymadığını fark etti.

Otel odasındaki küçük masaya oturdu. Bu şey çocuklar için mi yapılmıştı? Her ne kadar hâlâ son mektubunu postalaması gerekiyor olsa da arkadaşına yeni bir mektup yazmaya başlamayı düşünüyordu. Acaba arkadaşı, Hart'a ne yapmasını tavsiye ederdi?

Bunu düşündüğü an, hayatının tüm ayrıntılarını bilse arkadaşının ona ne yapması gerektiğini söyleyeceğini fark etti. Duckers'ın tavsiyesinin aynısıydı bu.

Yaşayanlarla daha kaliteli vakit geçirmeye ihtiyacın var.

Hart'ın fena halde özlediği yaşayan, nefes alan iki insan vardı ve bir sebepten dolayı Zeddie'nin yemek kitabını Birdsall & Son'daki tezgâha bıraktığı an,, Hart'ın aile yemeklerinin sıradanlığını o kadar özlemesine neden oldu ki, şapkasını kaptığı gibi dışarı fırladı. Mektubunu en yakın nimkilim kutusuna koydu ve otodoka bindi.

Onuncu Bölüm

Mercy Birdsall yarım saatlik yolculuk boyunca Hart'ın zihnini meşgul etmişti. Köy yollarında sıralanan kaktüsler ve akasyaların arasından geçtiği sırada aracın tekerlekleri arkasında küçük bir toz fırtınası yaratırken, kendisinin ve Mercy'nin birbirlerinden neden hep nefret ettiklerini anlamaya çalıştı. Karşılıklı nefreti sorgulamadan kabul edişi bir gerçektir ama şimdi onu ağlattığı için düşünebildiği tek şey buydu.

Hart'ın Mercy ile ilk tanışması Alma'nın onu masabaşı işi için terk etmesinden iki ay, köpeği Gracie öldükten iki hafta ve yeni kimlik yasasının Tanria'da yürürlüğe girmesinden iki gün sonra gerçekleşmişti. Yasadan önce kadavra herhangi bir levazımatçıya götürebiliyordu, ki buna Cunningham da dâhildi. Personeler, ölümlere karşı gösterdikleri sahte sempati ve düzmece sessiz saygıyla zar zor tahammül ediliyordu, yine de en azından işlerine hâkimdiler. Yeni yasa, Tanria'ya giren herkesin lisanslı bir cenaze levazımatçısından ön ödemeli bir cenaze paketine ve buna karşılık gelen bir kimlik etiketine sahip olması gerektiğini şart koşmuştu. Bu, Hart ve diğer tüm Tanria Mareşallerinin, etikette belirtilen Podunk sınırı kasabasındaki herhangi bir Podunk cenaze levazımatçısına bir ceset göndermesi gerektiği anlamına geliyordu.

Dört yıl önce o gün, bir etikette 009758, *Birdsall & Son Cenaze Hizmetleri, Eternity, Bushong* yazıyordu. Birdsall & Son'a hiç gitmemişti, bunun başlıca nedeni ön taraftaki tabelanın onu her zaman rahatsız etmesiydi. O gün solmuş, sıradan, elle boyanmış harflere bakarak başını sallayıp tabelanın önünde durmuştu.

BIRDSALL & SON, CENAZE HİZMETLERİ

Tüm yaşam sonu ihtiyaçlarınızı karşılayın.

Nakliye hizmetimiz vardır.

Nerede isterseniz! Ne zaman isterseniz! Nasıl isterseniz!

Burası tam da âmirinin kızdığı türden bir yerdi ve zihninde Bill'in sesini çok net duyabiliyordu.

Bu saçmalığı görüyor musun? Bu, burası hakkında bilmen gereken her şeyi anlatıyor. Bu aile dükkânları en kötüler; kurabiyeler, gülümsemeler ve "müşteri hizmetleri" ile kendilerini işe kaptırıyorlar, gerçekte ne olduklarını gizleyebilirmiş gibi... Başkasının talih-sizliğinden kazanç sağlayan pis fırsatçılar. Her yere parfüm sıkıp çürüyen bedenin çiçek gibi koktuğunu iddia ediyorlar!

Bu Bill'in, Hart'ın dünyaya dair anlayışını şekillendiren birçok yolundan biriydi. Çırağının Tanrı'ya tuhaf ama pastoral yüzeyinin altındaki ölüm tuzağı gibi görmesini sağlamak ve cenazelerin bu durumdan yararlanmak için sınır kasabalarına akın etme şekillerinden biriydi.

Hart, Bill'i düşünmemeye çalışıyordu, o öğleden sonra Birdsall & Son'ın lobisine girip şapkasını askıya astığında zaten biraz gergindi. Gördüğü ilk şey, yeşil kadife sandalyelerden birinde uzanmış olan Leonard'dı. Uzanıp köpeğin sıcak başını okşadı; tıpkı iki hafta evvel bedeni büyük bir şiddetle çökmeden önce Gracie'nin

gülünç kulaklarının arasındaki yumuşak boşluğu okşaması gibi... Aniden göğsündeki sert sıkışmayla kendine hâkim olamadı; gözleri hızla doldu ve ince yanaklarından aşağı büyük yaşlar aktı.

Lobinin ötesindeki koridorda bir kapının açıldığını duydu. Çok uzun boylu, gür siyah saçlı, düzgün bir topuz yapılmış saçları ve burnunun üstündeki kemik çerçeveli gözlükleriyle elindeki bir tomar kâğıda kaşlarını çatarak bakan bir kadın lobiye adım attı. Elbisesinin güneş sarısı rengi dünyadaki tek renk gibiydi. Hart, başını kaldırmadan önce yüzünü ovuşturdu.

“Üzgünüm. Birinin içeri girdiğini fark etmedim. Zili çaldınız mı?”

Hart başını salladı. Kadının, ağladığını anlayıp anlamadığını merak ediyordu ve bu onu savunmasız hissettirdi. Çok güzeldi. Lanet olası Tuz Denizi, şık dekora uymaları için çekici kadınları mı işe alıyorlardı? Hart’a bir tabak kurabiye mi ikram edecekti?

Kadının gülümsemesi genişleyerek yanaklarını çukurlaştırdı ve bu çukurlar, onu köpeğinin yanında hüngür hüngür ağlarken yakalamış olabileceği ya da olamayacağı gerçeğiyle birleşerek adamın konuşma yetisini tamamen elinden aldı. Lobideki bu gülünç derecede güzel kadına aval aval baktığı her saniye, utancı ve onunla birlikte gelen kızgınlığı daha da derinleşti.

“Bayım?”

Sonunda, “Ben bir mareşalim,” dedi Hart.

“Görüyorum. Ben Birdsall & Son’ın ofis müdürü Mercy Birdsall.” Tokalaşmak için tezgâhın üzerinden elini uzattı. Hart da öne uzandı.

“Hart Ralston.”

Hart’ın alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu ve eli, birleşen avuçlarının arasına rahatsız edici miktarda nem pompalıyordu. Elini geri çekince pantolonuna silme dürtüsüne direndi.

“Genelde Cunningham’a gidiyordum.”

Kadının gülümsemesi soldu. “Ah. Umarım hizmetlerimizden memnun kalırsınız. Burada mareşallerimize çok iyi bakıyoruz. İçecek bir şey getireyim mi? Kahve? Çay?”

Kurabiyeler, gülümsemeler ve “müşteri hizmetleri” ile kendilerini işe kaptırıyorlar, diye düşündü. Yüksek sesle, “Hayır. Sizin için ön ödemeli bir ceset var.”

Mercy’nin gülümsemesi yüzünde kalsa da gamzeleri kayboldu. “Elbette. Rıhtım arka tarafta.”

“Tamam.”

Hart aracı ara sokaktan aşağı sürdü ve iskeleye kadar geri götürdü; bir köpek yüzünden ağladığı ve çekici bir kadının önünde bir ergen gibi davrandığı için kendine kızdı.

Ancak rıhtım kapısını kaldıranın cenazeci ya da ön taraftaki tabelada adı geçen oğlu yerine Mercy olması onu bir kez daha şaşırttı. Artık tezgâhın arkasından çıkmıştı. Hart, sarı elbisenin geniş göğsünü nasıl sardığını, belini nasıl sıktığını ve cömert kalçalarının etrafında nasıl genişlediğini görebiliyordu. Kendini sapık gibi hissettirdiği için kadına kızmaya başlamıştı.

“Ofis müdürü olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Öyleyim. Babam cenazeci ama bu sabah odunların başında.”

“Ön taraftaki tabelada bir oğul olduğu yazıyor.”

“O oğul on altı yaşında ve muhtemelen şu anda biyoloji dersinde, yani anlarsınız ya.”

Ofis müdürü olabilirdi ama Hart ambarı açtığında ambar-
dan yayılan ceset kokusundan ürkmeydi. Başlı başına çileden çıkarıcı o gülümsemeyle mücadele etmeye devam etti. Onun ya da herhangi birinin bir levazımatçıda pırıl pırıl olmasının ne sebebi olabilirdi ki? Etrafı ölümle çevriliyken hayat dolu olmaya hakkı yoktu!

Her yere parfüm sıkıp çürüyen bedeninin çiçek gibi koktuğunu iddia ediyorlar, diyen Bill'i duydu yine...

"Bu zavallı adama ne oldu?" diye sordu Mercy tuhaf, topaklı kalıntılarla ilgilenirken. Asi o kadar vahşiydi ki Hart, apandisini almadan önce onu parçalamak zorunda kalmıştı ama Mercy'nin yaptığı yorum bir nevi suçlama gibiydi. Muhtemelen babasının, ölümlerden kâr sağlayan işinin güvenliğini ve rahatlığını hiç elden bırakmamış bir kadının yorumuydu bu.

"Yapmam gerekeni yaptım."

Kadın şüpheyle, "Hı hı," diye yanıtladı ve Hart, kendisini bu yargılayıcı ofis müdürüyle etkileşime girmeye zorlayan yeni kimlik etiketi yasası nedeniyle federal hükümete küfretti.

Cesedi yerleştirdiler. Hart, sarı elbiseli kadını lobiye kadar takip etti; köpek hâlâ yeşil kadife sandalyenin üzerinde tembellik ediyordu.

"Leonard, çekil!" diye emretti Mercy ama köpek ona kafası karışmış bir ifadeyle, *Özür dilerim ama ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok,* der gibi baktı. Boxer kırması bu köpek, Hart'ın kendi köpeğine hiç benzemiyordu ama Leonard'ın tavırları aynı Gracie gibiydi. Ciğerlerinde yine keskin bir sancı hissetti. Bird-sall & Son'dan bir an önce çıkmak için evrakları doldurdu.

"Bir sorun mu var?" Mercy bunu o kadar sümüklü bir ses tonuyla sormuştu ki neredeyse mendilini uzatacaktı.

"Hayır," diyerek sesini yükseltti Hart. Son belgeyi imzalayıp kalemi sertçe tezgâha bıraktı.

Mercy'nin parlak gülümsemesinin yerini gergin bir yüz ifadesi aldı. Dişlerinin arasından konuşuyordu. "Pekâlâ, umarım bir daha gelmezsiniz."

Sanki Hart aşırı ısınmış bir araba motoruydu ve Mercy kaputu açmıştı. Ağzından sıcak bir kelime bulutu çıktı. "Hanımefendi,

buraya dönmeyi ne kadar istemediğimi size anlatamam ama hükümetin başka planları var. Bu yüzden beni bir daha görmek istemiyorsanız, Tanria'ya şanslarını aramak için gelip sonra yeniden canlandırılmış cesetlere dönüşen enayileri soymaktan vazgeçin."

Mercy yumruklarını (kuşkusuz görkemli olan) kalçalarına dayadı. "Babam onları evlerine, yaşlı ailelerinin yanına göndermeden önce bu cesetleri *parçalara* ayırmasanız iyi olur."

"Babanız daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşünüyorsa istediği zaman Tanria Mareşalleri'ne katılabilir, siz de öyle."

Kadın ağzını açtı ama söylemeyi planladığı şey ne olursa olsun daha iyi düşünüyor gibiydi. "Biliyor musunuz? Hayatımın bir saniyesini daha size harcamayacağım. Çıkarken kapıyı çarpmayın, mareşal."

Hayatını boşa harcıyordu. Zamanını değil. *Hayatını*. Birkaç saniye önce Mercy'den hoşlanmıştı. Artık tüm ruhuyla ondan nefret ediyordu. Hart şapkasını askıdan alıp çıkışa doğru ilerlemeden önce ona ters ters baktı. Arkasından kadının, "Kibirli yarı tanrı," diye mırıldandığını duydu.

Hart topuğunun üzerinde döndü, ofise giden koridorda yürürken verecek bir cevap bulmaya çalıştı ama başaramadı. Ve çarpılan kapının ardında gözden kayboluncaya kadar Mercy'nin kışını izlediği için kendine kızdı.

Dört yıl sonra, Alma ve Diane'in evinde belirsiz bir karşılaşmaya doğru giderken Hart, ilk buluşmanın nasıl farklı sonuçlanabileceğini hayal etmeye çalıştı.

Bir sonuca varamadı.

Ön verandada durdu, şapkasının kenarını elleriyle büküp açtı. İçeride çalan bir plağın sesini duyabiliyordu; duygulu bir şeyler çalıyordu. Duyduğu melodi onu neredeyse bu evde yaşadığı geçmiş günlere dair bir nostalji dalgasıyla vurdu. Son ziyaretinden bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki, böyle habersizce ortaya çıkmak neredeyse hakaret gibi görünüyordu. Ama şimdi buradaydı ve otel odasına dönmenin bir anlamı olmadığını görerek dağınık saçlarını parmaklarıyla düzelterip kapıyı tıkladı.

Kapı içeri doğru açıldı. Diane oradaydı; minicik vücudu bol bir sabahlık içinde kaybolmuştu, kül sarısı saçları her zamanki gibi kısaydı, yanakları ve burnu Hart'ın hatırladığından daha çilliydi. Diane'in yüzünü bir gülümseme kapladı ve gözlerinin köşelerindeki kaz ayakları, bu kadar uzun süre uzak kaldığı için onu suçluluk duygusuyla kamçılardı. Diane mutlu bir çığlık attı ve ona sarıldı, başı zar zor Hart'ın göğsüne ulaşıyordu. Hart da ona sarıldı ve zoraki bir kahkaha attı. "Seni görmek de güzel Diane."

Diane, onu incelemek için biraz geri çekildi, mavi gözleri parlıyordu. "Saçını kestirmelisin."

Hart daha az tuhaf bir tavırla tekrar güldü.

"Kim o?" İçeriden Alma'nın sesi duyulunca Hart'ta aracına koşup o gelmeden oradan uzaklaşma dürtüsü uyandırdı.

"Hart!"

"Gerçekten mi?" Alma kapı eşiğinde belirdi ve gözlerini kısarak ona baktı, aslında neden çıkageldiğini merak ediyordu. Diane'in aklına da aynısı geldi, içindeki annelik güdüsü canlanmıştı.

"Bir sorun mu var?"

"Ziyaret etmem için bir sorun mu olması gerekiyor?"

“Bu şaşırtmacalı bir soru mu?” diye sordu Alma ve Hart, ya sinirlenmesi ya da yaralarını sarmaya hazır olması gerektiğini hissetti.

“Beni sen davet ettin.”

“Öyle yaptım. İçeri gir.”

Diane ona tekrar sarıldı ve şapkasını aldı. Hart döşemeli rahat koltuklar, renkli yorganlar, yastıklar ve kitap yığınlarıyla dolu olan salona adımını attı. Alma’nın peşinden yemek odasını geçip mutfığa girdiğinde, tanımadığı bir kedi kaval kemiğini sıyırdı ve Alma buzluktan bir şişe bira ve bir kutu soda çıkardı.

“Teşekkürler,” dedi gazozu ona uzattığında, ikisinin de bunu umursamadığını bilmesine rağmen Diane’le birlikte Hart’ın en sevdiği markayı hâlâ evde bulundurmalarına şaşırdı.

Tel kapıdan Alma ve Diane’in temiz sebze bahçesine, tavuk kümesine ve kumlu toprakta büyümeyi başaran köklü otlar üzerinde otlayan ineklerin olduğu araziye bakan verandaya çıktılar. Hart kendi sandalyesinin tozunu alıp oturdu. Uzun bacakları önünde bir çift dağ gibi yükseliyordu ve Diane’in şapkasını almamış olmasını diledi, böylece onu bir dizinin üzerine koyup oyalanabilirdi. Kendini güvenli battaniyesinden yoksun bir çocuk gibi hissetti.

Alma uzanıp şişesini onunkine vurdu. “Geldiğine sevindim.”

“Ben de öyle” dedi, ancak bunun doğruluğundan emin değildi. Tanıdık çevreyi incelerken beklenmedik bir özlem onu ele geçirdi. Burası annesi öldüğünden beri yaşadığı ya da uyuduğu her yerden daha çok onun eviydi ama buraya gelmek son birkaç yıldır ev sıcaklığını kaybetmişti. Buranın bir zamanlar sağladığı rahatlığı özlüyordu. Alma’nın bir zamanlar sağladığı rahatlığı özlüyordu.

“Baban nasıl?” diye sordu Hart ona, kulağa boş bir sohbet gibi gelen samimi bir soruydu bu.

“İyi. Keşke üzüm bağıını başka birinin devralmasına izin verseydi. Orayla gerektiği gibi ilgilenemeyecek kadar yaşlı ama nasıl birisi olduğunu biliyorsun.”

Hart, yaşlanan babasını en son ne zaman sorduğunu hatırlamadığı için kendini suçlu hissederek başını salladı.

“Son zamanlarda anneni gördün mü?”

“Birkaç ay önce. Selam söyledi.”

Hart tekrar başını salladı. Onun aksine Alma, ölümsüz ebeveyninin kim olduğunu biliyordu: Bendena, babasının Vinland’ın merkezindeki üzüm bağlarının kuzeyinden geçen küçük derenin sahibi. Hatta ona anne bile diyordu. Bu Hart’ın aklını başından almıştı.

“Duckers nasıl?”

Hart çenesini ovuşturdu ve sodadan bir yudum aldı, fazla tatlı kabarcıkların dişlerinin arasında neredeyse acı verici şekilde patlamasına izin verdi.

“Beni çok sinirlendiriyor.”

“Ah, ondan hoşlanıyorsun.”

Hart yenilgiyi kabul edip “Evet, öyle” dedi.

“Yani bu benim aslında...”

“Doğru. Haklıydın.”

“Hı hı.”

Alma kendini beğenmiş bir üstünlükle dudaklarını büzdü, bu da Hart’ı daha az değil, daha çok rahatlatan ironik bir etki yarattı, çünkü bu ifade patronu Alma’ya değil, eski ortağı Alma’ya aitti. Sodasını yudumladı ve kutuyu yanındaki ferforje masanın üzerine koydu. “Teşekkür ederim. Onu işe almamı sağladığın için.”

“Rica ederim. Ona göz kulak olacağını biliyorum. Bu günlerde asi durumu kötüleşiyor, buna ihtiyacı olacak.”

“Son durum her zamankinden daha kötü görünüyor.”

“Çok daha kötü. Rakamları gördüm. Anahtarsızlarda büyük bir artış var.”

Diane elinde bir tepsi havuç, kereviz sapı, kraker ve peynirle mutfak kapısından çıkınca Hart’ın aklına aşırı derecede acıktığı geldi; bu, genellikle fark edemediği bir şeydi.

“Akşam yemeğine kalacaksın değil mi?” diye sordu Diane.

Hart buraya aklında bir aile yemeğiyle gelmişti ama daveti kabul etmenin, istediğinden daha uzun kalmak anlamına geleceğinden endişeliydi. Alma’nın, vahşi mavi-yeşil gözleriyle onun içini okuduğunu biliyordu.

Diane’e, “Sizi zora sokmak istemem,” dedi ama Diane tabii ki vazgeçmezdi.

“Çok var.” Diane, Hart’ın başının üstüne bir öpücük kondu-
rup onun içini sıcacık yaptı.

Alma ızgarada tavuk pişirirken Diane bir kâse karışık yeşillik hazırlayıp buzdolabından patates salatası çıkardı. Dışarıda, doğuya bakan güvertede yemek yiyorlardı ve Diane, Hart’a mülkte son zamanlarda yaptıkları tüm iyileştirmeler hakkında bilgi veriyordu. Hart, onun kendisine yönelttiği birçok soruyu yanıtladı ama çoğunlukla izliyor ve dinliyordu. Alma ve Diane’in birlikte yaşamasının kolay yolunun onu etkilemesine izin veriyordu.

Akşam yemeğinden sonra Hart ve Alma verandada kaldılar, aralarındaki sessizlik artıyordu, Diane ise gramofondan gelen şarkılara eşlik ederek mutfakta temizlik yapıyordu. Eski çekişmeler, Tanria’yı örten Sis kadar yoğun ve girdaplı bir şekilde havada asılı kalmıştı.

Birlikte çalışmaya başladığımızda sen bir çocuktun ve ben her zaman bu durumdan kurtulacağını, bunu kabulleneceğini düşünmüştüm. Ama şu anda otuzlu yaşlarındasın ve durum daha da kötü.

Bu konuyu konuşmasak olmaz mı?

On yılı aşkın süredir arkadaşız. Bunu ne zaman konuşacağız?

Asla.

Bahsettiğim de bu. Bill'in ölümü senin için sanki dün olmuş gibi taze. Bu normal değil. Bu sorunu atlatman gerekiyor.

Bill, "sorun" değil.

Hiç sahip olmadığın babanmış gibi davranıyorsun...

Öyleydi.

*—ve onun sana pek çok faydası olduğunu biliyorum ama din-
dar bir baş belası olduğu gerçeğini de hiç düşünmüyorsun.*

Ciddi misin? Bunca zamandır, beni tanıdığın bunca yıldır onun hakkında böyle mi düşünüyordun?

Evet. Honek'te karısını ve çocuğunu terk eden; insanlara, özellikle de sana, nasıl düşünmeleri, nasıl davranmaları ve yaşamaları gerektiğini anlatmaktan hoşlanan bir ikiyüzlü hakkında böyle düşünüyorum.

Sanki Hart'ın, Bill Clark hakkında bildiğini sandığı her şeye bir balyoz vurmuş ve bu sırada arkadaşlıklarını da yerle bir etmişti. Yılların güveni bir anda yerle bir oldu. Bu olaydaki payı için şimdi özür dileyebileceğini düşünüyordu ama bir kez daha konuyu açmaya cesaret edemedi.

Rahatsız edici sessizlikte, ortada hiçbir sebep yokken ona bağlamaya başladığı haksız umutlarla birlikte aklının, mektup yazan arkadaşına kaymasına izin verdi. Ama o, Hart'ı anlıyordu sanki; birbirlerini anlıyorlar gibiydi...

Biraz yaşa.

Buraya gelmesinin nedeni de buydu, değil mi?

Alma'ya, "Akşam yemeği için teşekkürler," dedi ve ikisini de düşünceli suskunluklarından kurtardı.

"Önemli değil. Ara sıra sosyal olman senin için iyi. Bu aralar çok fazla çalışıyorsun."

"Yapacak daha iyi bir işim yok, değil mi?"

Alma başını salladı. "Sen yapayalnız bir piçsin."

Alma'nın sevimli açık sözlülüğü ile Hart'ın soda yüzünden yükselen şekeri birbirine karışınca onu güldürdü.

"Bu bir seçim, biliyorsun. Bu şekilde olmak zorunda değil."

"Biliyorum," dedi Hart ama bu bir seçim gibi gelmiyordu. Bu ona dağıtılan bir eldi.

"Belki de başka bir köpek almalısın."

"Başka bir köpek istemiyorum."

"Belki de benim dışımda birkaç arkadaş edinmelisin. Birisiyle çık. Parcheesi'yle takıl."

Hart onun bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama kendisi kararmakta olan ufka doğru bakıyordu.

"Şu an kaç yaşındasın? Otuz beş? Neredeyse otuz altı, değil mi?"

"Evet."

"Peki on dokuz gibi davranmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

Bu sefer Hart, onun sarsılmaz bakışlarına karşılık verdi. Bill öldüğünde on dokuz yaşındaydı ve Alma da bunu biliyordu. Acı gerçek onun üzerinde bir hayalet gibi asılı kalmıştı ama Alma onu zorlamadı.

"En azından başka bir köpek al," dedi. "Bir köpek yavrusu. Yavru köpekler çok tatlıdır. Gracie'yi kaybettiğinden beri aynı değilsin."

Hart, köpeğini kamp alanına geldiği, ateşin üzerinde kızaran tavşanı kokladığı günkü haliyle hayal etti; yarı aç, ergenlik çağında, kaburgaları siyah parlak tüylerinin arasından görünen bir köpekti. Alma onu uzaklaştırmaya çalışmıştı ama Hart ona seslenip koklaması için yumruğunu uzatmıştı. Köpek uzun yumru bacaklarıyla Hart'a doğru yürümüş parmak eklemlerini yalamış ve sonra yüzünün yan tarafını Hart'ın göğsüne bastırmıştı. Büyük bir hayranlıkla Hart'a bakmıştı. Bu hayranlık hemen karşılık buldu.

Gracie, Hart'ın Bill'in ölümünden sonra ihtiyaç duyduğu merhem, onu keder ve karanlık dolu bir yerden geri getiren ışık olmuştu. On bir yıl boyunca her yere onunla gitmişti ta ki yaşlandıkça zayıflayana ve Hart onu çoğu zaman taşımak zorunda kalana kadar. Hart'a taparcasına bakan gözleri ona kendisinin daha iyi bir versiyonunu yansıtan gölgesi olmuştu. Nefes almak için çabalayarak, düzensiz uyuyarak üç gün geçirdikten sonra bedeni teslim olmuş ve Hart'ın kalbini de peşi sıra götürmüştü.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Alma, Hart'ın yüzüne yandan bakarken.

Hart, ona ezici yalnızlığını ve şans eseri bulduğu arkadaşını anlatmak istiyordu ama bu henüz paylaşamayacak kadar kırılmış bir şeymiş gibi geliyordu. Sanki onun varlığını itiraf ederse mektuplar ellerinde parçalanıp sonsuza kadar yok olacaktı.

Diane dışarı çıkınca üçü verandada kalıp eski anılara güldüler, mutfak penceresinden Hart'ın ayaklarına bir kare ışık vuruyordu. Gece yarısına doğru, boş otel odasına dönmeyi düşündüğünde yorgunluktan bitap düşmüştü ve Diane'in misafirperverliğinin gücüne dayanamayarak kendini misafir odasındaki çok küçük yatağa kıvrılmış ve üzerine yaklaşık elli tane el yapımı battaniye yığılmış halde buldu.

Uyuyakalırken, Alma ve Diane’in uyuyan bir çocuğa göz kulak olan bir çift anne gibi kapı eşiğinde durduklarını hissetti.

Karanlıkta Diane’in, “Onun için endişeleniyorum,” diye fısıldayışı duyuldu. Alma, karısının sırtını nazikçe okşayarak, “Ben de öyle, hayatım,” dedi. “Ben de...”

On Birinci Bölüm

“İtiraf et. Bu adamın gözünü kamaştırmak için mi paket aldın?” diye sordu Mercy, Zeddie’yle birlikte tabaklarını aynı anda lavabonun yanına koyarken.

“Hayır!”

“Bu akşam yemeği sen mi pişirdin? Hepsini?”

“Yani, talimatları takip ediyorsun sonuçta. Çok kolay.” Zeddie, kütüphaneden aldığı yemek kitabına doğru başını salladı ve tavuk göğsü tarifini açtı. Sayfalara limon suyu ve zeytinyağı sıçramıştı ama ortaya çıkan yemek olağanüstüydü.

“Çok etkilendim.”

“Teşekkür ederim.” Zeddie böbürlendi.

Babasını, her akşam yaşadığı, yemek sonrası rehavet ele geçirmişti ve duvarları titreten horlamalarından biri, oturma odasındaki koltuğundan mutfığa doğru yankılanıyordu.

Mercy, başıyla kapıyı işaret etti. “Daha büyük övgü olamaz,” dedi. “Bir tatlıyla bizi şaşırtacak mısın?”

“Mümkün değil. Pen ve ben dondurma almak için siz ezikleri burada bırakıyoruz.”

“İşitme kaybı yaşamadan onu babamın horlamasından kurtarmalısın.”

Ama Pen, Zeddie'yi zahmetten kurtararak bir kucak dolusu kirli tabakla mutfığa girdi. "Temizlik için yardım lazım mı?"

"Lezzetli, limonlu sos birikintisinin içinde uyuyakalan yaşlı adamlarla takılmak istemedin mi?" diye sordu Zeddie, Pen'in yükünü hafifleterek.

"Benim arkadaşlığımdan keyif alıyor gibi görünmüyordu ama Leonard benden hoşlandı gibi. Artık çok iyi arkadaşız."

Mercy kardeşine döndü ve *Onu sevdim*, diye fısıldadı. Yüksek sesle, "Zeddie, sen masayı toplamayı bitir, ben de bulaşıkları yıkayayım da siz ikiniz buradan gidin," dedi.

Zeddie, mutfak kapısından yemek odasına geçmeden önce, *En iyi ablasın sen*, diye fısıldadı.

Pen bulaşıkları kurulamak için temiz bir bulaşık havlusu bulana kadar çekmeceleri karıştırdı. Her saniye daha da iyi birine dönüşüyordu.

"Ee, Mercy," dedi Pen yarı şarkı söyler bir tonla.

"Ee, Pen" diye cevapladı Mercy aynı tonda.

"Sanırım sen ve Mareşal Ralston çok iyi arkadaş değilsiniz?"

Mercy köpüklü elini göğsüne koydu. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bu nasıl başladı?"

"Başlamadı. Kaderin ve karşılıklı hoşnutsuzluğun sonsuz bir döngüsüydü ve hep öyle kalacak." Bir tabağı ovalamak için ellerini sabunlu suya daldırdı. Hoş, düşünceli Penrose Duckers'ın mesleğini asık suratlı, çatık kaşlı Hart Ralston'dan öğrenmek zorunda kalmasının garip yan yana gelişini merak etti. "Senin için üzülüyorum. Ben bu adama ancak beş dakika dayanabiliyorum, sense günlerce onun yanında olmak zorundasın. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Pen omuz silkti. "Ondan hoşlanıyorum."

“Hayır, hoşlanmıyorsun,” dedi Mercy ona temiz bir tabak uzatırken inanamayarak.

“Evet, hoşlanıyorum. Tanıyınca tatlı biri. Ona bir şans vermelisin.”

“Birçok şansı oldu. Hepsini harcadı.”

Zeddie uzun parmaklarında dört şarap kadehi ve iki buğulu bardakta suyla geri döndü. “Arkadam konuştun mu? Güzel şeyler söyledin mi?”

Mercy kırılabilecek şeyleri tek tek onun elinden aldı. “Kesinlikle hayır.”

“Peki, düzelt bu durumu o zaman.” Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı ve kalan tabakları getirmek için bir kez daha yemek odasına gitti.

Pen tabağı kurulamayı bitirdiğinde başını Mercy’ye doğru eğdi. “Peki, Mareşal Ralston’a bir şans verdin mi? Çünkü bugün onun merhaba demesine bile izin vermedin.”

“Çünkü o kötü bir köpek kadar zalim. Başlamadan önce sözünü kesmek daha iyi.” Ama bu öğleden sonra onun sözünü kesmeyi başaramamıştı, değil mi? Hart’ın ona haddini bildirmesine izin vermişti. Zayıflığını ve gözyaşlarını görmesine izin vermişti. Bunu düşünmek onu ürpertti.

“Onu tamamen yanlış anlamışsın. Bak sana söylüyorum işte,, içi şeker gibi.”

“Kimin? Benim mi? Buna itiraz edemem,” dedi Zeddie. İçinde çoğunlukla patates, yeşil fasulye ve sebze mezeleri içeren ancak artık içi boşalmış birkaç küçük kâseyle içeri girerken.

Mercy kardeşine bulaşık suyu sıçrattı. “Senden bahsetmiyoruz, narsist salak.”

Pen tabakları Zeddie’den aldı ve Mercy, Pen’in parmaklarının kardeşinin eline dokunuşunu gördü. İçini bir kıskançlık dalgası

kapladı. Zeddie'nin genellikle kendine güvenen gülümsemesi, masayı temizlemeyi bitirmek için geri çekilirken utangaç bir hâl aldı. Mercy sonraki kelimeleri söylerken kaşlarını çatarak lava-boya baktı.

"Sanki neşeyle ellerimi ovuşturup bir sonraki cesedin ortaya çıkmasını bekliyormuşum gibi bana 'pis bir fırsatçı' dedi. Bu bana pek şeker gelmiyor. Bugün moralimi bozmasına izin verdiğim için o kadar kızgınım ki. Ona zaferi adeta gümüş tepside sundum."

Pen bir avuç dolusu temizlenmiş çatal bıçağı ondan aldı. "Bu bir oyun mu? Çünkü eğer öyleyse, bana ikiniz de kaybediyor-muşsunuz gibi geliyor. Kötü bir şekilde."

"Ahhh."

"Bence senden hoşlanıyor," dedi Pen çatal bıçak çekmecesini aramaya giderken.

Mercy beş saniye boyunca ona bakakaldıktan sonra kekeleydi: "Benden nefret ediyor. Ben de ondan nefret ediyorum."

"Bence senden hoşlanıyor. Hem de çok," dedi Pen, bıçakları ve çatalları şak, şak, şak diye yerlerine bırakırken. "Hem de çok fazla."

Mercy tavanın dibine yapışmış inatçı bir patates parçasını sanki bunu yaparak Hart'ın alaycı yüzünü hafızasından silebilirmiş gibi ovaladı. "Umutsuz bir romantik olmalısın."

"Romantizmde yanlış bir şey yok. Her zaman umutsuz değil."

"Tamam. Ama ben ve Hart-ache mi? Bu umutsuzluğun diğer adı."

"Tek bildiğim gözlerini senden alamadığı."

"Muhtemelen göğüslerime bakıyordu."

"İğrenç!" dedi Zeddie son tabaklarla içeri girerken.

"Haklısın," diye güldü Pen ve Mercy'ye döndü.

“Siz ikiniz umutsuzsunuz. Ama ben yine de umudumu kaybetmeyeceğim.”

“Uzun, çok uzun süre umut besleyeceksin.” Mercy kalçasıyla Pen’i lavabodan uzaklaştırıp kardeşine doğru itti. “Dondurma yemiyor muydunuz? Yana kay. Gerisini ben hallederim.”

Zeddie, Pen’i elinden yakalayıp mutfağın kapısına doğru çekerken, “En iyi ablasın sen,” dedi şarkı söyler gibi.

Pen, Mercy’ye, “Söylediklerimi düşün,” dedi.

Mercy gülererek başını salladı. “İyi geceler, Pen.”

Mercy, onların babasının yanından parmaklarının ucunda geçip ön kapıdan ayrılırken okul çocukları gibi kıkırdadıklarını duydu ve kıskançlığın acı tatlı sancısı bir kez daha canını sıktı.

Mutfağı temizledikten sonra uyuyan babasının alnından öptü ve dışarı çıktı. Eve dönerken o ve Leonard, Ana Cadde boyunca uzanan yeni bir pankartın altından geçtiler:

Belediye Başkanı Ginsberg sizi kutlamaya davet ediyor

KURUCULAR GÜNÜ: ETERNITY’de 25 YIL!

Hayvan çiftliği! Akuaygır gezisi! Barbekü!

Yıldızların altında dans! Havai fişek gösterisi!

Mercy normalde iyi partileri severdi ama Kurucular Günü partisinde sevgilisinin olmaması ve dolayısıyla dans edememe ihtimali moralini bozuyordu.

Eve vardığında kendine bir köpük banyosu hazırladı ve romantik kitabının sayfalarını ıslatmamaya çalışarak yorgun vücudunu küvete bırakırken bir kadeh kırmızı şarap içti. Zor bir günün sonunda gevşemenin en sevdiği yolu buydu, ancak şimdi kendini halsiz hissediyor, rahatlayamıyor veya hiçbir şeye odaklanamıyordu. Banyodan, şaraptan ve kitaptan vazgeçerek dışarı

çıktı, kurulandı ve en eski, en pejmürde, en rahat pijamalarını giydi. Leonard yatağa, Mercy'nin yanına sürünerek girdi ama her zamanki rahatlatıcı varlığı bu gece onun canını sıkıyordu. Köpeğini seviyordu ama başka bir insanın yerini tutamazdı. Nathan geceyi hiç Mercy'nin evinde geçirmemişti. Her zaman onun dairesine gitmek zorunda kalmışlardı.

Pencereden armatüre kadar uzanan sivri çatlağıyla, gecenin karanlığına gömülmüş tavana baktı. Zihni o gün olup bitenleri ayrıntılarıyla gözden geçiriyordu: biriken faturalar, mezarlıkta Cunningham'a rastlama, Nathan McDevitt'in şerif olduğunda burayı kapatacağına dair üstü kapalı tehditleri ve Hart Ralston'ın onu etkileyen kötü sözleri.

Bence senden hoşlanıyor. Pen'in sesi zihninde yankılandı.

"Bunu komik şekilde gösteriyor," diye tavana doğru mınıldandı ve Leonard'ın uykusunda inlemesine neden oldu.

Hayır. Mercy, Hart Ralston'ın ondan hoşlandığına bir an bile inanmadı ama kendini isimsiz arkadaşından gelen son mektubu düşünürken buldu, harflerin sayfa boyunca nasıl ilerlediğini zihninde gördü.

Sonuçta bende, yüzeyi kazıma zahmetine girseler, çoğu insanı şaşırtacak birkaç şey var.

Peki, ya Pen haklıysa? Ya Hart'ta Mercy'nin bildiğinden daha fazlası varsa? Ya arkadaşı gibi şahsen tanınması zor bir adamsa? Mercy biraz daha derine inmek için çaba gösterseydi Hart onu ne kadar şaşırtırdı? Dört yıldır ilk kez Hart Ralston'ı tamamen çözüp çözemediğini merak ediyordu

Ama yine de ona katlanamıyordu.

Mercy ertesi sabah Leonard'ı rahatsız etmeden yataktan kalkarken zorlandı. Kahve makinesini açarken kendi kendine, *Bugün dünden daha kötü olamaz*, dedi ama giyinmek için yatak odasına döndüğünde şifonyerin aynasında darmadağınık yansımasıyla karşılaştı. “Kaderi kışkırtma Mercy,” diye uyardı yansımasını.

Yarım saat sonra Mercy, mavi tulum ve ona uygun bir fularla aşağı indiğinde Zeddie'nin elinde peçeteyle kaplı bir tabakla içeri girdiğini ve kapıyı ayağıyla kapatırken neşeyle ıslık çaldığını gördü.

Mercy hayretle, “Şu işe bak, zamanında geldin,” dedi.

“Vişneli çörek ister misin? Bunlar ev yapımı.”

“Çörek yapmak için erken kalkıp nasıl bu kadar neşeli ve dinlenmiş oluyorsun?”

“Dün gece yattığımı kim söyledi?”

“Pen'le çıkmak, işe zamanında gelmen ve unlu mamuller getirmen anlamına geliyorsa, ben oyumu onun buralarda olabileceği yönünde kullanıyorum.”

Mercy tabaktan bir çörek alıp ısırdı ve ağzında eriyen tereyağlı lezzetin tadını çıkardı. Bu lezzet dilindeki kahvenin acı tadıyla çok güzel eşleşiyordu. Evet, bugün zaten dünden çok daha iyiydi ancak Zeddie çörek tabağını tezgâha koyarken gözle görülür şekilde kederlendi.

“Sorun ne?” diye sordu Mercy.

“Pen bu sabah Tanria'ya dönmek zorunda kaldı. Bu yüzden ona kahvaltı hazırlamak için bu kadar erken kalktım. Tekrar ne zaman Eternity'de olacağından emin değil.”

“Üzgünüm. Onu sevdim.”

Zeddie çörekten kocaman bir ısırık almadan önce, “Ben de öyle,” diye onayladı. “Bugün cesede ilgili olmayacak ne yapmamı istiyorsun?”

Mercy kardeşine cevap veremeden ofisten babasının bağıırışı duyuldu, “Taze pişmiş bir şey kokusu mu alıyorum?”

“Evet ama yiyemezsin. Doktorun emri,” diye bağırdı Mercy. “Pen’i sevdim bu arada.”

Zeddie bağıırarak cevapladı, “Teşekkürler, baba. Ben de.”

“Pen, pişirdiğin her neyse ondan yememi isterdi.”

Mercy yumuşadı ve Zeddie’ye lobiyi temizleme işi vermeden önce babasına bir çörek götürdü. Toz almaktan fazlasını yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu yüzden yapılması gereken tüm süpürme, paspaslama, toz alma ve cilalama işlerine ek olarak süpürgelikleri yıkattı ve örümcek ağlarını temizletti. Açılıştan kısa bir süre önce Horatio’nun kapıdaki *tıkırtısını* duyana kadar, bu sağlam bir plan gibi görünüyordu. Mercy’nin arkadaşından gelen bir mektubun Zeddie’nin eline geçme düşüncesi içinde panik yarattı. Kardeşini atlatma umuduyla kapıya doğru koşarken, kollarını ve gözlüklerini kaplayan kalın talaş tabakasını silkelemeye çalışmadı.

Öyle bir şey olmayacaktı. Horatio lobideydi, yelegine tutturulmuş kelebek gözlükle Zeddie’yi inceliyordu. “Seninle tanışma şerefine eriştiğimi sanmıyorum.”

“Horatio, benim, Zeddie Birdsall. Hatırladın mı?”

Baykuş Mercy’yi fark ederek öttü: “Canım, bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum. Neden bana söylemedin?”

Zeddie kapının yanındaki tabelayı işaret etti. “Bunun üzerinde Birdsall & Son yazıyor. Oğulun kim olduğunu sanıyordun?”

“Ah, bilmiyorum. Akılda kalması için öyle olduğunu sanmıştım.” Horatio, Mercy’yi dehşete düşürerek postayı Zeddie’ye verdi ve bahşiş kavanozundan bahşişini aldı. Mercy’ye tatlı tatlı göz kırptı. “Umarım bu sabahki tüm postalarını beğenmişsindir,

hayatım. *inamoratona*⁹ yazarken ona selamlarımı iletmeyi unutma. Görüşürüz,” diye fısıldadı.

“Bilinmeyen Tanrı aşkına, bu da neydi?” diye sordu Zeddie, baykuşun ön kapıdan çıkışını izlerken.

“Her zamanki Horatio işte. Postayı ben alayım.”

“*Inamorato* nedir?”

“Bir fikrim yok.”

Mercy postaya uzandı ama Zeddie bir adım uzaklaşıp desteyi karıştırdı. Kardeşinin yüzüne kötü bir sırıtış yayılırken Mercy’nin midesine bir umutsuzluk oturdu. Zeddie yığından bir mektup aldı ve zarfı sihir gösterisindeki bir sihirbaz gibi kadının önüne fırlattı. Zeddie, “Peki söylesene, bu nedir?” diye sormadan önce Mercy zarfın üstündeki *Bir arkadaş*a yazısını okudu.

Mercy mektubu almak için bir hamle yaptı ama Zeddie hızla uzaklaştı ve zevkle kıkırdarken Mercy’yi onu lobide kovalamaya zorladı.

“*Arkadaşın* kim, Mercy?”

“Seni ilgilendirmez.” Mektubu kardeşinin elinden aldı.

“Mercy’nin erkek arkadaşı var! Mercy’nin erkek arkadaşı var!” Zeddie lobide zıplayarak bunları bir şarkı gibi söylüyordu.

“Şşşt!” Mercy, kapalı ofis kapısına bakarak ona yalvardı. “Öyle bir şey değil.”

“Peki nasıl bir şey?”

“Bilirsin işte... Biz mektup arkadaşıyız.”

“Eminim öyledir,” dedi Zeddie ama imalı sırıtışı ona bir an bile inanmadığını açıkça ortaya koydu.

“Bu aramızda kalabilir mi? Bu arkadaşlık yeni ve ben... Bu aramızda kalabilir mi?”

9 *Lat. Sevgili* -cd.n.

“Yani babamın bu adamdan haberi yok mu?”

“Hayır! Ve ona söylemeyeceksin.”

“Bekle. Lil biliyor mu?”

“Hayır.”

“Senin hakkında *Lilian*’ın bilmediği bir şey mi biliyorum?”
Zeddie iki yumruğunu da havaya kaldırdı. “Hadi be!”

“Ona söyleme. Veya babama. Lütfen?”

Zeddie kolunu Mercy’nin omuzlarına doladı. “Bana, babama okulda cenaze işleri yapmak için çalışmadığımı söylemem için gereken zamanı verdiğin sürece kimseye söylemem. Anlaştık mı?”

Mercy’nin, Zeddie’nin sırrını babalarından daha ne kadar saklayabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama Cunningham’ın satın alımına karşı koymanın bir yolunu bulmak için biraz hareket alanına ihtiyacı vardı. Ayrıca Zeddie’nin arkadaşı hakkında kimseye gevezelik etmesini gerçekten istemiyordu. Derin bir teslimiyetle iç çekti. “Anlaştık. Şimdi işine dön.”

“Hiç eğlenceli değilsin.” Zeddie onu serbest bıraktı ve sabunlu su dolu kovanın üzerindeki bezi sıktı ama Mercy kayıkhaneye doğru giderken arkasında onun alaycı sesini duydu. “Sevgiline benden selam söyle.”

Mercy sızlansa da kayıkhaneye adım attığında elindeki zarfı açmak için sabırsızlanıyordu.

On İkinci Bölüm

Sevgili arkadaşım,

Benim bir canavar olduğuma dair suçlamaları görmeyi dengelemeyi seviyorum çünkü bir fincan iyi siyah çayın mükemmeliğini hiçbir zaman tatmadığın çok acık. Bu arada kahvenin tadı, insanlığın acılığının toplamının, yavaş buruşturularak hopardetiyecek bir acı suya denklemlenmiş hali gibidir...

Sıcak içecek tüketimin arzusu edilenin çok altında olsa da mesleğin benimkinden daha korkunç olmaz. En azından kamuoyu tarafından böyle görülüyor. Şahsen bankalarındaki faiz oranlarını öğreniyordum ama nedense bu iş kolunun tertemiz olduğu düşünülüyor. Kendi kariyer yolunu tercih ediyordum. Bu, senin de söylediğin gibi, dünyada iyilik yapmanın sağduyusal bir şey.

Bu aralar yalnız olmama gelince, evet yeni bir iş arkadaşım var. O genç, saf ve sınır bozucu ama ben de bir zamanlar genç, saf ve sınır bozucuydum, bu yüzden şikâyet etmeyeceğim. Beni aksiyonlu, sınırlı, duygusal hallerinden uzaklaştırmaya devam ediyor; bu birkaç hafta önce mümkün olacağını asla hayal etmediğim bir şeydi. Bu sınır bozucu ama bir o kadar da hoş. Bunu ona asla itir-

raf etmem ama sana itiraf edeceğim çünkü birbirimize karşı duruyoruz. Ondan hoşlanıyorum ve onun etrafında olmasından hoşlanıyorum. Bak sen şu işe!

Yani, Kabin pastaya mı ait? Kabin başka neye ait? Belirli bir yere mi? Belirli bir anıya mı? Belirli insanlara mı? Umarım yazıyı kazımamın sakıncası yoktur. Bunu mektupla yapmak yaz yazı yapmak tan çok daha kolay ve seni tanıdıkça daha çok şey bilmek istiyorum.

Merak ediyorum, eğer sahneni tanısaydık ikimiz de yazıyı kazıma zahmetine girer miydik? Yoksa sokakta birbirimizin yanından geçip hiç bakma zahmetine bile girmez miydik? Kendini tanıdığım için (aklı, sinirli, huysuz) ikincisinden şüpheleniyorum, bu yazıdan mektupların için minnettarım. Umarım yakında yazarsın.

Sevgilerimle
Arkadaşın

~~Sevgili arkadaşım,~~

Sevgili arkadaşım,

Neden çay? Neden??

En acil soruyu aradan çıkardığımıza göre, mektubunun daha iyi bir zamanda gelemeyeceğini söylemeliyim. Bu sabah bir dosta ihtiyacım vardı ve sen oradaydın. Bunun için çok teşekkür ederim.

Yeni arkadaşını şimdiden sevdim. Seni bunalımdan kurtarmak için gençlik gibisi olamaz. Yaşlı olduğumdan değil ama artık genç olarak da nitelendiremiyorum. Kaç yaşındasın, merak ediyorum?

Hayır, söyleme! Yaş, dış görünüş ve meslek gibi sıradanlıklardan uzak durmamız hoşuma gidiyor ve hayatlarımızın gündelik gerçeklerinin arkadaşlığımızın önüne geçmesinden endişe ediyorum. Benim ince saçlı ve karşıt politik görüşlere sahip bir cadaloz olduğumu öğrenseydin bana karşı tamamen açık ve dürüst olur muydun? Ya da benden on beş santim kısa olduğumu ve soğana aşırı düşkün olduğumu öğrenseydim sana karşı dürüst olabilir miydim? O yüzden önemli şeyler dışında bana kendin hakkında hiçbir şey anlatma. Bilmek istediğim tek şey bu.

Her ne kadar küçük bir parçam nerede çalıştığını, nasıl görüldüğünü, kaç yaşında olduğumu bilmek istese de... Bak, yalan söylemeyi reddediyorum, çünkü bunlar da senin kimliğinin bir parçası.

Ama gerçekten, bana söyleme.

Soruna gelince: Kahve ve kekten başka neyi mi seviyorum? Babamı, kız kardeşimi ve erkek kardeşimi seviyorum. Ben on yedi yaşımdayken ölen annemle ilgili anılarımı çok seviyorum. Ayrıca ailemin işini de seviyorum ki bu bir talihsizlik, çünkü sona ermeye mahkûm gibi görünüyor...

Sevgili arkadaşım,

Annem her sabah güneşle birlikte kalkar, gün batımına kadar canını dişine takıp çalışırdı ama güne başlamadan

önce her zaman sayını yudunlamaya ve kitabından bir bölüm okumaya vakit ayırırdı. Beni sıcak içeceklerin iyisinden alıyacak şekilde yetistirdi.

Onun için; say. Bunu değiştiremem.

Bana kızma ama mektubunu okurken göldüm. Seni temin ederim ki, benden on beş santim daha uzun olan mümkün değil.

Sana destek olabilmekten mutluyum ama son mektubun mu aldığımda kötü bir gün geçirdiğin için özledim. Bunun aile işiyle bir ilgisi var mı?

Bu arada ailen kutaa harika geliyor. Yeni iş arkadaşım geniş bir aileden geliyor ve hepsi birbirine bağlıyor gibi. Kardeşinden "serseri" diye söz ederken bile sevinli. Durust olmak gerekirse kıskanıyorum. Benim ailem yok. Ben de senin gibi annemi genç yaşta kaybettim ve bir tek ona sahiptim. (Bu arada kaybın için öz-günüm. Ne kadar zor olduğunu biliyorum.)

O zaman, benim hakkında önemli şeyleri mi bilmek istiyorsun? Buna nasıl cevap vereceğinden emin değilim. Sabah kalkıp işe gidiyorum. Sonra dönp yatıyorum. Aynı şeyi tekrar tekrar yapıyorum/ Sanırım bu yüzden daha geçenlerde yeni iş arkadaşım bana biraz yaşanamam gerektiğini söyledi. Bir insan kalkmanın, işe gitmenin ve uyumanın ötesinde nasıl yaşar? Pasandukce, yalnızlığının sebebinin "biraz yaşayamamam" olduğuna daha çok emin oluyorum. Yani bu kendi kendine oluyor, halbuki senin sorunların bir kontrolün dışında gelişiyor ki bu da çok yazık. Daha iyisini hak ediyorsun.

Diğer yandan doğru tahmin ettin: Sarımsak, soğan ve Kefir peynirden oluşan düzenli bir diyetle yaşıyorum. Nefesim tam mektuba sindi. Sindi, sarılarına gelirim...

Nefesi soğan kokan arkadaşım,
Him, yalnızlığının tamamen kendi kendine sebep olduğuna ikna olmadım, ancak sana karşı dürüst olup seni tamamen aklayamam. Belki de kendimize sormamız gereken soru şudur: Neyi değiştirme gücümüz var?

Örneğin, hayatımda üzerinde biraz kontrol sahibi olduğum bir durum var ama bu konuda hiçbir şey yapmamayı seçtim. Kaçınmaya söz verdiğimiz ayrıntılara girmeden bunu nasıl itiraf edeceğimi bulmaya çalışıyorum. Özetle, aile üyelerimin her biri bana diğer ikisini de etkileyecek bir sır verdi ve ben de çenemi kapalı tutuyorum çünkü onların tepkileri muhtemelen hayatımı ve geleceğimi altüst edecek. Ancak bu sırları saklayarak, her birinin kendi hayatları ve gelecekleri hakkında, özellikle de babamla ilgili kararlar vermek için ihtiyaç duydukları bilgileri ellerinden alıyorum. Bu beni kötü, bencil bir insan mı yapıyor?

Aslında buna cevap verme. Cevabı biliyorum. Böhh!
Devam ediyorum. Sanırım şu ana kadar senin hakkında en sevdiğim şey mizah anlayışın...

...Şu an zor durumdaymışsın gibi görünüyor. Arkadaşın olarak dürüst olmanı tavsiye etmeliyim, çünkü aileni sevdiğin ve değer verdiğin açık. Ancak, Kâşınma Kralı olarak, bu tür bir şey söz konusu olduğunda tutunacak dalım yok... Bu yüzden ne yapmaya verirsen ver, seni desteklerim.

Mizah anlayışım olduğunu düşünmeni çok komik buluyorum. Komik olduğunu düşünecek fazla insan yok. Kesinlikle. Her neyse. Gersi her şeyi paylaşabildiğim bir kimsen var. Sanırım o ve karısı beni çoğu kimseden daha fazla rahatlattı. Ancak son birkaç yılda uzun süredir devam eden bir tartışma nedeniyle biraz uzaklaştık. Gordan mı? Kaçıyorum işte...

...Aman Tanrım, sen de o korkunç dil bilgisi delilerinden birisin, değil mi? "Kimsem"? Gerçekten mi? Peki bu arkadaşın kim? Belki de sandığın kadar yalnız değilsindir. Bana o ve karısı hakkında her şeyi anlat.

Akşam yemeğine ailemin evine gitmek için kapıdan çıkmak üzereyim. Kardeşim yemek yapmayı seviyor ve bunda oldukça iyi olduğu ortaya çıktı. Aslında şaşırtıcı...

...Çünkü neredeyse arkadaşımın evinde yaşıyordum ve karısı bana annelik yapıyordu, ki doğruyu söylemek gerekirse o zamanlar buna ihtiyacım vardı. Ama sonra o benim patronum oldu ve bu da işleri garip hale getirdi. Birkaç yıl önce bir anlaşmazlık yaşadık, o yüzden artık oraya pek gitmiyorum. Onunla bu konuyu neden konuşamadığımı da biliyorum. Mutlaka bu konuyu armalıyım. Akşam yemeğinden bahsetmişken, mektubum beni açtırdı. Benim için düzenli bir yemekle karşılaşmanın ne kadar nadir olduğu hakkında bir fikrin var mı? Lütfen, burada bir tabak dolusu konserve fasulyeyle otururken bana "domuz bonfile madalyonları" gibi sözlerle ezgiyet etme. Kardeşin bir yardım paketi göndermeye istekli olur mu sence? İş arkadaşımın annesi düzenli olarak kurabiye gönderiyor, ki bu güzel bir şey ama ben iyi pişmiş bir yemek için gözlerini verirdim.

Bu gece sana yıldızlı bir gökyüzünün altında yazıyorum. Hissliğin ortasında yaşadığında, şehir ışıkları yokna çıkmadan yıldızları hepsini görebilirsin. Hiç yukarıya bakar mısın? Yani gerçekten baktın mı? Son zamanlarda kendimi aldererek daha çok yıldızlara bakarken, burada tam olarak ne yaptığımı merak ederken buluyorum. "Burada" derken evreni kastediyorum..

Ah, ah. Sanırım felsefi konuşmaya başlıyorum...

~~~~~

...Bu akşam dışarı çıktım ama haklısın. Şehirdeki ışıklar yıldızları görmeyi zorlaştırıyor, ben de araca atla-

yıp daha iyi görebilmek için şehrin dışına çıktım. Gece gökyüzü inanılmaz. Neden daha önce buna dikkat etmedim ki? Başından beri oradaydı ama başka şeyleri düşünmekle o kadar meşguldüm ki, kafamı kaldırıp bakmak aklıma gelmedi. Eski Tanrılar'ın çoğunun adını bilmiyorum, hele hangi yıldızın kimin olduğunu. (Ya da hangi yıldız kim? Bana ne yaptığına bak seni dil bilgisi canavarı.) Eğer insanlar tanrıları hatırlayamıyorsa, herhangi birimizin ne kadar kolay unutulduğunu bir düşün.

Ne kadar kısa süreliğine hatırlansam da gittiğimde insanların beni nasıl hatırlamasını istediğimi düşündürdü bu bana. Ölüm döşegindeyken, "İyi ki bu yapılacaklar listesini bitirmişim," diye düşünecek miyim? Sanırım, "Bu büyük sırrı babama daha önce söylemeliydim," ve "Aile işini kurtarmanın bir yolunu bulmalıydim," diye düşünme ihtimalim daha yüksek.

Arabamı doğruca babamın evine sürdüm ve annemin anahtarına ve aile sunağı üzerindeki her atanın anahtarına tuzlu su serptim. Bu kadar düşünmenin ve merakın ardından depresyona gireceğimi düşünebilirsin ama kendimi garip bir şekilde hafiflemiş hissediyordum. Hâlâ öyle. Sanırım gece gökyüzüne bakıp kendimden daha büyük bir şeyin parçası olduğumu hissetmek her şeyi perspektife oturtuyor ya da benim için bazı şeyleri perspektife oturttuğunu söyleyebilirim.

Sanırım sen benden daha çok dışarıda vakit geçiriyorsun. İşim çoğu gün beni içeride tutuyor ve kendime vakit ayırabildiğimde tek yapmak istediğim, tercihen “sonsuzla kadar mutlu yaşadılar” ile biten güzel bir romana sarılmak. İyi bir kitap şöyle dursun, çoğu gün bir fincan kahvenin tadını çıkaracak kadar uzun oturamıyorum.

Dur bir dakika! Bunca zamandır senin hevesli bir okuyucu olduğumu bildiğim halde sana ne tür kitaplar okumaktan hoşlandığını sormadığıma inanamıyorum...

...Hangi yıldız kim? “Kim”, bir nesne gibi yaklaşmak tam ziyade kişi gibi yaklaşmışsın. Aferin sana.

Evet, okumayı seviyorum ama aynı senin gibi iyi bir kitapla uzanmak yerine yapacak hep başka şeyler oluyor. Kurgu dışı eserleri, gerçeklikle tarih ve politikayı seviyorum. Üzülerek söylüyorum ki orada sonsuzla kadar mutlu yaşayan pek yok. Mutlu umutsuz bir romantik misin yoksa umutlu bir romantik mi? Bu daha doğru görünüyor. Panzaya umut asılmaya devam et; birinin bunu yapması gerek ve bu ben olamam.

Not: Ailenle, arkadaşınla, özellikle de babanla konuş. Mektubunu okurken ertelemenin ağırlığını ellerimde hissedebiliyorum. (Ve kesinlikle kendi tavsiyesine uyması gereken bir ikiyazlık olduğumu kabul ediyorum.)

On Üçüncü Bölüm

Cesetler, kelimenin tam anlamıyla söz konusu olmaktan çıktığı için Mercy, kereste deposundan özenle seçtiği muhteşem tatlı kestane aracılığıyla Zeddie'yi bu işe âşık etmeye kararlıydı. Buna kim karşı gelebilirdi ki? Ancak yine de Zeddie, Mercy'nin kesmesine, yapıştırmasına, çivilemesine, testereyle çalışmasına yardım ederken ve parçaların bir araya gelmesini izlerken Mercy'nin kalbinin şarkı söylemesine neden olan coşkuyu paylaşmadı.

“Çivilerken dikkatli olmalısın. Kestane kolay yarılır,” dedi Mercy çekicini çivinin ucuna doğru hizalarken omzunun üzerinden kardeşine bakarak.

Zeddie saate baktı, çekici ve çiviye kayığın yanındaki çalışma masasına koydu. “Lil ve Danny bugün geri dönecekler. Akşam yemeğini hazırlamak için eve gitmeliyim.”

“Saat üç. Bu saatte mi yemek yiyeceğiz?”

“İyi yemek zaman alır.”

“İyi bir kayık da öyle.”

“Kayıklar umurumda değil biliyorsun. Ölü insanlar da öyle.”

Zeddie'nin sert tepkisi Mercy'nin gözlerinin acıyla yanmasına neden oldu.

“Yaşayanların umurunda ve kayıklarımızın onlar için bir anlamı var. Bunu neden göremiyorsun?”

Elini sallayarak etrafı işaret etti. Busadece kayıkhaneyi değil aynı zamanda Birdsall & Son’ı ve aile şirketinin temsil ettiği her şeyi gösteren büyük bir hareketti. “Asıl *sen* neden bunun benlik bir şey olmadığını göremiyorsun? Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve işe yaramayacak.”

“Buna hiç şans vermedin.”

“Bana hiçbir zaman seçim şansını veremedi, sana da öyle. Burası senin hayatını mahvediyor. Haftada kaç saat çalışıyorsun?”

“Ben...”

“Lil yetmiş ile seksen arasında olduğunu düşünüyor. Her hafta hayatının yetmiş ila seksen saatini bunu yaparak geçireceksin. Buna değer mi?”

“Evet,” diye ısrar etti Mercy ve ciddiydi. Tam olarak bunu kastetmişti.

“Eh, benim için buna değmez. Gelecek aydan itibaren Arjantin’de çıraklık eğitimim var. Proserpina’nın şefinin yanında çalışacağım. İki yıllık çıraklık eğitimimin ardından kendi restoranımı açacağım.”

Mercy yanlış duyduğunu sandı. “Ne?”

“Bana hayatta ne yapmayı planladığımı sorup duruyorsun. İşte cevabın. Ben şef olacağım.”

“Şef mi?”

“Evet.”

Mercy’nin akciğerleri düzgün çalışmayı bıraktı. Kendisinin önündeki neredeyse bitmiş kayığa sürünerek girdiğini ve kardeşinin onu içine mühürleyip kaderinin çivilerini çakarken yavaş yavaş havasının tükendiğini hayal etti.

“Bu en azından ücretli bir çıraklık eğitimi mi?”

Zeddie derin bir nefes aldı ve kollarını kavuşturdu. “Hayır. Beni işe almaya istekli olduğu için şanslıyım.”

“Yani Birdsall & Son, ‘oğul’ gemiyi terk ederken onun eğitimini finanse mi edecek? Ne güzel.” Mercy testere tezgâhından bir bez alıp kardeşine fırlattı. Zeddie onu yere attı ve kapıya yöneldi.

“Bitirmedik, Zeddie!”

“Evet, bitirdik. Bir duvarla tartışmam.”

Mercy, onun peşinden kayıkhanenin kapısına doğru koşarken babasının, limandaki teslimat otodokundan inen Lilian ve Danny’yi selamladığını gördü.

“Bak babam orada, Zeddie. Hadi. Yüzüne söyle,” diye bağırdı Mercy. “Ona, bin bir emekle kazandığı parayı, kadim Medoran Felsefesi’ni öğrenmek üzere seni okula göndermek için nasıl harcadığını anlat.”

Babası, “Ne?” diye sorduğunda Zeddie’nin beti benzi attı.

Danny iskelenin kenarında donup kaldı. “Ben gidip şeyi kontrol edeceğim. Aahh şey...” Aracın yanına dönerken Danny yağ ve akslarla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Zeddie’nin gözleri Mercy’ye doğru kaydı ama bu Mercy’yi durduramadı. “Yemek yapmayı öğrenebilmen için önümüzdeki iki yıl boyunca ondan para sızdırmama nasıl izin vermesi gerektiğini anlat. Birdsall & Son’ın artık sadece Birdsall olduğunu söyle.”

Babası kaşlarını çattı ama öfkeden ziyade incinmişti. “Bu doğru mu?”

Zeddie alt dudağı titrerken onayladı.

Lilian, “İşemem lazım ama bunların hiçbirini kaçırmak istemiyorum,” dedi.

Roy, “Şakanın sırası değil tatlım,” diye onu azarladı.

“Şaka yapmıyorum!”

Babası dikkatini Zeddie'ye çevirdi. "Neden bana söylemedin?"

"Hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum."

"Haklısın."

Zeddie başını eğdi ve burnunu çekti.

"Peki, sen?" Roy bu defa Mercy'ye döndü. "Bunu bildiğin halde Cunningham'dan satın alma teklifi aldığında bir şey söylemedin mi?"

"*Bana* mı kızılıyorsun şimdi?" diye itiraz etti Mercy ama Zeddie kurtuluş sözlerini duymuştu ve Mercy'nin, tıpkı dizginsiz bir akuaygırın denize doğru kaçması gibi, durumun kendisinden uzaklaşmasını izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Satın alma teklifi mi? Hangi satın alma teklifi?" diye sordu Zeddie.

Lil aynı coşkuyla konuştu. "Nasıl bir tekliften bahsediyoruz burada? Karşı teklifte bulunabilir miyiz? Ah, Tanrım! Lütfen hepimiz işeyebilmem için biraz durabilir misiniz?"

Mercy, "Cunningham'ın parasına ihtiyacımız yok," diye ısrar etti.

Zeddie, "Ben katılmıyorum," diye çıkıştı. "Sana inanamıyorum, Mercy. Bu benim özgürlüğüm. Ve senin de..."

"Ama tüm hayatım burada!"

"Çünkü babam bunu senin hayatın haline getirdi. Ve benim."

"Bir saniye, bu hiç adil değil," dedi Roy.

"Adil değil mi? Senin ayak izlerini takip etmek istediğimi varsayman adil miydi? Tüm hayatıma benim adıma karar vermen adil miydi? Ve Mercy'ye ne yaptığına bak! O otuz yaşında ve senin ona on yedi yaşındayken dayattığın hayatın içine tıkalıp kalmış! Bunlardan hangisi adil?"

Zeddie'nin sözleri iskelede çınladı ve yanaklarından öfke gözyaşları süzülürken titreyerek orada duruyordu.

Mercy, “Zeddie,” diye başladı ama Zeddie onun sözünü kesti.
“Bu doğru.”

“Haklı” dedi Lil.

“Bu doğru değil!” diye bağırdı Mercy çocukça olduğunu bilmesine rağmen ayağını yere vurarak. “Benim adıma konuşmaya hakkın yok! Hiçbirinizin yok!”

Yüzüne korkunç bir gülümseme yayılırken Zeddie’nin gözleri kısıldı. “Söylesene Mercy, son zamanlarda ‘arkadaşımdan’ yeni bir mektup aldın mı?”

Mercy’nin midesi altüst oldu. Zeddie’ye başını salladı ama artık çok geçti.

“Ne mektubu?” diye sordu Lilian. “Ne arkadaşı? Neler oluyor? Ve lütfen, Tanrım gerçekten işemem lazım.”

“Ah, sana söylemedi mi? Mercy’nin bir erkek arkadaşı var. Mektuplaşıyorlar. Değil mi Mercy?”

Mercy, kardeşini bakışlarıyla boğabilirdi. “O benim erkek arkadaşım değil ve senin onlara bunu söylemeye hakkın yoktu!”

Babası, “Ne erkek arkadaşı?” diye sordu.

“Bir mektup arkadaşı. Önemli değil. Onunla hiç tanışmadım bile.” Sözcükler ağzından çıktığı anda, onları geri alabilmeyi diledi. Midesi biraz daha kasıldı.

“Tanımadığın birine mektup mu yazıyorsun?” dedi babası kaygılı bir şekilde.

“Hayır! Yani bir nevi sanırım ama...”

Lilian sindi. “Ah, Mercy, tatlım. Nathan’ın kötü olduğunu düşünmüştüm ama şimdi sen tanışmadığın bir adamla mı çıkıyorsun?”

“Biz çıkmıyoruz!”

“O bir katil olabilir. Ya da sümüklü bir Eski Tanrı müridi.”

“Hayır, değil!”

“Nereden biliyorsun? Hiç tanışmadın.”

Ve şimdi babası suçluluk duygusu uyandıran hayal kırıklığına uğramış baba ifadesi takındı. “Zeddie’nin sırrını benden saklıyorsun. Kim olduğunu bilmediğin insanlarla yazışıyorsun. Bu sana göre değil. Aklın nerede, tatlım?”

Mercy kız kardeşinin kınamasını, Zeddie’nin kırgınlığını ve babasının endişesini gördü. Hepsi de onun için en iyisinin ne olduğunu bildiklerini sanıyorlardı ama içlerinden kimse ona ne istediğini, onu neyin mutlu edeceğini sorma zahmetine girmiş miydi? Yoksa hepsi onun her zaman olduğu gibi, ödediği bedelli düşünmeden herkesi ilk sıraya koymaya devam edeceğini mi varsayıyordu?

Mercy, Zeddie’nin titreyen öfkesine baktı. “Aklım nerede mi? Aklım tam burada, boynumun üstünde, bu dünyada kim olduğumu ve ne istediğimi önemseyen en az bir kişi var diye düşünüyorum ama o da şu anda bu çatının altında değil.”

Merdivenlere doğru kaçtı.

“İnanılmaz!” dedi Lilian uzun zaman sabrettiği ses tonuyla. “Ben tuvalete gidiyorum.”

“Hey! Lil hamile!” Mercy merdiven boşluğundan bağırdı. “Bu kadar! Artık sır yok!”

Dairesine giden yolun geri kalanında ayak sesleri duyuldu ama ses, kız kardeşinin öfkeli cevabını gölgede bırakmadı.

“Meryem Ana! Çok teşekkürler Mercy!”

Mercy, Tanrılar Günü sabahı tapınağa doğru yola çıktı ve saat onda, adak sahipleri ağır meşe kapıları açtığında oraya vardı. Ailesinden herhangi biri gelmeden içeri girip çıkmayı umu-

yordu, çünkü onlarla yüzleşecek havada değildi. Şimdilik her şey yolundaydı.

Ortadaki koridordan tapınağın çatısının tepesindeki tavan penceresine doğru yürüdü. Üstündeki büyük kemerli tavan; gece gökyüzüne, daha önce gelen tanrıların sunağına, yıldızlarının karanlıkta parıltımasına benziyordu. Tavan penceresi Bilinmeyen Tanrı'nın, Göğün Ötesindeki Boşluk'un, kendini tanımaya gelen ve bu farkındalığı dünyaya veren kişinin sembolüydü. Aşağı doğru akan güneş ışığında dururken Mercy'nin üzerine bir huzur çöktü.

Küçükken annesi ona, Lilian'a ve daha sonra Zeddie'ye *Eski ve Yeni Tanrıların Çocuk Kitabı*'nı okurdu. Mercy sayfaları okurken hâlâ annesinin sesinin ritmini duyabiliyordu. Bu sözler onu annesinin anısına, annesinin anısı da onu tanrılara yaklaştırdı.

İlk önce Boşluk vardı. Boşluk kendisinin, tüm tanrıların ilki ve en güçlüsü olan Bilinmeyen'in farkına vardı. Kendi parçalarından başkalarını, çocukları yarattılar. Çocuklar, Bilinmeyen Tanrı gibi olmak istediler, bu yüzden kendi çocuklarını yarattılar, daha çok tanrı vardı ama ebeveynlerinden daha zayıflardı.

Çok uzun yıllar geçti. İlk tanrılar yavaş yavaş var olmaktan yorulup kim olduklarının hatırası olarak iğne ucu kadar ışıktan başka bir şey bırakmadan ortadan kayboldular. Çocukları ebeveynlerinin anıları için bir sunak olarak gökyüzünü yarattı ve onlar da yorulup solgunlaştıkça gökyüzünün yıldızları oldular. Yalnızca Bilinmeyen Tanrı sonsuz kaldı, çocukları ve çocuklarının çocukları gelip geçtikçe ailelerinin her nesli için sevindi ve yas tuttu.

Bilinmeyen Tanrı'nın çocuklarının çocuklarının çocukları zamanla o kadar azaldı ki daha fazla tanrı yapamadılar. Bunun yerine güneşi gökyüzünün yıldızlı sunağına astılar ve dünyayı onun

etrafında dönecek şekilde yarattılar. Karaları, denizleri, orada yaşayan tüm canlıları yarattılar. Sonunda üçü karadan ve denizden kendi çocuklarını yaptılar. Bu çocuklar tanrı gibi görünüyor, konuşuyor ve hissediyorlardı ama başlangıçları ve sonları birbiri ardına geliyordu. Bir anne çocuklarına neşeyi bilsinler diye acıyı hediye etti. Bir anne onlara umudu bilsinler diye talihi hediye etti. Ve bir anne, sonlarını ve dolayısıyla hayatlarının kıymetini bilsinler diye onlara bilgeliği hediye etti.

Bu yaratıma hayran olan Üç Anne'nin kardeşleri insanlara daha fazla hediye verdi; balık tutmak için dereler, avlanmak için ormanlar, ekim için tarlalar, yiyecek ve ısınma için ocaklar. Bütün bunlar Bilinmeyen Tanrı'yı memnun etti, ancak eski tanrıların çoğu kendi soyunun yaratılışını kıskanmaya başladı. Onlar da insanlığın bağlılığını istiyorlardı ama lanetli hediyelerle, ölümcül övgüyü satın aldılar; güç, savaş, kıtlık, açgözlülük, kıskançlık, korku. Eski Tanrılar bu şekilde insanların gözünde değerli oldu ve ne kadar çok insan onlara dua ederse, Eski Tanrılar o kadar güçlü hale geldi. İnsanlar Meryem Ana'yı, Yüce Şans Gelini'ni ve Bilge Büyükanne'yi unuttular ve dereleri, ormanları, tarlaları ve mihrabı olduğu gibi kabul ettiler. Yalnızca korkudan dolayı Eski Tanrılar'a dua ettiler; savaş korkusu, açlık korkusu, yalnızlık ve umutsuzluk korkusu.

Bilinmeyen Tanrı, onların çocuklarının çocuklarının çocuklarının yarattığı insanlara acıdı ve ölümlüler ilahi olamazken, Bilinmeyen Tanrı onlara kendilerinden bir parça, yani ruh verdi ve Yeni Tanrılardan üçünden bu parçaların kendilerine dönmesi için bir yol oluşturmalarını istedi. Bir tanrı, eve dönme zamanı geldiğinde ruhları bedenlerinden kurtardı ve onların etiyile kanını yeryüzüne geri verdi. Bir tanrı, Tuz Denizi'ni yaşayanların dünyasından Gökyüzünün Ötesindeki Boşluğa giden bir yol olarak yarattı. Ve bir tanrı, her ruhu içeri almak için Bilinmeyen Tanrı'nın Evi'nin ka-

pısının yanındaki yerini aldı. Bunlar Üç Baba: Kemik Büyükbaba, Tuz Denizi ve Gardiyan.

Sonunda Yeni Tanrılar ebeveynlerine karşı ayaklandı; bu o kadar şiddetli bir savaştı ki toprakları parçaladı ve bugün bildiğimiz Cadmus Adaları'nı yarattı. Ve Yeni Tanrılar ebeveynlerine son veremeyecekleri için Dünya'da bir hapisane olan Tanria'yı yarattılar. Zamanla, Eski Tanrılar devam etme isteklerini kaybettiler ve Bilinmeyen Tanrı'ya, ebeveynleri ve ebeveynlerinin ebeveynleri gibi gökyüzünün sunağındaki yıldızlar olarak yerlerini almalarına izin vermesi için yalvardılar.

Bunun üzerine Gardiyan geldi ve onları dışarı çıkarmak için Tanria Sisi'ne giden bir kapı açtı ve kapıyı arkalarından kapattı. Kemik Büyükbaba onlara bir kayık yaptı ve Eski Tanrılar, Tuz Denizi boyunca yelken açtı; burada Bilinmeyen Tanrı onları bağışladı, evlerinde karşıladı ve gökyüzünün sunağına yerleştirdi.

Hâlâ savaş, açgözlülük, kıskançlık, korku ve Eski Tanrılar'ın dünyaya koyduğu tüm karanlık, üzücü şeyler var. Bu şeyler kalplerimize bir kez girdi mi onları yaratan tanrılar çoktan gitmiş olsa bile, bu hisleri ortadan kaldırmak mümkün değil. Kısa hayatlarımızda yapmayı umabileceğimiz tek şey iyi yaşamak; Annelerimiz, Babalarımız ve Yeni Tanrılar'ın bize verdiği armağanları onurlandırmaktır. Tuz Denizi'ne yelken açtığımızda, Kemik Büyükbaba bedenimizi dünyaya geri getirdiğinde ve Gardiyan Göğün Ötesindeki Boşluktaki evimizin kapısını açtığında, Bilinmeyen Tanrı'ya isteyerek geri dönmektir.

Mercy dua etmek için bir yer seçmeden önce tavan penceresinin altında durup Bilinmeyen Tanrı'nın enginliğini ve dünyevi endişelerinin küçüklüğünü düşünüyordu.

Annesi olmayan bir çocuk olarak genellikle Üç Anne'den birinin mihrabında dua ederdi. Ancak bugün; kapı aralıklarının, çıkışların, vedalaşmaların ve sonların tanrısı olan Gardiyan'ın oyuğuna doğru yola çıktı. İkonası hem içeriye hem de dışarıya bakan, iki yüzlü bir tanrıyı tasvir ediyordu. *Eski ve Yeni Tanrılar'ın Çocuk Kitabı*'ndaki tüm renkli resimlere bayılmıştı ama en sevdiği resim Gardiyan'ın resmiydi. Bilinmeyen Tanrı'nın Evi'nin kapısını, sanki bir son olduğu kadar yeni ve ilginç bir başlangıca da yol açıyormuşçasına aralamasını seviyordu. Mercy, Zeddie'nin kalan mini suflelerinden birini tanrının sunağına koydu ve Gardiyan'ın bunun nasıl bir fedakârlık olduğunu bilmesini umdu. Bunlar çok lezzetliydi. Daha sonra bir mum yaktı ve sıralardan birine oturdu.

Bir kapı kapanıyor ve kapandığında yeni bir başlangıcı nasıl bulacağımdan emin değilim, dedi içinden tanrıya. Bu konuda herhangi bir rehberliğiniz varsa minnettar olurum.

Mercy birinin yanına oturduğunu hissetti. Döndüğünde Lilian'ın ölüm tanrısı inasına baktığını gördü.

“Gardiyan mı? İlginç bir seçim.”

Mercy omuz silkti ve iki kız kardeş sessizce oturdular. Birkaç dakika geçtikten sonra Lilian, “Neden bana ya da Zeddie'ye bu tekliften bahsetmedin?” diye sordu.

Mercy sunaktaki harap sufleye baktı ve tekrar omuz silkti.

“Çünkü eğer babam, Zeddie'yle beni öğrenirse kabul edebileceğini bildiğin için mi?”

“Doğru gibi...”

“Bu onun için adil değil. Veya Zeddie için. Veya ben ve Danny için. Bu tek başına vereceğin bir karar değil. Ve eğer düşünürsen, bu senin için de adil değil. Tüm hayatın işin etrafında dönüyor ama hayatta ölü insanlardan daha fazlası var.”

“Biliyorum ama...” Mercy, Gardiyan’ın iki yüzüne baktı. Bir ölüm tanrısı olarak geleceğe ve öbür dünyaya bakıyordu, ancak iç gözlem tanrısı olarak ikinci çift gözleriyle içeriye bakıyordu. “Bu bana o kadar da korkunç görünmüyor.”

Lilian sanki daha fazlasını söyleyebilirmiş gibiydi. Bunun yerine konuyu tamamen değiştirdi. “Bundan sonra anahtar alışverişine gitmek ister misin?”

Mercy affedilmiş gibi hissetti, dudakları yukarı kıvrıldı. “Bebek için mi?”

“Birisi ağzından kaçırdığına göre ben de bir doğum anahtarını düşünmeye başlayabilirim.”

Mercy’nin kısa gülümsemesi pişmanlık dolu bir ifadeye dönmüştü. “Bunun için üzgünüm.”

“Zaten bu hafta sonu herkese söyleyecektim. Artık bunu gizleyemem. Ama sen yine de pisliksin.”

Bu kesinlikle Lil’in bağışlayıcı tavrıydı. Mercy onun yanağını öptü.

Lilian, Yüce Şans Gelini’ne dua ettikten sonra kol kola Ana Cadde boyunca Mimi’nin Hediyelik Eşya Mağazasına doğru yürüdüler.

“Peki, şu mektuplar,” dedi Lil mavi kadife yatağın üzerinde altın ve gümüş anahtarların parıldadığı cam vitrine doğru ilerlerken.

“Off.”

“Bana bundan bahsetmediğine inanamıyorum.”

“Söyleyecek bir şey yok.”

“Sen yalan söyleyen yalancı bir yalancısın. Baştan başla.”

Lilian’a gizli arkadaşından bahsetmek onu rahatlatmıştı, sanki adamın varlığını kabul etmek bile onu gerçek kılıyordu.

Mercy anlatmayı bitirdiğinde Lil anahtar seçeneklerini üçe indirmişti.

“Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun,” diye varsayımda bulundu Lilian, Mercy’nin bile düşünmesine izin vermeyeceği şeyi söyleyerek. Ama ne derse desin bunu inkâr etmek imkânsızdı, özellikle de Lilian, Mercy’nin içini bildiğinde

Mercy, “Aptalca göründüğünü biliyorum,” diye itiraf etti.

“Dürüst olmak gerekirse evet, öyle. Birini kâğıt üzerinde sevmek kolaydır, ancak bunun nedeni kendini onun yerine koyabilmen ve onun da aynı şeyi yapması. İkiniz birbirinizle ilgili hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

“Biliyoruz,” dedi Mercy. Sonra mektuplarında sakladığı sıradanlıkları, kendisinin büyük bir kısmını oluşturan günlük yaşamın sıkıcı ayrıntılarını düşündü.

Lilian, “Bu kötü bir fikir,” diye devam etti anahtarlardan birini reddedilenler yığına doğru iterken. “Eğer yalnızsan, gerçekte birini bul.”

“Dediğin gibi yıllardır seninle, Zeddie’yle, babamla ve bu işle ilgileniyorum; pişman da değilim. Ama bu mektuplar? Onlar hayatımda bana ait olan yegâne değerli şeyler.”

“Bunu anlıyorum. Ancak mektuplar kâğıttan yapılır ve bu bana sağlam bir ilişki için oldukça dayanıksız bir temel gibi geliyor. O yüzden ya bu adamla yüz yüze görüşün ve düzgün bir insan olup olmadığını öğren ya da yoluna devam et.”

Her ikisi de dikkatlerini tezgâhın üzerinde kalan iki anahtara çevirdi; bunlardan biri bebek doğduğunda kutsanacaktı.

Lilian kazananı havaya kaldırarak, “Bu,” dedi. Mercy olsa bunu seçmezdi ama bebek sahibi olan kişi Mercy değildi.

“O,” diye kabul etti.

Eve vardığında bir zamanlar annesine ait olan masasına oturdu ve bir kalemle kâğıt çıkardı. *Sevgili Arkadaşım*, yazdı ama daha ileri gidemedi. Gardiyan'a ettiği duayı düşündü ve ilham almak için dairesinin kapısına baktı. Eğer hayatı farklı bir yönde ilerleseydi, eğer annesi hâlâ hayatta olsaydı, Nathan onu hiç aldatmasaydı, Zeddie cenaze levazımatçısı olmak isteseydi, milyonlarca başka şey olsaydı ya da olmasaydı orada bir sunak olabilirdi. Yeni anahtarları ve yeni başlangıçları olan yeni bir aile için bir yer... Kalem tekrar eline aldığı anda elinin sinirden titremesini bekliyordu ama eli son derece sakindi.

Bence buluşmalıyız.

Düzenleme
Ny.ozlem

On Dördüncü Bölüm

Hart kışladaki bir karyolaya uzanmış, uzun bacaklarını üst üste atmış, ayaklarını karyolanın ucundan sarkıtmış, başını duvara dayamış, kütüphaneden ödünç aldığı *Lyona ve Medora'nın Neredeyse Savaşı ve Federasyonun İlk Dönemlerinde Yönetimin Çokça Körülenen Amacı* kitabını okuyordu.

Duckers eğitimden geçmeyi başarmıştı, bu da Alma'nın artık Hart ve çırağını tur programındaki bir muntıkaya atayabileceği anlamına geliyordu. Önümüzdeki hafta W-26'da gündüz vardiyasında çalışacaklardı, Banneker ve Ellis ise akşamları devriye gezeceklerdi. Bu da geceleri kamp yapmak yerine kışlada kalacakları anlamına geliyordu. Hart, Duckers'ın kendisi dışındaki mareşallerle etkileşime girme ve başının üstünde çatısı olan gerçek bir binada uyuma ihtimalinden heyecanlanacağını düşünmüştü. Ancak çırağı, önünde okunmamış bir Gracie Goodfist çizgi romanıyla kendi karyolasına çökmüştü. Alışılmadık derecede sessizdi. Hart, Duckers'ın bitmek bilmeyen gevezeliğinden kurtulmanın keyfini çıkarmalıydı; bunun yerine, bu durum onu son derece sinirlendiriyordu.

Hart, "Konuşmuyorsun," dedi kitabının üstünden. "Genelde hiç susmazsın. Neyin var senin?"

“Hiç asi kümesi diye bir şey duydunuz mu, efendim?”

Hart, Duckers’ın sorunlu tavrını incelemek için kitabın üstünden ona baktı. Bunun olacağını tahmin etmesi gerekirdi ama kendini yanlış yolda buldu. Acı dolu anılar hafızasında titreyirken burnunu yine sayfaların arasına gömdü. “Sanırım eski zamanlardan biri yürek parçalayan bir hikâyeye seni çok korkuttu...”

“Bu sabah kantinde Mareşal Herd’e kulağını nasıl kaybettiğini sordum, o da sekiz yıl önce bir asi kümesine yakalandığını söyledi.”

“Her gazinin bir asi kümesine yakalanmakla ilgili saçma bir hikâyesi vardır. Hepsi saçmalık. Kendilerini iyi göstermek için rakamları şişiriyorlar, özellikle de Herd. O yüzden endişelenme.”

“Asilerin son zamanlarda giderek daha fazla bir araya geldiğini ve Tanria’nın her yerinde üç ya da dört kişilik gruplar halinde insanlara saldırdığını söyledi.”

“On veya daha fazla asi bir küme oluşturur. Üç ya da dört tanesi bir küme oluşturmaz. İyi eğitilmiş tek bir mareşal, bir avuç dolusu asiyi fazla sorun yaşamadan halledebilir.”

“Hiç kümeye yakalandınız mı?”

Hart okumayı bıraktı. Bill’in ona yüzyıllar önce verdiği yıpranmış deri kitap ayracı sayfaların arasına sıkıştırdı, kitabı bir kenara koydu ve Duckers’ın sorusunu başka bir soruyla yanıtladı.

“Mıntika 28’e hiçbir mareşalin atanmadığını fark ettin mi?”

“Hayır.”

“Atanmıyorlar. İstasyon adı bile yok. Nedenini biliyor musun?”

“Hayır, efendim.”

Hart, büyükbabasına ait olan cep saatine baktı ve gün batımından önce Mıntika 28’in sınır çizgisine ulaşmak için yeterli zaman olduğuna karar verdi. “Sana göstereyim.”

Bir saatten az bir süre sonra چراغını akuaygır sırtında, tam aşağıdaki vadiye ve uzaktaki geniş çayıra bakan bir sırta götürdü. Bu

alanın ortasında, Hart'ın çırağının göremediğini bildiği badanalı, iki katlı bir çiftlik evi duruyordu; tıpkı Hart'tan başka kimsenin onun çevresindeki ölümlerin ruhlarını göremediği gibi.

“Burası Mıntıka 28'in batı sınır çizgisi. Tanria'nın yirmi beş yıl önceki açılışından bu yana, gerçekten beş tane asi kümesi rapor edildi. Biri güneydoğudaki şu tepedeydi. O gece bir mareşal öldü. Bir diğeri şu vadideydi. İki mareşal öldü. Biri aşağıdaki kayalıkların karşısındaydı. Olaya karışan tüm mareşaller öldü, dolayısıyla o gün bir asi kümesinin olup olmadığından emin değiliz. Biri kuzeybatıdaki ağaçların arasındaydı. O sırada herkes kaçtı. Ve biri o alandaydı. O gece iyi bir mareşal hayatını kaybetti.”

Hart, asiler onu parçaladığında Bill'in acı dolu çığlıklarını net bir şekilde hatırlayabiliyordu ama Duckers'ın haurı için kendini sakın tuttu.

“Her asi kümesi o çayırın iki kilometre yarıçapında meydana geldi, bu yüzden oraya şu an olduğundan daha fazla yaklaşmazsan sorun olmaz. Anladın mı?”

“Evet, efendim.”

“İyi.” Hart uzanıp Duckers'ın sırtını okşadı ve çocuğun omuzlarındaki yükün hafiflediğini görmekten memnun oldu.

Kışlaya doğru ilerlerken güneş battı ve Boyacı, Duckers'ın yüzünü sıcak bir ışıqla kaplayarak onun normalden daha genç görünmesini sağladı. Hart'ın göğsüne sevgi dolu bir sızı saplandı ve Bill'in de onun için böyle hissedip hissetmediğini merak etti. O zamanlar amirinin, Bill'in, dünyayı tam ve mükemmel bir şekilde anlayan orta yaşlı bir adam olarak doğduğunu düşünmüştü. Artık Hart'ın kendi çırağı olduğuna göre kendisinin böylesine tartışılmaz bir uzmanlığa sahip olduğunu hayal edemiyordu. Yine de Duckers'ın da onun hakkında Bill'in düşündüğü kadar iyi düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Honek'te bir eş ve bir çocuk bırakan ve bunlardan Hart'a hiç bahsetmeyen Bill.

Kışlaya dönüp akuaygırları ahırlara yerleştirdiklerinde, amirinin anılarına takılıp kalmıştı. Bu ona zaman zaman geçmişi bir kenara itebileceğini ama hiçbir zaman tam olarak kaçamayacağını hatırlatıyordu.

"Hiç 28. Mıntıka'ya gittiniz mi, efendim?" diye sordu Duckers, Hart eski odun sobasında akşam yemeği için yumurta kızartıyordu. Hart'ın aklına yalan söylemek geldi ama Duckers'a karşı dürüst olmama düşüncesi ona pek iyi bir fikirmiş gibi gelmedi.

"Evet. Mareşalliğin ilk günlerinde, biz henüz neyin ne olduğunu bilmeden önce.."

"Daha önceki soruma cevap vermediniz. Hiç asi kümesi gördünüz mü?"

Hart gerildi. Ancak Duckers'ın sorusunu ağzını açmasına gerek kalmadan yanıtladı. Artık inkâr etmenin anlamı yoktu.

"Çayırdaki asi kümesiydi. İlk ortağımı bu şekilde kaybettim."

"Lanet olsun. Üzgünüm." Duckers'ın sesinde başsağlığı dileğine eşlik eden bir hayranlık vardı. Hart bunu hak etmediğini biliyordu.

"Uzun zaman önceydi." Hart tüm dikkatini yumurtalara verdi ve Duckers'ın bu ipucunu anlayıp asi kümeleri hakkında konuşmayı bırakacağını umdu.

Ama bırakmadı.

"Peki neden oradaki asiler daha tehlikeli?"

"Hiçbir fikrim yok." Bu sefer Hart tereddüt etmeden yalan söylemişti. Alma'ya bile evden, ruhlardan ya da Bill'in öldüğü gece olup bitenlerden hiç bahsetmemişti. Yumurtaları biraz fasulye ve kızarmış ekmekle örttü ama en kötü anıları aklından çıkmıyor, onu rahatsız edip iştahını kaçıırıyordu.

Duckers yemeğe oturduklarında, “Artık konuşmayan sizsiniz,” dedi.

“Ben hiç konuşkan değilimdir.”

“Evet ama bu gece pek konuşmamanız çok iç karartıcı değil mi?”

Hart, Bassareus dışarıdan bağırınca bu konuşmadan kurtuldu. “Tak, tak! Posta teslimatı!” Nimkilimin küpesi uzun kulağında parlıyordu. “Üçü çocuk için, biri de senin için ezik.”

Hart arkadaşının mektubunu tavşanın pençesinden alırken, Duckers bahşişleri sakladıkları tenekeden bozuk paraları çıkardı ve Bassareus’a bir fincan viski doldurdu.

“Bu gece fazladan, değil mi efendim?” diye sordu Duckers, Hart’a. Tanria’da nimkilim kutusu olmadığından ertesi gece göndermek istedikleri mektupları alması için tavşana rüşvet verdikleri özel anlaşmaya atıfta bulunuyordu.

“Evet,” diye yanıtladı Hart zarfla oynarken.

Bu anı, arkadaşının ona ne söyleyeceğini öğrenmeden önceki beklentiyi, iyi bir kâğıdın ipeksi sesiyle kaymasını, mektubu açarken çıkan hışırtıyı, el yazısının sayfa boyunca kıvrıla kıvrıla dans edişini ilk kez görmeyi seviyordu.

Daha sonra ilk iki satırı okudu.

*Sevgili arkadaşım,
Bence buluşmalıyız.*

Arkadaşının sözlerinin anlamını kavradıkça Hart’ın kulakları çınlamaya başladı.

“İyi misiniz?” diye sordu Duckers sonradan aklına gelen “efendim” kelimesini ekleyerek.

“İyiyim.”

“Yumurtalarınız soğuyor.”

Soğuk yumurtalarını yeme düşüncesi midelerini bulandırıyor. O kadar aniden ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi. “Ben işeyeceğim.”

“Tabii, öyledir.

Tanrılar aşkına, on dokuz yaşındaki bir çocuk bile ona baktığında başının belada olduğunu anlıyordu. Dışarı çıktı ve gün batımından sonraki yetersiz ışıktaki mektubu okudu.

Sevgili arkadaşım,

Bence buluşmalıyız.

Birbirimizden kilometrelerce ya da okyanuslarca uzakta yaşadığımızı keşfedersek bunun mümkün olmayabileceğini biliyorum ve dürüst olmam gerekirse, bir parçam seninle gerçek hayatta tanışmak istemiyor, sana en iyi halimi kâğıt üzerinde sunmaya devam etmek istiyor. Ama mektuplardan oluşan bir ilişkinin bizi kâğıt bebeklerden biraz daha fazlası yapıp yapmadığını merak etmeye başlıyorum. Eğer arkadaş, yani gerçek arkadaş olacaksak, tüm hatalarımız ve zaaflarımızla birbirimizi insan olarak tanımamız gerekmez mi?

Benimle şahsen tanışmak istemiyor olabilirsin ve inan bana, bunu anlarım. Ama eğer istersen...

Doğrusunu söylemek gerekirse bu cümleyi nasıl biteceğimi bilmiyorum o yüzden bitirmeyeceğim.

*Sevgilerimle
Arkadaşın*

“Hatunla sorunların mı var?” Bassareus’un sesi Hart’ın artan paniğini yarıda kesti. Tavşanın henüz ayrılmamış olması ve kışlanın dışındaki şezlonglardan birinde uzanıp viskisinin tadını çıkarması Hart’ı hayrete düşürmüştü.

“Hatunla mı? Kim böyle konuşuyor?”

“Kendilerini ortadan kaybolana ve belki de gece gökyüzünde yıldız olana kadar çağlar boyunca sefil bir posta dağıtım hayatına mahkûm edilmiş bulan Eski Tanrılar’ın habercileri mi?”

“Doğru.” Hart, Bassareus’un yanındaki sandalyeye çöktü.

“O zamanlar, Eski Tanrılar’ın yaşadığı ve ne istersen söylemene izin verdikleri günlerdi.”

“Aydınlanmış bir zaman gibi sanki.”

Bassareus devasa ön dişlerini yaladı. “Senin derdin ne? Her zamankinden daha huysuzsun, seni Huysuz Pantolon!”

Hart mektubu sıkıca kavradı ve içinden, *Lanet olsun*, dedi. Eğer güvенеbileceği biri yoksa, içini bir nimkilime dökmek daha iyiydi. Kaybedecek hiçbir şey yoktu çünkü Bassareus onun hayatının bir parçası değildi.

Öyle miydi?

Hart mektubu havaya kaldırdı. “Arkadaşım buluşmak istiyor.”

“Ee? Bu iyi bir şey değil mi?”

“Hayır. Ya gerçek hayatta benden hoşlanmazsa? Ben tam olarak Bay Canayakın değilim. Sen bile bana katlanamıyorsun ve sen bir pisliksin.”

Bassareus kulaklarını geriye kaydırarak düzeltti. “Çok teşekkür ederim.”

“Ya da ne olduğumu görürse ve bu ona şey hissettirirse... Bilmiyorum. Ya da daha kötüsü, ya sadece bunu görürse?” Doğal olmayan gri gözlerini işaret etti.

“Yani bu kızla daha önce hiç tanışmadın mı?”

“Hayır. Sorun da bu.”

“Bana anlamsız geliyor.”

Hart ağzını açtı ama kolay bir cevabı olmadığını fark etti.

Bassareus başını salladı. “Yani temelde, onun yanında iyi bir insan olmak için çaba sarf etmek zorunda kalmadan bir kız arkadaş istiyorsun. Kâğıt üzerinde mümkün olan en iyi resmi çizebilir ve buna iyi diyebilirsin.”

“Hayır, birbirimize karşı yüzde yüz dürüstüz.”

“Ah, yani senin Tanria’yı hizaya sokan huysuz bir melez olduğunu biliyor mu?”

Hart sandalyesinde kıpırdandı. “Hayır.”

“Yani seni hiç tanımıyor. Peki, onun hakkında ne biliyorsun?”

Hart canlandı. “Müziği, aşk romanlarını ve pastayı seviyor. Zeki ve komik biri ve...”

“Ve onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun.”

Bassareus uzanıp Hart’ın elindeki kâğıdı buruşturdu. “Bu biraz saçma.”

“Kes şunu!” Hart mektubu tavşanın patisinden çekip çıkardı.

“Korkaklığı bırak ve onunla tanış.”

Nimkilimin sert sözleri Hart’ın içini kurmalı bir oyuncağın anahtarı gibi büktü.

“Ya işe yaramazsa? Ya arkadaşlığımız sona ererse?”

“O zaman mektuplarla uğraşmayı bırakıp gerçek hayatta flört edecek gerçek birini bulabilirsin.” Bassareus’un boncuk gözleri yumuşadı. “Ya şöyle kötü olursa ya böyle kötü olursa, diye sorup duruyorsun. Peki ya siz anlaşırsanız? Ya o hayatının aşkıysa, salak? Bunu düşündün mü?”

Sanki tavşan kurma anahtarını bırakmış ve Hart’ın iç mekaniğini döndürmüş gibiydi. Hart yutkundu ve başını salladı.

“O halde gidip onunla tanış çünkü yaşayacak tek bir hayatın var. Bundan en iyi şekilde faydalanalım.” Bassareus arkadaşı gibi omzuna vurdu ve posta yolunu bitirmek üzere uzaklaşmadan önce kırık dişini göstererek ona sııttı.

“Yaşayacak tek bir hayatım olabilir ama ne kadar süreceğini kim bilebilir?” diye sordu Hart alçak sesle.

Peki, bu hayatını daha ne kadar yalnız geçireceksin, seni zavallı piç? diye yanıtladı zihni.

Onu içeriden kemiren bu rahatsız edici sorularla içeri döndüğünde Duckers’ı bir karyolada oturmuş, Hart’tan ve içindeki duygu fırtınasından habersiz, Zeddie’den gelen bir mektuba gülümserken buldu. Hart çantasından kâğıt ve kalem çıkardı, masaya oturup soğuk yumurtalarını ve fasulyelerini bir kenara itti.

Arkadaşına cevabını yazmaya başlarken, “Sarhoş bir tavşandan tavsiye alıyorum,” diye hayretle söylendi.

On Beşinci Bölüm

Mercy kısık sesle mırıldanırken milyonuncu kez kayıkhane'de bir gramofon olmasını diledi. Birdsall & Son Cenaze Hizmetleri'ni ele geçiren sağır edici sessizliği, müziğin bastırmasını arzuluyordu. Birdsall'lar çok sık tartışmıyorlardı, bu yüzden tartıştıklarında da çok kötü kavga ediyorlardı. Mercy, kız kardeşi ve Danny, Acı Günü sabahı teslimata çıkmadan önce Lil'le arasını düzeltmişti ama babası ofisinde onunla konuşmayı reddederek öfkelenmeye devam ediyordu ve Zeddie de işe gelmeyi tamamen bırakmıştı. Havada ölümle ilgisi olmayan bir ağırlık vardı.

Horatio geldiğinde hava böyleydi. Mercy, mektubu Keder Günü'nde gönderdiğinde arkadaşından Tuz Günü'nde cevap beklememesi gerektiğini çok iyi biliyordu ama ondan bir cevap gelmeyince yine de hayal kırıklığına uğradı. Bunun yerine Horatio ona, üzerinde Cunningham'ın Cenaze Hizmetleri logosunun bulunduğu, kendisine gönderilmiş kalın bir zarf verdi.

Mercy, "Ahh," dedi nimkilimin uzanmış kanadına gümüş bir para atarken.

Uçup gitmeden önce, "Başımın üstünde yerin var, tatlım, emin ol," diye homurdandı. Mercy, onu gücendirdiğini ve gelecek haftayı onu keyiflendirmek için pohpohlamakla geçir-

mek zorunda kalacağını biliyordu ama bunu umursamayacaktı. Cunningham'ın zarfını yırttı ve içindeki notu okudu.

Sevgili Mercy,

Umarım bu öğleden sonra saat 2'de ofisimde bir fincan kahve içmek üzere bana katılırsın. Arkadaşlığının keyfini çıkarmanın yanı sıra önemli bir iş hakkında da görüşmek isterim.

**Saygılarımla,
Curtis Cunningham**

Mercy sabah boyunca Bay Tomlinson'ın kayıktaki naaşım tapınağa götürürken, cenaze töreni sırasında fuayede saygıyla dururken ve defin töreni için onu tersaneye götürmek üzere otodoka bindirirken daveti kabul etmenin artılarını ve eksilerini düşündü. Bir yandan Cunningham'ın kendisine tuzak kurduğundan şüpheleniyordu. Öte yandan, Birdsall & Son'ın karşı saldırısını planlayabilmek için diğer cenazecinin elinde ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Böylece öğleden sonra saat bir kırk beşte temizlendi, tulumunu bir elbiseyle değiştirip gizlice ön kapıdan dışarı çıktı; zaten babası onunla konuşmadığı için bu çok kolaydı.

Cunningham'ın Cenaze Hizmetleri'ne doğru tahta kaldırımında yürürken, Üç Baba'ya bir dua etti ve bu toplantı sırasında onu geri alırlarsa Zeddie'nin bir sonraki profiterol partisini çalıp üç sunakta onlara sunacağına söz verdi. Çok geçmeden kendini Curtis Cunningham'ın karşısındaki tüylü deri sandalyede otururken buldu; onun parlak maun masası aralarında uzanıyordu.

Kısa bir sohbet, nezaket ve kahve teklifinden sonra Cunningham, daha dolgun deri sandalyesinde arkasına yaslanıp parmak-

larını dik tutarak işine koyuldu. “Roy teklifim konusunda çok sessiz kaldı. Teklifimi *aldı*, değil mi?”

“Evet Bay Cunningham, teklifiniz elinde,” dedi Mercy, mektubu babasından saklamaya çalıştığının ima edilmesine sinirlenerek. Bunu bir süredir kardeşlerinden sakladığı gerçeğine daha da sinirlenmişti.

“Peki bir karara varıldı mı?”

Mercy resmiyeti bir kenara atmaya karar verdi. “Babama sor, Curtis. İşin sahibi o, ben değilim.”

“İşin sahibine sormuyorum. Orayı *işleten* kişiye soruyorum.”

Mercy cevap vermedi ama kaybedecek hiçbir şeyi olmayan Cunningham devam etmekte özgür hissetti; ağır gümüş kalemini alıp fareyle oynayan bir kedi gibi onunla oynamaya başlarken ses tonu hafif ve konuşkandı.

“Yanıt gelmediği için işi hızlandırmaya karar verdim.”

Mercy, Cunningham’ın o devasa masanın altındaki bir düğmeye basıp sandalyesinin altındaki bir kapıyı açmak üzere olduğu hissinden kurtulamıyordu. Cunningham devam ederken solgun, yakışıklı yüzüne nazik ve babacan bir gülümseme yayıldı.

“İşte bu yüzden Afton Kereste Şirketi ile bir anlaşma yaptığımı bilmen gerektiğini düşünüyorum. El yapımı cenaze kayıklar serimizin inşasına uygun tüm kerestelerin münhasır hakları karşılığında, Cunningham’ın Cenaze Hizmetleri tüm çalışanlarına yüzde otuz indirimle son derece cazip ön ödemeli paketler sunacak.”

Mercy doğrulduğu sırada kahvesini kucağına sıçratarak bacağına yaktı. Afton, batı sınırındaki tek kereste tedarikçisiydi. Birdsall & Son, onların envanterlerine erişimi kaybederse malzemeleri Tanria’nın diğer tarafından tedarik edecek veya muhtemelen ithal etmek zorunda kalacaktı. Yalnızca ulaşım maliyeti

bile onları batırırdı. Fincanı Cunningham'ın masasına koydu, izi kalsın istiyordu.

Mercy, "Bunu yapamazsın," dedi olabildiğince sakın şekilde.

"Yaptım bile. Yeni düzenleme, Cunningham'ın batı Bushong kereste pazarı üzerindeki tam kontrolünün yanı sıra gelecek takvim yılında yürürlüğe girecek."

"Bu vurgunculuk. Seni mahkemeye vereceğiz."

"Ah? Vekaleten avukatınız var mı? Çünkü benim var."

Mercy yavaş yavaş koltuğun gösterişli pahalı deri kaplamasına gömüldü. Birdsall'lar hesaplarını zar zor toparlıyorlardı. Bir avukata paraları yetmezdi ve ana tedarikçilerini kaybetmeyi de kesinlikle göze alamazlardı.

Cunningham sahte bir endişeyle öne eğilip kollarını masaya dayadı. "Mercy, elinden gelenin en iyisini yaptın ve başardıklarından dolayı seninle gurur duyuyorum. Sen her zaman iyi bir kızdın. Ancak Birdsall & Son bundan sağ çıkamaz. Eğer işten çıkarsan, o zaman ne yapacaksın? Ya da baban, Zeddie ve Lilian? Parayı onlar ve kendi geleceğin için al, tatlım."

Eteğindeki kahve lekesine rağmen Mercy elinden geldiğince vakarlı bir şekilde sandalyeden kalktı. "Ben 'iyi bir kız' ya da 'tatlın' değilim, Curtis ve benimle gurur duymaya hakkın yok, özellikle de benden korkmasaydın bu konuşmayı yapmayacağımızı bildiğim için. Ki korkmalısın da. Şimdi izin verirsen, yürütmem gereken bir işim var."

Cunningham Cenaze Hizmetleri binasının dışındaki tahta kaldırımında durduğunda, hissettiği cesaret patlaması onu tamamen terk etmişti. Birdsall & Son'a dönüş yolculuğu çok kısa görünüyordu ama gerçeği babasından bir kez daha saklamak istemiyordu. Ofisinin kapısını çaldı ve sert bir, "Ne oldu?" sorusuyla karşılaştı.

Mercy kapıyı açtı ama Roy onu kabul etmedi. “Curtis Cunningham’la konuştum. Afton Kereste ile anlaşmaya yapmış. Odunumuzu başka bir satıcıdan temin etmek zorunda kalacağız.”

Sözlerinin anlaşılmasını ve babasının yüz ifadesini izledi. Babası boğazını temizledi ama hiçbir şey söylemedi. Ne Curtis Cunningham’ın teklifi ne de Afton Kereste’yle yaptığı anlaşma, Mercy’nin bugün en az iki cesedi daha mumyalayıp tuzlaması gerektiği gerçeğini değiştirmediyinden, kayıkhaneye geri döndü ve babasını masasının başında bıraktı. Babası kapıyı kilitledi ve veda etmek için uğramadan eve gitti.

Mercy, aile masasında hoş karşılanacağından şüpheliydi, özellikle de Lil ve Danny gitmişken. Bu yüzden kendini yukarı sürükledi ve üst üste ikinci gece bir tabak vasatın altında peynirli makarna yaptı. Ardından çok fazla şarap içti ve kütüphaneden aldığı aşk romanına daldı. Ateşli paragrafların dikkatini dağıtacağını umuyordu; bunun yerine, kendi eksikliğini şiddetli bir şekilde hissetmeye başladı. Kitabı bir kenara fırlatıp ışığı söndürdü ve Leonard yanında horlarken deliksiz uyudu.

Ertesi sabah Mercy, Horatio kapıyı çalmaya fırsat bulmadan ön kapıyı açtı ve onu bir mimozayla karşıladı. Kuzey Bushong’un aşırı tatlı köpüklü şarabıyla yapılmıştı ama Tanria sınır kasabalarının vahşi doğasında iyi bir bağ bozumu bulnamaması konusunda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Mercy, “Dün sana soğuk davrandığım için özür dilerim,” dedi flüt kahdehi ona uzatırken.

Nimkilim burnunu çekti ama bu affedici bir tavidı. Kendisine sunulan kadehi kabul etti ve büyük bir yudum aldı. “Portakal suyu bir dünya kötülüğü maskeliyor, değil mi?”

En azından bu dünyada Leonard dışında Mercy’ye öfkeli olmayan bir varlık vardı.

“Teşekkür ederim,” dedi Mercy.

“Minnettarlığını iki katına çıkarmaya hazır ol,” dedi göz kırparak kızın diken üstünde beklediği mektubu uzatırken. Mercy’nin sevinç çılgılığı o kadar tizdi ki Horatio, “Dikkatli ol, yoksa bir sürü vahşi köpek kapını tırmalayacak,” diye söylendi.

Horatio kapıdan dışarı çıkarken Mercy zarfı yırttı.

Sevgili arkadaşım,

Birbirimize karşı her zaman dürüstüz, iste bu yüzden: Seninle tanışmayı çok istiyorum. Ama korkuyorum da... Endişelerimin sebebi senden hoşlanmayacak olmam değil (eminim hoşlanacağım), senin benden hoşlanmayabilirceğinden korkuyorum. Kendimi okuduğundan daha iyi gösterdiğimden şüpheleniyorum ve benden daha iyi bir arkadaşısı hak ettiğine gerçekten inanıyorum. Benimle tanışmak istediğine emin misin? Hayır, ne yapacağımı bilemeyen benimle...

En iyi dileklerle

Arkadaşın

Not: Bushong’da yazıyorum.

Not’un notu: Sana bu kadarını söylemek bile bana küçük terler döküyor.

Bushong. Bunca zamandır aynı adada yaşıyor ve bunu bilmiyorlardı. Mercy kadere inandığından emin değildi ama bu olması gereken bir şeymiş gibi gelmeye başlamıştı. Cevabını yazmak için odasına koştu.

On Altıncı Bölüm

Sevgili arkadaşım,
Ben de çok korkuyorum ve ayrıca benimle şahsen tanıştığında benden hoşlanmayacağından da endişeleniyorum. Bu çok doğal, değil mi? Herkesin kendisini sevdiğini sanan, benmerkezci bir pislikle arkadaş olmak ister miydin? Tabii ki istemezsin, ben de istemem.

Bu hayatta yapmaya değer her şey inanç gerektirir ve etten kemikten benliğimizin tüm hatalarına ve zayıflıklarına rağmen arkadaşlığımızın bu mektupların ötesinde de var olabileceğine inanıyorum. Bu yüzden seninle buluşmak, tanışmak, seni daha iyi tanımak istiyorum. Cesur olalım.

Sevgilerimle
Arkadaşın

Not: Ben de Bushong'da yaşıyorum!

Sevgili arkadaşım,

Senin için cesur olacağım.

Önümüzdeki Gardiyan Günü boş musun? Mayetta'da Kacık Çalığı Kafe var. Akşam 17.00'da orada olabileirim.

Bunu okuyabiliyor musun? Elim o kadar titriyor ki kalemi zor zor tutuyorum.

Arkadaşın

~~~~~~~~~

Sevgili arkadaşım,

Önümüzdeki Gardiyan Günü, saat 19.00'da, Mayetta'daki Küçük Çalığı Kafe'de. Seninle tanışacağım için çok heyecanlıyım! Beni daha kolay görebilmen için sarı giyeceğim.

Mutlulukla,
Arkadaşın

~~~~~~~~~

Sevgili arkadaşım,

Orada olacağım ama sarı giymeyeceğim.

Gardirobunun tamamı a.) çok sınırlı ve b.) son derece sıkıcı. Nihayet buluştukunuz da bana biraz yaşamı biz zot söyleyebilirsin.

Arkadaşın

Not: Çok korktuğumu söylemiştim değil mi?

On Yedinci Bölüm

Gardiyan Günü yaklaştıkça Hart'ın sinirlerinin daha da gerilmesine neden oluyordu. Bilgelik Günü geldiğinde, zavallı Duckers'a ayıracak sabrı kalmamıştı. Bu yüzden çırağının açık sırt çantasındaki bir tomar buruşuk maaş çekini gördüğünde küplere bindi. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Ne oluyor evlat?

Duckers irkildi. "Evet, onları alacaktım."

"On yıl içinde bir ara mı?"

"Yani tabii. Elbette."

"Bir banka hesabın var, değil mi?" Duckers dudağını ısırırken Hart sert bir şekilde tekrarladı: "Değil mi?"

"Annem ziyarete gelebildiği zaman bir tane açmama yardım edecek."

"Maaş çeklerini tahsil etmediysen nasıl ön ödemeli cenaze paketi aldın?"

Duckers yine dudağını ısırıp ve çizmesinin ucunu ayaklarının dibindeki yaprak yığınınına sürttü.

"Bir cenazeciyle çıkıyorsun!" dedi Hart. Mayetta'da Federal Bankacılık'ın bir şubesi olduğunu fark ettiğinde, bıkkınlıkla küfretti. Eğer Duckers'ı yarın bir banka hesabı açmaya götür-

rürse, onu Birdsall & Son'dan ön ödemeli bir cenaze paketi ve kimlik anahtarı alması için gönderebilecekti; bu da çırağını erkenden yolundan çekebileceği ve akşam yemeğine hazırlanmak için kendine yeterince zaman tanıyabileceği anlamına geliyordu. Sanki bulutlar dağılmış ve güneş ışığı doğrudan başının üzerinde parlıyor, “Yüce Şans Gelini’nin İlahisi” kulaklarını dolduruyordu. Ertesi gün Duckers’ı gömleğinin yakasından tutup Alma’nın ofisine sürüklediğinde neredeyse başı dönüyordu.

“N’aber?” diye sordu.

Hart nakde çevrilmemiş, yatırılmamış maaş çeklerini sakladı. “Bu çocuğun banka hesabı yok.”

Alma kahkahayı patlattı.

“Ha ha, çok komik,” diye mırıldandı Duckers.

“Bu sersemi hazırlamak için erkenden yola çıksak olur mu?”

“Hey!” diyerek Duckers protesto etti.

Alma, “Tamamdır,” dedi.

Hart, aptalca mutlu bir sırıtışın yüzüne yayılmasını engelleyemeyi başardı. Artık önündeki yedi saat içinde tanıyacağı arkadaşısıyla randevusu hakkında endişelenmekte özgürdü. Ancak bu yedi saat sorunsuz geçmedi. Duckers öğle yemeğinden sonra karakolda oyalandı, üç porsiyon kek yiyip notlarını başka bir çırakla karşılaştırdı, ta ki Hart çocuğu oradan çıkarana kadar. Nihayet yola çıktıklarında, Hart’ın otodokunun Mayetta’nın on beş kilometre uzağında bir lastiği patladı ve onları daha da geciktirdi. Duckers’ın banka hesabını açma süreci de Hart’ın tahmin ettiğinden tam bir saat daha uzun sürdü. Otele vardıklarında saat altıyı çoktan geçmişti.

Duckers otel odasındaki aynaya bakarken Hart, fark ettirmeden nasıl görüldüğünü incelemeye çalıştı ve fena halde başarısız oldu. Sonunda pes ederek Duckers’ı kenara itti, böylece nor-

mal bir insan gibi aynanın karşısında durup hazırlanabilirdi ama neye? Görüşmeye mi? Tanışma toplantısına mı?

Bir buluşmaya mı?

Hart yüzünün sert hatlarını ve irislerinin şaşırtıcı solgunluğunu inceleyerek yansımasını değerlendirdi. Dağınık sarı saçlarını taramak için gösterdiği çabalar görünüşünü iyileştirmek ya da yumuşatmak için hiçbir işe yaramadı.

Kız ondan hoşlanmayacaktı.

“Her şey yolunda mı, efendim?” Duckers omzunun üzerinden Hart’ın yansımasına baktı. Çocuk ona gözlerini, ailesini ya da yarı tanrı olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç sormamıştı. Onu olduğu gibi kabul etmişti ve Hart birdenbire bunun için inanılmaz derecede minnettar hissetti.

“Bir iyiliğe ihtiyacım var,” diye itiraf etti.

“Elbette. Nedir?”

Cebinden saatini çıkardı. Altı elli altı.

“Benimle gel.” Duckers’ı kolundan tutup koridora çekti ve odayı arkalarından kilitledi.

“Ama Zeddie’yi göreceğim.”

“Uzun sürmeyecek.”

Hart, Duckers’ı otelin ön kapısından çıkardı ve bir blok ötede Küçük Çalığışu Kafe’ye götürdü. Saat tam yedide oraya vardı.

“Tamam. Bu iyilik nedir?”

“Pencereden bakıp sarı giyinmiş bir kadın bulmanı istiyorum.”

“Tamam. Bunu neden yapıyorum?”

“Sadece yap.”

“Bana neler olduğunu anlatmadığınız sürece hayır.”

“Bu seni ilgilendirmez.” Hart yakasını gevşetme dürtüsüne direndi.

“Bütün bu banka hesabı olayı bir kılıftı, değil mi? Bir kadınla tanışmak için buradasın.”

Hart hiçbir şey söylemedi ama Duckers’ın yüzüne eğlenceli bir ifade yayıldı.

“Bu senin mektup yazan ‘arkadaşın’ değil mi?”

“Tamam, evet o. Şimdi bakar mısın?”

“Çünkü onu terk edebilmek için çirkin olup olmadığını bilmek istiyorsun, öyle mi?”

“Hayır!”

Elbette Hart’ın aklına bu kadının fiziksel olarak çekici olmayabileceği gelmişti ama gerçek şu ki Hart, onu terk eden olmaktan çok, terk edilmekten endişeleniyordu.

“Beni buraya kadınları sizin adınıza gözetmek için sürüklediğinize inanamıyorum, siz korkaksınız!” Duckers ellerini koltuk altlarına soktu ve kollarını çırpı. “Bıııık bık bık bık! Kimmiş büyük tavuk?”

Utanan Hart onu pek de nazıkçe davranmadan pencereye doğru itti. “Sadece bak.”

“Bakıyorum.” Duckers, restoranın büyük penceresine bakmak için Küçük Çalığışu Kafe’nin ön merdivenlerini çıkarken kollarını çırpma gösterisine devam etti.

“Onu görüyor musun?”

“Bana bir saniye verin.”

“Bekliyorum?”

“Sakin olur musunuz... Aman Tanrım.”

Bu *aman Tanrım* sözündeki uğursuz neşe, Hart’ın damarlarını korkuyla doldurdu. “Ne görüyorsun?”

“Olamaz!”

“Ne?”

Duckers arkasını döndüğünde yüzünde tamamıyla saf, katıksız bir neşe vardı. “İnanamıyorum!” O kadar yüksek sesle kıkırdadı ki ses komşu binalarda yankılandı.

“Şşşt!”

“Ha ha ha! Bu hayatımın en güzel günü!” dedi Duckers.

“Tanrılar bana yardım etsin, seni boğacağım. Nasıl biri?”

“Size onun Mercy Birdsall’a çok benzediğini söylesem ne derdiniz?” Duckers neşeli bir şekilde zıplayarak merdivenlerden indi.

“Hadi ordan.”

“Mercy çok güzel efendim. Bunu kabul etmelisiniz.”

“Kesinlikle etmiyorum.”

“Eh, eğer Mercy Birdsall’ı çekici bulmuyorsanız bu kadından da hoşlanmayacaksınız.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Çünkü o Mercy Birdsall! Bum!” Duckers, Hart’ın önünde zaferle dans etti. “Kim haklıydı? Ben!”

“Ne?” Tahta zemin Hart’ın ayaklarının altında dönme dolap gibi dönüyordu.

“Mektup arkadaşın, Birdsall & Son Cenaze Hizmetleri’nin biricik Mercy Birdsall’ı. Yani beğendiğin kadın.” Duckers son kelimeleri hecelerken parmağıyla Hart’ın göğsünde kalbinin olması gereken yeri dürttü.

“Hayır,” diye nefes aldı Hart, ciğerleri sıkışıyordu.

“Evet.”

“Bu doğru olamaz.”

“Kendiniz görün.”

Çıkıp pencereden bakarken Hart’ın ayak bilekleri ve dizleri pelteleşti. Dört yıl önce Hart’ın Birdsall & Son’a girdiği gün giy-

diği parlak sarı elbisenin aynısını giyen Mercy oradaydı. Geriye doğru oturmuş, dimdik durup hevesle etrafına bakıyordu. Hart onu daha önce hiç saçları açıkken görmemişti. Şimdi koyu renk bukleler omuzlarına doğru kıvrılmış, mum ışığının vurduğu yerde kumral renkte parlıyordu ve bir an için ona katlanamadığını unuttu. Sadece onun ne kadar güzel görüldüğünü düşünebiliyordu.

Ve sonra gerçeklik kâbus gibi üstüne çöktü..

Bunca zamandır Mercy Birdsall'a mektuplar yazıyordu.

Mercy, hakaretleri ve sahte gamzeleriyle, sanki ölümün yüzüne gülümsemekten heyecan duyuyordu. Başından beri onun Hart olduğunu biliyor muydu? Bu iğrenç bir şaka mıydı? Bunun acımasızlığı Hart'ın göğsünün derinden yanmasına neden oldu. Hart'ın tüm vücudu o kadar kasılmıştı ki merdivenlerden inmeye gücü yetmedi. Botları her basamağa ağır bir takırtıyla çarpıyordu.

"İçeri girmiyor musunuz?" diye sordu Duckers.

"Hayır." Hart otele doğru yürümeye devam etti.

"Onu ekecek misiniz?" Duckers hemen yanına geldi.

"Evet."

"En azından oraya gidin ve itiraf edin ki bütün gece beklemisin."

"Sen Eternity'e gitmeyecek miydin? Gitsen iyi olur."

"Efendim." Duckers onu durdurmak için elini uzattı ama Hart geri çekildi.

"Bundan kimseye bahsetmiyorsun ne Zeddie'ye ne de ona... Asla ağzına almıyorsun. Bana söz ver."

"Kusura bakmayın, efendim ama tam bir pislik gibi davranıyorsunuz."

Hart bu akşam tüm cesaretini toplamıştı ve o cesareti Duckers'a yönelttiği bakışlarında topladı.

“İyi. Söz veriyorum. Mutlu musunuz?”

Hayır. Hart mutlu değildi. Bilakis Duckers’a sırtını döndü ve uzaklaştı ama arkasında çırağının, “Bık, bıık, bıııkkk!” diye bağırdığını duydu.

Hart yine de yürümeye devam etti ve Duckers’ın içeri girip kapısını çarparak kapattığı otodokun ön kapısından gelen tanıdık gıcirtıyı dinledi. Duckers, Mayetta’nın asfalt ana caddesine doğru ilerlemeden önce motor çalıştı ve tekerlekler ters yönde gıcırdadı.

Ve sonra Hart hem tahta kaldırımında hem kendi içinde yapa-yalnız kaldı.

Mektuplarındaki arkadaşını, son dört yılını Birdsall & Son’ın tezgâhının arkasından kendisine laf atarak geçiren kadınla aynı kefeye koyamıyordu. Kötü niyetli bir şaka olmalıydı. Bir şekilde Mercy onun ilk mektubu yazdığını öğrenmiş ve onunla oynamış, onu kandırmış, aptal yerine koymak için buraya çekmiş olmalıydı. Mercy ondan bu kadar nefret ediyordu.

Yoksa Hart onun hakkında yanılıyor olabilir miydi? Hart’ın defalarca okuduğu ve hafızasına kazıdığı sözleri Mercy Birdsall yazmış olabilir miydi? Kim olduğunu bilmeden Mercy ona kalbini dökmüş olabilir miydi?

Mektuplarında tanıştığı adamdan hoşlanmış olabilir miydi?

Mercy’nin Küçük Çalikuşu Kafe’de tek başına oturduğu görüntü Hart’ın zihnini doldurdu. Onun umutla kapıyı izlediğini gördü, sarı elbisesi restoranın atmosferik loşluğunda parlıyordu, parlak saçları omuzlarına dökülüyordu, gözlükleri mum ışığında parlıyordu. Hart mektuplarının berbat bir şaka olduğundan neredeyse emindi ama ne kadar zayıf olursa olsun Mercy arkadaşının gelmesini endişeyle bekliyor olabilirdi.

Suçluluk duygusu Hart'ın içini dolduruyordu. Kimse Hart'ı "iyi" diye tanımlamazdı ama zalim de değildi. Eğer mektupla şaka değilse, gerçekten doğruysa, arkadaşının onu ektiğine inanarak onu orada bırakamazdı.

Onunla yüzleşmek zorundaydı.

Boğazından acınası bir inilti kaçtı ama ahlakı, ayaklarını ve bedenini Küçük Çalikuşu Kafe'ye gitmeye zorladı. Kapıyı itip içeri adım atmadan önce yüzüne bir ilgisizlik maskesi taktı. Üst pervazdaki zil onun girişini haber verince Mercy başını kaldırıp baktı.

Ve tam da tanıştıkları günkü gibiydi; sarı elbisesinde Mercy güneş ışığının vücut bulmuş hâlini anımsatıyordu ve Hart'ın hayatı boyunca sahip olduğu her düşünce beyninden çıkıp buharlaşıp havaya karışıyordu.

Hart'ın ayakları hareket etmeye devam ediyordu. Onu Mercy'ye yaklaştıran her adım, kadının büyük kahverengi güzel gözlerinin gözlüklerinin arkasında gittikçe daha da büyümesine neden oluyordu. Sonunda Mercy'nin önünde durduğunda beyninde bir düşünce şekillendi: *Sanırım bunun gerçek olmasını istiyorum.*

"Hayır," diye soludu Mercy. "Hayır hayır hayır. Senin burada ne işin var?"

Hart bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama Mercy'nin *senin* kelimesi teneke çatıdaki bir deliği paslandırmaya yetecek kadar sertti ve zihninde hayatını kurtaracak tek bir kelime bulamadı.

"Şu an seninle uğraşamam, *yapamam*, Hart-ache. Burada olmaman gerek."

Ama Hart onunla Gardiyan Günü saat yedide Küçük Çalikuşu Kafe'de buluşma ayarlamıştı, değil mi? Ve birkaç dakika gecikmiş olsa da işte buradaydı. Ancak Mercy başını eğerek kapıya

doğru baktığında Hart, Mercy'nin kalemin arkasındaki adamın Hart Ralston olduğu fikrini göz önüne almayacağını anladı. Ve bu durum her nasılsa, Hart için bunun bir şaka olduğu fikrinden daha kötüydü.

“Merhaba, Merciless,” derken Hart'ın boğazındaki sert yumru sesini çatallandırdı.

“Bu gece önemli bir işim var, bunu yapmasak olur mu? Lütfen beni rahat bırak.”

Geri dönmekten çekinme dedi Hart'ın anısından Mercy.

Hart mutlu sohbetler eden, mutlu hayatlar yaşayan, mutlu insanlarla dolu restorana bakarken mekânı ateşe vermek istedi. Yüzüne pis bir gülümseme yerleştirdi. “Bu gece oldukça kalabalık. Sana katılmamın sakıncası var mı?”

“Evet, var.”

Mercy çantasını karşıdaki masaya doğru itti ve çoktan gelmiş olan birine yer ayırmaya çalıştı. Farkında olsa da olmasa da o sandalye Hart içindi ve o da oraya oturdu.

“Affedersin—”

“Affediyorum.”

“Sen olmayan biriyle buluşacağım.”

Hart cebinden saatini çıkarırken boğazından acı bir kahkaha yükseldi. “Yediyi on geç mi? Tanışmak için tuhaf bir zaman gibi görünüyor. Geç mi kaldı?”

“Seni ilgilendirmez ve o sandalyeden kalktığın için teşekkürler.”

Bir garson masaya uğrayıp Hart'a, “İsteğiniz bir şey var mı?” diye sordu.

“Hayır, zaten kalkıyor,” diye yanıtladı Mercy masanın öbür ucundan. Mercy'nin masanın karşısından bakan gözleri onu canlı canlı yüzmek için elinden geleni yapıyordu.

“Evet, çok teşekkürler. Bir fincan yaseminli yeşil çay alacağım.”

Hart garsona siparişini söylerken seçtiği içecekten kendini kasten ele vermişti. Mercy bunu fark edemedi. Zihninde onu şiddet içeren çeşitli yöntemlerle öldürmekle meşguldü.

“Git,” dedi Mercy öfkeyle.

Hart, vücudundaki her kas, damar ve kemik sanki öfkeyle çığlık atıyormuş gibi hissederken ayak bileğini dizinin üzerine koydu. “Bak ne diyeceğim, arkadaşın gelene kadar sana eşlik edeceğim.”

“Neden? Benim senden nefret ettiğim kadar sen de benden nefret ediyorsun.”

Nefret. Hart bu kelimeyi beyaz gömleğin üzerine sıçrayan kan misali görebiliyor gibiydi.

“*Nefret* güçlü bir kelime, Merciless. Benden gerçekten *nefret* mi ediyorsun?”

Evet de, diye yalvardı Hart zihninden ona. *Beni azarla ki ben de senden nefret edeyim.* Ama ön kapı zil sesiyle açıldı ve Mercy, Hart’ın arkasına, içini kemiren bir umutla kapıya baktı. Hart kapıya doğru döndü ve Mercy’nin gördüğü şeyi gördü; yaşlı bir çift masa istiyordu. Mercy’nin hayal kırıklığıyla çöküşünü izlemek için Hart tam zamanında döndü.

“Arkadaşın değil sanırım?”

Mercy onu açıkça görmezden gelerek çantasına uzandı, bir kitap çıkardı ve okuyormuş gibi yaptı. Mercy’nin Hart’ı olduğu gibi görmeyi reddettiği her saniye, Hart’ın göğsünde gürleyen bir gazap kabarıyordu. Hart, Mercy’nin onun etten kemikten halinden nefret ettiği kadar mektup yazan halinden de nefret etmesini istiyordu. Hart, Mercy’nin arkadaşı hakkında beslediği aptalca umutları yok etmek istiyordu, tıpkı Mercy’nin şim-

di onunkini yok ettiği gibi. Ve sonra, saçma bir itirafı kâğıda dökmeden ve nimkilim kutusuna atmadan önceki haline geri dönebilirdi.

Saatine tekrar baktı. “Arkadaşının seninle yedide buluşması gerekiyorsa, biraz geç kalmaktan çok, bayağı geç kalmaya başladı demektir. Çok yakında korkunç derecede geç olacak.”

“Kendi işine bak.”

Hart romanının kapağını inceledi. “*Düşmanlar ve Âşıklar*, öyle mi?”

“Bu bir klasik ama eminim sen de bunu hiç okumayan adamlardansın çünkü bunun kendini harika bir edebiyat gibi göstermeye çalışan saçma sapan bir aşk romanı olduğuna inanıyorsun.”

Düşmanlar ve Âşıklar hakkında düşündüğü de tam olarak buydu. “*Touché*.”

“Tanrı bilir sen aşk hikayesi okuyup sonunda kişisel gelişim yaşıyorsundur.”

“Ah, evet. Hiçbir şey Eliza Canondale’in, babasının kadın düşmanı çatısı altında, yarı tanrı kahramanının ayaklarını yerden kesmesini bekleyerek kendini geliştirmesi gibi kişisel gelişimden söz edemez.”

“Hiç okumadığını sanıyordum.”

“Okumadım ama mağarada yaşamıyorum.”

“Öyle mi?”

Mercy ona yine acınası derecede arkadaşsız bir zavallı diyebilirdi. Garson yanında belirdi ve siparişini önüne bıraktı. “Çayınız, efendim.”

Mercy öfkeyle eğilirken aralarından resmen buharlar çıkıyordu. “Eliza Canondale’in kendi hayatının kontrolünü elinde tuttuğunu ve kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını bilmeni isterim.

Ve seni temin ederim ki, Samuel Dunn'ın karakter gücüne sahip olmayı dilerdin.”

“Peki senin,” Hart tekrar saatine baktı, “çok geç kalmış arkadaşın nasıl bir karaktere sahip?”

“Arkadaşımın serçe parmağında senin hayal edebileceğinden fazla nezaket var.”

Hart acımasız olmadığını göstermek için serçe parmağını havaya kaldırarak çayından narin bir yudum aldı. Fincanı müzikal bir şingirtıyla tabağına koyarken Mercy ofladı.

“Belki de bende seni şaşırtacak şeyler vardır, Merciless, eğer yüzeyi kazımaya zahmet edersen.”

Hart mektuplarından alıntı yaparken, onu olduğu gibi tanıması için ona meydan okurken Mercy onu nasıl tanıyamazdı? Mercy bir metre önünde duran gerçeği görmezden gelerek homurdandı.

“Lütfen,” diye alay etti. “Eğer hazırlık masamda seni kesip açsam, muhtemelen kalbinin olması gereken yerde bir kılıç ve apandisinde senden başka kimsenin okumak isteyemeyeceği kasvetli, acımasız, iç karartıcı bir roman bulurdum.”

Sanki Mercy oturduğu yerden kör bıçağı alıp onu filetolamış gibiydi. Bu gece buraya doğru olanı yapmak için gelmişti ama kendini yaralı ve kanlar içinde bulmuştu. Hart tekrar konuştuğunda köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. “Peki, beklediğin bu arkadaş iyi kalpli, dürüstlük abidesi biri mi?”

“Evet, öyle. O nazik, akıllı, komik ve düşünceli...”

“Ve görünüşe göre görünmez, çünkü onu burada göremediğine eminim.”

Meryem Ana'nın gözyaşları aşkına, Hart üzerinde yüzünü gösteren bir okla birlikte, *Ben senin gizli mektup arkadaşısım, Mercy!* yazan bir tabela taşısa aynı şeydi.

“Sana ne, seni kendine hizmet eden, huysuz, öfkeli kâbus adam. Ah, kusura bakma *yarı* adam, çünkü diğer yarının nerden geldiğini kim bilebilir?”

Bu diken öyle derine saplandı ki Hart zar zor nefes alabildi.

Sanki kadın onu kendi kılıcıyla deşmiş gibi hissederek, “Ne kadar da dikkatlisin,” dedi.

Kapıdaki zil tekrar çaldı ve Mercy’nin gözleri üç kadının birlikte içeri girdiği kapıya dikildi. Bu kez Mercy’nin yanağından bir gözyaşı süzüldü; tuzlu su, Hart’ta açtığı yaraları yakıyordu. “Git, tamam mı? Beni yalnız bırak.”

“Memnuniyetle.” Hart’ın soğuktu ama içi yangın yeri gibiydi.

Bara gitmeden önce son bir yudum çay içti ve kendisinininkinin yanı sıra Mercy’nin içkisinin de parasını ödedi; bu, ne olduğunu bilmediği bir vedaydı.

Otel odasında, yorganı kaldırma zahmetine bile girmeden kartal gibi yatağın üzerine uzandı. Anlaşıldığı kadarıyla aslında hiç de arkadaşı olmayan arkadaşı, ona kalbinin yerinde bir kılıç olduğunu söylemişti ve belki de haklıydı. Onu kasvetli, acımasız, iç karartıcı romana benzeyen ruhundan bıçaklıyordu...

On Sekizinci Bölüm

Tanrılar Günü'nde Mercy, Lilian'la tartıştı.

Tanrılar Günü elbette Mercy'nin izin günüydü ama aynı zamanda haftanın posta servisi olmayan tek günüydü. Arkadaşının dün gece neden Küçük Çalığısu Kafe'de olmadığını açıklayan mektubu olmadan günü nasıl atlatacağını bilmiyordu. Çünkü o mektup gelecekti. Yarın sabah. Bundan emindi.

Tapınağa gitti ve bir kez daha Gardiyan ikonunun önüne oturdu.

Annem, Gardiyan'ın bir kapıyı kapattığında her zaman bir pencereyi açtığını söylerdi, diye dua etti Gardiyan'a. Ama sanki buraya son gelişimden bu yana en az iki kapıyı daha yüzüme kapatmışsınız gibi geliyor. Şikâyet etmek istemiyorum ama bana bir veya iki pencereyi işaret ederseniz çok minnettar olurum. Ayrıca Zeddie benimle konuşmuyor, bu yüzden onun yaptığı hamur işlerini elime alamadım. Yemin ederim, ekmek kızartma makinesindeki hamur işi bu sabah yapabileceğim en iyi şeydi.

Tanrının iki yüzü öne ve arkaya bakıyordu ve Mercy'ye öyle geliyordu ki baktığı son yer oydu.

Bir aile üyesine rastlamadan tapınağa girip çıkmıştı ancak dairesine döndükten kısa bir süre sonra ön kapının açıldığını

ve ardından kız kardeşinin merdivenleri tırmanan kararlı adım seslerini duyunca pek de şaşırmadı.

Lil, Mercy onu içeri aldığı anda, “Dün gece akşam yemeğini kacırdığına inanamıyorum,” dedi. “Çok lezzetliydi bu arada. Zeddie ithal dil balığı filetosu almış. Genelde balık sevmem ama o dil balığı hayatımda yediğim en güzel şeydi. Bunu nasıl yapıyor?”

“Bir fikrim yok. Aferin Zeddie’ye. Aradığını bulduğu için sevinçten kendimden geçiyorum,” dedi Mercy düz bir sesle kız kardeşine dairesinde kahvaltıya benzer tek madde olan reçelli iki hamur işi paketi uzatırken.

“Peki neredeydin?”

Mercy, “Bir randevum vardı, sayılır,” diye itiraf etti.

Lil çığlık attı. “Kimle?”

Kiminle, diye düşündü Mercy. Zihni orada olmayan arkadaşının Lilian’ın dil bilgisini düzeltmek için kullandığı tanıdık el yazısıyla doluydu. Bu onun moralini daha da düşürdü.

“Mektup yazan adam mıydı? Neden bunu bana kapıyı açtığın anda söylemedin? Ayrıntıları istiyorum!”

“Gelemedi.” Mercy hamur işinden bir ısırık aldı ve lokması ağzında talaş gibi ufalandı. Neden bunları almaya devam ettiğini bilmiyordu. Her zaman böyle hayal kırıklığıydılar.

“Seni ekli mi?”

Mercy, “Gelemedi,” diye tekrarladı.

Lilian’ın gözbebekleri öfkeden büyüdü ama Mercy, kız kardeşinin mektup arkadaşınakızmasını istemiyordu. Kız kardeşinin bu öfkeyi gerçek hedefine yöneltmesini istiyordu. “Sonra Hart Ralston beni tek başıma otururken gördü ve masama oturdu ve her zamanki korkunç, aşağılayıcı tavrına büründü!”

Lilian üzülerken elindeki paketle kendini yelpazeledi. “Mareşal Ralston’ın masama oturmasına aldıracağımı sanmıyorum.”

Kardeşinin ihaneti karşısında şaşkına dönen Mercy, ona gözlerini kırptırdı. “O saf bir şeytan.”

“Hem de çok hoş bir bedende.”

“Lil!”

“O adamdan nefret ettiğini biliyorum ama onun bu kadar kötü olduğunu hiç düşünmemiştim. Belki biraz huysuz. Pek çok yarı tanrı öyledir. Muhtemelen çoğu insanın onlara yaltaklanmasından bıkmıştır. Bana karşı hep kibardı.”

Lilian paketteki ilk hamur işini çoktan bitirmişti ve şimdi sanki Hart Ralston’ın etkileyici kışından bir ısırık alıyormuşçasına ikinciye yiyordu.

“Devam et. Hart-ache Fan Kulübü’ne katıl. Hiçbir zaman sebepsiz yere senden nefret etmeye karar vermedi.”

“Sence de ikinizin anında birbirinizden nefret etmesi tuhaf değil mi? Akli başında hangi yarı tanrı sana âşık olmaz?”

“Hart Ralston’ın aklının başında olduğunu kim söyledi?”

“Ve neden dumanı tüten ateşli bir mareşal karşısında bayılmadığını hayatım boyunca anlayamıyorum.”

“Ciddi misin? Hayal kırıklığı yaratan kahvaltımı kusmak zorunda bırakma beni.”

“Demek istediğim, karşında duran uzun boylu, bekâr ve son derece çekici bir Tanria Mareşalinin, mektup yazan ve seni eken tuhaf bir adamdan çok daha iyi olduğu.”

“Son kez söylüyorum, gelemeli!”

“Unut gitsin. Üzgünüm.” Lilian sanki çileden çıkmayı hak eden kendisiymiş gibi ellerini kaldırdı. “Zaten buraya Cunningham’ın teklifi hakkında seninle konuşmaya geldim.”

Mercy yüzünü ellerinin arasına gömdü ve boğuk çıkan sesiyle cevap verdi: “O halde arkana dönüp gidebilirsin, çünkü havamda değilim.”

“Peki, ne zaman ‘havanda’ olacaksın? Çünkü bu hepimizi ilgilendiren bir karar. Bunu tek başına yapamazsın.”

Tek başına.

Belki Mercy’nin gelmeyen mektup arkadaşıyla başlangıçta düşündüğünden daha fazla ortak noktası vardı. Pek çok açıdan yalnızlık, tam da Mercy’nin yıllardır yaşadığı şeydi. Onun tek başına sürdürdüğü aile işinin geleceğinin komite tarafından kararlaştırılmasına izin vermek Tanrılara son derece adaletsiz görünüyordu.

Ellerini yüzünden çekti. “Evet. Anladım,” dedi.

“İyi. Öyle olsun. Ama Danny ve ben gelecek hafta geri döndüğümüzde bu konuyu mutlaka konuşacağız.”

Lilian, Leonard’ın yalaması için karnındaki kırıntıları silkeleyip kendini dışarı attı. Mercy günün geri kalanını baş ağrısı ve vasat bir romanla geçirdi.

Haftanın açık ara en iyi günüydü.

Keder Günü’nde Mercy, Afton Kereste Şirketi’nin parti müdürü Steve Coopersmith ile tartıştı.

Mercy, annesi Tuz Denizi’ne yelken açtıktan sonra Birdsall & Son’ın büro işlerini ilk kez devraldığında, aile şirketi Afton’dan gelen teslimat masraflarını karşılayabiliyordu. Ama Cunningham işlerini ne kadar çok azaltırsa Mercy de o kadar çok işin ucuzuna kaçmak zorunda kalmıştı. Birdsall’lar uzun zaman önce siparişlerini kendileri almaya başlamıştı. Babası kalp krizi geçirip artık ona katılamadığından beri Mercy, ustabaşılardan biriyle odunları otodokun ambarına yüklemesine yardım etmesi için tatlı dille konuşmak zorunda kalmıştı. Bugün bu kişi Steve’di.

Önümüzdeki iki ay için kereste siparişini Steve'e vererek Cunningham'ın tehdidini test etmeye karar verdi. Steve'in ayaklarını sürümesini ve ensesini ovuşturmasını izlerken Mercy'nin omuzlarına umutsuzluk çöktü.

"Sorun şu ki Bayan Birdsall, korkarım yılın başından sonra artık sipariş almayacağız."

"Yani bu doğru. Bayan Afton yalnızca Cunningham'a mı satış yapıyor?"

"Üzgünüm."

Mercy, Steve'in bunda hiçbir rol oynamadığını biliyordu ama Afton Kereste'ye öfkeliydi ve şu anda Afton Kereste'nin yüzü, öfkesinin muhatabı olan uzun, koyu bıyıkları sarkan Steve Coopersmith'ti.

"Birdsall & Son yirmi yılı aşkın süredir sadık bir müşteriniz. Cunningham dükkân açmadan önce Tanria cenaze işindeydik ve faturalarımızı her zaman ödedik."

Steve boğazını temizledi. "Çok geç."

"Ama ödedik! Ve şimdi başka kimseye değil de sadece Cunningham'a mı satış yapıyorsunuz? Bu nasıl adalet? Bunun, batı sınırında kalan bizlere ne yapacağını hiç düşündünüz mü?"

"Bu bana bağlı değil." Sanki orada çok önemli bir şey varmış gibi dosyasının sayfalarını karıştırdı.

"Peki, Bayan Afton size Cunningham'la olan anlaşmayı anlattığında bizi savundunuz mu?"

"Hayır."

"Neden?"

Steve numara yapmaktan vazgeçti ve dosyasının üzerinden Mercy'yle göz göze geldi.

“Çünkü üniversiteye göndermek istediğim üç çocuğum var ve eğer ön ödemeli cenaze paketi için ödediğim paranın bir kısmını geri alabilirsem, bunu yapacağım.”

“Cunningham’ın teklifinden fazlasını vereceğiz,” diye söz verdi Mercy, sesindeki çaresizlik tınısından içten içe ürpererek. “Ve ekstra yüzde beş indirim yapacağız.”

“Buna gücünüz yeter mi?”

Mercy hesaplamayı kafasında yaptı. Hoş değildi. “Muhtemelen?” dedi.

Steve ona acıyan bir bakış attı. Nazik olmak istiyordu ama çok gergindi. “Başka kereste şirketleri de var.”

“Doğu sınırında. Nakliye masraflarını karşılayamayız.”

“Bu sizin sorunuz, benim değil. Üzgünüm. Şimdi izin verirseniz, yürütmem gereken bir işim var ve en son baktığımda sizin de vardı.”

“Ama ne kadar daha—” diye Mercy arkasından seslendi. Ama adam uzaklaşırken Mercy’nin omuzlarının utanç verici bir şekilde kamburlaşmasına neden oldu.

Mercy, Tuz Günü’nde babası ve erkek kardeşiyle tartıştı.

Cunningham’ın tehditleri Afton Kereste tarafından doğrulandığından, Mercy kötü bir ruh halindeydi. Bu yüzden Horatio, görünürde arkadaşından bir mektup bile olmayan bir yığın fatura getirdiğinde, Mercy içinde oluşan hayal kırıklığı yüzünden derisinin çatlayacağını hissetti.

Neden yazmadı? diye defalarca sordu Yüce Şans Gelini’ne iki cesedi teslimat için, beşini de mezar çukurları için tuzlayıp mumyalarken. *Neden? Neden? Neden?* Babasını Zeddie’nin pe-

şinden bir tepsi taze pişmiş çikolatalı kruvasanla mutfığa girerken yakaladığında patlamaya hazırды.

“Dr. Galdamez kahve yok dedi!” diye bağırarak sürahiyi adamın elinden aldı ve bluzunun minik sarı çiçeklerini sıçrayan kafeinle lekeledi. “Ve hamur işleri!” Tabağından bir tane aldı ve babasının içinden aldığı tepsiye fırlattı. “Seni!” Bir kruvasan daha alıp aynısını yaptığında tezgâhın üzere tereyağlı kırıntılar saçıldı. “Öldürecek!” Kalan kruvasanı aldı ve geldiği yere fırlattı, böylece Roy’un başlangıçta onları tabağına koyarak yarattığından daha büyük bir karışıklık yarattı.

“Sakin ol, tatlım.”

“Bana ‘sakin ol’ deme ve bana ‘tatlım’ da deme! Burası bir işyeri! Öyleymiş gibi davranmaya başla!”

Zeddie, “Babamla böyle konuşamazsın,” dedi.

“Peki sen?” Mercy kardeşine dönüp suçlayıcı şekilde parmağını ona doğrulttu. “Babamın midesini kahve ve hamur işleriyle doldurmak gibi şeyler yapmasını engellememe yardım etmen gerekiyordu ama al işte, onu cesaretlendiriyorsun!”

“Bu kadar endişelenmeyi bırak, tatlı—” Babası sakinleşip bir nefes aldı ve devam etti. “Başımın çaresine bakabilirim.”

“Bakabilir misin? Herhangi biriniz bunu yapabilir mi? Çünkü on üç yıldır her şeyle ve herkesle ben ilgileniyorum.”

Zeddie, “Kendin hariç,” diye mırıldandı.

“Sen niye buradasın? Pişirecek gösterişli ve işe yaramaz bir şeyin yok mu?”

Zeddie’nin gözleri yaşlarla doldu. “Biliyor musun? Hayatımda yapmak istediklerime saygı duymadığın için yaptıklarımı yiyemezsin.”

Zeddie kruvasan tepsisini aldı ve dışarı çıktı.

Mercy bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Eğer konuşursa, hareket ederse ya da nefes alırsa ağlayan bir su birikintisine dönüşeceğinden korkuyordu.

Roy pes etti ve kolunu Mercy'nin omuzlarına doladı. İki hafta süren mesafeli tavrın ardından, tek bir hareket Mercy'nin içindeki baraj kapaklarını kırdı ve gözyaşlarına boğuldu.

“Ona kimin ihtiyacı var ki?” diye ağladı ve acı gerçek şuydu ki, iş Birdsall & Son’ı yönetmeye geldiğinde Zeddie’ye ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey buradaki boşluğu doldurabilecek biriydi, herhangi biri.

Ama şu çikolatalı kruvasanlardan biri de güzel olurdu.

Burnunu sildi, kendini toparladı ve uzun zamandır ertelediği soruyu babasına sordu. “Satacak mısın?”

Babası gözlerini devirdi. Mercy’ye kalırsa, binayı ve temsil ettiği işi her yönüyle ele almalıydı. Rıhtım, kayıkthane, ofis, lobi, Mercy’nin dairesine çıkan merdivenler yani son yirmi yılda inşa etmek için çok çalıştığı her şey. Bunun yerine ön kapıya, şu anda muhtemelen Ana Cadde’nin yarısına gelmiş oğlunun ardından uzun uzun baktı.

“Dürüst olmak gerekirse tatlım, satmamak için tek bir neden bile düşünemiyorum.”

Sanki babası kayıkhaneden bir tığ kapmış ve onunla kalbine bir delik açıyormuş gibi hissediyordu. Mercy onun kollarının arasından çıktı. “Yani Zeddie işin devam etmesi için bir sebep sayılıyor ama ben sayılmıyorum, öyle mi?”

“Bu iş sana yeterince uzun süredir yük oluyor. Daha iyisini hak ediyorsun.”

“Benim için en iyisinin ne olduğu konusunda uzman olmana çok sevindim. Senin ve diğer herkesin.”

Mercy babasının cevap vermesine fırsat vermedi. Kayıkhaneye doğru yürüdü. Birdsall & Son'ın geleceği ne olursa olsun bugün yapması gereken işler vardı.

Şans Günü'nde Mercy kendisiyle tartıştı.

Ona yazacağım.

Hayır yazmayacaksın.

Ya bir sorun varsa? Ya bir uçurumda ölümcül yaralanmış halde yatıyorsa?

Ya senin buna değmediğine karar verirse?

Şu anda bir arkadaşına ihtiyacım var.

O zaman gerçekte bir tane bul.

Ama—

Biraz gururlu ol, Mercy.

Gurur mu? Hangi gurur?

Mektubu yazdı.

Kemik Günü'nde Mercy, Horatio ile tartıştı.

“Korkunç bir gece daha geçirdik, değil mi?”

Mercy ona soğuk bir bakış attı. “Senden hoşlanıyorum, Horatio ama bazen de tiksiniyorum.”

“Aman, aman. O halde çok korkunç.”

Mercy kendisine sunulan zarf destesini aldı. “Bu sabah çok makyaj yaptım, bu yüzden dışarıdan bakıldığında gözlerimin altında torba olmadığını biliyorum.”

“Ölümlüler göremez, evet.”

Mercy postaları karıştırırken homurdandı, her fatura umudunu yerle bir ediyordu.

“Ah, yaşlı nimkilime aldırış etme, gerçi yüzyıllarca evrendeki en ilahi varlıklara mesaj ilettikten sonra sıradan bir posta taşıyıcısı konumuna indirilmiş olsaydın sen de çekilmez olurdun. Bu kadar seçici bir ölümsüz olmanın ve Bushong’un vahşi doğasına atılmanın ne kadar korkunç olduğu biliyor musun?”

“Burayı seviyorum. Gösterişsiz.”

“Gösteriş eksikliğinde hayran olunacak ne var?” Horatio ürperdi.

Mercy, kasabasındaki bu hafifliği görmezden gelerek hayal kırıklığı yaratan postayı tezgâha attı. “Bir hata olmalı,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Şimdiye kadar kesin bir mektup almış olmalıydım. Kaybetmiş olabilir misin?”

Horatio kanatlarının uçlarını kalbine bastırdı. Eğer inci bir kolye takıyor olsaydı onları tutardı. “Şekerim benim, konu moda ve posta teslimatı olduğunda yanılmam.”

Mercy ona bahşiş vermedi.

Bilgelik Günü’nde Mercy, Nathan McDevitt ile tartıştı.

Kısmen.

Gecikme cezası eklenmeden önce, aptal asi tatbikat ihlalini ödemek için belediye binasına gitti. Girişte tanıdık bir ses ona

seslendi, iki hece mermer zeminde ve tezgâhta yankılanıyordu ve Nathan, gümüş şerif yardımcısı rozetinin asılı olduğu yelegeyle göz kırptıyordu. Nathan, Mercy'ye o kadar hızlı yaklaştı ki Mercy ona sarılacağını sandı ve geri çekildi. Nathan kısa bir süreliğine durdu, elini uzatmaya başladı, sonra elini pantolonuna sildi.

“Merhaba,” dedi.

“Selam.”

“Burada ne yapıyorsun?”

Mercy sinirle çenesini sıkarak diğer eliyle sıkıca tuttuğu bileti havaya kaldırdı. Nathan bileti elinden kapınca şaşırmıştı.

“Bunu ödemem gerekiyor!”

“Hayır, gerekmiyor. Evrakları teslim etmedim.” Nathan bileti ikiye yırttı, parçaları cebine soktu ve gizlice etrafına baktı. Bu berbat haftanın mutlu bir şekilde sona erebileceğini gösteren ilk ışık hüzmeleri, belediye binasının geniş ön pencerelerinden içeri süzülüyordu. Nathan, eli cebindeyken omuzlarını pembeleşmeye başlayan kulak memelerine kadar kaldırdı.

“Özür dilerim. O gün gerçekten tam bir pislik gibi davrandım,” dedi.

Nathan'ın onu aldattığını öğrendikten sonra Mercy tam bir ay boyunca onun sürünerek, özür dileyerek, acınası bir halde gelip kapısını çalmasını beklemişti. Şu anda Nathan'ın tam olarak süründüğü ya da özleminden dolayı acınası halde olduğunu söyleyemezdi ama en azından bilet için bir özür duymak güzeldi. Mercy ne diyeceğini bilmiyordu.

Nathan'ın yanakları kulak memeleri kadar pembeleşti ve ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Hayır hayır. Karşı çıkma. Salaklık ettim ve senin itirazlarını dinlemeyeceğim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Mercy hafif bir kahkahayla.

İkisi de nereye bakacaklarını bilemedikleri için koridorda oyalanmaya devam ettiler. Artık Nathan'ın tüm yüzü pembeydi. Sonunda yutkun. "Seni özledim," dedi.

Aman Tanrım, Mercy ne zamandır bu sözleri duymayı bekliyordu?

Ama şimdi bunlar söylenmişken, nasıl hissedeceğinden ya da nasıl tepki vereceğinden emin olamayarak debelendi.

"Sana bir fincan kahve ısmarlayabilir miyim?"

Ah, diye düşündü, *bir şeyin peşinde*. Ama sonra Nathan'ın peşinde olduğu şeyin kendisi olduğunu fark etti. Aslında Mercy'nin de özlemini duyduğu şey bu değil miydi? Lilian'ın, sessiz kalan mektup arkadaşından ziyade karşısındaki adama odaklanması konusundaki tavsiyesini hatırladı. En azından Nathan, kız kardeşinin bahsettiği "uzun, bekâr ve son derece çekici Tanria Mareşali'nden" daha iyiydi.

"Tabii," diye kabul etti.

Nathan elini cebinden çıkardı ama nereye koyacağını bilmiyor gibiydi. "Gerçekten mi?"

"Evet, kulağa hoş geliyor. Nereye?"

Nathan'ın gülümsemesi düzeldi. Her zamankinden daha az gelinciğe benziyordu. "Birkaç işi bitirip çıkmam gerekiyor ama bir saat içinde buluşabiliriz. Tuz ve Anahtar'da buluşalım mı?"

"Orada görüşürüz."

Nathan'ı beklemek için Tuz ve Anahtar'a doğru giderken Mercy, koşullardaki bu değişiklikten olması gerektiği kadar memnun olmadığını fark etmeden edemedi.

Düşmanlar ve Âşıklar kitabı hâlâ çantasında olduğundan, beklerken okumak için çıkardı. Mercy, kitabı arkadaşına ödünç vermek için Gardiyan Günü akşamı Küçük Çalığışu Kafe'ye getirmişti ve ona en sevdiği kitabın ne olduğunu sormayı plan-

lamıştı. Böylece kitaplar aracılığıyla birbirlerini daha iyi tanıyabiliyorlardı. Ancak arkadaşı gelmemişti ve şimdi en sevdiği romanı iğrenç bir Tanria Mareşali'nden nasıl ayıracağını bulması gerekiyordu.

En ünlü sahnelerden birine, Eliza Canondale'in Samuel Dunn'ın görüldüğünden daha fazlası olduğunu ilk fark ettiği kısıma geçti. Çok geçmeden Mercy hikâyesinin içine çekildi. Karakterlerin gözünden yaşayıp sevdikçe, kafe onun etrafında yok oldu. Bu yüzden Nathan'ın gelişi, onu beklemesine rağmen Mercy'yi şaşırttı.

“O kitapran hiç bıkmıyorsun, değil mi? Kaç sefer okudun?”

Nathan cevabım beklemeden Mercy'ye bir buket papatya uzattı; Mercy, bir kadına çiçek vermenin amacını hiçbir zaman anlamamış olmasına rağmen bunu nezaketle kabul etti. Belki mesleği yüzündendi ama Mercy, çoktan yok olmaya yüz tutmuş bir bitki demetini birine vermenin her zaman tuhaf olduğunu düşünmüştü. Ama yine de Nathan çabalıyordu ve Mercy için çabaladığını görmek güzeldi.

Mercy, “Annen nasıl?” diye sordu ve bu da Nathan'ın, yeğeninin yakın zamanda taze pişmiş bir turtayla birlikte bir rakunu annesinin mutfağına nasıl soktuğuna dair komik bir hikâye anlatmasına neden oldu. En azından Nathan bunun komik olduğunu düşünüyordu. Mercy bunun kulağa oldukça travmatik geldiğini düşündü. Nathan ona babasının Herington'da açtığı yeni dükkânda işlerin nasıl da iyi gittiğini, kız kardeşinin pek de iyi bir anne olmadığını ve yeğeninin her şeye rağmen iyi yetiştiğini anlattı; Mercy'nin katılmadığı bir düşünceydi bu. Geçtiğimiz birkaç ayda ele aldığı bazı ilginç vakalardan ve Şerif Connolly nihayet emekliye ayrıldığında terfi etmeyi nasıl beklediğinden bahsetti. Mercy'nin konuşmadaki rolü “Ah”, “Gerçekten mi?”

ve ara sıra (kesinlikle numaradan) “Ha ha ha!” nidalarından ibaretti.

Mercy, işiyle ilgili konuşmasını dinlerken mektup arkadaşını, onun Mercy hakkında sorduğu tüm soruları düşündü. Mercy’nin onun hakkında bilmek istediği kadar onun da Mercy hakkında da bilgi edinmek istediğini düşündü. Nathan ona, “Nasılsın?” diye sormamıştı bile.

Ve gerçekten de bir gelinciğe benziyordu.

“Dinle Merc, biliyorum uzun zaman oldu ama bunun için üzgünüm... Yani yalan söyleme konusunda.”

Bir ıslık misali oksijen, Mercy’nin ciğerlerini terk etti. Onu aldatmasının yarattığı acı ve aşağılanma hâlâ Mercy’yi rahatsız ediyordu ama eğer Nathan arayı yumuşatmaya hazırsa, Mercy bunu aradan çıkarmaya memnun olurdu.

“Beni aldatmanı mı kastediyorsun?”

Nathan’ın yüzü pembeden kırmızıya döndü. “Evet.”

“Peki, babam neredeyse ölmek üzereyken onunla ilgilenmek için bu kadar çok zaman harcamak zorunda kaldığımda, yalnız olmanın suçunu bana yüklediğin için?”

Yavaşça başını salladı. “Onun için de.”

Mercy, oturduğu yerde kıpırdanan, gergin ve tedirgin ama içten olan bu adama baktı. Onun ciddi olduğunu görebiliyordu.

“Öyleyse özrüm kabul edildi mi?”

“Evet. Özrün kabul edildi.”

Nathan güldü ve ellerini kumral saçlarının arasından geçirdi. “Tanrım, ne kadar rahatladım! Bunca ay boyunca, ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Mercy nahoş bir kahkaha attı. “Bir ipucu edinmiş olabilirim.”

“Bu harika! Tekrar birlikteyiz! Yarın akşam seni saat kaçta almalıyım?”

“Yarın akşam mı?”

“Kurucular Günü partisi. Bu bir randevu, değil mi?”

Mercy, Nathan’ın onun özrünü kabul etmesini, hayatına yeniden *hoş geldin* demekle karıştırdığını fark etti. Tuhaflik o kadar gerçekçiydi ki sanki aralarındaki sandalyeye oturmuş bir içki siparişi ediyordu.

“Nathan, özrünü takdir ediyorum ama birlikte olmamız gerektiğini düşünmüyorum.”

“Sen neyden bahsediyorsun? Birlikte harikayız.”

“Değiliz ve sen, sana daha uygun biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun.”

“Bir fincan kahve içtik ve sen beni yine mi terk ediyorsun?”

“Buna ‘terk etmek’ diyebilir miyiz?”

Nathan peçetesini buruşturup masanın üzerine bırakarak bir şov yaptı. “Anlamıyorum Mercy. Benden daha ne istiyorsun?”

“Bana günümün nasıl geçtiğini soran, söyleyeceklerimi ilginç bulan biriyle birlikte olmak istiyorum. Benim... Bilemiyorum, biraz özel olduğumu düşünen biriyle birlikte olmak istiyorum. Hepsi bu.”

Nathan, sanki Mercy şimdiye kadar duyduğu en mantıksız şeyi söylemiş gibi burun büktü.

“Çok teşekkürler!” dedi Mercy.

“Kabalık etmeye çalışmıyorum, hadi ama. Hayat okuduğun o kalın kitaplar gibi değil. İnsanlar birbirlerinin peşinden koşmazlar. Bu gerçeklikte hoşuna giden ve ilgini çeken birini bulur, evlenirsin ve bir ailen olur, bu kadar basit.”

Mercy sandalyesine çöktü. Belki de Nathan’ın haklı olduğu bir nokta vardı. Belki çok yükseğe uçuyor ve çok şey istiyordu.

Belki de çıtayı düşürmenin ve beklentilerini yeniden ayarlamanın zamanı gelmişti. Batı Bushong'un nüfusu vliliğe uygun erkeklerle dolup taşmıyordu, hele onunla çıkma eğilimi gösteren uygun erkekler hiç yoktu.

Nathan onun elini tuttu. "Yani ne diyorsun? Yarın akşama var mıyız?"

Mercy neredeyse *evet* diyecekti. Kelime dilinin ucuna gelmişti, güverteden atlamaya hazırdı. Ama sonra arkadaşının son mektuplarından birinde yazdığı bir şeyi hatırladı.

Gerçekte sana benden daha çok değer veren bir arkadaşı hak ettiğine çok güçlü bir şekilde inanıyorum.

Belki Mercy için yeterince iyi olmadığına içtenlikle inandığı için gelmemiştir. Belki de tam olarak onun özel olduğunu düşündüğü için gelmemiştir. Mercy kendisinin değerli olduğunu düşünen bir adam istiyordu ve bu adamın Nathan olmadığı açıktı.

"Sanmıyorum," dedi Mercy. Elini çekti ve gitmek için ayağa kalktı.

"Eh bu bir *hayır* değil, o yüzden bizim için umut besleyeceğim."

Mercy başını salladı ve Nathan'ın pek de istemediği bir şeyi neden umut etme zahmetine girdiğini merak ederek oradan ayrıldı.

Gardiyan Günü'nde Mercy, Hart Ralston'la *tartışmadı*.

On Dokuzuncu Bölüm

Küçük Çalığışu Kafe'de Mercy'yle yaşadığı feci hesaplaşmanın ertesi sabahı Hart, Mayetta'daki perdeleri kapalı otel odasının yatağında, bir sümüklü böcek gibi yatıyor ve Duckers'ın otodokla gelmesini bekliyordu. Baygın olmayı çok istiyordu ve sabahı uyuyarak geçirmeye çalışıyordu. Bu işe yaramayınca, kütüphaneler arası ödünç aldığı en yeni kitabı, *Rabble-Rouser: Federal Hükümet ve Birinci Başkan*'ı okumaya çalıştı ama aklı Mercy'ye, birbirlerine yazdıkları mektuplara ve yaşadığı kendi hayal kırıklığına kayıyordu. Kitabı yan sehpanın üzerine attı ve aklını tüm düşüncelerden arındırmaya çalıştı ama düşüncelerini bastırmak onu zonklayan, acı veren bir sessiz duygular yığına dönüştürdü. Oysa bir şey hissetmek, yapmak istediği son şeydi.

Çıkış saati geldiğinde Duckers'tan hiçbir iz yoktu, bu yüzden Hart, bir dinlenme yerinden çok tabut gibi hissettiren otel yatağından kalkmak ve en az olmak istediği yer olan Küçük Çalığışu Kafe'de çırağını beklemek zorunda kaldı. Öğle yemeği için müsait olan tek masa, Mercy'nin bir gece önce oturduğu ve hiç gelmeyen bir arkadaşını beklediği masaydı. O gece kendi oturduğu sandalyeye oturamadı, onun yerine Mercy'nin yerine geçip insanların ön kapıdan girip çıkmasını izledi, ki bu daha

da kötüydü. Çay sipariş etti ve çırağına olan kızgınlığı her geçen saniye artarken kendini bir BLT¹⁰ yemeye zorladı.

Kapıdaki zil Duckers'ın saat bir civarında geldiğini haber veriyordu. Restorandaki havalı tavrı onun affedilmez mutluluğunu gösteriyordu. Hart birine bu kadar öfkeliyken Duckers başka bir Birdsall'dan nasıl bu kadar memnun olabilirdi?

Duckers, Hart'ın masasına oturup tabağındaki turşuyu alırken, “Perişan görünüyorsun,” diye cıvıladı.

“Kendi yemeğini sipariş et.”

“Jambonlu yumurta ve yaban mersinli kekten oluşan geç bir kahvaltı yaptım. Yemek yapan biriyle çıkmanın ciddi faydaları var.” Duckers turşusunu bitirdi ve sirkeye bulanmış parmak uçlarını masa örtüsüne sildi. “Peki, dün gece hakkında—”

Hart, istemediği sandviçten bir ısırık almadan önce onun sözünü keserek, “Aşk hayatın zerre kadar umurunda değil,” dedi.

“Kendi aşk hayatımdan bahsetmiyorum, efendim. Sizinkinden bahsediyorum.”

“Benimki yok.”

“Bu kimin suçu?”

“İstemiyorum.”

“Cidden konuşmayacak mıs—”

“Tanrılar bana yardım etsin! Duckers, eğer o zebaninin adını ağzına alırsan taşaklarını koparırım.”

Hart hesabı ödedi ve çırağıyla birlikte çölün çalılıklarından geçerek Batı İstasyonu'na doğru yola koyuldular. Tanria'nın Sisi'nin arkasında huzursuzca kıpırdandığı bodur kerpiç bina görüldüğünde Hart omuzlarının gevşediğini hissetti. İhtiyacı olan şey buydu: işine geri dönmek ve Mayetta'da arkasında bı-

10 İngilizcede adını pastırma, marul ve domatesin baş harflerinden alan bir sandviç türü.
-ed.n.

raktığı kâbusu aklından çıkarmak. Ama haftanın görevlendirme tablosuna baktığında Duckers'a kontrol noktası görevi verildiğini ve kendi adının yanında, *Şefin ofisine rapor ver, yazdığını* görünce omuzları yeniden gerildi.

“Başınız belada mı, efendim?”

Duckers'a, “Hiç sanmıyorum,” dedi. İşinden başka bir şey yapacak ruh halinde değildi. Beş dakika sonra Alma'nın ofisin kapısını çaldı, çağırılınca içeri girdi. “Ne oluyor, Alma?” diye sordu.

“Sana da iyi günler, mareşal.”

Alma'nın karşısındaki sandalyeye çöktü. “Üzgünüm. Ne oluyor, Şef Maguire?”

Alma ellerini masasındaki bir yığın kâğıdın üzerinde kavuşturmuş, külâh dondurma yemiş bir çocuk gibi kendini beğenmiş bir haldeydi. “B27-TL5 Yasa Tasarısı hakkında bilgin var mı?”

“Hayır. Olmalı mı?”

“B27- TL5 sayılı Yasa Tasarısı geçen hafta kabul edildi ve hemen yürürlüğe girdi. Buna göre iki yüz günden fazla tatil günü olan her federal çalışan, bu tatil günlerini kullanmak zorunda. Federal çalışan Mareşal Ralston, son on dokuz yılda kaç tatil günü biriktirdiğinizi biliyor musunuz?”

Hart'ın birikmiş kaç tatil günü olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bu konuda kötü bir his vardı içinde. “Eh, kayıtlarımı kontrol etmem gerekecek ama...”

Alma masasındaki belgelerden birini havaya kaldırdı. “İki yüz yedi.”

“Yani?”

“Yani, tatilinizin tadını çıkarın.”

Hart, çoğu insanın tatile çıkmayı sabırsızlıkla beklediğinin farkındaydı ama yapacak hiçbir şeyinin olmadığı yedi gün

önünde uzayıp giderken, tatil kelimesi bizzat onun sonunu hazırlıyordu.

“Tatile gitmek istemiyorum,” diye sızlandı.

“Şansına küs. İyi eğlenceler!”

Hart’ın içinde isyan duyguları kabarıyordu. Tek istediği kendini işine kaptırmaktı ve artık Mercy denen felaketi düşünmekten başka hiçbir şeyi olmayacaktı.

Alma’ya çaresizce, “Bundan çok zevk alıyorsun, seni zalim, acımasız kadın,” dedi.

“Tatil keyif almak içindir. Bir hafta boyunca keyfine bak, tamam mı?”

Hart sandalyeden kalkıp homurdandı. “Harika. Teşekkürler.”

“Ah, inan bana, bu benim için bir zevk.”

Hart, Alma’nın ofisinden ayrıldı ve karakol boyunca amaçsızca yürüyüp otoparkta otodokun yanında durdu. Belki de tatil fena bir fikir değildi. Belki de Tanria’nın, Eternity’nin ve Mercy’nin aşinalığından uzaklaşıp deniz üzerinde uzun bir yolculuk yapmak onun için kafasını toparlamanın en iyi yoluydu.

Herington’da benzin deposunu doldurdu, kütüphanedeki kitaplarını alıp yola koyuldu. Büyük Batı Denizi’ne gelene kadar batıya doğru ilerledi, ardından Deniz Yolu 95’e çıkmadan önce bir saat daha sahilde ilerledi ve İç Adalar’a doğru yol aldı. Neredeyse hiç trafik yoktu ve etrafı Büyük Batı Denizi’ne açılıyordu. Kolunu açık pencereden sarkıtıp okyanus suyunun tenini serinletmesine izin verdi. Keşke içindeki yangını, adını tam olarak koyamadığı bu tehlikeli duyguyu dindirebilseydi. Hayal kırıklığı mı? Pişmanlık mı? Bu duygu her neyse, yolcu koltuğunda istenmeyen bir misafir gibi ona eşlik ediyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde LeHunt Adası’na vardı. Buradaki plajlar kayalıktı, dolayısıyla İç Adalar arasında en az turistik

olanıydı ve Hart'ın gönülsüz tatil yeri olarak burayı seçmesinin nedeni de buydu. Adanın büyük kısmı federal su kuşları koruma alanıydı, bu yüzden en azından insanlarla etkileşim konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. İç kısımlara kurduğu çadırdaki kargaşasıyla baş başa kalabiliyordu.

Güneş batarken kıyıya doğru yürüdü ve denizin, Meryem Ana'nın kalp atışı gibi dalgalanmasını izledi. Grimsi mavi suyun sonsuzluğu ona arkadaşının mektubunu, gece gökyüzüne baktığında nasıl kendisinden daha büyük bir şeyin parçası hissettiğini hatırlattı.

O mektubu yazan bir arkadaş değildi, diye hatırlattı kendine içinden atamadığı o adı konmamış duygunun yeni bir kabartısıyla.

Mercy o gece babasının evine gitmiş ve parmak uçlarındaki tuzlu suyla annesinin anahtarına dokunmuştu. Hart'ın onu taklit etme arzusu yoktu ama dalgaları izlerken, kendi teninin içinde sürüklendiğini hissederek parmaklarını tuzlu suya daldırdı ve ağrıyan kalbinin üzerindeki annesinin anahtarına dokundu.

Sonraki günlerde adaya bir hayalet gibi musallat oldu; kumsalda dolaştı, rüzgârın ona çarpmasına, saçlarını karıştırmasına, gömleğinin tenine çarpmasına izin verdi. Onu ele geçiren ve bırakmayı reddeden umutsuzluk dışında bir şeyler hissetmek istiyordu. Okumaya çalışıyordu ama kitaplara karşı ne ilgisi ne de iştahı vardı ve düşüncelerini sabitleyecek bir işi olmadan kendi haline bırakıldıkça, zihni de içindeki en karanlık yerleri araştırmakta daha özgür oluyordu. Buraya Mercy'den kaçmak için gelmişti ama hafta akıp gittikçe ve onunla ilgili tüm düşünceleri bir kenara itmek için elinden geleni yaptıkça, Bill'le ilgili anılarına ve onunla gelen tüm pişmanlıklara çarpıyordu. Amiriyle geçirdiği mutlu zamanları hatırlamaya çalıştı ama gece ilerledikçe karanlıkta onu kemiren Bill'in ölümü oldu.

Bilgelik Günü geldiğinde gitmek için can atıyordu. Eve gitmek için... Ama evi yoktu ki. Batı İstasyonu'nun ötesindeki sisi düşündü ve kendi kendine *Bu berbat yer senin evin, ne kadar üzücü?* dedi. Ne olursa olsun, Bushong'a erken dönmeye hazırlanırken çantasını çoktan toplamıştı ki çadırının önünde bir nimkilim boğazını temizleyip, "Posta!" diye seslendi.

Hart dışarı çıkarken içgüdüsel olarak, *Bir mektup!* diye düşündü ve sonra şunu hatırladığında birdenbire hissettiği umut yere yıkıldı: *Mercy'den.*

Kolalı beyaz gömlek giymiş bir pelikan olan nimkilim, gagasını açtı ve zarfı içindeki yığından alıp kanadını etkili bir şekilde hareket ettirerek Hart'a sundu. Hart, teslimatı reddederse ne olacağım öğrenmek istiyordu, ancak yeni bir mektubun manyetik çekimi ona karşı koyamayacak kadar içinde işlemişti. Bir bahşiş bulmak için cebini karıştırdı ve mektubu kabul etti. Zarfın ön yüzünde her zamanki zarif el yazısıyla *Bir Arkadaş'a* yazılıydı.

Mektubu çarşafsız karyolasının üzerine bıraktı, diğer ucuna oturdu ve Mercy'yle yarım kalan meselesini düşündü. Tüm hayatı bu mektup gibiydi. Hiç gerçekleşmemiş bir dizi veda; annesinden Bill'e, Gracie'den Mercy'ye kalın uçlu bir kalemle zihninde çizebildiği, geçmişinden bugününe uzanan bir çizgi.

Tatile ihtiyacı yoktu. Geçmişini sonsuza dek geride bırakmaya ihtiyacı vardı.

Hart arabayı Bushong'a sürdü ve gizlice Tanria'ya girdi; Alma'nın ne yaptığını bilmemesi için Batı İstasyonu yerine kuzeydeki kontrol noktasından girdi. En sevmediği aygır olan Saltlicker'ın Kuzey İstasyonu'na geldiğini ve mevcut tek binek olduğunu öğrenince pek heyecanlanmadı.

"Her zamanki gibi," dedi, somurtkan bir şekilde akuaygırlara.

Gracie'nin mezarını dört yıldan fazla bir süre sonra bulamayacağından endişelenerek güneye, Mıntıka W-43'e gitti, ancak anlaşılan o ki, onu gömdüğü yeri asla unutamamıştı. Taş yığını hâlâ oradaydı ama bıraktığı kadar düzenli değildi. En azından bu düzensizlik toprağın zamanla kaymasından kaynaklanıyordu, leş yiyicilerin kazarak içeri girmeye çalışmasından değil.

Köpeğini gözünde canlandırdı; kahverengi gözleri, çarpık kulakları, siyah tüylerle çevrili gülümseyen ağzı. Elinin altındaki kürkünün dokusunu, uykusunda nasıl horladığını hatırladı ve gözleri hızla doldu. Burada, kimsenin onu göremeyeceği bir yerde gözyaşlarının akmasına izin verdi.

"Ah, Gracie," dedi hüzünlü, titrek bir gülüşle, "önceden berbat bir hâldeydim ama sen beni terk ettiğinden beri her şeyin içine ettim."

Eğer hayatta olsaydı Hart'ın yanına çöker, başını onun bacaklarına yaslar ve Hart onun sevimli kulaklarının arasını okşarken iç çekerdi. Hart cebinden bir mendil çıkardı ve Gracie'nin mezarının üzerindeki taşları okşamadan önce burnunu sildi. Gracie'ye veda etmek düşündüğü kadar zor olmamıştı, daha doğrusu köpeğine vedası yas kadar teselli vericiydi. Sonraki durağı için aynısını beklemiyordu.

Saltlicker'a yeniden bindi ve Mıntıka 28'e bakan tepeye doğru atını sürdü; akuaygırın perdeli ayaklarının pembe yosunlu toprağa vuruşu dışında Hart'a eşlik eden bir şey yoktu. Tepenin aşağısında, Hart'tan başka kimsenin göremediği, kırmızı çimenler ve gri kır çiçeklerinden oluşan bir örtünün ortasında mavi ön kapılı, beyaz badanalı çiftlik evi vardı. Yine Hart'tan başka kimsenin göremediği düzinelerce ruh yakınlarında süzülüyordu.

Hart, Tanrı'ya gelmeden çok önce insan ruhlarını görebildiğini biliyordu. Sekiz yaşma geldiğinde ve büyükbabasının ru-

hunun bedeninden ayrıldığını izlediğinde, biraz iyi ama çoğu zaman o kadar da iyi olmayan bir şekilde farklı olduğunu biliyordu. O andan sonra sahip olduğu tek şey annesiydi; ikisi Arvonya'nın merkezindeki mavi kapılı eski evde yaşıyordu.

Aynı ev, açıklanamaz bir şekilde Tanria'nın ortasındaki bu tarlada onun altında duruyordu.

Hart on sekiz yaşındayken, o ve Bill bu tarlaya ilk kez geldiklerinde ve Hart, Bill'in göremediği kendi evini Tanria'da gördüğünde amirine ev ve ruhlar hakkında her şeyi anlattı. Bir yıl sonra Bill bu yüzden öldü. İşte bu yüzden Hart şimdi burada, Bill'in ruhunun bedeninden ayrılışını izlediği noktaya bakıyordu.

İzlemekten fazlasını yaptığı yerde...

Hart kendisinin ölüm tanrılarından birinin çocuğu olduğunu düşünmüyordu. Çoğu yarı tanrı, ilahi ebeveynleriyle hiçbir ilgisi olmayan yetenekler sergiliyordu. Alma bunun mükemmel bir örneğiydi. Annesi bir su ruhuydu ama Alma'nın yeteneği, ateş yakıp onu çıplak elleriyle tekrar söndürmektir. Hart'ın soyu bir sır olarak kalsa da yeteneği öyle değildi. Ölenlerin ruhlarını görebiliyordu ve bir keresinde o ışıklardan birinin, Bill'in ışığının, Mıntıka 28'in ortasındaki evin kapısını açıp içeri girmesini izlemişti.

Tanria Mareşalleri'nde geçirdiği süre boyunca Hart birçok hayat kurtarmıştı ama hiçbirisi Bill'in başına gelenleri dengeleyememişti. Bill'le ilgili her şey tamamlanmamış bir işti ve Hart'ın bu işi nasıl bitireceğine dair bir fikri yoktu. Yapabileceğini de düşünmüyordu. Yapabildiği tek şey burada durup sevgili amirinin hayatını kaybettiği noktaya bakmaktır. Hart yüzünden.

Batıdaki gökyüzü turuncuya, sonra pembeye, sonra da çivit rengine döndü ama Hart, burayı terk etme konusunda isteksiz olduğu için olduğu yerde kaldı. Aygırın gözcülüğünü yaptı ve inatçı pislik onu terk edip su aramaya gitmesin diye dizginleri

emniyete almaya çalıştı. Sonra kamp ateşini yaktı, bir demlik siyah çay demledi, bir kutu fasulyeyi ısıttı ve biraz konserve şeftali yedi; Bill'le defalarca yediği yemeğin aynısıydı. Gracie'ye veda etmiş ve Bill'in ölümünden duyduğu suçluluk duygusunu, başarısız da olsa en azından dindirmeye çalışmıştı. Şimdi bir kez daha veda etme zamanı gelmişti.

Çömeliip sicimle bağlanmış mektup paketini bulmak için sırt çantasını karıştırdı. *Mektuplardan oluşan bir ilişki bizi kâğıt bebeklerden biraz daha fazlası yapar*, diye yazmıştı Mercy bir zamanlar ve haklıydı. Dostlukları kâğıttan başka bir şey değildi ve kâğıt kolaylıkla yanıyordu. Mektupları ateşin üzerine tuttu ve alevlere atmak üzereyken Mercy'nin son mektubunun cebinde buruşuk ve açılmamış halde kaldığını fark etti.

Okuma, dedi kendi kendine. *Bırak yansın ve bu iş bitsin.*

Ama hepsini birden ateşe atabilmek için onu da diğerlerinin yanına koyması gerektiğini düşündü. Tam da bunu yapmak niyetiyle ipi çözdü ama beyniyle hiçbir şekilde ilgisi olmayan bir güç, Mercy'nin ona yazdığı ilk mektuba uzanmasına neden oldu. Sözcükleri ezbere bilmesine rağmen okudu.

*Sevgili arkadaşım,
Görünüşe göre varım çünkü mektubun, nasıl ve neden olduğunu bilmesem de beni buldu.*

Bu sefer farklı okuyordu. Şimdi Mercy'nin sesini kafasında duyuyordu, müzikal konuşma tarzını, sanki şarkı söylüyormuş gibi kelimelerin bir aşağı bir yukarı uçuşunu...

Bir sonraki mektubu ve bir sonrakini okudu. Mercy, konser salonundaki bir senfoni gibi kafasını doldurdu.

Ufacık bir yanım nerede çalıştığını, nasıl göründüğünü, kaç yaşında olduğunu bilmek istiyor; görüyorsun, sana yalan söylemeyi reddediyorum çünkü bunlar da senin kimliğinin bir parçası.

Kendini durduramıyordu. Elinde yangın hortumu olan susuz bir adam gibiydi. Her harf Mercy'nin sesiydi. Mercy'nin sözleri; sarı elbiseli Mercy; saçlarında talaş olan Mercy; elinde bir fincan kahve tutan Mercy (sütlü, şekersiz); annesini kaybetmiş olan Mercy; Hart dışında herkese gülümseyen Mercy.

...arkadaşlığımızın bu mektupların ötesinde de var olabileceğine inanıyorum, bu yüzden seninle buluşmak, tanışmak, seni daha iyi tanımak istiyorum.

Hart onu bir masada tek başına otururken, Küçük Çalığışu Kafe'nin kapısını izlerken, hiç gelmeyen bir arkadaşımı beklerken gördü. Ama Hart gelmişti. Sadece Mercy onu görmemişti.

Peki Hart onu gerçekten görmüş müydü? Yıllar boyunca onun sahte olduğuna, geçimini sağlamak için ölümlerle çalışan hiç kimsenin bu kadar canlı ve mutlu olamayacağına, genel olarak hiç kimsenin dünyaya bu kadar çok hayat ve mutluluk getiremeyeceğine kendini inandırmıştı. Elleri gerçektir, o gamzeler gerçektir ve ölümün gözlerinin içine bakan ama yine de küvette şarkı söylemek için bir neden bulan o kadın da gerçektir. Ve Hart onu daha iyi tanımak istiyordu, hataları ve zayıflıklarıyla birlikte. Tanrılar, Hart'ın her ikisine de yetecek kadar hatası ve zayıflığı olduğunu biliyorken Mercy'nin, Hart'ın düşündüğü kadar çok hatası olmadığına inanmaya başlamıştı.

Mercy'nin son mektubunu cebinden çıkarıp açtı.

Sevgili arkadaşım,

Sana söyleyecek bir şeyim var: Benim adım Mercy Birdsall.

Çok uzunum ama çok fazla değil. Koyu kahverengi saçlarım, kavruk tenim, kahverengi gözlerim var ve kırmızı gözlük takıyorum. En sevdiğim renk sarı. Bu rengi çok kullanıyorum.

Ben bir levazimatçıyım, en azından son birkaç aydır... Cesetleri tuzlayıp yelken bezine sarıyorum ve büyümlü sözler söylüyorum. Ölümler için kayıklar yapıp onları gitmeleri gereken yere gönderiyorum. Yaptığım işi seviyorum; Bilinmeyen Tanrı'nın Evi'nde ruhların huzur bulmasına yardım etmeyi ve bu süreçte yaşayanları rahatlatmayı yani...

Babamın adı Roy. Kız kardeşimin adı Lilian. Erkek kardeşimin adı Zeddie. Eniştemin adı Danny. Lil'in bir bebeği olacak ve bu konuda o kadar heyecanlıyım ki, kafam çok karışık. Hepsini dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.

Geçen Gardiyan Günü Küçük Çalikuşu Kafe'ye neden gelmediğini bilmiyorum, bu yüzden şimdi sana kim olduğumu, gerçek beni, bildiğim tek yolla göstermeye çalışıyorum. Böylece benim hakkımda ne düşündüğüne kendin karar verebilirsin. Yüz yüze tanışamasak bile gerçek seni tanımak istiyorum. Kim olduğunu bilmek istiyorum: Adın ne? Ne iş yapıyorsun, neye benziyorsun, neye değer veriyorsun, kimsin?

Bu kulağa zalımce, sert ya da ısrarcı geliyorsa beni bağışla, ancak bana adını söylemeye ya da gerçek benliğini göstermeye kendini ikna edemiyorsan lütfen cevap yazma. Çünkü daha azı gerçek dostluk değildir.

*Sevgilerimle
Mercy*

Not: Seni özledim.

Hart, onun ismine ve beraberinde gelebilecek acı ve reddedilme riskini göze alarak kendini ortaya koyma şekline baktı. Karşısına çıkıp “Ben buyum,” diyecek cesareti var mıydı? Bu ihtimal kulağa korkutucu geliyordu. Ama sonra notu tekrar okudu ve bu sözleri söyleyenin Mercy’nin mi yoksa kendisinin mi olduğunu anlayamayana kadar kelimeler içinde yankılandı.

Seni özledim.

Mercy’yi özlemişti.

Nasıl olduysa, mucizevi şekilde arkadaşı olan Mercy Birdsall’ı özlüyordu.

Çantasından bir kalem ve kâğıt çıkardı ama hemen geri yerine koydu. Mercy bir cevabı hak ediyordu ve bir mektup artık yeterli olmayacaktı.

Hart, yastığının altında bir arbalet ile yıldızların altında kamp kurarken, bir o yana bir bu yana dönüp durmayı bekliyordu ama derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah, aşağıdaki tarlaya son bir kez baktı. “Üzgünüm Bill,” diye mırıldandı. Toparlanıp Saltlicker’ı Kuzey İstasyonu’ndaki geçide sürmeden önce sabah güneşı ve yarım kalmış bir işi bitirme kararlılığı yolunu aydınlattı.

Yirminci Bölüm

Kuzey İstasyonu'ndan Eternity'ye arabayla bir saatlik yol vardı, bu yüzden Hart'ın Mercy'ye ne söylemek istediğini düşünmek için yeterince zamanı olması gerekirdi. Ancak yolun sonuna geldiğinde sinirleri bozulmuştu ve Birdsall & Son yakınlarında park yeri olmaması onu hiç de sakinleştirmediydi. Bu durumun nedeni Ana Cadde'ye asılan pankartı görünce netleşti.

Belediye Başkanı Ginsberg sizi kutlamaya davet ediyor!

KURUCULAR GÜNÜ: ETERNITY'de 25 YIL!

Hayvan çiftliği! Akuaygır gezisi! Barbekü!

Yıldızların altında dans! Havai fişek gösterisi!

Hart kötü şansına lanet okudu. Eğer Birdsall & Son kapalıysa Mercy ile konuşmak için bir sonraki iki haftalık vardiyasının bitmesini beklemek zorunda kalacaktı, ki bu da kulağa dayanılmaz derecede uzun bir süre gibi geliyordu.

Dikiz aynasından yansımasına baktı ve bu sabah tıraş etmesi gereken sakalı ovaladı. Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu ama en azından saçını tarayabilirdi. Kendine çekidüzen verebilmek için elinden geleni yaptı ve cesaretini kaybetmeden araçtan çıktı.

Kalabalık kaldırım, kendisini kesimhaneye giden sığır ağı-
lındaki bir inek gibi hissetmesine neden oldu. Minyatür aku-
aygırların üzerinde ciyaklayan çocukların sesleri ve hayvanat
bahçesindeki keçi ve koyunların melemeleri buna katkıda bu-
lunuyordu. Birdsall & Son'a doğru henüz üç adım atmıştı ki
belediye binasının sireni çalmaya başladı ve etrafındaki herkes
donakaldı.

Birkaç dakika önceki kakofoni soldu. Keçiler ve koyunlar dı-
şında herkes sustu.

"Asi tatbikatı mı? Şimdi mi?" diye sızlandı sıska bir çocuk
sızlandı ama annesi elini tutup onu susturdu.

"Bu bir tatbikat değil!"

Sokağın aşağısındaki bir yerden feryatlar ve çığlıklar havayı
deldi. Hart'ın Tanria Mareşalleri'ndeki uzun yıllara dayanan de-
neyimi devreye girdi.

Otodokuna doğru koşup kemerini aldı ve kargaşaya doğru
koşarken taktı.

Birisi ona, "Koşmayın!" diye bağırdı ama o hiç aldırış etmedi.

Birkaç saniye sonra, kötü şekilde çürümüş bir asinin, bir son-
raki bloktaki Ana Caddeden aşağıya ilerlediğini gördü. Birdsall
& Son'ın önündeki kaldırımda duran, sarı eteği tozlu caddede
parlak bir fener gibi görünen bir kadına doğru gidiyordu..

Mercy.

İlk atışını yaptığında, bu mesafeden apandisini vurma ihti-
malinin yok denecek kadar az olduğunu bildiğinden, arbaletini
belinden çıkararak ileri atıldı. Asi sanki kafası karışmış gibi du-
rakladı. Sonra dikkatini yeniden Hart'a odakladı ve topallayarak
yaklaştı.

İki metre.

Bir buçuk.

Asi atıldı.

Hart, “Lütfen,” diye dua etti onu dinleyen herhangi bir tanrıya ve ateş etti.

Asi sarsıldı, sonra Mercy’nin ayaklarının dibine yığıldı. Bedeni ele geçiren ruhun kehribar rengi ışığı yaradan sızıp Tanrı’ya doğru yükselirken Hart, uzun bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı koştu.

Birkaç saniye sonra Hart, asinin tepesinde duruyordu, kılıcını kınından çıkardı ve yaratığın öldüğünden artık emin olana kadar saplamaya başladı ve çizmesinin topuğuyla onu Mercy’den uzaklaştırdı. Mercy, Hart’ın önünde hareketsiz duruyordu ama gözleri korkuyla parlarken Hart’ın gözlerinin içine bakıyordu. Hart silahlarını bırakıp ona doğru uzandı, yüzünü titreyen ellerinin arasına aldığı anda siren hâlâ çalıyordu.

“Mercy?” Adı Hart’ın ağzından bir hıçkırık gibi çıktı.

Mercy’nin gözleri sokaktaki cesede kaydı.

Hart, “Sana zarar verdi mi?” diye sordu.

Resmen yalvarıyordu.

Mercy, Hart’la tekrar göz göze geldi ve başını salladı. Hart onun yüzüne dokunduğunu fark ederek ellerini çekti; duyguları utanç, korku ve rahatlamanın bulanık bir karışımıydı. Hart, ortalıkta başka asi olup olmadığını görmek için arkasını döndü ama Mercy, sanki onu terk etmesinden korkuyormuş gibi çılgınca kolunu yakaladı. Hart, Mercy’nin dokunuşu karşısında garipçe kasıldı, sonra rahatlatıcı olduğunu umduğu elini kızın üşüyen parmaklarının üzerine koydu. “Sorun yok. Yemin ederim.”

Mercy’nin yüzü korkunç derecede renksizdi ama başını salladı ve Hart’ın kolunu bıraktı. Hart sokağa doğru döndü. Katledilen asiyi, aval aval bakan seyircileri ve olay yerine doğru koşan

iki polisi gördü. İçlerinden biri, yanlarına geldiğinde sahiplenici bir tavırla elini Mercy'nin koluna koydu. "Mercy, ne oldu?" diye sordu.

Hart'ın gözleri karardı. "Kendinize polis mi diyorsunuz? Bir asinin Ana Cadde'nin yarısına kadar gelmesine nasıl izin verdiniz?"

İkinci polis cevap vermeden önce cesedin başında soluklandı. "Daha önce Eternity'de hiç asi görmemiştik. Tanria sınırından neredeyse yirmi dört kilometre uzaktayız. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum."

Birinci polis daha sakin ve daha profesyoneldi ama eli hâlâ Mercy'nin kolundaydı. Hart tenlerinin buluştuğu noktaya baktı ve bu adamın Mercy'ye dokunmayı bırakması gerektiğini çok güçlü bir şekilde hissetti. Hem de hemen. Polis Handsy durumu açıklarken Hart dişlerini gıcırdattı.

"Kasabanın yarım kilometre dışında Clem Crenshaw'ın çiftliğinde başıboş bir asi olduğuna dair bilgi aldık. Buralarda görülen başıboş bir asinin genellikle bir serseri ya da şaka yapan bir çocuk olduğu ortaya çıkar, ancak biz bu tür şeyleri her zaman ciddiye alırız."

"Bir tanesi Crenshaw'ın lahanalarının tam içindeydi!" diğer polis araya girdi. "Ölüler ne kadar ölü olursa olsun, güpegündüz ortalıkta dolaşıyorlar!"

"Onu indirdik, sonra da kaldırması için Cunningham'a gittik. Ama apandisini deldik. Bundan eminim."

"Belli ki delmemişsiniz," diye tersledi Hart, sesi o kadar keskindi ki, sesinin adamları kesip kanlarını akıtmamasına şaşırdı.

Şerif artık kalabalığın arasından kendine yol açmıştı. Yardımcılarına, "Brewer, McDevitt, burayı temizleyin. Sonra ofisimde kendinizi açıklayabilirsiniz," diye emretti.

“Ve ceset Cunningham’a değil Birdsall & Son’a gidiyor,” dedi Hart.

Göz ucuyla Mercy’nin bir elini yanağına götürdüğünü ve ayaklarının üzerinde sallandığını gördü. Dizleri çözülmeden önce onu dirseğinin altından yakaladı, çünkü Şerif Yardımcısı Handsy dikkat etmemişti ve neredeyse düşmesine izin veriyordu. “Dur bakalım, Merciless iyisin,” dedi ona yumuşak bir sesle.

“O... bir... Ben...” Sözleri sanki bir merdaneden geçiriliyormuş gibi geliyordu.

“Gel hadi. Seni içeri götürelim.”

“Onu ben götürürüm,” diye gönüllü oldu eli Mercy’nin üzerinde olan adam ve Hart, Tanrı’da ejderhalar olmasını diledi, böylece bu beceriksiz pisliğin kolunu kesip onlardan birine yedirebilirdi.

“Hayır. Onu *ben* götüreceğim. *Sen* işini yapacaksın.”

Adam geri çekildi ve Hart’ı Mercy’yi evine götürmesi için serbest bıraktı.

Şerif, “Bir rapor hazırlamanız gerekecek, mareşal,” diye seslendi.

“Bayan Birdsall’la görüştükten sonra geleceğim.”

Birdsall & Son’ın ön kapısına kadar ona eşlik etmek için izin beklemedi. Şansına kapı kilitli değildi. Mercy’yi lobiye götürdü ve koltuklardan birine oturttu. Leonard yandaki sandalyeden inip Mercy’nin kucağına atladı.

“Bay Birdsall?” diye bağırdı Hart köpeği yere indirirken.

Roy Birdsall başını ofisten dışarı uzattı, gözlükleri şaşırtıcı bir şekilde kaşlarının üstüne dayanmıştı ve Mercy onu görünce gözyaşlarına boğuldu. Hart neredeyse onu teselli etmek için dizlerinin üzerine çökecekti ama sonra böyle bir şey yapmaya hakkı

olmadığını hatırladı. Roy yine de ondan önce davrandı, kızının yanında diz çökerken dizleri çatırdadı.

“Tatlım, ne oldu?”

Burnunu sokmak istemeyen Hart, işe yaramak için mutfak-
ğa gitti. Çaydanlığı ocağa koyup düzenli dolapları karıştırırken
Mercy’nin babasına hıçkırıklarla tüm hikâyeyi anlattığını duya-
biliyordu. Bir fincan, bir kutu siyah çay, bir kavanoz bal ve bir
kâse limon buldu. Mercy eğer bir fincan çaya veya bir bardak
suya, rahatlatması için limon sıkmak isterse diye kenra limon
da koydu.

Hart zaten başarısız olduğunu düşündüğü anda ikinci atışı
yaparken kaldırımında duran, limon sarısı eteği rüzgârda dalgalan-
an kızın görüntüsünü aklından silemedi.

Çaydanlık ısıklık çalmaya başladı.

Tezgâhın kenarını tutarken, *Toparlan*, dedi kendi kendine.
Çaydanlığı ocaktan alacak kadar kendine geldiğinde dumanı tü-
ten suyu bir poşet çayın üzerine döktü, sonra da kafasını lobiye
uzatıp bakışlarını Roy’a yöneltti.

“Birdsall, hiç viskiniz var mı?”

Roy, kızına suçluluk duygusuyla baktıktan sonra cevap verdi:
“Ofisteki masamda. Alt çekmece, arka tarafta.”

Hart’ın elleri hâlâ titriyordu. Tanrıya şükür, onları meşgul
edecek işe yarar bir şeyi vardı. Gizli viski şişesini buldu ve mut-
fakta dumanı tüten çay, bal ve limon suyuna birkaç damla dam-
lattı, bu Bill’in “ilaç” tarifiydi. Hart kendine iki ya da üç parmak
viski koymayı düşündü ama sonra vazgeçti. Şu anda teselliye
ihtiyacı olan kişi Mercy’di, o değil.

Fincanı lobiye götürdü ve Mercy’nin parmaklarını kulbuna
geçirmesine yardım etti, kendisi bırakmadan önce kızın bardağı
sıkıca tuttuğundan emin oldu.

“İç ama yavaş ol,” diye tavsiye etti Hart ona, sesi yabancı ve sakindi, içindeki kasırgayla uyumsuzdu.

“Ah!” İlk yudumundan sonra şaşkınlıkla mırıldandı Mercy. Hart her yudumda onun yanaklarına ve dudaklarına yeniden renk gelmesini izledi ama sonra artık kalmak için meşru bir nedeni olmadığı gerçeğini kabullenmek zorunda kaldı. Bir dahaki sefere mektuplarla ilgili açıklama yapması gerekecekti.

“Seni rahat bırakacağım. İyi misin?”

“Dürüst olmak gerekirse, emin değilim,” diye yanıtladı Mercy zayıf bir sesle. Hart, dört yıldan daha uzun süredir ilk kez onun gözlerinde nefretten başka bir şey gördü; bu da göğsünün acı verici ama hoş bir ağrıyla şişmesine neden oldu.

“Olacaksın,” diye güvence verdi ona ve Roy gıcırdayarak ayağa kalkma ya da elini sıkma ihtiyacı hissetmeden oradan ayrıldı.

Hart, şerifin ofisini bulmak için belediye binasına doğru giderken gergin hissetti. Asi olayıyla ilgili bir rapor hazırlaması gerekiyordu ama onu Mercy'den uzaklaştıran her adım, yanlış yöne atılmış bir adım gibi geliyordu. Ancak yapacak bir şey yoktu, bu yüzden on dakika sonra Şerif Connolly'nin karşısındaki metal masaya oturdu, ayaklarını salladı ve birkaç dakikalığına düşünceleriyle baş başa kalabilmeyi diledi. Şerifin ayrıntılı sorularını yanıtladı ve adam sonunda kalemını bırakıp, “Sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım, mareşal,” dediğinde tarif edilemeyecek kadar rahatladı. “Başka sorularım olursa size ulaşacağım.”

Hart kaçmak için ayağa fırladığında neredeyse, “Teşekkür ederim,” diye bağıırıyordu. Şerif de ayağa kalktı ve Hart'ın elini sıktı ama hemen bırakmadı. “Mareşallik nasıl gidiyor?”

“Geçinip gidiyoruz.” Hart sonu gelmeyen tokalaşmaya baktı.

“Öyle mi? Çünkü bana işin içinde çok fazla ölüm var gibi geliyor.” Şerif onun elini bıraktıktan sonra tekrar konuştuğunda

ses tonu rahat ve konuşkandı. “Buralarda küçük hırsızlıklarla, şikâyetlerle, kamu güvenliğiyle ve bu tür şeylerle uğraşırız ama asıl odak noktamız topluma hizmettir. Makul saatlerde çalışıyoruz. Polislerimiz mesai bitiminde evlerine giderek arkadaşları ve aileleriyle vakit geçiriyor. Federal kolluk kuvvetlerinden yerel kolluk kuvvetlerine geçmeyi düşünmez misiniz?”

Yani bu bir iş teklifiydi. Aranılan biri olmak tuhaf geliyordu ama en azından, kalbini karmaşasından ve telaşından uzaklaşmasını sağlayan, hoş bir şeydi. Hart, “Aklıma bile gelmemişti,” dedi.

“Burada deneyiminiz memnuniyetle karşılanacaktır ve Eternity’ye yerleşmelisiniz. Bunu bir düşünün.” Şerif, dostça bir tavırla Hart’ın omzuna vurdu.

“Düşüneceğim. Teşekkür ederim.”

Hart göz kamaştıran güneş ışığına adım attığında, botları kaldırımında tıkırdarken hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Başka bir asinin muhtemelen korsan bir portal aracılığıyla Tanrı’adan kaçmış olması, araştırma yapmak için karakola geri dönmesine ilham vermeliydi, ayrıca sabah işe gitmek için hazırlanması gerekiyordu. Ama ayrılmadan önce Mercy’yi görmeyi çok istiyordu, onunla bir kez daha konuşmak, onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Ve Kurucular Günü kutlamalarının reklamını yapan pankartı okurken Mercy’yi bu gece nerede bulabileceğini bildiğinden çok emindi.

Ani bir mide bulantısı hissetti. Dönüp belediye binasının lobisine girdi ve erkekler tuvaletine doğru ilerledi. Musluğu açarken musluk kolu gıcırdadı. Ellerini musluğun altına soktu ve mide bulantısı geçene kadar yüzüne soğuk su sıçrattı ve bir başka paslı gıcırtyla musluğu kapattı. Yüzüne tuttuğu el havlusu hafif çamaşır suyu kokuyordu ama onu gerekenden daha uzun

süre yüzünde tuttu çünkü lavabonun üzerinde duran aynadaki yansımasında ne göreceğini zaten biliyordu. Yine de havluyu askılığa astı ve gözlerinin içine baktı. İşte oradaydı, o kadar açık bir gerçektir ki bu, alnına kırmızı harflerle yazılmıştı bile.

Mercy Birdsall'a çaresizce, kör kütük, aptalca âşıktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Mercy'nin ailesinin onu sır sakladığı için affetmesi için tek gereken ölümle burun buruna gelmesiydi, Zeddie'nin kanepede ablasının üstüne çıkması gibi.

“Bırak onu, seni sersem!” Lilian onu azarlarsa da kardeşini yere iter itmez Mercy'yi kendisi ezdi.

Danny, Zeddie'nin getirdiği Hindistan cevizli pastadan bir dilim yerken, “Sanırım senin hayatta olduğuna seviniyorlar,” dedi.

“Lil hamile kuçını üzerimden çekmezse çok uzun süre hayatta olamayacağım.”

“Bu bir şişko şakası mı? Çok kaba.”

Mercy'nin bir asi tarafından öldürülmemesini kutlamak gibi özel durumlarda Birdsall ailesi babalarının evinde toplanırdı ama bugün herkes konservedeki sardalyalar gibi Mercy'nin dairesine doluşmuştu. Mercy, arkadaşının yalnız olduğu için yakınığını düşündü, oysa Mercy şu anda dünyada yalnız olmaktan başka bir şey istemiyordu. Mercy dışındaki tüm Birdsall'lar pasta yerken ve küçük salonu konuşmalar ve kahkahalarla doldururken, o soluklanmak için gizlice tuvalete gitti. Ne yazık ki babalarının prostatıyla sorunları vardı ve çok geçmeden kapıyı çalıp, “İşin bitti mi, tatlım?” diye sormaya başladı.

Mercy tuvaletten çıktığı an, Danny ve Zeddie yumurtalı yemekler hazırlamanın çeşitli yollarını tartışırken Lil ona yanaştı. “Düşmanın tarafından hayatının kurtarılması nasıl bir duygu?” diye sordu, pastadan büyük bir parçayı ağzına tıkarken kaşını imalı bir şekilde kaldırdı.

Mercy, “Bunu pek düşünmedim,” diye yalan söyledi. Aslında başka hiçbir şey düşünemiyordu. Beyni şu anda tamamen Hart Ralston onun yanına geldiğinde yüzünde beliren ifadeye, her bir çizgiye ve kasa sinmiş olan yoğunluğa, yanaklarına dokunuşuna, parmaklarının tenine değen sıcaklığına odaklanmıştı. Sanki Hart-ache olmaktan çıkmış ve tamamen başka biri olmuştu.

Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Lil’e, “Bu gece Kurucular Günü partisine gelebileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Aklını her şeyden uzaklaştıracak. Dr. Lilian öyle söylüyor.”

“Dr. Lilian” aşırı ikna ediciydi. Kız kardeşinin yarım saat süren dil dökmelerinden sonra Mercy pes etti ve ailesinin onu caddenin karşısındaki şenliklere sürüklemesine izin verdi. Ancak Birdsall’lar bir grup olarak gelmiş olsalar da kısa sürede dağıldılar. Babaları, deniz topu hakkında soluksuz tartışan adamlar tarafından masalarına çağrıldı. Zeddie okuldan iki arkadaşına kollarını doladı ve onları hızla bara doğru götürdü. Lilian ve Danny doğruca açık büfe masasına yöneldi; Danny iki tabak tutarak karısının kızarmış tavuk ve patates salatasından oluşan şaşırtıcı miktardaki yemeği masaya yığmasını sağladı. Yalnız kalan Mercy, açık büfe masasına giden yol boyunca onu her adımda durduran ve saldırıyı tekrar tekrar anlatması için yalvaran komşularına ve tanıdıklarına karşı savunmasızdı. “Dr. Lilian” bu gece burada olmanın Mercy’nin aklını ölümcül deneyimden uzaklaştıracağına inanmış ama yanlış düşünmüştü.

Sonunda Twyla Banneker, Mercy'nin yardımına geldi ve ona yiyecek dolu bir tabak uzattı. "Sana nasıl olduğunu soracaktım ama sanırım kasabanın yarısı sana çetin sınavının tüm yürek parçalayıcı ayrıntılarını anlattırdı."

"Bu, şu âna kadar geçirdiğim akşamı özetliyor."

"Frank'i sana içki getirmesi için gönderdim ve ona seninle hava durumu dışında hiçbir konuda konuşmasına izin verilmediğini söyledim."

"Çok sağ ol."

Twyla Banneker ve Frank Ellis, Mercy'nin en sevdiği polis memurlarıydı. Orta yaşlı ve ayakları yere basan ikili, Tanrı'da iş ortakları ve Eternity'de kapı komşularıydı; sanki birbirlerine tire işaretiyle bağlanmış gibi bir araya gelen en iyi arkadaşlardı: Twyla ve Frank.

Mercy, içkisini beklerken makarna salatasına daldı ama Hart Ralston'ın panayırın kenarında beliren silüetini fark ettiğinde neredeyse makarnayla boğuluyordu. Paniğe kapıldı.

Onunla konuşmalı mıydı? Teşekkür mü etmeliydi? Bir kayanın altına mı saklanmalıydı? Ona sarılmalı mıydı? Hayır, ona kesinlikle sarılmamalıydı, her ne kadar sarılmak istese de bu tuhaf ve rahatsız ediciydi.

Hayatını kurtaran adamla bir asi saldırısı sonrası karşılaşmanın nasıl olacağını düşünürken Zeddie'nin ona doğru adım adım yaklaştığını gördü. Bir saniye sonra erkek kardeşi, kurtarıcısının üzerine atılıp beline sarıldı ve Hart, Zeddie'nin kucığında bayrak direği gibi kaskatı kesildi.

"Aman Tanrım," dedi Mercy, iştahı doruğa çıkarken tabağını masaya koydu. Babası ve Lil'in kalabalığın arasından çıkıp onu küçük düşüren kardeşine katılmasını dehşetle izledi. Lilian, Zeddie'yi kendisi de sarılabilmek için Hart'ın üzerinden çeker-

ken, babası da şerifin elini sıktı. Hart dehşete düşmüş görünüyordu; sanki Birdsall ailesinden ziyade bir grup serseri ona saldırmış gibiydi.

Twyla kıkırdadı. “Üzgünüm ama Hart Ralston’ın yüz ifadesi paha biçilemez.”

“Bu o kadar utanç verici ki, neredeyse fiziksel olarak acı veriyor.”

“Kıyamam, Hart cenazedeki kırmızı kadife ceket gibi göze çarpıyor. Hiç partilere gitmemesine şaşmamalı. Doğrusunu söylemek gerekirse onu burada gördüğüme çok şaşırdım.”

Mercy, Kurucular Günü kutlamasının diğer tarafında yaşanan utanç verici sahneyi bir saniye daha izlemeye dayanamadı ve Twyla’ya döndü. “Nasıl biri? Yani görev başındayken. Diğer mareşallerle anlaşıyor mu?”

“Öyle de denebilir. Arkadaş canlısı denilenecek türden biri değil ama işinde mükemmel, her zaman arkasını kollayan türden biri. İnsanlar ona saygı duyuyor.”

Mercy, “Bugün arkamı kolladığına sevindim,” diye itiraf etti. Bunu sesli söylemek, bir hatanın itirafı gibi beklenmedik bir rahatlamaydı.

Frank geldi ve Mercy’ye bir bardak limonata verirken, “Hava çok güzel,” dedi ve ailesinin Hart’a karşı coşkulu yaltaklanmasına rağmen onu güldürdü.

“Teşekkür ederim, Frank. Şeref.”

“Ah hayır,” dedi Twyla, Mercy’nin omzunun üzerinden kollarını çatarak. “Liz Brimsby bu tarafa doğru geliyor. Mercy’yi tekrar köşeye sıkıştırmadan önce onu dansa kaldır Frank.”

Frank, Twyla’ya içkisini uzattı. “Ben harika bir insanım,” diye bilgilendirdi onu.

“Gerçekten öylesin.”

Frank yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve hemen müdahale etti.

“Lizzie, tatlım, benimle dans et.”

Liz sevinçli bir kıkırdamayla onun kolunu tuttu. Eternity’nin kırk yaş üstü nüfusunun yarısı Frank Ellis’e ve onun gümüş rengi uzun siyah saçlarına âşıktı ama onun hiçbir fikri yoktu.

“Ve şimdi Bob ve Eugene bu tarafa doğru yaklaşıyorlar,” dedi Twyla. “Seni zavallı şey, suda kan kokusu almış köpek balıkları gibiler. Bununla ben ilgileneyeceğim. İnsanlar birkaç kadeh daha içtikten sonra eminim seni rahat bırakacaklardır, böylece huzur içinde partinin tadını çıkarabilirsin.”

“Teşekkürler, Twyla.”

“Sorun değil.” Twyla, Mercy ile Eternity’nin en büyük dedikoducularından ikisinin arasına girdi, böylece Mercy kaçabilecekti. “Büfedeki elmalı turtayı sen mi yaptın Eugene? Yemin ederim, en çıtırını sen yapıyorsun.”

Mercy limonatasını bıraktı ve kadınlar tuvaletine gidiyormuş gibi yaparak fark edilmeden belediye binasının arkasındaki, parti ışıklarının tam olarak ulaşmadığı parkın dış sınırlarına doğru kaçtı. Bir piknik masasına oturdu, ayaklarını banka dayadı ve ne kadar sürerse sürsün sessiz ve yalnız olmanın tadını çıkardı.

Bu uzun sürmedi çünkü beş dakika sonra Hart Ralston parkın yanından geçti ve onu gölgelerin arasında oturduğu yerde buldu. Garip bir şekilde, etraflarındaki hava içgüdüsel bir gariplikle çatırdasa da, şu anda arkadaşlık etmesine aldırmadığı tek kişi oydu.

Hart, “Merhaba,” dedi. Mercy’nin oturduğu yerden o kadar yüksekte duruyordu ki, onun loş yüzünü görmek için neredeyse piknik masasına uzanmak zorunda kaldı. Adamın boyu onu her zaman şaşırtmayı başarmıştı. Mercy onun ne kadar uzun oldu-

ğunu bildiğini sanıyordu ama canlı olarak görünce *Meryem Ana aşkına, gerçekten uzun*, diye düşündü.

“Merhaba,” diye yanıtladı Mercy, kendini daha çok on dört yaşında beceriksiz bir çocuk gibi hissediyordu.

Hart başını partiye doğru çevirdi. “Orada seninle konuşmak istedim ama yanma yaklaştım.”

“Kasabanın yarısı bana saldırdığı için mi?”

“Ve diğer yarısı da bana saldırdı.”

“Diğer yarısı ailem. Bunun için üzgünüm.”

“Endişelenme.”

Mercy bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama zihni sabahki olayları yeniden yaşamaktan vazgeçmiyordu: Asi, Hart’ın yüzü, ellerinin yanaklarındaki hissi, parmaklarının fincanı tuttuğundan emin olana kadar onun kine sarılışı. Ne yapacağını bilmiyordu. Onunla ne yapacağını bilmiyordu.

“Her neyse,” dedi, “Tanrı’ya dönmeden önce seni kontrol etmem gerektiğini düşündüm. İyi olduğundan emin olmak için.”

“İyiyim. Teşekkür ederim.”

“O halde parti için mi buradasın?” Mercy küçük bir konuşma yapmak için yaptığı zayıf girişimden dolayı içten içe acı çekti.

“Sayılır.”

“Alınma ama bana pek partileyen biri gibi gelmedin.”

Hart tam olarak gülümsememiş olsa da dudakları yukarı kıvrıldı ve gözlerinin kenarlarındaki kaz ayakları belirginleşti. Bu, onun içinde bir tür mutluluk barındırdığına dair bir ipucuydu.

“Orada değil de burada olmamın bir nedeni var,” dedi.

Mercy ona gülümsemeye çalıştı ama bu daha çok yüz buruşturma gibi yansıdı.

Bir kayanın altına saklanmak harika bir fikir gibi gelmeye başlamıştı.

Hart çizmesinin yan tarafıyla sığla ağacının dikenli tohum kabuğuna vurdu. “Bugün, Asiler serbest kaldığında seni görmeye geliyordum.”

“Bir ceset bırakmak için mi?”

“Hayır. Küçük Çalu Kuşu Kafe’deki o gece için özür dilemek istedim. Sana çok kötü davrandım, özür dilerim. Ve son cesedi bırakırken de tam bir pisliktim. Ve ondan önceki çoğu zaman da öyle... Özür dilerim. Hepsi için.”

Bu, son otuz altı saat içinde aldığı ikinci beklenmedik özürdü ama Nathan’ın aksine, Hart’ın pişmanlıkları bir koşula bağlı değilmiş gibi görünüyordu. Evren algısı bir kez daha kendi eksenini etrafında döndü.

“Ben de senin için tam olarak bir mutluluk kaynağı olmadım,” diye itiraf etti. “Ayrıca, şu anda minnettarlık içinde ayaklarına kapanmam gerekirdi.”

Hart ayaklarının dibinde sığla tohumuyla oynuyordu. “Sadece işimi yapıyorum.”

“Eh, bu çok korkunç bir iş.”

“Alışyorsun.”

“*Sen* alışyorsun.”

Hart kasıldı.

Mercy, “Bu bir hakaret değildi,” diye düzeltti. “Sana teşekkür etmeye çalışıyorum. Bu yüzden teşekkür ederim.”

“İnan ki bana teşekkür etmene gerek yok.”

“Çok geç. Yine de teşekkür ediyorum. Geçimini sağlamak için bunu yaptığını inanamıyorum. Kesinlikle yapamazdım.”

“Çoğu insan da senin yaptığını yapamazdı.”

Mercy bunu bir iltifat olarak söylediğini anlayabiliyordu ve yüzünün kızarmasına engel olamadı.

“Başka bir şey daha var.” Sanki cümlenin sonuna daha fazla kelime eklemek istermiş gibi sesi kesildi.

“Başka bir şey mi?” diye sordu Mercy o şey gelmeyince.

Hart, “Dans etmek ister misin?” dedi.

Mercy inanamayarak ona baktı, yanaklarının sıcaklığı boy-nuna doğru yayıldı.

“Dans etmek mi istiyorsun?” diye sordu çünkü onu doğru duymadığından emindi.

“Evet.”

“Benimle mi?”

“İstersen tabii.”

“Sen kimsin ve benim Hart-ache’ime ne yaptın?”

Hart sıgla tohumuna ayağıyla vurup bir ağacın gövdesinden sekmesini izledi. “Sanırım bu bir hayır.”

Ancak Mercy kendisinden daha uzun bir adamla, özellikle de o gün onun ölmemesini sağlayan biriyle dans etme fırsatını kaybetmeyecekti. “Yanlış tahmin ettin. Bu bir evetti.”

Kaz ayakları yeniden ortaya çıktı ve Mercy, Hart’ın gülümsemesini engellemek için yanağının içini ısırıldığından şüphelendi; eğer kendine karşı tamamen dürüst olursa, bu çok sevimliydi. Hart elini uzattı ve Mercy, Hart onu dans pistinin kenarına çekerken avucunun onunla birleştiği noktaya ter pompalamamasını diledi. En son ne zaman bir erkeğin elini tuttuğunu hatırlamıyordu, Nathan böyle şeyleri sevmezdi. Erkeksi kas, kemik ve ten dokunuşunun ne kadar hoşuna gittiğini unutmuştu.

Grup, neşeli bir tür aşk şarkısı çalıyordu; bançonun vurmali ritmi, majör tonda bir piyanonun neşeli çınlaması ve davulun âşık bir kalbin atışını duyurması. Hart elini Mercy’nin beline koydu, eli bluzunun ince kumaşı sayesinde Mercy’nin tenini ısıtıyordu. Mercy’yi iki adım yönlendirdi, onun boyunda bir

adamdan beklenebileceğinden bin kat daha zarifti. Mercy'yi döndürdü ve tekrar kendisine çevirdi. Şimdi Mercy'yi kendine daha yakın tutuyordu. Mercy'nin ağzından şok edici bir kahkaha yükseldi.

“Sen iyi bir dansçısın!”

“Şaşırdın mı?”

“Çok!”

“Belki benim hakkımda bilmediğin bazı şeyler vardır, Merciless.”

Hart arkasına döndü ve önündeki Mercy'yi bir elinden diğer eline kaydırды.

Mercy, “Ben delirdim mi, yoksa şu anda eğleniyor muyuz?” diye hayret etti.

“Aslında eğlenceli bir tip değilim.”

“Jüri hâlâ bu konuda kararsız. Benden daha uzun olduğun için sana teşekkür etmem uygunsuz olur mu?”

Hart'ın ağzından gülmeye benzer bir ses kaçtı. “Hiç de bile. Seninle dans etmemi sağlayacak kadar uzun olduğun için teşekkür ederim.”

“Bu bir şaka mıydı? Yüzünde bir gülümseme mi görüyorum?”

Hart artık kesinlikle yanağının içini ısıırıyordu. “Hayır.”

“Dudakların yarım saniyeliğine yukarı doğru kıvrıldı. Gördüm.”

“Muhtemelen hazımsızlık.”

“Ya da hafif bir sevinç göstergesi. Birisi bana kese kâğıdı versin. Bu şok nefesimi kesti.”

“‘Hart Ralston eğlencelidir’ argümanına yardımcı olmuyorsun.”

“O zaman yanıldığımı kanıtla.”

Yüzünde o kadar gerçek ve şaşırtıcı bir sırıtış belirdi ki Mercy, sanki birisi bir şişe kök birasını çalkalamış ve onu içinde açmış gibi hissetti. Hart'ın gözleri muziplikle parlarken dans pistinin ortasına doğru ilerledi ve Mercy'yi de peşinden sürüklerken kalçalarını bir o yana bir bu yana salladı.

Mercy, "Gördüklerime inanamıyorum!" diye güldü. *Vay be, kalçalarına bakın*, diye düşünürken Hart onu döndürüyordu ki tam o sırada...

Nathan McDevitt araya girdi.

Nathan, Mercy'yi yakaladığında, "Dur bakalım kaplan," dedi ve elini sıkmak için uzanan Hart'a gergin bir sevecenlikle gülümsedi. "Mareşal Ralston, bugün kız arkadaşımı kurtardığınız için size teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Kız arkadaşın mı?" dedi Mercy öfkeyle ama adam da onu duymuyor gibiydi.

Hart'ın sırıtışı kayboldu. Ana Cadde'deki bir asi yüzünden Nathan'ın üzerine gitmekte bir sakınca görmemişti ama Mercy'nin eski erkek arkadaşı danslarını kabaca böldüğü için tavırlarında kendine güven kalmamıştı. "Ah. Doğru. Elbette."

Nathan ona, "Bundan sonrasını ben hallederim mareşal," dedi ve ardından Mercy'yi dans pistinin diğer tarafına götürdü.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bir mareşal mi, Mercy? Pek sağlıklı, uzun vadeli ilişkilerle tanınmazlar."

Mercy kendini onun elinden kurtardı. "Sana ne? Ben *kız arkadaşın* değilim. Seninle çıkmıyoruz."

Senin de Ralston'la çıktığını sanmıyorum, çünkü bir erkeğin dans pistinden bu kadar hızlı çekildiğini hiç görmemiştim. Ben buradayım ve o gitti, peki sen ne yapacaksın? Kendini aptal yerine koyup yarı tanrı kahramanının peşinden mi koşacaksın?"

Müzik bangır bangır çalıyor, çiftler etrafında gülüp dans ediyordu ama Mercy'nin bakış açısına göre dünya durmuştu. Hart'ın son birkaç saat içindeki sözlerini ve hareketlerini gözden geçirdiğinde bunların hiçbirinin dört yıl önce fikir sahibi olduğu adamla örtüşmediğini fark etti. Hart bugün onu kurtarmaya gelmiş, bir Asi onu neredeyse öldürecekken kurtarıp evine kadar ona eşlik etmiş, ona bir fincan çay hazırlamış ve bir partide yalnızken ona dans etmeyi teklif etmişti.

Mercy'yi en çok sarsan da özür dilemesiydi. Mercy'yi bir partide yalnız bulduğunda, özellikle ondan özür dilemek amacıyla izini sürdükten sonra dansa davet etmişti.

Onu en çok sarsan, onu hiç anlayıp anlamadığını merak etmesine neden olan özürdü. Tanıştıkları gün ona *küstah* demişti ama o küstah adam affedilmek için özür dilemişti. İyi bir adam hatalarını kabul eder ve karşılığında hiçbir şey beklemezdi. Şimdi Mercy, Hart Ralston'ın iyi bir adam olup olmadığını öğrenmeye can atıyordu.

Nathan'a, "Biliyor musun? Yarı tanrı kahramanımın peşinden koşmak tam olarak yapacağım şey," dedi ve sonrasını düşünmeden dans pistinden fırladı.

"Ama— Ama Mercy!"

"Ve umarım o aptal terfiyi almazsın!" diye bağırdı Mercy giderken omzunun üzerinden.

Yirmi İkinci Bölüm

Mercy Ana Cadde'ye doğru koştu, partinin gürültüsünden uzaklaştıkça topuklu ayakkabılarının sesi daha da artıyordu, ta ki tahta kaldırımında kayarak durup Hart'ın gibi silüetini görene kadar. Yokuş yukarı. Tabii ya.

"Sinir bozucu adam," diye mırıldandı kaldırımı tırmanırken. Saniyeler içinde nefessiz kalmıştı.

Hart, Mercy'nin tıkırdayan ayakkabılarının sesine doğru döndü ama Mercy ona ulaştığında konuşamayacak kadar zor nefes alıyordu.

Hart, "Ne oldu?" dedi ve Mercy, o sabah asiye katlettikten sonra yüzünü ellerinin arasına aldığı anda olduğu gibi Hart'ın yüzündeki endişeyi ve paniği gördü.

"Ne mi oldu?" Mercy ellerini havaya kaldırıp bir nefes verdi.

"Beni asiden kurtarıyorsun ama o gelincikle dans pistinde terk mi ediyorsun?"

"Onun senin erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum."

"*Eski* erkek arkadaşım."

"Ah." Hart düşündü. "Gerçekten gelinciğe benziyor."

"O bir gelincik."

“Affedersin.” Hart yumruklarını ceplerine soktu ve Leonard’ın mutfak tezgâhının üzerine çıkıp babasının yirmi dokuzuncu yaş günü için ona verdiği kutuda kalan son iki süslü çikolatayı yemeyi başardığı zamanki kadar suçluluk dolu bir yüz ifadesi takındı.

“Peki neler oluyor? Bir an benden nefret ediyorsun ve sonra benimle dans ediyorsun, sanki biz...” Söylemek istedikleri gömleğinin ön tarafında yazılıymış gibi eliyle Hart’ın gömleğini işaret etti. “Neden birdenbire bana iyi davranmaya başladın?”

“Belki de sorulması gereken en iyi soru şu: Başta birbirimize neden bu kadar kaba davrandık?”

“Bilmiyorum!” Mercy’nin sesi o kadar tizdi ki karşılık olarak uzaktan bir köpek havladı.

Hart çizmelerinin ucuna bakarak kaşlarını çatı. Mercy onu yakaladığında tam olarak ne yapmayı planladığını bilmesede de yapacağı şeyin bu olmadığından oldukça emindi. Daha sakın bir yol denedi.

“Pasta sever misin?”

Hart gözlerini kırptırdı. “Pasta mı?”

“Hindistan cevizli pasta.”

Hart, “Evet?” diye şüpheyle cevap verdi.

“Ah, güzel. Senin tatlıya düşkün olmayan ve asla tatlı yemeyen o korkunç adamlardan olmandan korkuyordum.”

“Korkunç biriyim ama pasta severim.”

Mercy sanki ona cesaret verebilirmiş gibi eteğini tuttu. “Bir dilim Hindistan cevizli pasta ister misin?”

“Bu varsayımsal bir soru mu?”

“Hayır, evde beni bekleyen gerçek bir Hindistan cevizli pasta var. Zeddie bu öğleden sonra beni neşelendirmek için getirdi ama henüz yemedim.”

“Beni pasta yemeye mi davet ediyorsun?”

“Evet.”

“Şimdi mi?”

“Evet.” Mercy’nin zavallı eteği, işi bittiğinde büyük teyzesi Hester kadar kırıışmış olacaktı.

Hart’ın utangaç suskunluğu, Mercy’nin göğüs kemiğinin arkasında açıklanamaz bir dalgalanmaya neden oldu. “Pekâlâ,” dedi Hart ve Mercy’nin göğsünün içindeki çırpıntı alkışa dönüştü.

Yarım blok boyunca sessizlik içinde yürüdüler. İlk randevunun “kapıda beni öpecek mi” heyecanı etraflarını sarmıştı, oysa belli ki bu hiçbir zaman bir randevu olmamıştı ve olmayacaktı. Zaten bütün mesele onun zararsız bir dilim pasta için içeri geliyor olmasıydı.

Mercy, “Böyle dans etmeyi nerede öğrendin?” diye sordu.

“Annemden.”

Mercy gülme dürtüsüne karşı dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ne? Üç Anne’nin beni bu hâlimle yeryüzüne fırlattığını mı sandın?”

“Biraz?”

Hart’ın dudaklarından o şiddetli kahkahalardan biri daha döküldü ve Mercy’nin göğsündeki çırpınan alkışların artmasına neden oldu.

“Annenle yakın mısın?”

“Yakındım.”

Alkışlar sustu.

“Üzgünüm.”

“Sorun değil. Bilmiyordun.”

Birdsall & Son'a vardılar ve ön kapıdaki rahatsız edici öpücük tuhaflığı daha da tuhaflaşmadan önce Mercy aceleyle kapının kilidini açtı.

"Leonard'a kapıyı açmam lazım. Kendini hazırla."

"Dikkate alındı!" Hart'ın sözlerine giderek daha sarhoş edici bir mizah duygusu karışıyordu. Eşikten adımını attı, bu hareket Mercy'yi dışarıdan içeriye doğru samimi bir hareket olarak etkiledi. Gerçi burası bir ticarethanenin lobisiydi ama adamın şapkasını portmantoya asmasını ve elini saçlarında gezdirerek düzeltmesini izlerken kendinden geçtiğini hissetti.

Bir dilim masum pasta Mercy, diye hatırlattı kendine sivri topuklu ayakkabılarıyla yukarı çıkıp dairesinin kapısını açarken. Leonard patilerini merdiven basamaklarına vurarak dışarı fırladı. Mercy pasta standını, iki tabağı, iki çatalı ve iki peçeteyi kollarında dengeledi ve Leonard'ın konuğunun etrafında heyecanlı daireler çizdiğini görünce tam zamanında aşağıya indi. Hiç rahatsız olmayan Hart, Leonard'ı yakalayıp köpeğin çenesini severken, Mercy'nin son on dakikadır görmeye çalıştığı geniş gülümsemeyi hiç bozuntuya vermeden köpeğe sundu.

"Hanginiz daha sersem emin değilim," dedi. Leonard'ı ön kapıdan çıkarırken Hart onun yanında durdu, varlığı bir fırın gibiydi, vücudunun sıcaklığı yayılıyordu. Leonard işini bitirip içeri girdi. Yeşil kadife koltuklardan birine otururken Mercy kendini yelpazeleme dürtüsüne direndi. Pastadan iki dilim kesti ve bir tabağı müşteri tarafına koydu. Hart'a tabağını uzattı. Hart, ilk lokmasından sonra duruşunu dikleştirdi.

"Bunu Zeddie mi yaptı?"

"Şok edici, değil mi? Arjantin'de lüks bir restoranda staj yapacak. Şef olacak."

Hart şaşkınlıkla gözlerini kıstı. "Peki, Birdsall & Son?"

“Curtis Cunningham bizi satın almayı teklif etti. Sanırım babam kabul edecek.”

“Peki, i ya sen?”

Hart’ın Mercy adına duyduğu endişe, Mercy’nin içini sızlattı.. “Evet. Kesinlikle. Sorduğun için teşekkür ederim. Çünkü biliyor musun? Bu soruyu soran tek kişi sensin: ‘Peki, ya sen Mercy?’” Başını salladı ve çatalıyla bir parça krema sıyırdı. “Babam, Zeddie ve Lil benim için en iyisinin bu olduğunu ve hayatıma devam etme zamanımın geldiğini söyleyip duruyorlar. Ama istemiyorum. Ofisi yönetmenin ideal kariyerim olmadığını kabul ediyorum ama kayık yapmayı seviyorum. Cenaze töreni yapmayı seviyorum. Yas tutan ailelere biraz huzur ve verebilmeyi seviyorum. Cenazeci olmayı seviyorum.”

“Peki, neden bunu yapamıyorsun?”

“Cenazecilik her zaman babadan oğula geçer, babadan kıza değil. Üstelik ofisi yönetebilecek başka kimse yok. Yani Zeddie cenazeci olmak istemiyorsa ve kız kardeşimle kocası artık teslimatı yürütmeyeceklerse, hepsi bu. Bitti demektir. Ve dışarıda bir kadını, özellikle de ticaret okuluna gitmemiş birini işe alacak başka bir cenazeci yok.”

Mercy yenilgiyle çatalını tabağına koydu. İşyerini satma konusunda onu rahatsız eden şeyin tam olarak ne olduğunu ilk kez ifade etmeyi başarmıştı ve bu, kemiklerine kadar işleyen bir üzüntüye neden olmuştu. Hart onu ikna etmeye çalışmadığı için minnettardı. Hart, Mercy’nin devam etmesini bekledi.

“Babam emekli olmayı hak ediyor. Zeddie de istemediği bir kariyer için tutkusundan vazgeçmek zorunda kalmamalı. Lilian ve Danny’nin yaşamaları gereken kendi hayatları var. Milyon yıl geçse de hiçbirinden, benim için umutlarından ve hayallerinden vazgeçmelerini beklemem. Ama hayatım boyunca herkes için en

iyi olanı yaptım ve bunu asla umursamadım ya da aileme hiçbir şeyi çok görmedim. Şimdi ilk kez, istediğim bir şey var ve sanki yanımda kimse yokmuş gibi hissediyorum.”

Hart Hindistan cevizli pastadan bir ısırık alırken düşüncelere dalmıştı. “Üzgünüm. Bu boktan bir durum.”

“Öyle. Teşekkür ederim.”

“Etkili konuşmalarımınla tanınıyorum.”

Mercy kahkaha atınca Hart’ın yüzündeki sert çizgilere gerçek bir gülümseme yayıldı ve solgun gözleri parladı. Her zaman bu gözlerin itici olduğunu düşünmüştü ama burada, lobinin gaz ışığında onunla ilgili her şey yumuşamış ve ısınmıştı. Onun tuhaf gözlerine bakarken, onu hiç ilgilendirmeyen bir soru sormak için can atıyordu.

Çatalının kenarıyla küçülen tatlısından bir lokma daha kesti. “Bana babamın hangi tanrı olduğunu sormak için can atıyorsun ama bunu kabalaşmadan nasıl ifade edeceğini bilmiyorsun.”

Mercy, teninin kızarmaya elverişli olmamasından memnundu.

“Nasıl bildin?”

“Suratında, ‘Acaba hangi Tanrı?’ ifadesi var. Milyonlarca kez gördüm.”

“Üzgünüm.”

Hart omuz silkti. “Önemli değil. Cevap şu: Hiçbir fikrim yok. Annem adının Jeff olduğunu söyledi.”

“Jeff mi?”

“Jeff.” Hart’ın dudağının bir köşesi ironik bir şekilde kıvrıldı.

“Kulağa pek de tanrısal gelmiyor.”

“Annemi terk etti; bu da pek tanrısal değil.”

Ses tonu hafifti ama Mercy, insanların dik dik baktığı ve herhangi bir özel gücü olup olmadığını öğrenmek istediği bir yarı tanrı olarak yaşamının kesinlikle öyle olmadığını hissetti.

“Bu soruyu dile getirmediğim ama yine de patavatsızlık yapmayı başardım,” dedi.

“Elbette öyle.”

Gülümsemesi Mercy’yi sersemletmeye başlamıştı.

“Eh, zaten başladım, biraz daha devam edebilirim.” Mercy dirseklerini tezgâha dayayıp eğildi. Hart loş ışıktaki onun yanaklarının pembeleştiğini görebiliyordu.

“Ölümlü mü, ölümsüz mü?” diye sordu Hart.

“Zihin okuyor musun?”

“Bilmiyorum. Ölümlü olup olmadığımı.”

“Gerçekten mi?”

“Öğrenmenin bir yolu var.” Ses tonu yine bunu hafife alıyordu ama gözleri dipsizdi.

Mercy, beynini ölümsüzlük fikriyle doldurmaya çalıştı.

“Yani sonsuza kadar yaşayıp yaşamayacağın hakkında hiçbir fikrin yok mu?”

“Aslında yok. Eğer böyle bir şeye inanıyorsan, Bilinmeyen Tanrı dışında her şeyin bir sonu olduğunu söylerler ama bir çağ uzun bir zaman, yani...” Hart’ın dudağının kenarında küçük bir krema lekesi vardı ve bu onu çok insani ve kırılgan gösteriyordu.

“Yalnız hissettiriyor olmalı.”

“Sanırım.”

“Üzgünüm. Bunu kötü ifade ettim. Demek istediğim...”

Mercy tezgâhın üzerinden bileğine, kolunun altından görünen çıplak tenin olduğu yere dokunmak için uzandı ve temas edince, bir kıvılcımın çıktığına yemin edebilirdi.

Konuşurken elini çekme dürtüsüne direndi.

“Her gün kendi ölümlülüğümle yüzleşiyorum. Postayla sipariş kataloğundan harika bir bluz satın alabilirim, berbat bir akşam yemeği pişirebilirim ve güzel bir aşk romanıyla yatağa

girebilirim ama ölüyü Tuz Denizi'ne getirdiğimde hepsinin anlamsız kalacağını biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu bir rahatlık. Bu beni kim olursa olsun çevremdekilere bağlayan bir şey. Çoğu insan kendini ölüme kapatır ama bu, hepimizin bu yegâne bağ ile birleştığımız gerçeğini değiştirmez. Yine de sen...”

Hart peçetesini parmaklarının arasında yuvarladı. “Devam et...”

“Öyle işte, değil mi? Yaşamaya devam edebilirsin. Tanıyacağın ya da seveceğin herkes yaşanıp ölecek ama sen hâlâ burada olacaksın. Bitmeyen bir kitabı okumak gibi olurdu. Hikâye ne kadar iyi olursa olsun, bir noktada bitmesini istersin. Herkes için ölüm bir *ne zaman* meselesidir ama senin için tam tersi...”

Hart sonunda Mercy'nin gözlerine baktı, yüzü kıpırtısızdı ve Mercy çoğu insan ölmekten korkarken Hart Ralston'ın yaşamaktan korktuğunu gördü.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Ne için?”

“Anladığın için.”

Tezgâhın karşısından birbirlerine baktılar ve Mercy onu gerçekten öpebileceğini düşündü. Bu düşünceyle nefesi kesildi ve dudakları beklentiyle aralandı.

Hart'ın onu öpmesini mi *istiyordu*?

Soruyu düşündüğü anda yanıt varlığının her köşesinden gürleyerek yükseldi: *Evet. Lütfen sevgili tanrılar, evet!*

Hart'ın gözleri Mercy'nin parmak uçlarının bileğine değdiği yere kayınca sanki Hart ona dokunduğunu fark etmeyecekmiş gibi Mercy elini çekti, teninin sıcaklığı hâlâ parmak uçlarında şarkı söylüyordu.

Hart, “Bilerek mi berbat yemekler mi hazırlıyorsun?” diye sordu.

“Sadece yemek pişirdiğimde.”

Hart onu dudaklarının tek kenarının kıvrıldığı bir gülümsemeyle ve kaz ayaklarıyla ödüllendirdi. “Zeddie iyi ki şef olacak o halde.”

“Gerçekten öyle...”

“Pasta için ona tebriklerimi sunuyorum.” Hart boş tabağına baktı ve Mercy artık kalması için bir neden olmadığını anladı. “Gitsem iyi olacak. Yarın erken vardiya var.”

“Tanrılar Günü’nde mi?”

“Asiler ve kaçak avcılar haftanın günleri konusunda pek titiz değiller.”

“Doğru.”

Şapkasını almak için askıya gitti ve Mercy tezgâhın arkasından çıkıp ona kapıya kadar eşlik etti. Aralarında büyüyen ve değişen, cam kadar kırılgan bir şey vardı ve Mercy, eğer şimdi giderse bunun onarılamaz şekilde kırılacağından endişeliydi ama zihni boştu, onu orada tutmak için tek bir bahane düşünemiyordu.

“Beni davet ettiğin için teşekkürler, Merciless.” Bu lakap hakaretten çok sevgi dolu görünüyordu.

“Benimle pasta yediğin için teşekkürler, Hart-ache.”

Hart şapkasının kenarını tutarak kapıda durdu, söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama yine de sessiz kaldı.

Mercy, kendi dudağının kenarını işaret ederek, “Bekle, şuranda biraz krema var,” dedi.

Hart başparmağının ucuyla yanlış köşeyi silince onun dudaklarına dokunması Mercy’nin hayatında gördüğü en seksi şeydi.

Mercy, “Hayır, diğer tarafta,” diye mırıldanırken büyülenmişti.

“Bunların hepsi benim güler yüzlü çekiciliğimin bir parçası,” dedi Hart ağzını sildikten sonra.

“Evet, tam olarak bunu düşünüyordum.”

Mercy, Hart’ın da kendi dudaklarına baktığını fark etti ve kendini alevlerin her yanını yaladığı bir sobanın üzerinde duruyormuş gibi hissetti.

“Peki, tekrar teşekkürler.” Hart’ın eli kapının tokmağında asılı kaldı.

“Hart?”

Mercy ilk kez sonuna *ache* eklemeyen yüzüne karşı ismiyle hitap etmişti. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, nefes alırken Hart’ın göğsünün hareket ettiğini görebiliyordu

“Evet?”

“Sanırım aptalca bir şey yapmak üzereyim.”

“Tamam.”

Mercy parmaklarının ucunda yükseldi ve dudaklarının kenarını, tam da kremanın olduğu noktayı öptü. Geri çekildi ve Hart’ın aval aval bakışlarını sessizce izledi. Hart’ın sessizliği Mercy daha fazla dayanamayana kadar sürdü.

“Bir şey söyle.”

“Hâlâ aptalca bir şey yapmanı bekliyorum.”

Hart şapkasını tutarak ona doğru eğilirken Mercy’nin kalbi şampanya mantarı gibi fırladı.

“Seni öpebilir miy-”

“Evet, lütfen.”

Hart dudaklarına yumuşak, tatlı bir öpücük kondurmadan önce sanki cesaretini toplaması gerekiyormuş gibi yüzüne bir santim uzakta durdu. Öpücük çok erken sonlanmıştı ama sonra

Mercy, Hart'ın şapkasının yere düştüğünü duydu. Hart iki eliyle ona uzandı, parmakları yanaklarına doğru kıvrıldı ve onu tekrar öptü. Dudakları onunkilere doğru kayıyordu, tadını çıkararak. Mercy, Hart'ın öpücüğünün daha da derinleşmesi için uzanıp gözlüklerini çıkardı. Dili kadifemsiydi; şeker ve Hindistan cevizi tadındaydı. Kollarını boynuna doladı ve Hart'ı vücuduyla kapı arasına sıkıştırdı. Hart, göğsünde yankılanan ve Mercy'nin göğsünde titreşen gırtlaktan gelen bir ses çıkardığında Mercy'nin parmakları kıvrıldı. Onu yakınına çekti, bedeninin dokunduğu her yeri cennet gibiydi.

Mercy hayatında hiç kendi ayakları üzerinde duramayacak kadar güzel bir öpücük yaşamamıştı ama şimdi Hart Ralston onu kusursuzca öpüyordu ve Mercy bir bez bebek gibi onun kollarından sarkıyordu. Hart, Mercy'nin alt dudağını çekip ısırırdı, kanatacak kadar sert değildi ama bacaklarının arasında giderek artan gerilime acil bir mesaj gönderecek kadar güçlüydü. Dudakları ayrıldı ve Mercy, Hart'ın kocaman, odaklanmamış göz bebeklerine bakarken havayı içine çekti.

“Özür dilerim,” dedi nefes nefese. “Bunu yapmamalıydım...”

Ama Mercy onun özür dilemesini istemedi. Onun da kendisi kadar huzursuz, baş döndürücü ve coşkulu hissetmesini istiyordu. Mercy, Hart'ı bu sefer savunmasızlığının parçası gibi bir şefkatle öptü. Dudaklarının onunkilere karşı yozlaşmış hareketi, ellerinin sırtını nazikçe okşaması, Hart'ın uyarılan penisinin doğru keskin yükselişi amacının sinyalinin veriyordu.

“Üst kata gel,” diye fısıldamak için Mercy öpücüğünü kesti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Üst kat.

Üst kat, Mercy'nin dairesi, Mercy'nin yatağı. Mercy'nin çıplak bedeninin kendi bedenine yaslanması anlamına geliyordu. Göğüslerinin, kalçalarının, uyluklarının pürüzsüz teni ve bunların arasında yuvalanmış tatlı vaat. Bu onun vücudunun, kalbinin, acı veren kırılganlığının onun önüne serilmesi anlamına geliyordu.

Mercy onun cevabını bekledi. Gözlüksüz yüzü açıkta ve savunmasız görünüyordu.

Hart'ın ona mektuplardan bahsetmesi gerekiyordu ama şimdi Mercy mektuplarını değil, *tam olarak* onu isterken nasıl itiraf edebilirdi ki?

Mercy'nin saçları dağınıktı, koyu renk bukleleri boynuna dökülüyordu. Hart bir bukleyi parmağının etrafına kıvırdı ve cildindeki sert dokunun keyfini çıkardı.

“Bundan emin misin?” diye sordu Hart

Mercy cevabını onun dudaklarına doğru fısıldadı. “Evet. Çok.”

Hart alnını onunkine dayadı ve ona onu sevdiğini söylemek saçma olacağı için hissettiği her şeyi tek bir kelimeye döktü: “Mercy.”

Sonra tekrar öpüşmeye başladılar. Mercy'nin vücudu Hart'ı kapıya bastırıyor ve Hart'ın kendinden geçmiş ereksiyonu da ona karşılık veriyordu. Hart'ın dudakları Mercy'nin boynundan aşağı bluzunun minik düğmelerini teker teker açarken parmaklarını takip ediyor; çekici olmaktan çok pratik bir iç çamaşırı olan düz mavi saten sütyenini ortaya çıkarıyordu ama Hart'a göre bu, dünyadaki tüm dantellerden milyonlarca kat daha seksiydi. Sütyeninin teniyle buluştuğu çizgi boyunca öpücükler kondurdu, göğüslerinin üst kısmında bir iz bıraktı.

Mercy, Hart'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekerek ağzına doğru gülümsedi. "Üst kata," dedi Mercy, bu sefer bu bir soru değildi. Parmaklarını Hart'ın parmaklarına doladı ve gözlükleri diğer elinden sallanırken onu merdivenlerden yukarı çekti. Daire kapısına beş adım kalmışken Hart dayanamayıp ona uzandı, elleri kadının sırtından aşağı kayıyor, onu tekrar tekrar öperken içine çekiyordu, parmak eklemleri dar merdiven boşluğunda arkasındaki korkuluğa sürtünüyordu.

Mercy, "Neredeyse geldik," diye güldü.

"Çok uzak." Hart kelimeleri onun boynunun sıcak, tuzlu tenine karşı fısıldadı.

"Dayanabilirsin!"

Hart o kadar emin değildi ama Mercy onu daireye sürüklemeyi başardı.

Leonard da onların peşi sıra salona girdi. Hart'ın farkına bile varmadığı bir mobilyanın üzerine yerleşti. Mercy de önündeydi, tek bir lambanın ışığıyla aydınlatılmış odada ayakkabılarını çıkarmıştı, bluzunun önü açıktı. Gözlerinin rengi koyulaşmıştı, dolgun alt dudağını gergin bir şekilde dişliyordu. Hart da onun dairesinde, evinde durduğu için utangaç ve gergindi.

Mercy'nin elindeki gözlüğü işaret edip, "Onlar olmadan görebiliyor musun?" diye sordu.

"Yalnızca yakını."

Hart onun yüzüne doğru eğildi. "Ne kadar yakını?"

"Hmm. Daha yakını."

Mercy'nin boyu kadar uzundu ki, Hart'ın dudaklarının Mercy'nin dudaklarının üstünde gezinmesi için başını eğmesi bile gerekmiyordu. Dayanılmaz derecede tatmin ediciydi. "Peki, şimdi?"

"Pek değil." Mercy parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını Hart'ın kılere tüy kadar hafifçe değdirdi. "Şimdi."

Hart bir kibrit gibiydi ve bu öpücük onu aleve vermişti. Mercy'nin elinden gözlüğü alıp dikkatlice en yakın yüzeye koyacak kadar akıllıca davranabildi. Mercy'nin çıplak göğüs dekoltesi karanlık bir dünyadaki umut ışığı gibi odadaki diğer her şeyi gölgede bırakırken, Hart fiziksel çevresini ancak çok az anlayabiliyordu. Sonra kendini serbest bıraktı ve sanki hayatta kalması için hava gerekli değilmiş gibi Mercy'yi öptü.

Hart'ın elleri arzuyla Mercy'nin bedeninde geziniyordu. Kalçalarının yuvarlaklığı, kıvrımı; belinin çukuru; henüz tamamen çıplak olmayan göğüslerinin cazibesi. Hart, Mercy'nin bluzunu çıkarıp sütyeninin kopçasını çözerken Mercy'de onun gömleğini çıkarmaya çalıştı ama Hart, Mercy'nin çıplak göğüslerinin mükemmelliğiyle o kadar meşguldü ki ona yardımcı olamayacaktı.

Mercy, "Şunu çıkarır mısın?" diye sordu bıkkınlıkla kolunu çekştirerek.

Hart dudaklarını Mercy'nin sol göğsüne doğru kaydırırken, "Şu an meşgulüm," diye mırıldandı. Pembe kahverengi meme ucunu ağzına aldı, zihni saf bir istekle boşaldı. Mercy nefesini tuttu ve parmaklarını Hart'ın saçlarına gömüp onu kendine

doğru çekti ve Tanrılar şahidi olsun, Hart hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı.

Mercy, Hart'ın ereksiyonunun harekete geçmesini sağlayacak kadar alçak sesle, "Ben seni boğmadan önce kıyafetlerini çıkar," dedi.

Hart eliyle Mercy'nin dolgun göğüslerinden birine masaj yapıp başparmağını meme ucunda gezdirirken, dilini diğerinin yumuşak alt kısmında gezdirdiyordu. Mercy inleyince Hart onun sesiyle sarhoş oldu.

Hart, "Lanet olsun bu harika," diye fısıldadıktan sonra Mercy'nin karnının kadife tenini öptü ve önünde diz çöküp eteğinin fermuarını açarak kumaşın yerle buluşmasını sağladı. Mercy'nin çoraplarını jartiyer kemerinden çıkardı ve yavaşça uzun, biçimli bacaklarından aşağıya doğru tek tek sıyırdı. Jartiyer kemerinden kurtulmasına yardım ederek Mercy'yi sadece külotuyla bıraktı.

Mercy sanki özür dilemesi gerekiyormuş gibi, "Pek seksi değil," dedi.

Değil ve *seksi* kelimelerinin birleşimi Hart'ın seksle buğulu beyninde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Mercy'nin karnı boyunca uzanan soluk pembe satene ve belindeki, ortasında minik bir fiyonkla birleşen narin dantele baktı, sanki Mercy onun açması gereken bir hediyeymiş gibiydi. Kafa karışıklığı içinde ona baktı. "Seksi olmayan ne?"

"Sıkıcı külotlar. Eğer bunun bu gece olacağını bilseydim, daha dar bir şeyler giyerdim.

"Kese kâğıdı da giyebilirsin. Sonunda çıkardığın sürece hiç umurumda değil."

Ve Hart her kelimesinde ciddi olduğunu kanıtlamak için, kalan son çamaşırı da soydu. Bakışları Mercy'nin çıplaklığını

süzüyordu. Dilinin ucunu göbek deliğine daldırarak Mercy'nin göbeğini öptü. Sonra dudaklarını ve dilini yavaşça aşağıya doğru sürükledi, hedefine ulaşmadan önce oluşan o beklentinin tadını çıkardı.

Mercy'nin nefesi kesildi. "İstemiyorsan mecbur değilsin."

Hart yine hayretle ona baktı. "Yapmak istemeyeceğim hiçbir şey yok. Şimdi izin verir misin?"

Mercy hem utangaç hem de şehvetli olmayı başaran bir gülümsemeyle, "Tamam," dedi. Hart minnettarcasına Mercy'nin tadına baktı ve yağmuru emen toprak gibi iniltilerini içine çekti.

Mercy onun saçını çekiştirince Hart ona itaat etti, dudakları onunkiyile buluşana kadar dişlerini kızın vücudunda gezdirdi. Mercy, "Yatak odasına geçelim mi?" demek için hafifçe geri çekildi. Pantolonunun kalın kumaşı üzerinden Hart'ı okşarken, başıyla karanlıktaki kapıyı işaret etti. Arzu, Hart'ın içini yaktı, o kadar güçlüydü ki gözü karardı.

"Oraya kendi ayaklarınla mı girmek istersin, yoksa seni omzuma atıp taşımamı mı istersin?"

Bunu duyunca Mercy'nin güzel gözleri parladı ve yatak odasına doğru koştu. Hart onun peşinden gitti, yatağın kenarında ona yetiştiğinde gülüp Mercy'yi kollarının arasına aldı. Bir yandan kıyafetlerini çıkarırken bir yandan da dudaklarını mümkün olduğunca ondan ayırmamaya çalışıyordu. Mercy ona doğru adım attı, çıplaklığını adamın bedenine bastırdı. Vücudu onun vücuduna oturuyordu. Hart bunun uzun sürmeyeceğine, süremeyeceğine dair içini kemiren inancı bir kenara bıraktı. Düşünmek istediği tek şey, bu ânın mükemmelliği idi. Mercy onu ellerinden tutup yatağın üzerine çekti ve sertçe öptü, karşılık olarak Hart da onu öptü. Vücutları birbirine dolanmış, ritimle hareket ediyordu.

Hart, “Bana neyden hoşlandığını söyle,” diye fısıldadı.

“Her şeyden. Yaptığın her şeyden,” diye cevapladı Mercy nefes nefese.

Birbirlerine dokundular. Birbirlerini okşadılar, öptüler ve ısırdılar. Hart, Mercy’nin arkasına geçti ve vücudunu onunkine yaslayıp elini Mercy’nin bacaklarının arasına kaydırarak kesik bir nefes almasını ve ona doğru dayanmasını sağladı.

Hart, Mercy’nin kulağının arkasındaki yumuşak tene doğru, “Bana ne yapacağımı göster,” dedi ve Mercy elini onunkinin üzerinde hareket ettirerek onu sevdiği ritme, baskıya, en iyi hissettiren yerlere yönlendirdi. Parmakları birlikte hareket ederken Mercy’nin nefesleri düzensizleşti. Kıçını Hart’ın nabız gibi atan sertliğine daha da bastırdı ve Hart, onun boşaldığını hissettiğinde neredeyse yere düşecekti. Mercy’nin vücudu Hart’ın temasına doğru dalgalar halinde sarsılıyordu.

Mercy yüzünü Hart’a çevirdi ve aletini eline almak için aralarına uzandı. Hart’ın boğazından vahşi bir mutluluk çılgılığı koptu.

“Hoşuna gitti değil mi,” dedi ona Mercy. Eli mucizeler yararıyordu.

“Biraz daha devam edersen merhamet dileneceğim,” diye homurdandı Hart.

“Bu kulağa hoş geliyor.” Mercy onu öpüp dilini dişlerine sürttü.

“Cüzdanımda prezervatif var.”

“Çok uzak.” Mercy yatağının başucundaki komodinin çekmecesini karıştırmak için uzandı ve Hart bu açıklıktan yararlanarak kızın göğüslerine hak ettikleri ilgiyi gösterdi. Mercy folyo paketi yırtarken inledi.

“Ben takabilir miyim?” diye sordu Mercy.

“Tanrım, hayır. Eğer bana bir daha dokunursan havai fişek gibi patlarım.” Prezervatifi Mercy’nin elinden kaptı ve dikkatlice açtı.

Aniden bir gümbürtü duyuldu. Kurucular Günü partisinin ilk havai fişekleri yatak odasının penceresinin ötesindeki gökyüzünde kırmızı kıvılcımlar saçarken Hart ve Mercy irkildi. Göz göze geldiklerinde gülmeye başladılar.

“Havai fişekleri göster bakalım, Mareşal Ralston,” diye meydan okudu Mercy. Kahkahaları kesilirken ayağıyla Hart’ın bacağına dürttü ve Hart aniden kararsız kaldığını hissetti.

“Nasıl olmasını istersin?”

Cevap olarak Mercy sırtüstü uzandı, saçları soluk yastık kılıfının üzerine koyu gölgeler hâlinde yayılırken bacaklarını onun için açtı, o kadar güven dolu ve samimi bir hareketti ki Hart ağlama isteği duydu.

“Emin misin?” diye sordu Hart, sesi huysuzdu. “Seni ezmek istemiyorum.”

“Ben büyük bir kızım, Hart-ache. Ezilmesi zor biriyim.”

Hart, Mercy’nin bunun ne kadar doğru bir ifade olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Hart kırılğan biriydi, oysa Mercy önemli olan her konuda güçlüydü.

Hart zincirini boynundan çıkardı ve yatağın yanındaki masanın üzerine koydu. Anahtarlarıyla Mercy’nin yüzüne vurmak istemiyordu. Mercy’nin üstüne yerleşip onu usulca öptü ve içine girmeden önce çenesinin kenarına burnunu sürttü. İçine girince bu duyguyu hafızasına kazımak için durdu. Sonra Hart hareket etti, sonra Mercy de onunla hareket etti. Bu, iki bedenin dansı gibiydi. Hart sonunda kendini bırakıp onun içinde kaybolana kadar havai fişekler hiç aldırış etmeden tepelerinde patladı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Mercy banyoya koşmadan önce şifonyerinden kendine bir erkek atleti ve temiz iç çamaşırı çıkardı. Çok az tanıdığı bir adamla spontane seks yapmak ayrı şey; şehvet gözlüklerini çıkardıktan sonra Hart'ın onun çıplak vücudunu görmesi bambaşka bir şeydi. Kendini temizledi, atletini ve külotunu giydi. Dişlerini fırçalarken aynadan yansımasına baktı. Dudakları öpüşmekten şişmiş, saçları dağılmıştı. Saçlarını açıp taradı ve Hart Ralston'la akıllara durgunluk verici bir seks yapmış kadının aynadaki yüzüne hayretle baktı.

Senden pencereyi açmanı istediğimi biliyorum ama bu...
Gardiyan'a şükretti. *Teşekkür ederim? Sanırım?*

Hart'ın dilinin vücudunu yakıp kavurduğu ânı hatırladı.

Teşekkür ederim, dedi tüm kalbiyle Gardiyan'a.

Hart'ın yan odada hareket ettiğini duydu. Nathan da dâhil olmak üzere diğer erkeklerle olan deneyimlerine dayanarak, banyodan çıktığında onu giyinmiş ve gitmeye hazır bulmayı bekliyordu. Bu yüzden onu yatağın kenarında üzerinde hiçbir şey olmadan, sadece baksırı ile görünce şaşırdı. Üstünde şeyden önce çıkardığı anahtarından başka bir şey yoktu.

Sen onun adını haykırana kadar seni becermeden önce, diye cümlesini tamamlayarak hafızası ona destek oldu.

Banyonun ışığını kapattı ama odaya girmeden kapı pervazına yaslanıp durdu. “Kalıyor musun?” diye sordu doğrudan konuya girerek.

“Kalmamı ister misin?”

“Çoğu insan burada kendini rahat hissetmiyor.”

“Neden?”

“Bodrumda cesetlerle dolu bir kuyu var.”

“Cesetler gecenin bir yarısı kapıyı çalıyor mu?”

Mercy gerginlikle güldü. “Pek değil.”

“Eski amirim bana ‘Yaşayanlardan korkmak ölümlerden korkmaktan daha önemlidir,’ derdi. Yani...” Hart o kadar sert yutkundu ki, Mercy bu sesi odanın ortasından bile duyabildi ve onun da kendisi kadar çekingen hissettiğini fark etti. “Eğer istersen kalmayı tercih ederim.”

“İsterim.”

“O halde kalacağım.”

Hart, Mercy’ye yer açmak için kenara kaydı. Mercy onun yanına yatağa girdi ama Hart ona doğru uzandığında geri çekildi. “Sorun değil. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Hart da sanki öğretmeninin cetveliyle eline vurulmak üzere olan bir okul çocuğu gibi geri çekildi. “Neyi yapmak zorunda değilim?”

“Sarılmak.”

Hart dirseğinin üzerinde doğrularak onu inceledi. “Ne tür pisliklerle çıkıyordun?”

“Çok büyük pisliklerle. Bu gece onlardan biriyle tanıştın.

“Onların çoğu gelincik. *Sen* ne yapmak istersin?”

Mercy, “Birazcık sarılmak istiyorum sadece,” diye itiraf etti.

“O zaman buraya gel.”

Hart onu kollarının arasına aldı ama Mercy bir türlü rahatlayamıyordu. “Sarılmanın iki dakika sonra sıcak ve rahatsız edici hale geldiğini herkes bilir,” dedi.

“O zaman eğer ikimizden biri terlerse ya da rahatsız olursa vazgeçeriz ve kırılmayız. Anlaştık mı?” Hart kelimeleri Mercy’nin saçlarına doğru fısıldarken kızın kolunu okşadı, sonunda onu dünyada sarılmayı seven erkekler olabileceğine ikna etti. Mercy onun omzuna sokuldu ve gizlice sabununun kalıcı kokusunun tadını çıkardı.

“Anlaştık.”

Mercy ses çıkarmadan nefes almaya ve garip ya da iğrenç olmayacak şekilde nefesini onun tenine doğru vermeye çalıştı. Neredeyse boğulmak üzere olduğu bir dakikadan sonra Hart konuşunca sesi Mercy’nin yanaklarında titreşti. “Sanırım sana bu yatağın başıma gelen en güzel şey olduğunu söylemeliyim.”

Mercy onun yüzünü göremese de gülümsedi. “Bu çok üzücü bir itiraf.”

“Çoğunlukla Tanrı’da kamp kuruyorum, kışlalarda ya da şehre bir ceset götürmem gerektiğinde bir otelde uyuyorum. Kamp yapmak aslında en iyi seçenek. Dünya devler için yapılmadı.”

Konuşmak sarılmaktan daha kolay görünüyordu, bu yüzden Mercy doğruldu ve Hart’a baktı; dantel perdelerinin arasından süzülen gazlı sokak lambasının parıltısında yüzünün yumuşaması hoşuna gitti. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Hart, Mercy’nin saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bu gerçekten bir soru mu?”

“Kaç yaşındasın?”

“Geçen ay otuz altı yaşına bastım.”

Mercy kafasında hesap yaparak başını salladı.

“Düşündüğünden daha mı yaşlı yoksa daha mı genç?”

“Tam düşündüğüm gibi. Ama uzun yıllardır Tanria Mareşalleri’nde çalışıyorsun, değil mi? Katıldığında küçücükkrün herhalde.”

“On altı yaşındaydım. Annem öldükten sonra teyzem beni yanına aldı ama onun kendi ailesi, kendi hayatı vardı ve ben de annesini kaybetmiş geveze bir ergendim. Tanria Mareşalleri o zamanlar hepimize iyi bir fikir gibi görünmüştü ve açıkçası öyleydi de. Amirim Bill Clark adında bir adamdı. Bana iyi davrandı, beni hizaya soktu. O benim hiç sahip olmadığım babam gibiydi.”

Hart’ın cevabının acı tatlı tonu Mercy’nin nazikçe şunu sormasına neden oldu: “Sanırım Bill artık bizimle değil?”

“Doğru.”

“Üzgünüm.”

“Bu işler böyle.”

“Bu durumu kolaylaştırmıyor.”

“Hayır, kolaylaştırmıyor.”

Yani Hart’ın ilahi babası hiçbir zaman hayatının bir parçası olmamıştı ve sahip olduğu tek baba figürünü de kaybetmişti. Mercy, annesi öldüğünde kendisi de çok acı çekmiş olsa da babası onun yanında olmasaydı ne yapardı, diye merak etti. Son zamanlarda babasını hayal kırıklığına uğratmıştı ama Hart’ın hikâyesi ona minnettar olması gereken ne çok şey olduğunu hatırlattı. Hart ona geçmişinden bir parça sunduğu için Mercy de ona kendi hikayesini anlatmaya karar verdi.

“Annem ben on yedi yaşımdayken öldü. Kanser hastasıydı ama çok uzun süre hasta kalmadı, sanırım bu bir lütuftu. Babam yıkılmıştı. Hepimiz öyleydik. Ama bilirsin işte, bununla nasıl yaşayacağını öğreniyorsun.

“Biliyorum,” dedi Hart. Bu kadar genç yaşta anne kaybetmenin ne demek olduğunu gerçekten anlayan biriyle konuşmak güzeldi. “Yani on yedi yaşındaydın ama hem ofisi yönetmek hem de kardeşlerini mi büyütmek zorundaydın?”

“Yapmak *zorunda* değildim. *Yaptım*.” Hart’ın boynundaki zincirle oynadı. “Neden iki anahtarın var?”

Hart cevap vermedi. Mercy’nin anahtarla oynamasını izledi; bu, seksten daha samimi hissettirmeye başlamıştı. Sonra Mercy kimlik etiketindeki yazıyı okudu ve gözleri kısıldı.

“Cunningham’ın mı? Gerçekten mi?”

“En ucuz paketlerini aldım.”

“En ucuz paketleri hâlâ fahiş fiyatlara satılıyor. Yazık sana.” Mercy anahtarı sıcak bir tuğla gibi bıraktı ama ikinciye daha büyük bir dikkatle eline aldı. “Bu bir doğum anahtarına benziyor.”

“Annemin.”

“Sunağınızda olması gerekmez mi?”

“Sunağım yok.”

“Nasıl bir sunağın olmaz?”

Hart cevap olarak kıvrandı.

“Hart, nerede yaşıyorsun?”

“Aslında bir adresim yok ama bu zorunluluktan ziyade bir tercih.” Hart durumu hafife almaya çalıştı ama Mercy bunu yutmadı.

“Senin evin yok mu?”

“Çok çalışıyorum. Anlamı yok.”

“Hart!”

“Mercy!” Onun şok olmuş ses tonunu taklit ederek yüzüne bıkkın bir gülümseme yerleştirdi. Başını salladı ve ona sokuldu. Artık daha doğal geliyordu.

“Peki, doğum anahtarın nerede? Kimde?”

“Alma Maguire.”

“Patronun mu?”

“Eskiden ortaktık ve o bana teyzemden daha yakın.”

Mercy, bu tek cümleye eklenen yılların yalnızlığını duyabiliyordu. Sonrasında rahat bir sessizliğe gömüldüler. Mercy parmak uçlarıyla Hart’ın göğsünde daireler çizdi ve Hart da aynısını onun sırtına yaptı. “Mercy ben... Sana söylemem gereken bir şey var.”

Mercy başını kaldırdı, daha fazlasını söylemesini bekledi ve söylemeyince onu hafif, yumuşak ve şefkatli bir şekilde öptü.

Hart pes etti, yan yatıp Mercy’yi kendine çekti. Sanki onun Mercy olması önemliymiş ve Mercy’den başka kimse bunu yapmazmış gibi onu öpüyordu.

“Üzgünüm ama bütün bu sarılmalar beni terletti,” dedi Mercy bacağına onun kalçasının üzerine atarken.

“Sen en başından ateşliydin.” Hart, Mercy’nin kulak memesini ısırdı ve ona çapkınca sırtlamak için arkasına yaslandı. Mercy baksır şortunun bel bandını aşarak ona uzandığında bu sırtıtış hızla bir iniltiye dönüştü. Hart gri gözlerinde seks sersemliğiyle ona baktı. Mercy de ona hınzırca gülümsedi.

“Kötü hissetmedin değil mi?” dedi Mercy.

“Ah, çok kötü şeyler hissettim... Çok fazla.”

Bu kez, sonrasında bir gariplik olmadı. Hart sıcaktan burnalmamış ya da rahatsız olmamıştı muhtemelen, çünkü Mercy onun kollarında uykuya daldı.

Mercy uykudan uyanırken, şafağın gri ışığı dantel perdelerden içeri sızıyordu ve yavaşça Hart’ın kollarında olduğunu fark

etti. Sanki havadaymış, bu mükemmel an cebinde asılı duruyormuş gibi kendini keyifli ve hafif hissediyordu.

Sonra Hart, “Kahretsin!” dedi ve öyle aniden doğruldu ki neredeyse Mercy’yi yataktan düşürecekti.

Mercy gözlerini kırptırarak ona baktı, saçlarının dağılmış ve yüzünde uyku sırasında iz kalmış olduğunu biliyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Üzgünüm. Sanırım işe çok geç kaldım. Yedi buçukta orada olmam gerekiyor.”

Mercy el yordamıyla gözlüğünü aradı ve sonra Hart’ın dün gece onu soymadan önce gözlüğünü nereye koyduğunu bilmediğini hatırladı. Gözlerini kısarak başucundaki saate baktı. Nerede olduğunu, nerede olması gerektiğini ve ikisi arasındaki mesafeyi aşmak için ne kadar az zamanı olduğunu zihninde hesaplarken ona, “Saat altı kırk yedi,” dedi.

Hart, “Kahretsin!” deyip Mercy’nin hoşuna gidecek şekilde güldü.

Mercy sabah ışığında tüm bunların gerçekten korkunç bir hata gibi görüneceğinden endişelenmişti, ancak insan şeklindeki bulanık Hart’ın elleri ve dizleri üzerinde yatağın altında bir çorap aramasını izlerken çıkıyor olabilecekleri hissinden kurtulamıyordu.

Mercy, “Geç kalmana sebep olduğum için özür dilerim,” dedi Hart buruşuk gömleğini giyerken.

“Senin...” Hart yatağın kenarına geldi ve düğmelerini iliklerken Mercy’yi öpmek için eğildi. “...özür dileycek bir şeyin yok. Bu vardiyayı bitirdiğimde seni akşam yemeğine çıkarabilir miyim?”

Kesinlikle çıkıyorlardı!

“Evet, lütfen,” dedi Mercy üç yaşında bir çocuk gibi yatakta zıplama dürtüsüne direnerek. “Bu tam olarak ne zaman olacak?”

“Bir sonraki Gardiyan Günü.”

“İki hafta sonra mı?”

Hart bir bacağını pantolonun içine sokarken durakladı. “Daha erken olmasını ne kadar çok isterdim anlatamam.”

“Bu senin hatan değil. Olmayan masana yemek koymalısın.”

“Tanria Mareşalleri’nin kışlaya masa tedarik ettiğini bilmeni isterim. Biz barbar değiliz.”

“Bu sürede bana yazmak ister misin?”

Hart cevap vermek için ağzını açtığı anda gülümsüyordu ama yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve aniden kemerini bağlamanın tüm dikkatini vermesi gerektiğini fark etmiş gibi davrandı. “Tanria’da hiç nimkilim kutusu yok. Eski Tanrılar’la ilgili bir şey.”

“Ah.”

Hart’la yeni çıkmaya başlamışken iki hafta boyunca ondan tek kelime bile duyamayacaktı. Mercy’nin yatakta zıplama isteği kayboldu.

Hart artık büyük ölçüde giyinik olduğundan Mercy’yi tekrar tekrar öpmek için eğildi. Üçüncü öpücük, ayrılmaya niyeti olmadığını gösteriyordu ama yine de geri çekildi. “Bir sonraki Gardiyan Günü,” diye söz verdi ona.

Mercy yatağın üzerinde diz çöktü, ellerini Hart’ın ensesine uzattı ve dudaklarını dudaklarına doğru çekti. Bir süre daha ona Tanria’yı, işini, zamanı ve kendisinden başka her şeyi unutturdu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Hart işe geç kalmıştı.

Çok, çok geç.

Bunu daha az umursayamazdı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Mercy, babasının evinin merdivenlerinden çıkarken kendini savaşa hazırlanıyormuş gibi hissetti. Ailesi dün onun üstüne titremiş olsa da Ana Cadde'deki bir asi saldırısı, kaçınılmaz olanı ancak bu kadar erteleyebilirdi. Lilian'ın bu akşam yemekte Cunningham'ın teklifiyle ilgili konuşacağından emindi ve Mercy söylemesi gerekenleri gözyaşlarına boğulmadan söyleyebileceğini sanmıyordu. Dün gece Hart'la konuşurken kelimeler dudaklarından dökülmüştü. Neden aynısını ailesiyle yapamıyordu?

Hart.

Dün gece.

Tepeden tırnağa kızardığını hissetti.

Hart, Tanrı'daki asilerle savaşmak için hayatını ve uzuvlarını riske atmak yerine burada, Mercy'nin yanında olsaydı daha iyi olurdu. Mercy mareşallerin gerçekte ne yaptığını hiç düşünmemişti ama şimdi biriyle çıkıyordu. Değil mi? Bunu düşünmek bile kalp atışlarını hızlandırıyordu. Mercy, Hart'ın onun yanında sessizce durup parmaklarını parmaklarının arasına kaydırdığını hayal etti. Bu Hart'ın yapacağı bir şey gibiydi. Onunla çıkmaya başlayalı — çıkıyorlar mıydı ki? Kesinlikle çıkıyorlardı, yirmi dört saatten az olmuştu ama şimdiden ona Hart'ı anim-

satan şeyler vardı. Gergin olduğunda şapkasının kenarıyla oynaması, sanki neşelenmekten korkuyormuş gibi gülümsememek ya da kahkaha atmamak için çok çabalaması. Ya da bu sabah çıkmadan önce yatağın kendi tarafını özenle toplaması gibi.

Dilinin, Mercy'nin bacaklarının arasında neler yapabileceğini bir kez daha gösterdikten hemen sonra...

Mercy akşam yemeğini atlatabilmek için başından aşağı bir sürahi buzlu su dökmek zorunda kalacaktı, yoksa Lil aklından geçenleri anlayacaktı.

Mercy derin bir nefes aldı ve içeri girdi. Annesinin anahtarına tuzlu su değdirdiğinde içeriden yükselen her zamanki konuşma ve kahkaha patlaması ona bir dalga gibi çarptı. "Bana şans dile."

Lilian birkaç saniye sonra ona yaklaştı. "Nasılsın? Dün gece tek kelime etmeden gittin. Endişelendik."

"İyiyim. Dün yaşananlardan sonra çok yorulmuştum, bu yüzden eve erken gittim."

VE HART RALSTON'LA SEVİŞTİM! Mercy'nin zihni o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki kız kardeşinin bunu duyabileceğinden endişelendi. Lilian'ın yanından geçip, "Hey, Danny, biraz şaraba ne dersin?" dedi.

Danny ona buğulu bir kadeh uzattı. Mercy, kız kardeşinin kurnaz bakışları karşısında bir yudum aldı ve şarap yanlış borya gidince boğuldu. Zeddie akşam yemeğinin son rötuşlarını yaparken babasını kızdırmak için Bushong'un rakipleri olan Paxico Penguenleri hakkında ara sıra atıp tutarken, Mercy de babasının deniz topundaki akuaygır soyu hakkındaki tiradına dikkat kesilmeye çalışıyordu. Mercy, Lilian'ın yanına oturdu ve eniştesinin, babasının karışmış giysilerini ne kadar ustaca düzelttiğini gözlemledi. Mercy, "Danny kelimenin tam anlamıyla en iyisi," dedi.

“İyi biri ama lavaboda diş macunu lekesi bırakan insanlar en iyi olmaktan men edilirler. Öte yandan sen gerçekten en iyisisin. Bu yüzden bu gece büyük bir kız olup Cunningham’ın teklifini tartışacağını biliyorum.”

“Evet. Kesinlikle,” diye onayladı Mercy. Ancak Zeddie’nin tabakları taşımasına yardım etmek için kalkarken Lilian onu durdurmak için elini koluna koydu. “Tanria Mareşalinden bahsetmeden kaçmana izin vereceğimi sanma, Küçük Bayan Hart-Saf-Kötü. Sizi partide dans ederken gördüm.”

Mercy zihninde Hart’ın kahkahalarla, *Kahretsin*, deyişini duyabiliyordu. Babasına baktı, o da Bushong’un deniz topu takımının sağ ve sol oyuncularının üstün niteliklerini anlatmakla meşgul olduğundan Lil’i duymamıştı.

Mercy, “Sonra,” diye tısladı ve Zeddie’ye yardım etmeye gitti. Hart’la arasında olanları konuşmaya hazır değildi, sanki bunu kelimelere dökmek parmaklarının arasından su gibi akıp gitmesine neden olacaktı. Üstelik bu gece odaklanması gereken daha acil sorunları vardı. Babası onlara Üç Anne, Üç Baba ve Ocak’a teşekkür dualarını ettirdikten sonra Mercy boğazını temizledi.

“Söylemem gereken şeyler var.”

Devam etmeden önce herkesin dikkatini çekene kadar bekledi, bacakları masanın altında gergin bir şekilde sallanıyordu.

“Öncelikle herkese karşı sert davrandığım için özür dilerim. Zeddie, kariyer seçimlerini desteklemedim ve bu hiç benlik değil. Mutluluğunun peşinden gitmelisin, özellikle de benim çikolatalı kruvasan ve ıstakoz kuyruğu yememle sonuçlanacaksa.”

Zeddie, “Ama birlikte değil,” diye şaka yaptı yüzünde rahatlamış bir gülümsemeyle.

“Lil ve Danny, haberi yaymaya hakkım yoktu.” Mercy, Hart’ın yöntemini kullanmaya karar verdi ve ekledi: “Bir pislik gibi davrandım.”

“Sorun değil,” dedi Danny. Aynı anda karısı da cevap verdi: “Tam bir pisliktin ama yine de seni seviyorum.”

“Ve baba, başından beri söylemem gereken şeyleri kelimelere dökemediğim için üzgünüm. Birdsall & Son’ın her zaman benim için bir yük olduğunu, hayatımı yaşamamı engellediğini düşündün. Hepiniz bana bunu söylüyorsunuz ama anlamadığınız şey şu ki Birdsall & Son benim *hayatım*. Kendimi sonsuza kadar ofisi yönetirken görmediğimi itiraf ediyorum. Ama baba, yer değiştirdiğimizden beri her gün işe gitmeyi seviyorum. Cenazeci olmak istiyorum ve eğer işletmeyi satarsak sevdiğim işi yapmayı bırakmak zorunda kalacağım. İşte bu yüzden bu konuda bu kadar huysuz davrandım.”

“Tatlım,” diye söze başladı babası ama Mercy elini kaldırdı. Eğer bu konuşmayı şimdi bitiremezse bir daha asla cesaretini toplayamayabilirdi.

“Hiçbirinizin benim için bir şeyden vazgeçmeniz gerektiğini söylemiyorum. Lilian ve Danny, seyahat etmeyi bırakıp ailenizi büyütmek için yerleşmeye hakkınız var. Zeddie, yemek pişirmeni ve seni mutlu eden şeyleri yapmanı istiyorum. Baba, emekli olmaya ve oturup o çok keyif aldığın Arvonya macera romanlarını okuma hakkını kazandın. Biz bir aileyiz ve sizi seviyorum, bu yüzden muhtemelen işletmeyi satmak zorunda kalacağımızı bilsem de kalbimden geçenleri bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. Hepsi bu.”

Mercy bardağına uzandı ve şarabından cesaret verici bir yudum aldı, boğazındaki dev yumruyu da onunla birlikte yuttu.

“Ah, Mercy,” dedi Zeddie, yumrunun intikam alırcasına geri dönmesine neden olan tatlı bir sempatiyle.

“Beni sakın ağlatmayın.”

Babası masanın öbür ucundan uzanıp büyük elini Mercy’nin elinin üzerine koydu. “Bu kadar küçük yaştan itibaren bunca şeye katlanmak zorunda kaldığın için kendimi her zaman kötü hissetmişimdir. Bir noktada yoluna devam etmek *istediğini* sanıyordum.”

“Eh, istemiyorum,” dedi Mercy, sesi endişe verici derecede titriyordu. “Ama mecbur kalırsam yaparım.”

Lilian bir iş toplantısındaki ortak gibi iki elini masaya koydu. “Bu kadar salya sümük olmayı bırakın millet. Bunu düzeltebiliriz, değil mi? Merc, sen kayıkları yapabilesin diye ofisi ben yönetsem nasıl olur?”

Mercy peçetesiyle gözlerini siliyordu ama Lil’in sözlerini duyunca durdu. “Ofisi sen mi yönetmek *istiyorsun?*”

“Neden olmasın? Bir grup küçük pisliğe tekrar matematik öğretmekten milyon kat daha iyi, üstelik seninle her gün çalışabilirim ki bu harika olurdu. Ve Redwing Adaları’ndaki tüm bira jetonlarına bahse girerim ki sevgili kocam, her gün bir ofis işinde çalışmak yerine evde bebekle kalmayı tercih eder.”

Danny oturuşunu dikleştirdi ve geniş bir gülümseme sergiledi. “Bana uyar!”

“İşte. Sorun çözüldü. Artık tek ihtiyacımız olan yeni bir teslimatçı! Birdsall & Son işlerine devam ediyor. Birdsall ve Kızları mı diyeceğiz şimdi? Bu ortaklığa ne ad veriyoruz?”

Mercy ve babası masanın öbür ucundan birbirlerine baktılar. Mercy, “Onlara söyledin mi?” diye sordu.

“Hayır. Sen söyledin sanmıştım.”

Lil, babasına ve sonra Mercy’ye baktı. “Neyi söyledi mi?”

“İşler o kadar basit değil. Cunningham, Afton Kereste ile özel bir anlaşma yaptı. Başka bir satıcı bulmamız gerekecek, bu da teslimat maliyetlerinin tavan yapacağı anlamına geliyor. Açığı kapatabileceğimizi ve uzun süre borçları ödeyebileceğimizi düşünmüyorum.”

Lilian öfkeyle masaya vurdu. “Buna hakkı var mı?”

“Eğer öyle değilse bir avukat tutabilir miyiz?”

Zeddie, “Avukat, mavukat,” diye söze karıştı. “Bana sorarsan, ortada sıkıcı kereste fiyatlarıyla hiçbir ilgisi olmayan karanlık bir şeyler dönüyor. Açıkçası, Cunningham’ı sinirlendiren bir şey yapıyorsun Mercy, o yüzden bunun ne olduğunu öğren ve ona sadık kal.”

Mercy, Lilian, Danny ve babaları şaşkınlıkla Zeddie’ye baktılar.

“Ne?” dedi Zeddie savunmaya geçerek.

Lilian onu göz süzüp başını eğdi. “Bu akıllıcaydı. Vay be Z.”

Zeddie tabağından bir bezelye aldı ve kaşığına mancınık gibi kullanarak kız kardeşine fırlattı.

Babası onları görmezden gelerek sandalyesinden kalktı. “O halde mesele halledildi. Cunningham’a satış yapmıyorum. Kapılarımızı açık tutmanın bir yolunu bulacağız.” Şarap kadehini alıp havaya kaldırdı. “Mercy’nin geleceğine.”

Herkes, “Mercy’nin geleceğine,” diye onayladı.

Lil, Mercy’nin kolunu okşayıp, “Endişelenme. Başaracağız.” dedi.

Mercy minnet dolu gözyaşlarına boğuldu.

Ve Lil, Birdsall & Son’ı ayakta tutmanın yollarını bulmaya o kadar dalmıştı ki, Mercy’ye Hart Ralston’la yaptığı dansı sormayı unuttu.

Ertesi gün öğleden sonra, kapanıştan kısa bir süre önce Roy'u kayıkhaneye çeken şey zımpara kâğıdının çıkardığı sestti. Mercy, Roy konuşup onu Hart Ralston, Curtis Cunningham ve sesi çıkmayan mektup arkadaşıyla ilgili düşüncelerinden koparana kadar onun gizlice içeri girdiğini fark etmemişti.

“Mükemmel.”

“Teşekkürler,” dedi Mercy. Gururla kızarmıştı ama sonra babası kendi aletlerinin aynılarını panodan alınca Mercy şaşkınlıkla kalakaldı.

“Ne yapıyorsun?”

“Yardım ediyorum.”

“Ama—”

“Doktorun ne söylediğini biliyorum. Kızıma yardım etmek kalbimi zorlamaz.”

Mercy onu izledi, elleri ne yapacağını biliyordu. Burada tah-talarla, aletlerle ve ölümlere yönelik tören eşyalarıyla çevrili kayıkhanede; babası, onun son bir yıldır çok özlediği öz güveni taşıyordu.. Biraz zımpara yapmanın babasını zorlamayacağını bildiğinden onun karşısında çalışmaya başladı ve uyumlu bir ritim tutturdular.

Bir süre sonra, “Bu işte hep doğuştan yetenekliydin,” dedi. “Birdsall’lar, Tanria açılmadan çok önce Bushong’da cenaze le-vazımatçılığı yapıyordu. Çekiç tutmayı öğrendiğim andan itibaren babam bana işi öğretti. Geleceğe dair umutlarını babasının kendisine bağladığı gibi bana bağladı ama kendimi hiçbir zaman baskı altında ya da kapana kısılmış hissetmedim. Bunu yapmak istedim. Bunca yıldır umutlarımı zavallı Zeddie’ye bağlamışım, oysa başından beri bu kişinin sen olduğunu görmeliydim.”

“Ben bir kızım baba. Birkaç ay öncesine kadar kendimi bir cenazeci olarak göremiyordum. Sen neden göresin ki? Kim neden görsün?”

“Görmem gerekirdi. Açıkçası kendimden utanıyorum.”

“Ah, baba.” Elini sanki babasının atan kalbiymiş gibi kayığın omurgasının üzerine koydu.

“‘Ben bir kızım’ diyorsun ama tanrılar biliyor ki hep yetişkin bir kadındın. Ve ne olağanüstü bir kadınsın. Üç Baba ve Bilinmeyen Tanrı seni cenazecilerin erkek kardeşliğine davet etmekten kesinlikle onur duyacaktır.”

Mercy, “Kardeşlik mi?” diye şaka yaptı ağlamamak için..

Roy, “Kardeşlik,” diyerek büyük elini kızının elinin üzerine koydu.

Mercy’nin tüm vücudu babasının onayıyla ısındı. “Ne diyebilirim ki? En iyisinden öğrendim.”

Babası Mercy’nin elini okşadı, sonra zımpara makinesini bir kenara koydu. “Sen görevi devraldıktan sonra buraya ne isim vereceğimize karar vermemiz gerekecek. Bunu sen düşün. Bu arada ben de şefin ne pişirdiğini görmek için eve gidiyorum.”

“Muhtemelen Dr. Galdamez’in, senin yiyemeyeceğini söylediği bir şey.”

Babası yanağından öpmek için Mercy’ye yaklaştı. “Muhtemelen.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Hart'ın Mercy'nin dairesinden çıkışını takip eden altı gün, sürekli Zeddie ve "Tanria'da ejderha olmadığına emin misiniz efendim?" diye konuşan bir çırağın eşliğinde Mıntıka W-20'de devriye gezmek zorunda kalan, kendini kaybetmiş bir şerif için özel olarak tasarlanmış bir işkence biçimiydi. Hart'ın düşünebildiği tek şey Mercy ve onun yatağında olmayı ne kadar istediği ve sürekli ereksiyonunu Duckers'tan saklayarak Tanria'da sıkışıp kalmayı ne kadar istemediğiydi. Bilgelik Günü öğleden sonra geç saatlerde olayların kızışması bir rahatlama getirdi. En azından artık Mercy'yi özlemek dışında yapacak bir işi vardı.

Duckers'la birlikte dörtlüde olay yerine geldiklerinde içindeki rahatlama hissi uçup gitmişti. İşaret fişeği onları Kül Vadisi Kalp Ceviz Korusu'na getirdi; burada bir avuç özsuğu avcısı ya kalp cevizi ağaçlarına tırmanıyor ya da saldırıdaki üç asiği savuşturmak için ağaçların arkasından arbaletlerini ateşliyordu. Birden fazla asinin bir arada çalışması yeterince tuhaftı ama Hart ayrıca havada süzölen iki ruh daha gördü, sanki bir cesedi enfekte etmek için fırsat kolluyorlardı. Bir asi çoktan toplayıcılardan birini öldürmüştü ve sanki bu kayıp ruhlardan biri için adamı katletmiş gibi cesedin üzerine diz çökmüştü.

Duckers ağzı açık şekilde, öldürülen adama bakarak, “Ah kahretsin, efendim,” dedi.

“Ben hallederim. Sen sağdakini al.”

Hart, Duckers’ın emrine uyduğundan emin olmak için beklemeyi; çırağı artık ona güvenecek kadar iyi tanıyordu. Akuaygırını öldürülen adamın üzerine çömelmiş olan asiye doğru sürdü, sırtına bağlı kılıfından palayı çıkarırken bineğinin perdeli ayakları yere vuruyordu.

“Çekilin!” diye bağırdı yere düşen yoldaşlarına yardım etmeye çalışan bir çift toplayıcıya ama bunun için artık çok geçti. Hart’ın ileri atılıp asinin kafasını koparması için tam zamanında yolundan çekildiler. Etrafında daire çizdi ve yaratığın karnını kesmek için akuagırdan kaydı. Apandisi ıskalayınca palayı sol eline aldı, sağ eliyle kılıcını çekti ve bu kez hedefi vurmak için hamle yaptı. Ruh serbest kaldı ama kanatlarda bekleyen parlayan ruh ışıklarından biri yeni katledilmiş adamın içine yerleşmek için içeri daldı. Duckers, “Dikkat edin efendim!” diye bağırdığında Hart onu apandisinden bıçaklamak üzereydi.

Hart arkasındaki üçüncü asiye hissedince çırağı hızla içeri girip arbaletini ateşleyerek asiye tek atışta yere serip yoldan çekildi. Hart, Duckers’ı takdir edemedi yeni canlanan ceset Hart’ın ayak bileğini yakaladı. Hart palayla asinin elini kesti, ayağa kalkıp kılıcıyla onu öldürdü. Palayı kınına koydu ama toplam beş ruhun, korudan uzaklaşmasını izlerken meçi elinin altında tuttu.

Kurtarılan bitki özsuyu avcıları ürkekçe mareşallere yaklaştı, ancak Hart daha çok öldürülüp yeniden canlandırılan ve tekrar öldürülen adama kaşlarını çatarak bakan Duckers için endişeleniyordu. Hart, çırağın ensesine uzandı. Bu büyükbabasının çocukken üzüldüğünde ya da korktuğunda yaptığı bir şeydi. “İyi misin?”

“Evet. Yine de moral bozucu.”

“Öyle. Bunun moral bozucu olduğunu *düşünmeseydin* senin için endişelenirdim.

“Teşekkürler, efendim.”

Hart, Duckers’ın ensesini okşadı ve onu çantasından yelken bezi almaya gönderdi; böylece Hart tanıklarla görüşürken cesedi örtebileceklerdi. Mareşaller rapor için ihtiyaçları olanları aldıktan sonra işçileri barakalarına gönderdiler ve kalıntıları sarmaya başladılar.

Hart, çırağının vurduğu asiye incelerken Duckers’a, “Seni keskin nişancılık yarışmalarına sokmamız gerekiyor,” dedi.

“Öyle mi? Böyle bir şeyden ne kadar para kazanılıyor?”

“Değişir. Benim payım ne olur?”

“Yüzde bir.”

“Hem de senin için yaptığım onca şeyden sonra.”

Duckers güldü. Hart onu bu şekilde güldürmekten hoşlanıyordu. Başıyla çocuğun sardığı kadavrayı işaret etti. “Bu nereye gidiyor?”

“Kimlik yok. Seninki?”

“Anahtarsız.”

“Hımm.”

Hart, Duckers’ın sesindeki umut dolu ifadeyi duyabiliyordu. Birdsall & Son, yoksulların bırakıldığı az sayıdaki yerlerdendi, ancak Kül Vadisi Kalp Ceviz Korusu’nun ölen çalışanının ön ödemeli bir cenaze paketi olacağı kesindi, bu yüzden henüz umutlanmamaya karar verdi.

“Merak ediyorsanız bunun da anahtarı yok, efendim.”

Duckers birkaç dakika sonra üçüncü asinin üzerinde çalışmaya başlayınca bildirdi. Bu Hart’ı elinde bugün öldürülen adamın kalıntılarıyla bıraktı. Hart’ın şüphelendiği gibi, üzerinde bir etiket vardı.

Duckers'a, "Bu Faber & Sons'a gidiyor," dedi hayal kırıklığını maskeleyerek için iyi bir iş çıkararak. "Faber's, Zeandale'de. Kuzey İstasyonu'nun yanında ve yakındaki kasabada da yoksulları bırakabileceğimiz bir Cunningham şubesi var."

Duckers ona üzgün bir köpek yavrusu gibi baktı.

"Ne?"

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen anahtarsız cesetleri Birdsall & Son'a götürebilir miyiz?"

Hart *hayır* demek üzereydi. *Siktir et. Profesyonellik Mercy Birdsall'a âşık olmayan insanlar içindir*, diye düşündü sonra. Ne olacaktı ki? Elbette Mercy'yi tekrar görmek için bu utanmaz fırsatı kullanacaktı. Ama Duckers'a bulaşmaktan çekinmediği için kollarını kavuşturdu ve "Bu konu kapandı," dedi.

"Keskin nişancılık zaferlerimden sana yüzde beş pay vereceğim." Hart'ın, çırağının bir keskin nişancılık yarışmasına katılmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu ama çırağına ayak uydurup başını iki yana salladı.

Duckers, "On," diye önerdi.

"Yirmi."

"Sıkı pazarlık yapıyorsunuz, efendim."

Duckers elini uzattı, Hart elini sıkarken cömert davranıyormuş gibiydi. Sahte bir iç çekişle, "Birdsall & Son o zaman," dedi.

Cesedi Faber & Sons'a bıraktıktan sonra Hart, Duckers'ın Eternity'ye olan yolculuğunu yeni bir lastik top almış çocuk gibi heyecanla ıplayarak geçirmesini bekliyordu. Hart'ın içi Mercy'yi tekrar göreceği için heyecanla hopluyordu. Bunun yerine, Duckers parmaklarını pencerenin çerçevesine sevinçten çok kaygıyı yansıtan bir tavırla vurdu.

Hart, “Dökül bakalım,” dedi. “Seni rahatsız eden ne?”

“Hâlâ Mercy’i ekmenin berbat bir şey olduğunu ve bence bunu itiraf etmeniz gerektiğini düşünüyorum.” Duckers sanki azar ıstırmeyi bekliyormuş gibi ağzını büzüştürdü. Hart gülebiliyordu ama ırağının ondan sert sözler beklemesi kendisini bir pislik gibi hissetmesine neden oldu.

Hart, “O gece sen gittikten sonra Küçük Çalıkuşu Kafe’ye gittim,” diye itiraf etti.

Duckers oturuşunu dikleştirdi. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Ve?”

Hart omuz silkti.

“Ciddi misiniz? Hadi ama! Ne dedi?”

Kendi kendine hizmet eden, huysuz, öfkeli bir adamın kâbusu. Sözleri o gece Hart’ı çok sinirlendirmişti ama bir hafta sonra Mercy onun dudağının kenarını öpmüş ve yukarı gelmesini istemişti. “Doğru olmayan hiçbir şey demedi. Mesele şu ki, sorun çözüldü. Dolayısıyla artık endişelenmene gerek yok.”

“Ama onu gördüğümüzde ona iyi davranacak mısınız?”

“Elbette.”

Duckers’ın sessizliği, Hart’ın ırağının alaycı ifadesini görece kadar gözlerini yoldan ayırmasına neden oldu. Gülmemek için neredeyse ısırıldığı yanağını kanatacaktı.

“İyi davranacağım,” diye söz verdi Hart.

Hart, Mercy’ye iyi davranmak için sabırsızlanıyordu.

Kapanıştan kısa bir süre önce otodoku Birdsall & Son yükleme rıhtımına yanaştırana kadar gergin olduğunu fark etmemişti. Mercy’yi ne kadar özlediğine o kadar odaklanmıştı ki, Mercy’nin filizlenmekte olan ilişkilerine kendisi kadar önem vermeyebileceğini düşünememişti.

“Genelde ön taraftan girmez miyiz?” diye sordu uckers zili çalarken.

Hart genellikle ilk önce lobiye giderdi ama bu kez köpeğini değil Mercy’yi görmek için buradaydı, ancak Leonard’ı görmekten de mutlu olurdu. “Böyle daha hızlı,” dedi ve sonra kapı açıldı. Mercy, pamuklu bir bluz ve kıvrımlarını olumlu bir şekilde lezzetli kılan kot tulumunu giymişti. Mercy’nin tatlı alt dudağı şaşkınlıkla açıldı. Hart’ın o dudağı emebilmesi için bir an önce çırağından kurtulması gerekiyordu. Mercy onun alt dudağını emmesini *istiyorsa* tabii.

Hart, “Merhaba,” dedi öksürerek. İçindeki eleştirmen, *Vay be, bu açılış onun kalbini hızlandırmıştır kesin*, diye ekledi.

“Merhaba.” Mercy elini kızaran yanağına koydu, ki bu çok sevimliydi.

Duckers her şeyden bihaber bir yardımseverlikle, “Bırakmamız gereken üç anahtarsız ceset var,” diye araya girdi.

“Üç mü? Aman Tanrım.” Mercy yanağına dokunduğunu fark edince elini çekti, ki bu da çok sevimliydi. “Ah, tamam, içeri getirin.”

Duckers, “Zeddie buralarda mı?” diye sordu. Hart ve Mercy cesetleri kayıkhanedeki asansöre yerleştirme süreci boyunca birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı.

“Evde. Gelecek hafta Proserpina’da çalışmaya başlayacak. Eminim seni gördüğüne çok sevinecektir.”

Hart, “Sen git,” dedi. “Ben burayı hallederim.”

“Otodoku alabilir miyim?”

“Elbette.” Duckers bu gece otodoku bir hendeğe bile sürükleyebilirdi, Hart’ın umrunda değildi. Tek isteği çırağını başından atmaktı.

“Güzel!” Duckers parmağını Hart’a doğrulttu. “Kibar olun.”

“Elimden geleni yapacağım.”

Mercy, Duckers’la iskeleye kadar yürüdü, Hart da birkaç adım arkasındaydı ve ikisi de onun otodoka binip uzaklaşmasını izlediler.

Hart, “Haber vermeden geldiğim için üzgünüm,” dedi, Mercy kapıyı kapatırken nabızı hızlanıyordu. “Umarım-”

Kapı kapandığı anda Mercy onu yeleğinden yakalayıp ıslak bir öpücüğün içine çekti.

“...sorun olmaz,” diye bitirdi nefes nefese Mercy ondan uzaklaştığında.

“Eh, sanırım olmaz,” dedi Mercy başparmağıyla Hart’ın dudığına bulaşan ruju silerken. Hart gülümsemesinin yüzünü ortadan ikiye ayırmasını engellemeye çalışıyordu.

Mercy’nin başparmağı.

Hart’ın ağzındaydı.

Hart, Mercy’nin parmağını dişleriyle yakaladı.

Mercy, “Aman Tanrım,” diye nefes alıp başparmağını kurtardı ve dudakları yine Hart’ın dudaklarıyla buluştu. Hart’ın elleri Mercy’nin kalçasına doğru giderek onu kendi sertliğine bastırdı. Kızla beraber hareket etti, ritimleri ateşli ve kıvrımlıydı.

Mercy’nin kenetlenmesine yetecek kadar durakladılar ve birbirlerine dolanmış bir uzuv haline geldiler. Öpüşmeleri çılgınca, neredeyse çaresizdi. Bir kez daha merdivenleri çıkmayı başardılar ama daha fazla ilerleyemediler. Hart, daireye girdiklerinde Mercy’yi neredeyse soymuştu. Mercy azgın bir mantıksızlıkla Leonard’ı yatak odasına kapattı ve bu noktada Hart onu kapalı kapıya doğru bastırdı, önce dudaklarının sonra da Mercy zar zor ayakta durabilene kadar soymayı başardığı her yerinin tadına bakacaktı. Mercy onu kanepeye itti ve üzerine oturdu.

“Neden hâlâ giyiniksin?” diye sordu bıkkınlıkla pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açarken.

“Öncelikler.”

Hart cebindeki cüzdandan folyoya sarılı prezervatifi çıkarıp Mercy’ye uzattı. Ardından başparmağı ve sağ elinin ilk iki parmağıyla önceliklerini gösterdi. Mercy, sanki bu diğerini ilk önce kimin çıldırtacağını görmek için yapılan bir rekabetmiş gibi onu pençesine aldı. Hart, Mercy prezervatifi ona takarken tısladı ve Mercy’nin kalçalarını tutup ritmi onun ayarlamasına izin verdi.

Hart gözlerini açık tutmak için mücadele ederken Mercy onun üzerine çıktı, gözlükleri burnundan aşağı kayarken aynı heyecanla onu izliyordu ve bu bile seksiydi. Hart’ın elleri Mercy’nin vücudunda dolanırken Mercy, parmaklarını bacaklarının arasına kaydırды ve zarifçe sıkı olan tomurcuğuyla oynamaya başladı.

Mercy, “Bu iyi mi?” derken nefesi kesildi.

“Siktir evet, çok iyi!” diye yarı homurdanıp yarı güldü Hart ve cevap olarak Mercy’den bir kıkırtı yükseldi.

Hart, Mercy’nin altında bir iki kez kasıldı, sonra Mercy’nin sırtı serbest kalarak kamburlaştı. Hart daha fazla dayanamayınca, derin bir inlemeyle kendini yukarı doğru itti ve parmaklarını Mercy’nin kalçalarına kenetledi. Sonra, sanki birleşmeleri omurgasını yerinden oynatmış gibi kanepenin içinde eridi. Cam gibi gözlerle Mercy’ye baktı.

“Peki, seni akşam yemeğine götürebilir miyim?”

Mercy’nin bluzu açık ve buruşuktu, sütyeninin kopçası açıktı ve omuzlarından aşağı sarkıyordu, tulumunun nerede olduğunu tanrılar bilirdi. Kendi teriyle Hart’ın terinin karışımına bulaşmış gözlükleri burnunun üzerinde eğri büğrü duruyor ve saçları

fularının altından dağınık bukleler halinde uzanıyordu. “Tabii. Çantamı alayım.”

Hart ciğerlerinden yükselen kahkahaya karşı dudaklarını kenetledi. Mercy gözlerini ona dikip hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp karnını gıdıkladı. Yetişkin hayatında hiç kimse Hart’ı gıdıklamamıştı ve bu âna kadar hâlâ çok gıdıklandığının farkında değildi. Mercy’nin parmakları ona yaklaşırken çaresiz bir kahkaha attı. Mercy yumuşadığında neşe gözyaşları yanaklarından akıyordu ve şöyle dedi: “Ah, güzel. Dişlerin varmış.”

Mercy’nin yüzündeki kendinden memnun sırıtış, Hart’ın uzun zamandır ölü olduğunu sandığı şakacı yanının canlanmasına neden oldu. Mercy’yi belinden yakaladı ve tavus kuşu gibi çığlık atıncaya kadar gıdıkladı.

Hart, “Ah, güzel” dedi. “Gamzelerin varmış.”

Aylar önce Hart, Batı İstasyonu’ndaki nimkilim kutusuna bir mektup bıraktığında, midesinde bir düğüm yumağı varmış gibi hissetmişti. Arkadaşından gelen her mektupla ve Mercy’nin varlığıyla geçen her dakikayla, bu düğümler yavaş yavaş gevşiyordu. Sanki Mercy onları yetenekli parmaklarıyla ayırıyormuş gibiydi. Mercy ona nefes alması için yer açana kadar Hart, ciğerlerinin ne kadar sıkıştığını fark etmemişti.

Şimdi güzel bir restoranda Mercy’nin karşısında oturuyordu, en son ne zaman ucuz bir kafe dışında bir yerde oturup yemek yemişti? Bir kadeh kırmızı şarap yudumluyordu, en son ne zaman şarap içmişti? Bir mutluluk sisi onu battaniye gibi sarmalamıştı.

Hart kadehinden bir yudum alıp beyaz masa örtüsünün üzerine bırakırken, “Muhtemelen bunu sipariş etmemeliydim,” dedi. Şarabın tadı ağır ve kadifemsiydi; kendisini de ağır, kadifemsi hissetmesine neden oluyordu.

Mercy inanamayarak homurdandı.

“Ben pek içmem,” dedi Hart.

“Boyun kaç? 1.90 ya da 95?”

“2.10.”

“Bir kadeh şarabı kaldırabileceğinden eminim.”

“Demek istediğim, bu gece arabayı senin kullanacak olman iyi bir şey. Bizi eve sağ salım götürebileceğimi sanmıyorum.” *Biz* ve *ev* kelimelerini sanki birbirine aitmiş gibi aynı cümlede söylediğini çok geç fark etti. Endişeyle Mercy’nin yüzünü inceledi ama Mercy ona sırtıttı, yüzü mum ışığında gurur verici şekilde aydınlanıyordu. Hart’ın içindeki bir düğüm daha çözülde.

Mercy sarımsaklı tereyağı, şarap ve limon suyuyla kızartılmış, soslu kapari ile süslenmiş paten balığı tabağının üzerinden, “Zeddie’nin burada çıraklık yapacağı fikrine giderek daha çok alışıyorum,” dedi ve sosun üzerine kapari serpiştirdi. “Eğer benim için düzenli olarak böyle yemek yapmak istiyorsa, ben kimim ki karşı çıkayım?”

“Yani her şey halloldu mu?”

“Neredeyse. Babam görevlerini bana devredecek ve kız kardeşim Lilian da benim eski ofis görevlerimi devralacak, bu da yeni bir teslimat şoförü tutmamız gerektiği anlamına geliyor. Ama bir de Cunningham meselesi var.”

Mercy, Cunningham’ın Afton Kereste’yle olan anlaşmasını Hart’a anlatmayı bitirdiğinde Hart, hedef antrenmanı için Curtis Cunningham’ın kafasını kullanmaya hazırdı. Mercy’nin

az sayıdaki seçeneklerini değerlendirirken boynundaki kimlik anahtarı ona ağır geliyordu.

Mercy elini onun yüzünün önünde salladı. “Hayır. Çatma şu kaşlarını. Bu gece bunun için endişelenmeyeceğiz. Eğleniyoruz.”

Eğlence. En son ne zaman eğlenmişti? Mercy ile dans ettiği anı hatırladı. Ve ayrıca Mercy ile içten olduğu kadar eğlenceli de olan seksi de. Hart-felt¹¹ boğazından fırlayan sarhoş kükürtü tutamadığını hissetti.

“Bir kadeh şaraptan sonra gerçekten sarhoş oluyorsun, değil mi?” diye sordu Mercy, ironiden açıkça memnundu.

“Çok azıcık.”

Mercy kahkahasını bastırmak için dudağını ısırды ve şarap Hart’ın filtresini bir kenara bıraktığı için Mercy’ye, “Dudağını böyle ısırduğında ben de dudağını böyle ısırarak istiyorum,” dedi.

“Sevimli küçük sarhoş, Hart.”

“Sevimli gamzeleriyle sevimli küçük ayık, Mercy.”

Tatlı, kahve (Mercy) ve çay (Hart) eşliğinde komik hikâyeler anlattılar. Mercy onu o kadar çok güldürmüştü ki, babalarının bir kayığı eski otodoka yüklemesine yardım ederken ilk kez bir cesedin inlediğini duyduğunu anlattığında Hart’ın gözlerinden yaşlar akmıştı. Bir kadavranın ses çıkarabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ve bu onu o kadar korkutmuştu ki kayığı düşürmüş, kucunu kırmış ve içerideki sarılı cesedin ayak parmağına basmıştı. Daha sonra çığlıklar atarak mutfağa kadar koştu ve burada babası onu teselli etmeye gelmeden önce mağazadan aldığı kurabiye-lerden oluşan bir paketin tamamını yedi ve ardından babasının üzerine kustı.

11 /ng. Yürekten. Hart ismine gönderme yapıyor. -ed.n..

Hart, Mercy'ye ejderhaları vurmak için Tanria'ya gelen avcılarını yakaladığı zamanı anlattı. Onlara ejderhaların var olmadığını söylediğinde Hart'a inanmayı reddetmişlerdi ve onları geri dönmeye ikna etmesinin tek nedeni, ele geçirilmiş bir keseli sıçanın bir menekşe meşesinden tırmanıp onları kovalamasıydı. Arbaletleriyle sıçanı vurmaya çalışmışlardı ama Yeni Tanrılar dönemi teknolojisinin Tanria sınırları içinde çalışmadığını zor yoldan keşfetmişlerdi. Dişlek ve kürklü asi, geçide kadar avcılarının peşlerinden sürünerek gitmiş ve Hart da kendini beğenmiş bir memnuniyetle gösterinin tadını çıkararak arkalarından ilerlemişti.

Bu hikâyeyi daha önce hiç kimseye anlatmamıştı, bunun en büyük nedeni Alma ve Diane dışında anlatacak kimsesi olmamasıydı ve onlara pek çok şeyi anlatmayı bırakmıştı. Mercy'nin karşısında çakırkeyif şekilde âşık âşık gülerken, onları daha sık ziyaret etmeye karar verdi. Belki arada birkaç gün tatil yapar ve değer verdiği insanlarla birlikte olmak için kendine daha fazla zaman ayırırdı. Kimseye anlatmadığı o kadar çok hikâyesi vardı ki.

Hart, fahiş hesabı ödedikten sonra hâlâ heyecan içindeydi. Eternity'ye doğru giderken başını pencereye yasladı ve Mercy'nin arabayı sürüşünü izledi. İçinde tanıdık olmayan duygular dönüyordu; huzur, umut, beklenti. Şarap beynine sızarken onlarla savaşmaya çalışmadı. Mercy'yle olan bu şey zaten hayal gücünün sınırlarının çok ötesine geçmişti. Birlikte ne kadar ileri gidebileceklerini kim bilebilirdi? İlk defa geleceği düşünmek rahatlatıcıydı.

“Geceyi burada geçirmemin bir sakıncası var mı?” diye sordu Hart tekrar düşünecek kadar ayılmadan önce.

“Gerçekten seni güzel bir akşam yemeği için kullanacağımı, sonra da kapı dışarı edeceğimi mi düşündün?”

“Varsayım yapmak istemiyorum,” dedi. “Zorlamak istemiyorum.”

Mercy gözlerini yoldan ayırmadı ama gülümsüyordu. “Evet, geceyi bende geçirmeni istiyorum.”

“Güzel, çünkü diş fırçamı yanıma aldım.”

“Nereye gidersen git diş fırçanı yanına aldığını düşünmek istiyorum.”

“Ve deodorant. Benim için çok özelsin.”

Mercy kahkaha attı ve Hart o sesten asla bıkmayacağını biliyordu.

Mercy’nin dairesine vardıklarında Hart, diş fırçasını kullandı ve ne olur ne olmaz diye deodorantını da sürdü, ardından kendini şilteye attı ve Mercy’nin yatmaya hazırlanırken çıkardığı sesleri dinledi. Olağanüstü yemeklerle dolu bir mide ve Mercy’nin banyoda göz makyajını temizlemesinin rahatlatıcı rutini ile Hart’ı güzel bir dinginlik sardı. Göz kapakları ağırlaştı. Nefesi yavaşladı. Kendi kalbinin göğsünde düzenli bir şekilde attığını duyabiliyordu.

Mercy yatak odasına gelip Hart’ın yanına sokuldu.

“Seni yordum, galiba?” dedi.

“Üzgünüm.” Hart o kadar rahatlamıştı ki dudakları zar zor hareket ediyordu.

“Üzgün olmana gerek yok. Ben memnunum.”

Mercy burnunu Hart’ın boynuna sürttü ve Hart küçük bir kahkaha attı. “Ne yapıyorsun?”

“Sana sırnaşıyorum. Çok sırnaşılasisin.”

“Gıdıklanıyorum.”

“Güzel.”

Mercy, Hart'ın sağ omzunun kıvrımını okşadı. "Burası artık benim sokulma köşem. Büyük harflerle. Mercy'nin Sokulma Köşesi."

Hart sanki bütün varlığıyla onun değilmiş gibi Mercy başını kendisine ait olduğunu iddia ettiği yere yerleştirirken, Hart gözlerini kapayıp Mercy'nin kreminin kokusunu içine çekti.

Hart, "Bana uyar," diye mırıldandı ve bir noktada ona mektuplardan bahsetmek zorunda kalacağı endişesini bir kenara itti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bir bakıma Mercy, mektup arkadaşının sessizliğe gömülmesine sevinmişti. Ona Hart hakkında ne söyleyeceğinden emin değildi ve Hart'ın, bir zamanlar mektup arkadaşının tanışmış olsalardı yapabileceğini hayal ettiği gibi, hayatına ne kadar zahmetsizce girdiğini bilmiyordu. Lil haklıydı: Karşısında duran uzun boylu, bekâr ve son derece çekici Tanria Mareşali, mektup yazan bir yabancından milyon kat daha iyiydi. Ancak Hart'ı bu kadar sık görmesi Mercy'yi hiç de mutlu etmiyordu.

"İlginç bilgi: Beni görmeye gelmek için bir bahaneye ihtiyacın yok, bu yüzden kendini sürekli tehlikeye atmak zorunda hissetme," dedi Mercy ona omzundaki bandajı kaldırırken. Hart ve Pen dün Alvarez Ambrosia Şişeleme Şirketi'nin yakınlarında beş asiye haklamışlardı ve Hart'ın göstermesi gereken bir yarası vardı. Şimdi sargıyı değiştirebilmesi için Mercy'nin yatağında üzerinde baksırından başka bir şey olmadan oturuyordu.

"Genelde bu kadar kötü olmaz," dedi, Mercy arkasındaki şilteye diz çöktüğü için yüzü ona dönüktü. "Son üç ayda, son üç yılın toplamından daha fazla asiden dayak yedim ve hepsi de anahtarsız. Neler olduğunu anlamıyorum."

"Ve benim kuyum da patlayacak kadar dolu. Yine."

Mercy, Hart'ın olması gerekenden daha hızlı iyileşen kırmızı yarasına kaşlarını çatarak baktı. Hart'ı bir daha gördüğünde, son birkaç haftadır yama yaptığı diğer sıyrık ve kesikler gibi bu yaranın da tamamen yok olmasa bile pembe bir çizgiden başka bir şey kalmayacağından şüpheleniyordu. Ama ölümsüzlük ihtimalinin Hart'ı üzdüğünü bildiği için, dürüst olmak gerekirse her ikisini de üzüyordu, yorum yapmadan yarayı sarmayı bitirmeye karar verdi. İş bittiğinde Hart dönüp onu kucağına çekti.

“Şeytan diyor ki, geri dönmesin diye Hart'ı karyolanın direklerine bağla,” dedi ona.

“Sana izin verme konusunda yarı istekliyim.”

“Yatağında sadece iç çamaşırınla oturuyor olman muhtemelen babamla tanışmanın en iyi yolu değil.”

Hart, sanki Mercy başından aşağı bir kova soğuk su dökmüş gibi irkildi. “Baban buraya mı gelecek?”

“Bu hafta ofis görevlerinin bir kısmını Lil'e devrediyor. İkisi de saat sekiz civarında aşağıda olacaklar.”

Hart şu anda 7.42'yi gösteren saate bakıp, “Kahretsin!” diye bağırdı. Mercy'yi kucağından indirip kıyafetlerini almak için çabaladı. “Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!”

Mercy, Hart'ın telaşını izlerken çiçekli bornozunu giydi.

“Sen... Bunu sır olarak mı saklamak istiyorsun?”

“Hayır, ben... Peki ya sen?”

Mercy bornozuna daha da sıkı sarıldı. “Etrafta gizlice dolaşmayı sevmiyorum ama ailem her zaman işime burnunu sokuyor ve babam da yuva kurmam konusunda sürekli başımın etini yiyor. Aramızdaki her şey bu kadar şeyken... Seni buna maruz bırakmaktan nefret ediyorum.”

Hart gömleğinin kollarını silkelerken durakladı. “Yani?”

“Harika.” Büyük bir kelimeydi, *bağlılık* ve *aşkla* birlikte kullanılıyordu. Nathan’la “a” kelimesine çabucak ulaşmıştı. Çok çabuk. Yanlılıkla. Henüz Hart’ın yanında bunu söylemeye hazır değildi, ancak aklının bir köşesinde bunu düşünmeye başlamıştı. İtirafının Hart’ı korkutacağından endişeleniyordu. Bunun yerine Hart onu gülümsemesiyle ödüllendirdi. Çoğu erkek çok fazla yer kaplıyor gibi görünüyordu ama Hart iki metre olmasına rağmen şimdiye kadar tanıştığı mütevazı insandı.

Hart, “Harika!” diye kabul etti ve *aşk* kelimesi Mercy’nin zihninde giderek büyüdü. Hart parmaklarını onunkilere dolamadan önce pantolonunun fermuarını çekti. “Ailen senin için önemli, bu yüzden onlara bizden bahsetmek istiyorsan, söyle. Ama babana çıktığımızı söyleyeceksek, bunun güzel bir akşam yemeğinde olmasını tercih ederim, sabah ilk iş olarak senin evinden çıkarken değil. Çünkü geceyi senin görkemli, güzel, sarhoş edici sunağında ibadet ederek geçirdim. “

“Aman Tanrım,” diye kıkırdadı Mercy, yanakları ısınıyordu.

“Bu düşündüğümden daha kaba oldu.”

Mercy bunu kaba bulmadı. Çıktığı diğer tüm erkekler ona, *Sanırım idare eder*, gibi bir tavırla yaklaşmışken bir sunak olarak görülmek güzeldi. “Tekrar söyle.”

“Güzel bir akşam yemeği,” diye baştan çıkarıcı bir şekilde konuştu Hart.

Mercy, Hart’ın elini tutup parmak uçlarını külotunun üzerinde gezdirirken güldü, Hart’ın parmaklarını kadınlığına bastırıp istediği ritimle hareket ettirdi.

Hart, “Lanet olsun,” diye inledi. Mercy onu iki saniyede çaresiz bırakabilmenin tadını çıkardı.

“On dört...” Hart’ın elini külotunun içine sokarken omzunun üzerinden saate baktı. “...dakikamız var. Görkemli sunağımda ibadet etmeni istiyorum.”

“Ah, kahretsin,” diye sızlandı Hart parmakları işe koyulup tam da onun sevdiği şeyi yaparken.

“Güzel, sarhoş edici...”

“Ölüm tanrılarına yemin ederim eğer bunu söylersen, ruhum bedenimden ayrılacak.”

Mercy’nin dudakları Hart’ın kulağına değdiğinde pantolonunun fermuarını açtı.

“Siktir, Mercy.”

“Amaç da bu.”

7.57’de Hart, “Kahretsin!” diyordu. “Kahretsin! Kahretsin!” Ama bu sefer sekse doymuş bir ergen gibi kıkırdıyordu ve Mercy de sütyenini bağlarken gülmekten kırılıyordu.

“Seni bir daha ne zaman göreceğim?”

“Bilgelik Günü akşamı. Saat ondan burada olamayabilirim.”

“Bana kalırsa sabahın üçünde de gelebilirsin.” Hart çizmelerini giyer giymez Mercy onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Dikkatli ol.”

“Hep dikkatliyim.”

“Ama artık benim için dikkadi olmalısın.”

Hart, Mercy’nin ellerinde hareketsiz kaldı, solgun gözleri yumuşadı ve *aşk* kelimesi Mercy’nin midesinde genişleyip ağırlaştı. Hart, “Ben...” diye başladı ama söyleyeceklerini bitirmedi. Bunun yerine, Mercy’nin dudaklarına bir öpücük kondurdu ve 7.59’da gömleğinin düğmelerini ilikleyerek merdivenlerden inmeden önce, “En geç Bilgelik Günü,” diye söz verdi. Mercy bluzunu tulumunun içine sokarak onun peşinden gitti. Ön kapının kilidindeki anahtarların şıngırtısını ve

dışarıda babasıyla Lilian'ın seslerini duyduklarında lobideki tezgâha kadar gelmişlerdi.

“Arka kapı! Arka kapı!” diye bağırırcasına fısıldadı Mercy. Hart rotasını değiştirirken ikisi de yine kıs kıs gülüyordu.

“Merc! Zeddie çok tatlı mini kışler yaptı! Denemen lazım!” Mercy ve Hart rıhtıma vardıklarında Lil lobiden onlara seslendi. Aceleyle çıkarken evin kapısını açık bırakmışlardı ve Leonard, düşen kırıntıların verdiği heyecanla merdivenlerden aşağı koşarak indi. Havlaması ve maskaralıkları, Mercy'nin Hart'ı arka kapıdan gönderirken çıkardığı sesi örtüyordu.

Mercy, Hart'ı şimdiden özlemişti.

Artık kız kardeşiyle ve babasıyla da yüzleşmesi gerekiyordu. Babasının hiçbir fikri olmamasına karşın, Lil korkutucu derecede dikkatliydi ve Mercy, sanki son iki orgazmını parlak pembe bir ruj misali yüzüne sürmüş gibi hissediyordu. Beş dakika öncesine kadar arkadan ilişkiyi sevmediğine inanıyordu. Hart onu kanepenin üzerine eğene kadar...

Lobiye doğru giderken Mercy, Lil'in şişmiş dudaklarını fark etmemesini dileyerek, *Aklını başına topla!* diye kendini azarladı.

“Günaydın,” dedi neşeli bir şekilde. *Çok neşeliydi. Biraz ağırdan al,* dedi kendi kendine.

Babası onu selamlamak için yanağını öptü ama Lilian bu hoşbeşe girişmedi. Portmantoyu başıyla işaret edip, “Bu kimin şapkası?” diye sordu.

Hart'ın şapkası oradaydı; tuhaf aşklarının başladığı gece can havliyle tuttuğu şapka.

“Bir mareşal unutmuş olmalı.” *Bu bir yalan değil,* diye ekledi Mercy kendi kendine

“Rıhtımda birinin sesini mi duydum? Ceset bırakmak için çok erken, değil mi?”

“Endişelenme. Ben hallettim. Ver, onları alayım.”

Mercy, babasının elinden mini kiş tabağını alıp mutfığa yöneldi. Babası ofise gitti ama Lilian, koltuk aldarı korkudan ıslanan Mercy’yi takip etti. Mercy çok acıkmıştı, Lil’in peşinde olup olmadığına aldırmaksızın, tabak ya da çatalla uğraşmadan mini kiş daldı.

“Bunlar muhteşem,” diye inledi.

Lil ona, “Gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmiş,” diye bilgi verdi.

Yakası sola göre sağda iki düğme daha yukarıdaydı. “Ah. Ha ha!” diye sinirli bir şekilde güldü Mercy ve göğüslerindeki kırınları silkeleyip kendini toparlamaya koyuldu.

“Saçların da darmadağınık. Bugün fular yok mu?” Mercy düğmelerini yeniden iliklerken kız kardeşi de üstüne gelmeye devam ediyordu.

“Hımm, hayır.”

Lil eğilip Mercy’nin yüzüne baktı. “Bu dün gecdeki maskara mı?

“Alerji. Gözlerimi yaşartıyor.”

Lilian’ın yüzü şeytani bir neşeyle parlıyordu. “Lobide kimin şapkası asılı, Mercy?”

Yakalanmıştı ve yakalandığını biliyordu ve yapabileceği tek şey, karaya çıkan bir balık gibi mutfakta debelenmekti. Lilian hamile karnının izin verdiği hızla lobiye doğru koştu ve Mercy de onun peşinden koştu. Kız kardeşi Hart’ın şapkasını raftan aldı ve bağırdı: “Bu şapkayı hatırlıyorum! Bu şapkayı gördüm! Nerede gördüm?”

“Şapkayı bırakır mısın?” Mercy, Lilian’dan şapkayı almaya çalışıp başaramazken babasının ofis kapısına bir bakış attı.

Sonra Hart pencerenin önünden geçti, sanki şapkasını Bird-sall & Son'da bıraktığını tam o anda fark etmiş gibi uzun eliyle başının üstünü okşuyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Lilian, Mercy’ye dönmeden önce. Şeytani neşesi her geçen saniye daha da şeytani ve neşeli bir hal alıyordu. “Bana Hart Ralston’la beraber olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Sana hiçbir şey anlatmaya çalışmıyorum. Kaba kuvvetle öğrenmeye çalışıyorsun.”

“Kutsal Üç Anne, kaç kere?”

Mercy tereddüt etti, dilinde bir inkâr vardı ama bunun kendisine artık bir faydası olmayacağını biliyordu. “Onun için mi kaç kere, benim için mi kaç kere? Çünkü ikisi aynı değil ve ben kesinlikle öndeyim.”

Lilian, Mercy’nin yüzüne doğru çığlık attı.

Babası başını ofisten uzattı. “Orada her şey yolunda mı?”

Lilian, “Kız muhabbeti yapıyoruz baba,” dedi.

Babası muhtemelen regl dönemi veya doğum sonrası hakkında konuştuklarını varsayarak aceleyle ofise çekildi ama tedbiri elden bırakmamak adına Mercy, Lil’i mutfağa götürdü ve kapıyı kapattı.

Lilian, “Hart Ralston’ın Mercy Şehri’nde istenmeyen adam olduğunu sanıyordum,” dedi.

Mercy, Küçük Çalığışu Kafe’de Hart’a söylediği fiyaskoyu düşündü. *Benim senden nefret ettiğim kadar sen de benden nefret ediyorsun.* Artık onun gerçekte nasıl biri olduğunu bildiği için o geceki davranışından dolayı kendisinden utanıyordu.

Kız kardeşine, “Belki de fikrimi değiştirmişimdir,” dedi.

“Bu ne kadar süredir devam ediyor?”

“Kurucular Günü partisinin olduğu geceden beri.”

“O neredeyse üç ay önceydi! Bunca zamandır benden saklıyor muydun?” Lilian, Mercy’nin koluna vurdu.

“Üzgünüm! Sana söylemeden önce bunun resmî bir şey olduğundan emin olmak istedim. Bu konuda babama da henüz bir şey söylemedim. Evlenmem konusunda ne düşündüğünü biliyorsun.”

“Bir tersane kadar sessiz olacağım. Ama tek bir şey söyleyebilir miyim?”

“Hayır.”

“Çok geç. Hart Ralston’ı seviyorsun! Hart senin erkek arkadaşını! Hart’ın bebekleriiiiini doğurmak istiyorsun!”

Tam o sırada, onca insan arasından Zeddie mutfağa girdi. Zeddie.

Bugünlerde Birdsall & Son’a neredeyse hiç ayak basmamış olmasına rağmen işte buradaydı. Lilian’ın alaycı sözleri kulaklarına çarptığında ağzı açık kaldı. “Tanrı aşkına! Ne?” diye sordu ama cevaba ihtiyacı olmadığı açıktı. Mercy dirseklerini tezgâha dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Lil bulaşık süzgecinden bir tereyağı bıçağı aldı ve kardeşine tehdit edercesine salladı “Bunu babama anlattıysan seni keserim.”

“İyi. Ama bunu Pen’e söyleyeceğimden emin olabilirsin. Aklını kaçırarak.”

Lilian bıçağı mutfak çekmecesine attı. “Erkek arkadaşın aklını mı kaçırarak? Seksiymiş.”

“Neden buradasın? Bana eziyet etmek gibi özel bir amaçla mı geldin?” diye sordu Mercy.

“Pen ve ben Mareşal Ralston’ı almak için otele doğru gidiyorduk ama o bizi Ana Cadde’de durdurdu. Görünüşe göre Hart Ateşli Gece Ralston dün gece otelde değildi, değil mi?”

Zeddie tabaktan kiş alırken ablasına kaşını kaldırdı. “Her neyse, bir şeyler atıştırmak için uğradım.”

Mercy başını dolaplardan birine vurdu. Sırrı ortaya çıkmıştı ve tüpten sıkılan diş macunu gibi, onu geri koyması mümkün değildi.

Lilian ofiste kitapları babasının elinden alırken Mercy, Bird-sall & Son’ın resmî cenazecisi olarak çalışmaya başladı. Yakında aile şirketinin adını değiştirmeleri gerekecekti ama bu sırada Mercy’nin bakması gereken bir kuyu dolusu kadavrası vardı. Yer açmak için Hart ve Pen’in önceki gün getirdiği anahtarsız cesetlerle başlamaya karar verdi. Cesetleri kuyudan çıkarıp asansöre bindirirken, Hart’ın her gün asilerle yüzleşmek zorunda kaldığını düşündü; son zamanlarda aldığı cesetlerin sayısına bakılırsa, bu giderek kötüleşen bir sorundu. Artış onun kârı açısından harikaydı ama Hart, Pen ve diğer tüm Tanria Mareşalleri insanları güvende tutmak için hayatlarını tehlikeye atarken bu sorundan para kazandığını düşünmek çok kötü hissetmesine neden oluyordu.

İki cesedi temizledi, tuzladı ve mumyaladı; Hart için duyduğu endişenin onu tüketmesine izin vermek yerine sihirli sözlerle odaklanmak için elinden geleni yaptı. Hart ve Duckers’in apandisi kestiklerinden emin olmak için, ki kesmişlerdi, üçüncü cesedin apandisini çıkarırken tuhaf bir şey fark etti. Yaranın yanında apandis boyunca garip bir çıkıntı vardı. Neşterini altına soktuğunda o kısım, sanki birisi insan ruhunu barındıran küçük organa kâğıt inceliğinde, ten rengi bir yama yapıştırmış gibi

soyuldu. Altında apandise oyulmuş başka bir delik vardı ama çıkardığı yamada buna karşılık gelen bir delik yoktu.

Mercy devam edip cesedi hazırlamayı bitirdi, ancak son iki ceset üzerinde çalışırken daha dikkatli inceledi. Bir sonrakini görmek çok daha zordu ama dördüncü cesedin apandisindeki bir yaranın üzerine yapıştırılmış benzer bir yama buldu ve beşinci cesedin hem apandisinde hem de karnının dış kısmında garip bir yama vardı.

“Ne oluyor?” diye meraklandı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

“Tak, tak! Posta teslimatı!”

Bassareus barakaya girerken Hart viskiyi çıkardı ve bir fincana bolca döktü.

“N’abersiniz?” Nimkilim bardağını her iki mareşale doğru kaldırdı, sonra da yudumladı. “Bay Popüler’e beş, göt herife sıfır.”

Göt herif kelimesinin kaba bir tavşanın bariton ses tonunda *arkadaş* gibi tınlaması ne garip. Hart’ın nimkilimi bu kadar sevmeye başlaması daha da tuhaftı, belki de “göt herife sıfır” dediği içindi. Mercy’nin gizli mektup arkadaşının ona yazmaktansa onu tercih ettiği anlamına geliyordu. Bü yüzden Hart o kadar cömert bir bahşış verdi ki, Bassareus gerçekten gülümsemeye başladı; ırtıklı dişleri tehditkâr olmaktan çok çocuksuydu.

“Sanırım yarın gece geri döneceğim, Hart-throb.”

“Çocuğun mektupları için. Şimdi defol git buradan.”

“Bu sıcak bir kucaklama gibi hissettiriyor, seni koca bebek. Yarın görüşürüz.”

Hart, nimkilimin kışla kapısının ötesindeki ormana doğru gidişini izlerken, kendisinin gerçekten büyük bir yufka yüreğe, Bilgelik Günü’nün yeterince çabuk gelemeyeceği bir yufka yüreğe dönüştüğüne dair bir zamanlar anlaşılmaz olan fikir üzerinde

düşündü. Duckers mektuplarını okurken Hart, kütüphaneler arası ödünç aldığı yeni kitabıyla yatağına uzandı. Duckers, kendini beğenmiş bir sesle onun hoş düşüncelerini bölene kadar akli Mercy'ye kaymaya devam etti.

“Vay, vay, vay.”

Hart başını kitabından kaldırdı. “Vay, vay, vay ne?”

“İtiraf edin. Ne kadar haklı olduğumu duymak istiyorum.”

Hart giderek artan belirsiz önsezi hissini bastırdı. “İtiraf edecek hiçbir şeyim yok.”

Duckers, Zeddie'nin artık tanıdık gelen coşkulu el yazısıyla karalanmış bir mektubu gösterdiğinde önsezi belirsizden çok özele dönüştü. “Tek bildiğim, içimizden birinin Mercy Birdsall'la takıldığı ve bu kişinin ben olmadığım.”

Hart'ın ağzı kurudu. “Zeddie biliyor mu?”

“Mercy ve Lilian'ın bunun hakkında konuştuğunu duymuş. Yani bu doğru mu?”

“Kız kardeşi biliyor mu?” Hart nefes almakta zorlanıyordu.

“Belli ki kız kardeşin yok, çünkü eğer olsaydı birbirlerine her şeyi anlattıklarını bilirdin. Yani *her şeyi*.”

Lilian biliyordu, Zeddie de biliyordu, şimdi Duckers da biliyordu ve Roy Birdsall da biliyor olabilirdi ve onların bilmesi Hart ile Mercy arasındaki garip, güzel, hassas ilişkiyi gerçek, sağlam ve kırılabilecek bir şey haline getiriyordu. O ve Mercy bunu ailesine söylemekten bahsetmişlerdi ama artık bu gerçekleştiğine göre Hart bunun çok erken olmasından endişeleniyordu. Ya onu onaylamazlarsa? Ya onun Mercy için yeterince iyi olduğunu düşünmezlerse? Panik yapmamaya çalışarak iki eliyle saçlarını yüzünden çekti ve başının yanlarını sıkı. “Siktir.”

“Ha! Haklıydım! Söyleyin!” Duckers ayaktaydı, zaferle dans ediyordu.

“Haklıydın,” dedi Hart, kendini sersemlemiş hissediyordu.

“İtiraf edin!”

Hart’ta çılgınca bir gülme isteği vardı. “Haklıydın, tamam mı?”

“Tam olarak ne hakkında?”

“Mercy hakkında.”

“Anlayamadım, Mercy hakkında ne?” Duckers durup eğilmişti, eli kulağındaydı.

“Ona âşığım.”

Sanki Hart’ın göğsünden bir yük kalkmış, dün neredeyse Mercy’ye söylemek üzere olduğu sözler kalbinden kurtulup evrene gönderilmişti.

“Kahretsin. Gerçekten mi?” Duckers’ın gözleri o kadar seğirtti ki Hart, gözlerinin yuvalarından fırlayacağını sandı ve kısa süren coşkusu yok oldu.

“Ne söyleyeceğimi sanıyordun?”

“Lanet olsun efendim, bilmiyorum. Ondan hoşlandığınızı söyleyeceğinizi sanıyordum ama onu seviyor musunuz?”

“Bilinmeyen Tanrı’ya yemin ederim ki, sen benim ruhumu kemiriyorsun, Duckers.”

“Yani bu evet mi?”

Hart, Mercy’nin kendisiyle dans ettikten sonra darmadağın bir halde Birdsall & Son’ın tezgâhında iki dilim pasta ve aralarında dört yıldan fazla süren yanlış anlaşılmalara karşısında durduğunu âni düşündü. Mercy, sanki Hart’ın içindeki adam tanınmaya değermiş gibi onunla konuşarak ve onu yavaş yavaş dışarı çıkararak ikincisini ne kadar kolaylıkla bir kenara bıraktığını düşündü. Gülümsememek için o kadar çabaladı ki yüzünün parçalara ayrılacağını sandı. Görünüşe göre bu yeterli bir cevaptı çünkü Duckers, “Ben demiştim!” dedi.

Banneker ve Ellis'in devriyeden dönüşü Duckers'ın alayını kestiği için Hart minnettardı. Hart ve Duckers ahırdaki akuaygırlara doğru giderken onlar da şapkalarını asıp akşam yemeğine oturdular. Maalesef Duckers, Hart'ın aşk hayatına kafayı takmıştı.

“Yani o gece kafede Mercy'ye mektuplardan bahsettiniz, değil mi?”

Hart kirli sakallı çenesini ovuşturdu ve hiçbir şey söylemedi.

“Aman Tanrım. Ona söylemediniz.” Bu seferki bir soru değil suçlamaydı.

“Sen kendin için endişelen.”

Duckers sol eliyle tek kanatlı tavuk dansı yaparken, sağ kolunda feneri asılıydı.

“Defol.”

“Ona söylemelisin, dostum.”

“En son bana hitap ediş şeklin *efendimdi*.”

“İyi. Ona söylemeniz gerekiyor, *efendim*.”

“Ve senin de çenenin kapatman gerek, *evlat*.”

Hart akuaygırını eyerlerken Duckers başını salladı. “Ne kadar korkak olduğunuza inanamıyorum. Düzenli olarak ölümsüzleri öldürüyorsunuz. Eminim ki o hoş kadına ona aşk mektupları yazdığınızı söylemeyi kaldırabilirsiniz.”

“Sen ne bilirsin ki?”

“Eğer siz söylemezseniz ona ben söylerim.”

Hart taş kesildi. “Seni öldürürüm.”

“Hayır, eğer ona söylemezseniz *kendi* hayatınıza perişan ve yalnız bir şekilde son vereceksiniz. Şimdi. Hemen, *şimdi*.”

Hart buzsa Duckers da ateşti, quymak istemediği ama reddedemeyeceği gerçeğe onu öfkeliendiriyordu.

Hart, “Ben hallederim,” diye yumuşadı.

“Halledecek misiniz?”

“Evet. Yemin ederim. Ona söyleme. Lütfen.”

Duckers, Alma'ninkine rakip olacak bir bakışla Hart'a baktı. “Mercy'yi seviyorum. O iyi bir insan. O yüzden bunu halletmeniz iyi olur. *Efendim.*”

Hart, Duckers'ın haklı olduğunu biliyordu. Neye mal olursa olsun Mercy'ye gerçeği söylemesi gerekiyordu.

Sorun şuydu ki, bu ona her şeye mal olabilirdi.

Mıntuka W-7'de sadece gündüz vardiyasında çalışan ve geceleri kendi kışlalarında barikat kuran Alvarez Ambrosia Şişeleme Şirketi çalışanları ikamet ediyordu. Arazide güvenlik görevlileri vardı ama yasa gereği, bir asi saldırısı durumunda Tanria Mareşalleri'ne haber vermek için işaret fişeği ateşlemeleri gerekiyordu. Bu yüzden Hart ve Duckers, Alvarez fabrikası ve depo mağarasından bir kilometreden daha uzakta, Sis yakınlarında bir kargaşa duyduklarında Hart'ın aklının bir köşesinde alarm zilleri çaldı.

Hart sessizce arbaletini çekti ve Duckers'a da aynısını yapmasını işaret etti. Atlarını kargaşaya doğru sürdüklerinde bir arbedenin sürmekte olduğunu gördüler ve gece vakti insanları asilerden ayırt etmek zor olduğundan, fenerlerini yakarak daha yakından bakmak için akuaygırlarla içeri girdiler. Fenerleri engebeli zemine gölgeler yansıtıyordu ve Hart'ın, Alvarez güvenlik görevlilerinin üniformalarını giymiş gibi görünen beş asiye, yaşayan üç kişiden ayırt etmesi bir dakika sürdü. Korsan bir geçit, Sis'te biraz arkalarında bir delik açtı ve tuhaf bir şekilde, her yerde yelken bezi gibi görünen yığınlar vardı.

“Fişeği destek için hazır tut. İçeri giriyorum.”

“Sizinle geliyorum.”

“Hayır, sen burada kal ve işler çirkinleşirse fişeği ateşle.”

Hart cevap beklemedi. Palasını çekip olay yerine daldı ve yeniden canlanmış bir ceset olduğundan kesinlikle emin olduğu bir figürün kafasını, ardından da canlı bir adamı gömleğinden kavrayan başka bir asinin kollarını kesti. Palayı sırtındaki kınına geri koymadan önce bir asinin daha kafasını kesti ve bineğinden kayarak kılıcını çekip çatışmaya katıldı. Hart kolsuz asinin apandisini deldi. Yaşayanlar kalan iki asiye gelişigüzel arbalet okları atarken başsız cesetlerin apandislerini de deldi. Bu muhtemelen bir şeylerin normalden daha fazla yanlış gittiğine dair bir ipucu olmalıydı ama Hart bunu düşünemeyecek kadar meşguldü.

“Şimdi mi efendim?” diye bağırdı Duckers ama Hart’ın dikkati, kendi güvenliğini umursamadan ateş eden canlı insanlardaydı.

“Nereye ateş ettiğinize dikkat edin!” diye bağırdı Hart.

Hart panikleyen insanlar tarafından vurulmaktan kıl payı kurtulurken, akuaygırlarının eyerlerine bağlanmış fenerlerin ışığıyla son iki asinin işini bitirdi. Beş ruh gecenin karanlığına gömüldükten ve sadece yaşayanlar ayakta kaldıktan sonra Hart, geçidin önünde duran kadın ve iki adamı daha iyi görebildi. Alvarez Ambrosia Şişeleme Şirketi’nin güvenlik üniformalarını giyorlardı ama Hart onları tanımıyordu. İçlerinden birinin onu neredeyse vuracak olması, burada asilerden çok daha kötü bir şeyle karşı karşıya olduğuna inanmasına neden oldu. Tanria’da parmağı olan birkaç suç şebekesi vardı ve Alvarez fabrikası Sis’e yakın olduğu için cazip bir hedefti. Düzenbazlar, mafyanın Tanria’ya girip çıkmak için korsan portallara bolca erişimi olduğunu biliyordu. Eğer bu üçü mafyaysa, Hart onların arbaletlerini çekmişken kendisinin elinde sadece kılıcı olması konusunda pek de iyi hissetmiyordu.

“Teşekkürler, Mareşal. Buradan sonrasını biz halledebiliriz,” dedi kadın silahını kılıfına koymadan.

Hart ona ayak uydurdu, mızrağını kınına soktu ama elini arbaletinin yanında tuttu. “Rapor için kimlik numaralarınızı almam gerekiyor,” dedi soğukkanlılıkla

Kimse ne hareket etti ne de konuştu.

“Numaralar lütfen,” dedi Hart, eli artık arbaletinin üzerindeydi.

Adamlardan biri yavaş yavaş geçide doğru ilerlemeye başladı.

Hart gözlerini hayatlarını kurtardığı üç kişiden ayırmadan, “İşaret fişegini ateşle, Duckers,” diye emretti.

“İşaret fişegi! İşaret fişegi var!” diye bağırdı adamlardan biri arbaletini kaldırıp Duckers’a nişan alarak. Hart arbaletini çekti ve tetiği sıktı, işaret fişegi tıslayıp üstlerinde patlarken adamı kalçasından yakaladı.

“Beni vurdu!” Yaralı adam yerde kıvranırken bağıırıyordu.

“Silahlarınızı bırakın!” diye bağırdı Hart diğer ikisine ama artık çok geçti. Kadın tetiği çekti ve bir ok Hart’ın sol tarafını yaraladı. Kadın ve diğer adam yaralı arkadaşlarını kapıdan geçirirken, Hart kör edici acıya rağmen dik durmaya çalışarak sendeledi. Hart dizlerinin üstüne çöküp sol tarafı acı içinde çığlık atarken geçidi kapatıp Sis’ten çıktılar. Duckers bineğinden adadı ve Hart’a doğru koştu.

Banneker ve Ellis dörtlüye geldiklerinde Hart ona, “İyiyim,” dedi. Ne kadar kan kaybettiğini anlamak için elini yan tarafındaki yaraya bastırdı.

“Efendim?” Duckers yanına çömeldi.

“Gördün mü? Yaşayanlardan korkmak ölümlerden korkmaktan daha iyidir. Bunu unutma,” dedi Hart ona, Bill’in ona uzun zaman önce öğrettiği dersin aynısıydı.

Dünya dönmeye başladı.

“Ah, kahretsin,” diye mırıldandı bayılmadan önce.

Hart revirde dinlenirken Alma, kapısının önünde, “Durumu nasıl?” diye sordu Dr. Levinson’a.

“Şanslı. Çoğu insan böyle bir yarayla sepsise yakalanırdı ama o neredeyse Rosie Fox kadar hızlı iyileşiyor.”

Hart sanki vücudundaki her organın rahatsız hastane yatağının altına, yere düştüğünü hissetti. Çünkü bahsettikleri Mareşal Rosie Fox ölümsüz bir yarı tanrıydı. Kesinlikle ama kesinlikle ölümsüzdü.

“Ah,” dedi Alma. Hart onu bu tek hecedeki huzursuzluğu duyacak kadar iyi tanıyordu. “Onu görebilir miyim?”

“Olabilir ama onu uyandırma. Dinlenmeye ihtiyacı var.”

Dr. Levinson, Alma’yı Hart’ın dosyasına not alırken odaya götürdü.

Alma onun uyanık olduğunu görünce, “Bakın bu sabah kim keyiften havalara uçuyor?” dedi.

“Biraz yatak istirahati yaparsan birkaç gün içinde turp gibi olursun, mareşal,” diye ekledi doktor.

“Harika,” dedi Hart ve düz ses tonunun onu nankör gösterdiğini fark ederek ekledi, “Teşekkürler.”

“Onunla bir dakika konuşabilir miyim?” diye sordu Alma doktora.

“Elbette.”

Alma doktor odadan çıkana kadar bekledi. “Ralston, neden sürekli Tanria’nın kum torbası olmak zorundasın?” diye sordu.

“Sanki her beş dakikada bir vuruluyormuşum gibi söylüyorsun.” Muhtemelen ağrı kesicilerden dolayı dilinin pelteleştiğini ve ağzının kuruduğunu hissetti.

“Rosie Fox yorumunu duyduğunu biliyorum. Bu hiçbir anlam gelmiyor.”

“Sorun değil. Ben iyiyim.”

Alma ona baktı ve parmaklarıyla yatağın korkuluğuna hafifçe vurdu. Hart ikisini de ikna edemiyordu.

“Biraz dinlenmen için gitmemi ister misin?”

“Hayır, bekle. Sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Elbette. Ama Doktor Levinson bana kızarsa bu senin suçun.”

Linolyum zeminde gıcırtadarak bir tabure çekti ve Hart’a yatağını oturma pozisyonuna getirmesine yardım etti. “Kahretsin!”

Hart kucağındaki ellerine baktı, hastane önlüğünün soluk mavisine karşı kırmızı ve çatlaklardı. Bir ölümsüzün ellerine benzemiyorlardı.

“Son birkaç yıldır birbirimizden uzaklaşmış olmamızdan nefret ediyorum. Bunun olmasına izin verdiğim için üzgünüm.”

“Ben de.” Alma, Hart’ın koluna dokundu; bu hareket daha etkili oldu çünkü bunu Alma yapıyordu. Onun sevgisi nadirdi ve nadir olduğu için de daha güçlüydü. “Ama Bill hakkında söylediklerim için özür dileyemem. Seni daha iyi hissettirmek için o adam hakkında yalan söylemeyeceğim.”

“Fikrini söylemeye hakkın var ama Bill hakkında bilmediğin şeyler var.”

“Neden bana söylemiyorsun?”

“Anlatacağım. Fakat şimdi değil.”

“Öyle olsun.”

Hart elini uzattı. “Dost muyuz?”

“El sıkışmanın canı cehenneme.” Hart elini kenara itip ona sarıldı. Bunun yarasına faydası olmadı ama kalbi için harikalar yarattı.

“Çekil üzerimden, seni aptal.”

Alma onu bırakıp tabureye oturdu. “Ahmak.”

“Doğru. Tanrı’da kaçak çıkmaya çalışırken beni vuran suçlular kimdi? Biliyor muyuz?”

“Bölgede bulduğumuz tek şey yelken beziydi, ki bu garip ama seni ilgilendirmez. Bunun seni ağlatacağını biliyorum fakat yasalar gereği vurulduktan sonra en azından birkaç gün hastalık izni alman gerekiyor.”

Hart’ın düşünmeden göstereceği tepki itiraz etmekte ama sonra hastalık izninin Mercy’yle vakit geçirmek ve mektuplar konusunda dürüst olma şansı yakalamak anlamına geldiğini fark etti.

“Tamam,” diye kabul etti.

“Tamam mı? Bu kadar mı?”

“Evet.”

Alma gözlerini kısarak ona baktı. “Neyin var senin?”

Hart odanın etrafına, zemine, pencereye, tıbbi malzeme dolabına baktı. Alma’nın yüzü dışında her yere baktı. “Birisiyle görüşüyorum.”

“Olamaz! Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Alma tabureyi Hart’a yaklaştırdı, altındaki muşamba resmen küfürler yağıdırıyordu. “Ciddi mi?”

“Belki.”

Hart’ın omzuna hafifçe vurdu.

“Ah!”

“Hiç acımadı, seni koca bebek.”

“Sana, vurulduğumu hatırlatabilir miyim?”

“Hadi. Belirsizlik beni öldürüyor. Kim o?”

Hart kıvrandı ama yüzünü kaplayan iğrenç sırtışı silemedi.
“Mercy Birdsall.”

Alma’nın deniz mavisi gözleri kıkırdamadan önce irileşti.

Hart, “Kapa çeneni,” dedi ona en ufak bir ciddiyet olmadan.

“Ah, roller değişti, değil mi? Aklın başında değilken iki haftalık izne çıkmak berbat bir şey ama şimdi anlamaya başlıyorsun. Bana masabaşı iş için yalvarmana bir ay veriyorum.”

“Yani biraz ara verebilir miyim?”

“Doktor seni taburcu edene kadar beklemelisin ama evet. Çünkü senin de dediğin gibi *vuruldu*.” İlk ortak olduklarında yaptığı gibi Hart’ın saçlarını karıştırdı.

“Mercy’ye benden selam söyle.”

“Söylerim.”

Nihayet ona gerçeği söylediğimde Mercy beni kovmazsa, diye düşündü Hart ve aptal sırtışı ortadan kayboldu.

Otuzuncu Bölüm

Eğer Hart başarısız olacaksa, bunu yaparken Mercy için en iyi şekilde görünmek niyetindeydi. Saçlarını kestirdi ve tıraş oldu, sınırdan uzun boya uygun beden satan tek erkek giyim mağazasından iki yeni gömlek ve bir yeni tulum aldı ve en iyi botlarını pırıl pırıl parlattı. Yeni bir şapka almayı da düşündü ama gerginken şapkasını kırma eğilimi ve Mercy'ye gerçeği itiraf etmekten zaten korktuğu göz önüne alındığında, parasım biriktirmeye ve Birdsall & Son'da bıraktığı şapkayı kullanmaya karar verdi.

Bu gelişmelere ek olarak, Hart bir anahtar daha hafifti. O sabah ilk iş olarak kimlik kartını ve cenaze paketini Cunningham'a geri vermişti. Resepsiyon görevlisi dosyasını çekmiş, ucuz fiyat etiketini koklamış ve onu Duckers'tan daha büyük olmayan genç bir asistana vermişti. Genç cenaze levazımatçısı, Hart'ın dönüşünü işleme koymak için evrakları doldururken bile Cunningham'ın mumyalama paketlerinden birini Hart'a satmaya çalışarak hazır bir konuşma yapmıştı. Burası ölüme havasız, neşesiz ve ruhsuz yaklaşıyordu ve Hart neden bunca yıl Cunningham'a gelmeyi seçtiğini anlayamıyordu. Belki de kendi belirsiz sonucuyla yüzleşmek yerine, bir ticari iş olarak ölümlle baş etmek daha kolay gelmişti.

Bankaya ve avukatının ofisine uğradı, böylece Birdsall & Son'ın gişesinde durduğu sırada öğleden sonra olmuştu. Terleyen ellerinde kâğıda sarılı küçük bir paket tutuyordu, göğsü sinirden sıkışmıştı. Kayıkhanelen gelen çekiç seslerini duydu ve mektuplardan bahseder bahsetmez Mercy'nin o çekici yüzünde kullanmak istemeyeceğini umdu. Derin bir nefes aldı ama bu onun gerginliğini dindirmeye yetmedi ve zili çaldı.

Çağrıya yanıt verenin Mercy değil babası olduğunu görünce hayrete düştü. Zeddie ve Lilian, Hart ve Mercy'yi biliyorsa bu, Roy'un da onları bildiği anlamına mı geliyordu? Roy tezgâhın arkasına geçtiğinde Hart kalp krizi geçirebileceğini düşündü ama yüzündeki nazik gülümseme Hart'ı henüz kimsenin ona bir şey söylemediğine inandırdı.

“İyi günler, Mareşal Ralston. Bir ceset mi bırakıyorsunuz?
Hart dudaklarındaki kanın çekildiğini hissediyordu.

“Hayır, ben...”

Ne söylemesi gerekiyordu? *Buraya kızınızı görmeye ve ona gizli mektup arkadaşı olduğumu söylemeye geldim ve benden sonsuza kadar nefret etmeyeceğini ve hatta bu gece benimle seks yapmak isteyebileceğini umuyorum.*

Hart sonunda Mercy'nin babasına *söyleyebileceği* tek doğru şeyi söyleyene kadar Roy'un kalın kaşlarının arasında bir kafa kanışıklığı ve endişe dalgası belirmişti.

“Yeni bir cenaze paketi almaya geldim.”

“Peki!” Adamın dost canlısı gülümsemesi geri dönmüştü; Hart, bunun Mercy'nin gülümsemesiyle aynı olduğunu fark etti. Ve Mercy'yi düşündüğü anda Mercy göründü; koridordan lobiye bakıyordu, gözlüklerine talaş sıçramıştı.

“Baba, bakabildin mi—” Mercy, Hart'ı görünce alt dudağını ısırды ve Hart'ın kalbi göğsünden fırladı.

“Baktım, tatlım. Mareşal Ralston bizden bir cenaze paketi satın almak için gelmiş.”

Bu sefer Mercy sırtışını saklama zahmetine girmede. “Öyle mi?”

“İçeri gelin ve ofiste oturun, mareşal.”

Roy, Hart’ın omzuna vurup onu ofis kapısına yönlendirirken Hart panik içindeki gözlerini Mercy’ye çevirdi.

Mercy sırtarak, “Çay?” diye teklif etti.

“Evet, lütfen.”

“Şimdi hatırlat bana, mevcut bir paketi mi güncelliyoruz?” diye sordu Mercy’nin babası, masanın karşı tarafındaki koltuğa otururken. Hart elindekileri yanındaki boş sandalyeye bıraktı.

“Hayır. Paketimi Cunningham’a iade ettim. Yeni bir tane almaya geldim.”

Roy’un kaşları üstüne tüneyen gözlükleriyle birlikte havaya kalktı. “Anlıyorum. Bizi tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz.”

Hart sandalyesinde kıvranıp başını salladı ve Roy onun önüne bir broşür uzattı.

“Üç fiyat kademesinde çok çeşitli el işi kayıklar sunuyoruz; bir kayık satın almakla ilgilendiğinizi varsayıyorum?”

Hart’ın eski paketinde basit bir yelken beziyle kefenleneceği, yakılacağı ve tersanenin eteklerine serpiştirileceği yazılıydı. Ama Mercy’nin sevdiği şey kayık yapmıka, bir kayık almaya parasını yatırırdı. Hem de pahalı bir tanesi için. Hart seçenekleri tarayıp en yüksek fiyat etiketine sahip modeli ve ilgili ahşabı seçti. Roy’un kaşları fırlayacak gibi oldu ama okuma gözlüğünü burnunun ucuna koydu ve Hart’ın seçimlerini not aldı.

“Peki cesedinizin defnedilmesini mi yoksa yakılmasını mı tercih edersiniz?”

“Yakılmasını sanırım.”

“Kalıntıları nereye göndermemizi istersiniz?”

Tamamen yabancı birine evi olmadığını, dolayısıyla küllerini gönderecek yeri olmadığını söylemek başka bir şeydi, Mercy'nin babasına bunu itiraf etmek zorunda kalmak başka bir şeydi.

“Onları tersaneye dağıtabilirsiniz.”

“Mezar taşı olmasın mı?”

Hart başını iki yana salladı ve Roy'un alnı kırıştı; bu, Hart'a Mercy'nin sıcak şefkatini hatırlatan bir ifadeydi.

“Bu, geride bıraktığınız sevdikleriniz için pek de rahatlatıcı değil.”

“Kimseye bu yükü yüklemek istemiyorum.”

Roy kalemini bıraktı. “Nerelisin Hart?”

Bu babacan adamın ona ismiyle hitap ettiğini duymak güzeldi. Hart ayak bileğini dizinin üzerine attı ve bacağının üstüne şapkasını koyabilmeyi diledi. “Arvonya. On altı yaşındayken Tanria Mareşelleri'ne katıldım ve geri dönmedim.”

“Ailen var mı?”

“Yakın olduğum yok.”

“Alma Maguire'la arkadaş değil misiniz? O senin eski ortağın, değil mi?”

Hart, Alma ve Diane'i en son görmeye gittiğinde, onun uyuduğunu ve duymadığını düşündüklerinde yumuşak seslerle onun için nasıl endişelenerek konuştuklarını düşündü.

“Evet, iyi arkadaşız.” diye onayladı.

“Alma'yı uzun zamandır tanıyorum. Küllerini etrafa saçmayı bir yük olarak göreceğini sanmıyorum.”

Belki de Roy haklıydı. Ne de olsa doğum anahtarı Alma'daydı ve Hart ölürse Alma'nın bununla ne yapacağını bulması gerekcekti, o da başıyla onayladı. “Karısının adını da ekleyebilirsiniz. Diane Belinder.”

Roy her iki ismi de uygun kutuya yazmak için kalemini aldı.

“Doğum anahtarın veya bakımındaki herhangi bir aile üyesinin anahtarıyla ilgili herhangi bir talimat var mı?”

“Alma Maguire’da zaten doğum anahtarım var. Annemin anahtarı kız kardeşi Patricia Lippett’e gönderilmeli. Sanırım hâlâ Pettisville, Arvonya’da yaşıyor.”

“Tabii.” Roy konuşmaya devam ederken bilgileri not etti. “Son düzenlemelerle birlikte son vasiyetini de dosyada tutmanı tavsiye ederim. Her şeyin tek bir yerde olması sevdiğlerinin işini kolaylaştırır.”

“Burada.” Hart yeleşinin cebine uzandı ve düzgünce üçe katlanmış belgeyi aldı.

“Harika.” Roy, Hart’ın vasiyetini yeni cenaze paketinin evraklarıyla birlikte bir klasöre koydu. Yeni anahtar şeklindeki kimlik etiketini verirken, “Sormamın sakıncası yoksa, Cunningham’daki siparişini iptal edip paketi Birdsall & Son’dan satın almana sebep olan nedir?” diye sordu.

Hart bu soruyu beklemiyordu. Bacaklarını düzelterek oturdu, nemli eli dizinin üzerindeydi. Mercy henüz babasma onlardan bahsetmediyse, bir şey söylemeye hakkı yoktu ama aynı zamanda yalan söylemeye de hevesli değildi. Yalan söylemek ya da en azından ihmal, ona yeterince sorun yaratmıştı.

“Kızınızla çıkıyorum.” Sesi sonlara doğru giderek kısıldı.

“Özür dilerim, anlayamadım.”

Hart boğazını temizledi. “Mercy’le çıkıyorum.”

Roy dosyanın üzerine *Ralston, Ha* yazmıştı ki kalemi elinde donup kaldı. Mercy kapıyı çalıp içeri adım atmadan önce uzun bir duraksama odadaki tüm havayı emdi. Mercy, Hart’ın önüne dumanı tüten bir fincan koyarken parlak bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama her iki adam da onu gergin yüzünü buruşturmasını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Mercy, “Her şey yolunda mı?” diye çok neşeli şekilde sordu.
“Elbette. Teşekkür ederim, tatlım.”

“Teşekkürler,” diye onayladı Hart. Mercy’nin ayak bileğine tutunup onu ofisten dışarı, güvenli bir yere sürüklemesine izin vermek istiyordu.

“İyi o zaman.” Odaya başka bir acımasız sessizlik yayıldı.
“Sanırım sizi baş başa bırakacağım.” Mercy dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce ikisine de son bir kez gergin bir şekilde gülümsedi.

Roy’un gözleri okuma gözlüğünün üzerinden Hart’ın kilerle buluştu. Hart burada keskin bir onaylamama parıltısı bulmayı bekliyordu. Bunun yerine Mercy’nin babası ona bir bakış attı.
“Onun hayatını kurtardığını biliyorum ama ikinizin de birbirinizden nefret ettiğinizi sanmıştım.”

“Bu kesinlikle nefret değil.”

“Hmm. Buna alışmak için biraz vakte ihtiyacım olacak,” dedi huysuzca, masasının çekmecesini açıp pek de gizli olmayan viski şişesini çıkardı. Kendisine birkaç damla döküp teklif olarak şişeyi Hart’ın çayının üzerine tuttu.

“Pek fazla içen biri değilim.”

“Bunu bildiğim iyi oldu.” Roy şişenin kapağını kapattı, çekmeceye geri koydu ve büyük bir yudum aldı. “Burada kimse bana bir şey söylemiyor. Üç çocuğum var ama sanırsın ki bebek olan benim. Yani, görüşüyor musunuz?”

“Evet.”

“Ve kulağa ciddi bir şeymiş gibi geliyor. Öyle mi?”

“Evet. Benim için öyle. Dürüst olmak gerekirse, onu hak ettiğimden pek emin değilim.”

“İyi cevap.” Roy kollarını masaya dayadı ve şu anda kalp çarpıntısı yaşayan Hart’ı incelemek için eğildi. “Neden bu akşam yemeğe gelmiyorsun?”

Hart’ın Mercy’ye bahsettiği güzel akşam yemeği buydu ama Roy’un kocaman elinin kalemi gölgede bıraktığını görünce Hart, daveti göz korkutucu buldu. Babalara alışık değildi ve Mercy’nin yanında nasıl davranacağından emin değildi.

“Tabii, efendim. Teşekkür ederim, Bay Birdsall.”

Roy elini uzattı. Hart bunu endişeyle karşıladı ve parmak kemikleri diğer adamın tutuşunda endişe verici bir şekilde çıtırdadı.

“Bana Roy de.”

Otuz Birinci Bölüm

Mercy çalışmak için çaba sarf ediyordu ama Hart'ın yan odada babasıyla birlikte olduğunu ve bir cenaze paketi satın aldığını bildiği için konsantre olmak zordu. Tuz Denizi'ne şükürler olsun ki, gövdenin ortasından ziyade kayığın ortasındaydı. İki adam da kayıkhanenin kapısında belirdiğinde, üçüncü kez kesmek üzere bir kalas ölçüyordu.

Babası, "Sanırım Hart seni görmek istedi," dedi.

Hart. Mareşal Ralston değil. Orada tam olarak ne konuşmuşlardı?

"Akşam için dışarı çıkıyorum, tatlım. İyi geceler."

"İyi geceler baba."

Babası, Hart'ın koluna vurdu. Hart çok daha uzun olmasına rağmen küçülmüş gibi göründü ve yüzü solgunlaştı.

"Bu akşam görüşüyor muyuz?"

"Evet, efendim. Yani Roy."

Babasının ayak sesleri koridordan lobiye doğru ilerledi ve bunu ön kapının açılıp kapanma sesi izledi. Hart, elinde kah-verengi kâğıttan küçük bir paketle kapının önünde duruyordu; saçları düzgünce kesilmiş, yüzü sinekkaydı tıraş edilmişti Mercy, Efendi Hart'ın da en az Haşin Tanria Mareşali Hart kadar yakı-

şıklı olduğunu keşfedince çok heyecanlandı. Mercy kayıkhanenin üzerinden hızla geçip kollarını Hart'ın beline doladı. Hart onu öpmek için eğildi ama dudakları gerginlikten sertleşmişti.

“Akşam yemeğine mi geliyorsun? Haberim yoktu.”

“Ansızın birkaç gün izin aldım. Baban az önce beni davet etti.”

Hart, Mercy'nin kollarından çekilip elindeki paketi ona verdi. “Sana bir şey aldım.”

“Bana bir şey almana gerek yoktu.”

“Almak istedim. Sanırım çiçek daha iyi olurdu ama bunun kayıkhanede bulunmasının güzel olabileceğini düşündüm.

Mercy paketi ondan alıp açtı; bir tarafında katlanabilir bir krank, diğer tarafında altın bir kadranın yanında küçük deliklerden oluşan bir ızgara bulunan küçük kırmızı metal bir kutu ortaya çıktı. “Ah! Müthiş! Teşekkür ederim!”

“Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok değil mi?”

Mercy, “Hem de hiç,” diye itiraf etti.

“Bu bir transistör radyo.”

Aniden kırmızı metal Mercy'nin ellerinde güneş ışığı gibi parladı. “Yüce Şans Gelini aşkına, Hart! Bu nasıl çalışıyor?”

“Duruncaya kadar çevir. Daha sonra aç ve beğendiğin bir istasyonu bulana kadar kadranı çevir. Bushong'da yüksek sesle ve net bir şekilde çeken iki istasyon var ve Vinland istasyonları da oldukça güçlü. Ses tuşu bu tarafta. Tekrar kranka basmadan önce bir saat kadar çalışır.”

Mercy doğum gününde istediği her şeyi alan bir çocuk gibi zıplıyordu. Transistör radyoyu çalıştırdı, raftaki bir boya kutusunun yanına koydu ve anahtarı *Açık* konuma getirdi. Kırmızı kutu çatırdayarak canlandı ve odaya parazit sesi yaydı. Sevmediği kadar tiz bir şarkı çalan istasyona gelinceye kadar kadranı

çevirdi. Bir trompetin tanıdık gürültüsüne ve bir bas davulunun coşkulu gümbürtüsüne ulaşana kadar devam etti.

Mercy, “Bu şarkıya bayılıyorum!” diye çığlık attı ve sonra müzikle birlikte kalçalarını döndürerek gırtlığını yırtarcasına şarkı söyledi. İkinci mısrayı bilmiyordu, bu yüzden, “Bu hediyeye bayıldım! Bu şimdiye kadarki en iyi hediye!” diye şarkı sözlerini tamamladı. Hart güldü ama gri gözleri olması gerektiği gibi parlamadı.

“Sorun ne?”

“Gerginim.”

“Akşam yemeğiyle mi ilgili?”

“O da var tabii.”

“Olma. Tanrı’da ailemden çok daha korkunç şeylerle karşılaştın.”

Şarkı bitti ve yerini yavaş, tadı bir şarkı aldı.

“Senin Bay Süslü Ayak olduğunu biliyorum ama eski *Sway* tarzıyla idare edebilecek misin?”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım,” dedi alaycı bir tavırla. Mercy onun alaycı tavrının çok sevimli olduğuna karar verdi. Ondan bu kadar uzun süre nefret etmeyi nasıl başarmıştı? Artık yaptığı her şey göğsünün içine sızıyor ve kalıcı olarak oraya yerleşiyordu. Adam onu şarkının yavaş ve sabit ritmiyle tembel bir daire çizerek yönlendirirken başını onun omzuna yasladı. “Mükemmel derecede Mercy’liksin,” dedi Hart.

Hart, “Ben de öyle düşünmek istiyorum,” dedi o sessiz, seksi kahkahasıyla Mercy’nin saçlarına doğru. Mercy yüzünü yukarı kaldırdı ve burnunu Hart’ın yakasının üzerindeki boynunun çıplak derisine sürttü.

“Kuytunuzu yatağınızın sınırları dışında mı talep ediyorsunuz? Buna izin var mı?”

“Kuytuma her zaman tam ve eksiksiz erişmeyi talep ediyorum.”

Hart, “Mercy?” dedi yavaşça.

“Hmm?” Mercy dudaklarını Hart’ın boynuna doğru kaydırdı, gömleğinin üst düğmesini açtı ve köprücük kemiğini ısırarak onun nefesini kesmenin tadını çıkardı.

“Şey... Yapmalıyım...”

Mercy geri çekildi ve onun yorgun, endişeli yüzüne baktı. “Sen gerçekten gerginsin, değil mi?”

“En hafif tabirle.”

“Her şey yolunda gidecek. Söz veriyorum.” Mercy ransistör radyoyu kapatmadan önce Hart’ı kollarından tuttu ve güven verici bir şekilde salladı. “Gitmeden önce hızlıca banyo yapmamın sakıncası var mı?”

“Eğer hızlı bir banyoysa, o zaman evet, sakıncası var.”

“Uzun, rahatlatıcı bir banyo yapmamın sakıncası var mı?”

“Elbette. Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, izleyebilirim değil mi?”

“Elbette ama şamataya hazır mısınız? Kusacak gibi görünüyorsunuz.”

“Güzel aile yemeğinden hemen önce şamataya hazır olduğumu sanmıyorum. Ama bu gösteriden keyif almayacağım anlamına gelmiyor.”

Mercy küvetin suyunu açarken, Hart onun yere attığı kıyafetleri aldı ve onları düzgün bir şekilde katlayıp makyaj masasının kenarına koydu; bu, Zeddie’nin kirli kıyafetlerini yıllarca evin her yüzeyinden topladıktan sonra Mercy’ye aklına durgunluk verecek kadar düşünceli bir hareketti. Zaten bu adama âşık olmuştu ama duyguları daha da derinleşiyordu.

Hart banyo zeminine oturdu, sırtı duvara yüzü Mercy'ye dönüktü. Uzun bacakları seramik karoların üzerinde devasa bir cırcır böceği gibi aralarında dev üçgenler oluşturuyordu. Leonard onun yanına oturdu, çenesini sevgili mareşalinin göğsüne yasladı ve Hart onu okşarken sevinçle homurdandı.

Hart, Mercy'nin sıcak, köpüklü suya batışını izlerken, "Bu, düşündüğümden bile daha iyi," dedi.

"Soğuk bir fayans zemin üzerinde oturup, köpeğim salyasını senin gömleğine akıtırken üzerimdeki beş kiloluk talaşı temizlememi izlediğini mi hayal ettin?"

"Birçok kez. Tahmin bile edemezsin. Unutmadan, Alma Maguire sana selam söyledi."

Mercy'nin kalbi pır pır etti. Alma ona selam söylüyorsa bu, Hart'ın en yakın arkadaşına ondan bahsettiği anlamına geliyordu. Yanakları banyo suyundan dolayı zaten sıcak ve nemliydi ama Hart'ın onunla çıkmayı kabullendiği bilgisi vücudundaki kanın yarısının yüzüne hücum etmesine neden oldu.

"Sen de ona söyle."

"Söylerim ama umarım bugünlerde Alma ve Diane'le görüşebiliriz, böylece ikiniz de birbirinize şahsen selam verebilirsiniz." Hart, onu, neredeyse ailesi sayılabilecek Alma'yla buluşmaya mı götürecekti? Bu iş ciddileşiyordu ve birkaç ay önce Hart'tan ruhunun derinliklerine kadar nefret eden Mercy çok heyecanlanmıştı.

"Diane kim?"

"Alma'nın karısı. Kendini kolla. Çok fazla sarılır, tabii eğer onunla tanışırsan."

"Tanışırım tabii."

"Umarım."

Mercy küvette olduğu için mutluydu; aksi halde şu anda dans ediyor olabilirdi. “Bu banyo uzun ve rahatlatıcı standartlarını karşıladı mı? Çünkü buruşmaya başlıyorum.”

“Daha iyisi olamaz.”

Hart, Mercy’nin küvetten çıkmasına yardım etti ve artık sabunlu su onu örtmediği için Hart tamamen giyinikken Mercy, banyo paspasının üzerinde sıırıslık ve çıplak duruyordu. Kendini gülünç ve mahcup hissetti. Mercy havluya uzandı ama Hart ondan önce davranarak onu kendisi kuruladı. Mercy’nin saçlarını nazikçe kurulaması ve tenindeki suyu silmesi tatlı bir davranıştı. Hart kalın havlu kumaşı Mercy’nin omuzlarına sararken, Mercy Leonard’ı banyodan kovdu ve Hart’ın gömleğinin düğmelerini çözmek için uzandı.

Hart, “Babanın evi şu şık, gömleksiz, ayakkabısız gidilen yerlerden biri mi?” diye şaka yaptı ama uzun gövdesini duvara yasladı ve buğulu gözlerle Mercy’nin parmaklarının çalışmasını izledi, onu durdurma eğilimi göstermedi.

“Hep sen bana dokunuyorsun. Bir değişiklik olsun diye sana dokunmak istiyorum.”

Mercy, Hart’ın gömleğini çıkarıp kollarından sıyrırken kendini hem cesur hem de savunmasız hissetti. Ellerini adamın atletinin altından geçirdi. Gergin tene, kabarık kaslara, dokundukça ürperen tüylerine dokundu.

“Mercy sana bir şey söylemeliyim...”

Ve gövdesini saran bandaja dokundu.

Mercy, “Ne oldu?” diye bağırdı daha iyi görebilmek için atletini iyice açarak.

“Mühim değil. Bir çizik.”

“Bu bir ‘çizik’ için büyük bir bandaj. Neden bana söylemedin?”

“Üzgünüm ama geldiğimden beri dikkatim çok dağıldı.”

“Hart!”

Mercy’yi kendine yaklaştırmak için havlunun köşelerinden kendine çekti. “Ben iyiyim, Merciless.”

“İyi değilsin. Bunların hiçbiri iyi değil. Ne zaman geri dönmek zorunda kalsan korkuyorum.” Uzanıp başparmaklarıyla adamın keskin elmacık kemiklerini okşadı.

“Mercy, buna ihtiyacım var...”

Ama Mercy onun sözlerini istemiyordu. Hart’ın canlı bedeninin sıcaklığını hissetmek; hayatta ve iyi olduğunu, ona ait olduğunu bilmek istiyordu. Onu öptü ve Hart da karşılık olarak göğsünü sızlatan bir şefkatle Mercy’yi öptü. Yatak odasına doğru ilerlerken hareketleri yavaş ve yumuşaktı. Hart, Mercy’nin içine girip çıkarken alnını onunkine bastırdı, vücudunun her hareketi nazik ve tatlıydı. Mercy daha önce ona âşık olduğundan emin değilse bile, şimdi bundan emindi.

Otuz İkinci Bölüm

Şimdi. Ona şimdi söyle, diye düşündü Hart akşam yemeği için giyinirlerken ama Mercy onu kovmadan önce düzeltmesi gereken bir şey vardı. *Lütfen beni kovma,* diye yalvardı içinden. Yüksek sesle, “Sana bir teklifim var,” dedi.

Mercy bir kaşını kaldırdı ve kaygısı içini titretse de bu hareket Hart’ı güldürdü.

“Bu öyle bir teklif değil.”

“Tamam. Dinliyorum.” Mercy elbisesini giyip ona döndü, Hart’ın fermuarını çekebilmesi için saçını omzunun üzerinden çekti. Belki de son kez fermuarını çekip elbisesini giydirmek gibi samimi bir şey yapacaktı ve bu ihtimal ona gerçeği söylemeyi daha da cazip hale getiriyordu.

“Ya sana işle ilgili yardım edebilseydim?”

“Ne demek istiyorsun?”

Mercy yüzünü ona döndü ve Hart’ta ellerini ellerinin arasına aldı. “Ya Cunningham ve Afton’la savaşmana yardım etmesi için bir avukat tutsam?”

“Yani avukatın parasını mı ödeyeceksin?”

Hart kafasını sallayarak onayladı.

“Olmaz.”

Bu beklediğinden daha hızlı ve daha kesin bir ret oldu. “Bunu senin için yapmama izin ver.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Param var.”

“İyi. Biriktir.” Mercy ellerini onun ellerinden çekti ve Hart onu şimdiden kaybediyormuş gibi hissetti.

“Ne için? Hiç harcamıyorum. Ve ben...” *Seni seviyorum*, demek istiyordu ama mektuplar konusunda gerçeği açıklayana kadar bunu ona söylemeye hakkı yoktu. “Seni ve başına gelecekleri önemsiyorum.”

“İyi niyetli olduğunu biliyorum ama bu benim işim. Eğer onu kendi başıma ayakta tutamazsam ne anlamı var?”

“Bunu düşün. Tek istediğim bu.”

Mercy’nin dudağı aşağı doğru kıvrıldı ama bu öfkeden ziyade bıkkınlıktandı. “Tamam bunu düşüneceğim. Ama cevabım hayırsa bunu kabul etmek zorundasın. Tamam mı?”

“Elbette.”

Leonard’ı akşam yemeğinden önce vakit öldürmek için belediye binasının arkasındaki parka top oynamaya götürdüklerinde kendi kendine, *Şimdi, hemen* demişti ama dışarısı o kadar rüzgârlıydı ki bağırarak zorunda kalacaktı ve itirafını ona bağırarak söylemek istemiyordu.

Sevgili tanrılar, şimdi! Mercy’yle birlikte Leonard’ın koştuğu babasının evine doğru yürürken vicdanı ona yalvarıyordu ama Mercy kolunu onun koluna dolamıştı ve Hart onu bırakma riskini henüz göze alamıyordu. Sonra verandaya çıktılar, ön kapı açıldı, Roy onları içeri aldı. Hart söylenmesi gerekeni söyleme fırsatını kaçırmıştı. Şimdi Mercy’ye bağırsaklarında bir ağırlık gibi duran sırrı söylemeden önce Birdsall’ların evindeki aile yemeğini atlatmak zorundaydı.

Hart'ın Birdsall evinde fark ettiği ilk şey, evin gürültülü oluşu, herkesin aynı anda konuşup gülmesiydi. Bu kadar az insanın nasıl bu kadar çok gürültü çıkardığını anlayamıyordu. İçeri girerken Roy kızının yanağını öptü ve Hart'ın elini sıkarken ona gülümsedi. "Gelebilmene sevindim."

"Teşekkür ederim. Burada olmaktan memnunum." Bu tam olarak doğru değildi ama Roy ona, tehditkâr olmayan şekilde, hoş geldin dercesine omzuna vurdu ve Hart omurgasındaki sertliğin hafıflediğini hissetti. Mercy'yi aile sunağına kadar takip etti ve parmaklarını tuzlu su dolu kâseye daldırıp annesinin anahtarına dokunmasını izledi. Sonra parmak uçlarını Hart'ın göğsünün üzerine, kendi annesinin anahtarının göğüs kemiğine dayandığı yere bastırdı ve Hart o zaman anladı ki, eğer mektupları öğrendikten sonra Mercy ondan ayrılırsa paramparça olacaktı.

"Geldiler!" diye bağırdı Mercy'nin kız kardeşi Lilian omzunun üzerinden ve sonra Hart'a sarıldı. Kurucular Günü partisinde ona sarıldığı gibi, Diane'in on dokuz yaşından beri ona sarıldığı gibi sarılmıştı ve Hart bundan hoşlanmadı. Çünkü Mercy için yeterince iyi olmadığını düşünseydi ona sarılmayacağından oldukça emindi. Hart'ta ona sarıldı.

"Danny'yle tanıştın mı?" diye sordu Lil, Hart'ı bileğinden tutup yemek odasından mutfığa doğru sürüklerken. Zeddie ocakta soğan ve büyük bir tavayla akrobatik hareketler yaparken kızıl saçlı bir adam da onun yanındaki tezgâha yaslanmıştı.

"Sen Hart olmalısın. Ben Danny, Lil'in kocasıyım. Tanıştığımıza memnun oldum." Hart onun elini sıkarken Danny ona doğru eğilip, "Korkunçlar ama alışıyorsun," diye mırıldandı.

Lilian, Hart'ın koluna dokundu. "Gergin misin? Olma. Şarap al. Tatlım, Hart'a bir kadeh doldur."

Danny dolaptan bir şarap kadehi çıkararak itaat etti. “Aşçı yardımcılığından garsonluğa indirildim. Bu herif artık sarımsağı kıymama bile izin vermiyor.”

Zeddie ocağın başındaki yerinden alay ederek karşılık verdi. “Sen buna kıymak mı diyorsun?”

Mercy, Danny’yi, “Hart biraz hassastır,” diye uyardı. “Yavaş ol.”

Lilian şişeyi kocasından aldı ve Hart’ın bardağını ağzına kadar doldurdu. “Ah, bu çok eğlenceli olacak! Lütfen benim adıma iç, çünkü ben içemiyorum. Hamile olmadığın için çok şanslısın.” Lil teatral bir şekilde nefesini tuttu ve şişeyi tezgâhın üzerine bıraktı. “Öyle misin yoksa?” Hart’ın tepeden tırnağa kızardığını anlamak için aynaya ihtiyacı yoktu.

“En son kontrol ettiğimde değildim.”

Lilian kahkahayı patlattı. Ablasına hiç benzemiyordu ama kahkahaları aynıydı. Danny karısına sarıldı ve Hart’ı daha fazla utandırmasını önlemek için yüzünü omzuna yasladı. “Kusuruna bakma. Sözünü sakınmaz.”

“Ama yine de beni seviyorsun,” dedi Lil, sesi kocasının kazağından boğuk çıkıyordu.

“Seviyorum.”

Tanrım, diye düşündü Hart, çok tatlılar. Hepsi çok tatlı.

Mercy’nin ailesiyle vakit geçirmek Alma ve Diane’in evine gitmeye benziyordu ama çok daha gürültülüydü. Bu evde iliklerine kadar işleyen bir rahatlık vardı. Akşam yemeğine oturduklarında artık kendini yabancı gibi hissetmiyordu ve Roy, patates kızartması yerken onunla konuşmaya başladığında en ufak bir paniğe kapılmadı.

“Arvonyalı olduğunu söylemiştin değil mi evlat? Anemon hayranı mısın?”

“Gerçekten mi baba?” dedi Mercy. “İki saniye önce oturdu ve siz şimdiden onu deniz topu tercihleri konusunda sorguya mı çekiyorsunuz?”

Ancak Hart’ın, kendisine *evlat* diyen bu iri yapılı adama sarılmak gibi tuhaf bir isteği vardı ve eğer Roy Birdsall profesyonel deniz topu hakkında konuşmak isterse Hart buna hazırды. “Çocukken Anemon hayranıydım ama hayatımın yarısından fazlasını Tanria’da geçirdim, bu yüzden bugünlerde Bushong Dev Kalamarları’nı destekleme eğilimindeyim.”

Roy’un gözleri buğulandı. Hart’ın sırtını okşadı. “Aferin sana. Onu sevdim, tatlım.”

Hart’ın içini, neredeyse hiç içmediği kırmızı şarapla ilgisi olmayan bir sıcaklık kapladı. Birdsall ailesinin yemek masasında oturup Mercy’nin ailesinin şakalaşmalarını, atışmalarını ve gülüşmelerini izlerken kendisinin de onlara alışmaya başladığını fark etti. Eğer bir mucize olur da Mercy’yi hayatında tutmayı başarır, bunun bir parçası olabilirdi. Yeniden bir ailesi olabilirdi.

İçini korkakça bir his kapladı. Mercy’ye onun gizli mektup arkadaşı olduğunu hiç söylemese ne kadar kötü olurdu? Ona mektuplardan şimdi bahsetmenin ne yararı olacaktı? Hiç. İtiraf ederse kaybedeceği, ağzını kapalı tutarsa kazanacağı çok şey vardı. Elbette Duckers’ı kendi istediği gibi düşünmeye ikna edebilirdi.

Mektup yazma geçmişinin hiçbir iz bırakmadan yok olmasına izin vermeye karar vermişti ki, Zeddie kadehini kaldırıp, “Hart Ralston’a: Vurulup ölümden dönen ve iki gün sonra Birdsall ailesinin yemeğine gelen adama!” diyerek hayatını yok etme sürecini başlattı.

Masa alkışlarla karşılık vermedi. Roy, Lilian, Danny ve en kötüsü Mercy çeşitli şok ya da endişe ifadeleriyle ona bakakaldılar. Hart midesinin derinliklerinde bunun çok kötü bir şey olduğunu biliyordu ama zihni bunun nedenini tam olarak çözmemişti.

Mercy ona döndü. “Bir çizik olduğunu söylemiştin! *Vuruldu* mu?”

“Biraz.”

“Nasıl ‘biraz’ vurulabilirsin?” Mercy’nin sesi yükseldi.

“İyileşiyor ve seni endişelendirmek istemedim.”

“Tabii ki senin için endişeleniyorum! Bana söylemediğine inanamıyorum! Peki sen bunu nasıl öğrendin?”

Son soru Zeddie’yeydi ve Hart, bu yüzden tamamen mahvolduğunu fark etti.

“Bu sabah Pen’den bir mektup aldım.”

“Pen’den nasıl mektup alabilirsin? Tanria’da hiç nimkilim kütüsü yok.”

“Evet ama o ve Hart postalarını almak için teslimat nimkilimlerine rüşvet veriyor.”

Mercy yavaşça Hart’a döndü, ifadesi şok ve öfke doluydu.

Hart, “Ben...” dedi ama daha fazlasını söyleyemiyordu. Kulakları uğulduyordu.

“Bana Tanria’dan mektup gönderemeyeceğini söylemiştin.”

“Söylediğim tam olarak bu değildi.” Hart bu sözleri söylediğinde, Mercy’nin gözlerinden çıkan alevler sayesinde bunların bir hata olduğunu anlamıştı.

Zeddie oturdu ve başını Lilian’a doğru eğdi. “Hart’ın başı dertte.”

“Sana bir konuda yalan mı söyledi?” diye bağırdı Lil, Hart’a öfke dolu bir bakış atmadan önce.

Mercy eliyle masaya vurdu. “Hiçbirinizin bu konuşmaya dâhil olmasına gerek yok.” Parmağını Hart’ın yüzüne doğrulttu. “Sen hariç. Benimle gel.”

Ayağa kalkıp salondan geçerek ön kapıdan çıkarken Hart Mercy’nin öfkesinin ve aşağılanmışlığının çaydanlıktaki su gibi kaynadığını hissedebiliyordu. Teslim olmak için iki elini de havaya kaldırdı. Elleri fena halde titriyordu. Onu kaybedecekti. Neşesinin kum gibi parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

“Tek kelime istemiyorum,” dedi. “Seni boğmamak için yeterince sakinleşmek adına eve kadar yürümem gerekecek.”

Hart uysalca başını salladı.

Kapıda bir tırmalama ve sızlanma sesi duyuldu ve birisi kapıyı kapatmadan önce Leonard’ın dışarı çıkmasına izin verecek kadar araladı. Köpek, Hart’ın hayatının yakında yok olacağından habersizdi ve bir köpek yavrusu gibi onun etrafında dolanıyordu.

Mercy’nin dairesine doğru yürüyüş çok can sıkıcıydı ama aynı zamanda Tanria’dan ona neden yazmadığı konusunda yalan söylediğine dair bir mazeret üretemeyecek kadar da kısaydı. Artık onu yalnızca gerçek kurtarabilirdi ki muhtemelen kurtaramayacaktı.

Hart, Mercy ve Leonard’ı Birdsall & Son’ın lobisine kadar takip etti ve merdivenlerden yukarı çıktı, daha ileri gitmeye cesaret edemedi. Mercy açık mutfığa yürüdü, dolaptan bir bardak çıkardı, suyla doldurdu ve sırtı Hart’a dönükken hepsini içti. Yüzünü Hart’a döndüğünde gözleri artık öfkeyle dolu değildi. Acıyla doluydu ve bu çok daha kötüydü.

“Vurulman gibi bir şeyi neden benden sakladığını ya da Tanria’dan posta gönderme konusunda neden bana yalan söylediğini anlamıyorum. Benden başka ne sakladığını merak ediyorum.”

“Biliyorum.”

“Vurulduğun kısımdan başlayalım. Neden bana söylemedin?”

“Muhtemelen sana göstermek daha kolay.”

Gömleğinin düğmelerini açtı ve bandajı açmak için atletini yukarı çekerek altındaki büzülmüş pembe yarasını ortaya çıkardı. Mercy yarayı ya da yaranın yokluğunu incelemek için yanına geldi. Bir arbalet yarasının bu kadar çabuk iyileşemeyeceğini ve iyileşmemesi gerektiğini bilmek için doktor olmaya gerek yoktu. Hart başını kapıya yasladı. Neyi daha az konuşmak istediğinden emin değildi: Bunu mu yoksa mektupları mı?

“Doktor bunu açıkça söylemedi ama bence o okun beni öldürmesi gerekirdi. Ama yine de buradayım.” Tavana doğru konuşuyordu. Ağzını sanki levyeyle açıyormuş gibi hissediyordu.

Mercy Hart’ı, elini kalbinin üstüne koyacak kadar affetti. “Bunun seni öldürmediğine ne kadar sevindim biliyor musun?”

Bu gece bittiğinde onun ölmemiş olmasına sevinip sevinmeyeceğini merak etti. Mercy’nin saçından bir tutam alıp okşadı. “Yedi yaşındayken büyükbabam beni şehirdeki bir sirke götürdü. Gideceğim için çok heyecanlıydım ama oraya vardığımızda yaptığımız ilk şeylerden biri ucubelerin gösterisine gitmek oldu. O çadırdaki hemen hemen herkes yarı tanrıydı. Özellikle bir kadın vardı, üç yüz yıldır hayatta olan bir ölümsüzdü. Sorun şu ki, vücudu yaşlanmaya devam ediyordu. Onun gerçek olmadığını, insana benzemediğini düşündüğümü hatırlıyorum ama yaklaştığımda gözlerini açtı. Parlak pembe renkteydiler. Çılgılık attım, bağırdım ve büyükbabam beni eve götürmek zorunda kaldı ama o gözler o zamandan beri hayatımın her günü beni takip etti.”

Mercy başını Hart’ın çenesinin altına yasladı ve onu kollarıyla sarmaladı. Hart mektupları itiraf etmek için Eternity’ye gelmişti ama birdenbire ona başka, daha büyük bir şey söylemek üzere olduğunu fark etti. On yedi yıllık pişmanlık göğsüne bir

kaya gibi oturmuştu. Şimdi, sonuçları hakkında hiçbir fikri olmadan onu itip bir tepeden aşağıya yuvarlamak üzereydi. Eğer Mercy bundan sonra onu kapının önüne koymazsa, her şeyi affedebilirdi.

Hart, “Oturabilir miyiz?” diye sordu.

“Tabii.”

Hart’ın yolu göstermesine izin verdi. Hart kanepeye oturdu ve Mercy’nin ona dokunamayacağı koltuklardan birinde karşısına oturmak yerine yanına oturmasına sevindi. Hâlâ fırsatı varken elini avuçlarının içine aldı ve şöyle dedi: “Bu ölmem gerektiği halde ölmediğim ilk sefer değil. Ama kendimi aşıyorum. Baştan başlamam gerek”.

“Büyükbabamın Arvonya’daki çiftliğinde büyüdüm. Sadece ben, annem ve büyükbabam vardı. Büyükannem ben doğmadan önce ölmüştü ve ben doğduğumda Patty Teyzem zaten evliydi. Güzel, bir çocuğun büyümesi için iyi bir yerdi. Ama bunun konuyla ilgisi yok. İlk anılarımdan biri, yeni ekilen mısır tarlasında bir ışığın süzüldüğünü görmektir. Anneme bunun ne olduğunu sorduğumu hatırlıyorum ama neden bahsettiğimi anlamamış gibi görünüyordu. Işıkları görmeye devam ettim ve altı ya da yedi yaşına geldiğimde, annemin ve büyükbabamın onları göremediğini fark ettim. Büyükbabam ben dokuz yaşındayken, felç yüzünden gözümün önünde tarlada düşüp öldü. Vücudundan o ışıklardan birinin çıktığını gördüğümde nihayet neyi gördüğümü anladım.”

Mercy elini sıktı. “Ruhları mı görebiliyorsun?”

Hart başını sallayarak onayladı. “Annemin ruhunun da cesedini terk edişini gördüm. İnanılmaz bir yarı tanrı yeteneği, değil mi?”

Cevap olarak Mercy serbest eliyle onun kolunu okşadı.

Hart, “Dahası da var,” dedi, bastırılmış kelimeler ağzına dolmuş, çıkmak için can atıyordu. “Tanria’ya geldiğimde Bill Clark adında bir adamın yanında çiraklık yaptım ama o benim amirimden daha fazlasıydı. Bana işin kurallarını öğretti ama aynı zamanda sanki söyleyecek önemli bir şeyim varmış gibi, sanki hiçbir şey bilmeyen bir çocuk değilmişim gibi beni dinledi. Eğitimimi kaybetmemi istemiyordu, bu yüzden bana bir kütüphane kartı verdi ve okuduğum her şey hakkında; tarih, felsefe, astronomi, aklına ne gelirse hepsi hakkında gevezelik ederek konuştuğumda benimle dalga geçti. O günlerde sünger gibiydim ve o da benim doğru şeyleri almamı sağladı. İnanılmaz derecede güçlü bir ahlaki pusulası vardı ve nasıl bir adam olmaya çalışmam gerektiğine dair bir örnek oluşturdu. Bu standartlara uyduğumdan değil.”

Mercy onu hafifçe dürttü. “Kendine haksızlık etme. Eminim şimdi seni görebilseydi seninle gurur duyardı.” Kendi hakkında hak ettiğinden daha iyisini düşünmeyi Mercy’ye bıraktı. Ona söyleyecekleri bu fikrini değiştirebilirdi.

“Dışarıda babam olan bir tanrının olduğunu biliyorum ama Bill benim babamdı. Tanria’ya geldiğimde ve burada bir sürü ruhun süzüldüğünü fark ettiğimde ona bundan bahsettim. Sonra ilk asimi öldürdüm ve içinden o ruhlardan biri çıktı. Yani insan ruhunun apandiste olduğuna ve asilerin bir bedene bulaşana kadar kayıp ruhlar olduğuna inanan tüm o insanlar haklılar.”

“Kayıp ruhların nereden geldiğini biliyor musun?”

Hart başını iki yana salladı. “Sadece Tanria’nın onlarla, şu ya da bu nedenle öbür dünyaya gidemeyen insanlarla dolu olduğunu biliyorum. Nedenini bilmiyorum ama orada mahsur kalmış haldeler. Bir ceset bulduklarında ya da birini öldürdüklerinde onu ele geçiriyorlar. Bu onların kendi hüznünlü yöntemleriyle

hayatta kalmaya çalışmaları. Yani apandisi delebilirsin ama ruh başka bir beden bulana kadar özgürce uçar. Tanrı'nın dışında bir asiye öldürürsen Sis'in içinde süzülür ve yeniden sıkışıp kalır."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Çünkü bundan Bill dışında kimseye bahsetmedim."

"Ama neden?" Hart, parmak ucuyla nazikçe Mercy'nin çalınan kaşlarını düzeltti ve salonunun loş gaz ışığında çok güzel olan yüzünün çizgilerini takip etti.

"Bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok. Denedim. Bill ve ben, ikimiz de denedik."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Mercy, Hart için duyduğu endişe sesini kalınlaştırıyordu. Hart ona uzanınca Mercy de ona sokuldu. *Lütfen o kuytudan vazgeçme!*

"Görebildiğim tek şey ruhlar değil. Tanrı'nın ortasındaki bir vadide, Mıntıka 28'in ortasında bir ev var. Onu benden başka kimse göremiyor. Ve sanırım ruhlar da görebiliyor. Asiler orada toplanıyor."

"İçeri girmek istedikleri için mi?"

"İçeri girmek istemedikleri için. Çünkü kimsenin o kapıyı açmasını istemiyorlar."

Mercy, "Bu *bir* ev mi yoksa *o* ev mi?" diye sordu.

"Bunun *o* ev olduğuna eminim."

Mercy, Hart'ın kucağında hareketsiz kaldı. Sessizlik, sonunda Hart buruk bir kahkaha atıncaya kadar uzadı. "Ve çılgınca olan şey şu ki benim evime benziyor; yani çocukluğumdaki eve, büyüdüğüm çiftlik evine benziyor. Tam olarak ona benziyor."

"Bu inanılmaz."

"Eminim ki herkes Bilinmeyen Tanrı'nın Evine gittiğinde kendi evini görüyordur ama hâlâ hayattayken onu görmeyen gerektiğini düşünmüyorum. Ne de şanslıyım."

“Tanrı’da öbür dünyaya açılan kendi kapının seni beklediğini mi düşünüyorsun? Şeyden endişelendiğini sanıyordum...” Mercy’nin sesi kısıldı ama Hart boşluğu nasıl dolduracağını biliyordu.

“Ne olduğundan ya da neden orada olduğundan emin değilim ama pek çok insanın bana inanmayacağını, bir çocuğun sözünü dinlemeyeceklerini biliyordum. Bill inandı ve buranın Bilinmeyen Tanrı’nın Evi olduğunu da tahmin etti. O günlerde hâlâ asilerle baş etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorduk. Bill’in tanıdığı insanlar ve arkadaşları olmak üzere pek çok marşal iş başında hayatını kaybetti. O yüzden eve gidip ön kapıyı açarsam ne olacağını merak etmeye başladı. Belki ruhlar içeri girerdi. Belki de bu asilerden sonsuza kadar kurtulabilirdik. Belki de hayat kurtarabilirdik.”

Mercy’nin kolu ona o kadar sıkı dolanmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu ama hikâyeyi anlatmaya devam etti.

“Denemeye karar verdiğimizde on dokuz yaşındaydım. Asiler geldiğinde ağaç sınırı ile evin tam ortasındaydık, her yönden üzerimize geliyorlardı. Hiç bu kadar çoğunu bir arada görmemiştim. Bill işaret fişliğini yaktı ve kendisi onları oyalarken bana eve gitmemi söyledi. Ben de onun dediğini yaptım. Koşmaya başladım. Yarıyı peşimden geldi. Çok hızlıydılar. Asiler her zaman sandığından çok daha hızlıdır. Durup onlarla savaşmam gerekiyordu. Arkama baktığımda Bill’i gördüm. Sayıca çok fazlalardı ve başından, kolundan, her yerinden kanıyordu. Tereddüt ettiğimi gördü ve devam etmem için bana bağırdığında, bağırarak kadar uzun süre mücadele etmeyi bıraktığında, onlar... Onu gömdüler. Bunu başka nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Üzerine yığıldılar ve artık onu göremiyordum. Bana devam etmemi, eve gitmemi söylemişti ama onun bu şekilde ölmesine

izin veremezdim. Ben de onun için geri döndüm. Üzerine yığılan her biriyle mücadele etmeye çalıştım ama onlar beni de parçaladılar.”

“Ah, Hart.”

“Bırak anlatayım. Bırak da atlatayım.” Mercy’ye o kadar sıkı tutundu ki ona zarar vermekten korktu ama duracak gibi görünmüyordu. “Hepsini yakaladım ama daha fazlası yaklaşıyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum çünkü Bill hâlâ hayattaydı. Yerdeydi ve çok kötü durumdaydı, Mercy. Ve bana onu almalarına izin vermememi söyledi, yalvardı. Ve ben...”

“Aman Tanrım.”

“Bu yüzden onu da bir asi yapamayacaklarından emin oldum.”

Mercy hiçbir şey söylemedi. Eğer söyleseydi de Hart onu duyacağından emin değildi. Uzaktaydı, sahada duruyordu ve Hart kılıcını amirinin apandisine saplarken Bill’in yüzünün acıyla buruşmasını izliyordu.

Tekrar konuştuğunda sesi düz ve uzaktan geliyordu.

“Geriye kalan asiler etrafımı sardı ama ben orada durdum ve Bill’in ruhunun o eve doğru süzülüşünü, kapıyı açıp içeri girmesini izledim.”

“Peki sen? Sana ne oldu?”

Mercy kollarından kaydı ve Hart’ın dökmek istemediği bir gözyaşı yanağından aşağı süzülürken o nazik, sevimli empatisinin her zerresiyle ona baktı. Hikâye dudaklarından dökülürken ona bakarsa tamamen yıkılacağını biliyordu, bu yüzden onun yanındaki yatak odasının karanlık kapısına baktı.

“Daha fazla mareşal olay yerine geldi. Geri kalanlarla mücadele edip beni revire götürdüler. İyileştim ama iyileşmemeliydim. Orası benim mezarım olmalıydı. O kapı benim içindi ama

içeri giren Bill'di." Hart nemli yanaklarını sildi. "Geri dönüp başladığımız işi bitirmeye çalışmalıydım—"

"Hayır."

"Ama yapmadım. Yapamadım. Oraya geri dönmeye cesaret edemedim. Ev hâlâ orada ama şimdi bile bununla yüzleşemiyorum."

Mercy parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi, başparmakları onun gözlerindeki sürekli sızıntıyı sildi. "Sakın oraya bir daha gitme. Bir daha o kapıyı açmaya çalışma."

"Eğer o kapıyı on yedi yıl önce açmış olsaydım, Bill'in bana yapmamı söylediği şeyi yapmış olsaydım bugün hayatta olabilirdi."

"Ya da ikiniz de ölmüş olabilirdiniz. Ölümsüz olup olmadığını bilmiyorsun Hart. Ve o kapının arkasında ne olduğu hakkında da hiçbir fikrin yok. Ve Bill'in de öyle."

"Anlamıyor musun? Onu öldürmüş sayılırım!"

"Hayır, sayılmıyorsun!" Hart'ı omuzlarından yakaladı ama Hart onun sempatisinden kaçındı, hatta bunu rahatsız edici buldu ve kanepede ondan uzaklaştı. Mercy onun kolunu okşadı ama Hart dokunuşu karşısında kaskatı kesildi. Onun tesellisini hak etmiyordu. Bill'den her şeyi almışken, iyi hiçbir şeyi hak etmiyordu.

"Suçumu silmeye çalışma, tamam mı? Silinmiyor."

"Suçunu silmeye çalışmıyorum. Bunu doğru omuzlara yerleştirmeye çalışıyorum."

Sözleri zehir gibi yakmıştı. Çünkü eğer suç onun omuzlarında değilse, kastettiği tek bir kişi daha olabilirdi. Kızgınlık yerini soğuk bir düşmanlığa bıraktı ve kalbini buz gibi parmaklarıyla kavradı. Mercy'nin dokunuşundan uzaklaştı.

Hart, "Sakın o konuya girme," diye uyardı onu ama Mercy bunu kabul etmedi.

Mercy öfkeyle yanıyordu ve bu öfke Bill Clark'a yönelikti.

“Bu adamı ne kadar sevdiğin umurumda değil. Sen çocuk-
run. O yetişkindi. Senden o sorumluydu ama hayatını riske at-
manızı istedi. Peki ne için?”

“Ben bir mareşalim. O bir mareşaldi. Bu iş bir risk.”

“Mareşal olsun ya da olmasın, on dokuz yaşındaki bir çocuk-
tan aptalca tehlikeli bir şey yapmasını isteyen yetişkin bir adam,
güçlü bir vicdana sahip değildir.”

“Onu tanıımıyordun.”

“Belki ama şunu biliyorum: Pen on dokuz yaşında. Ondan
kapıyı açmasını ister misin?”

“O kapıyı göremiyor.”

“Konumuz bu değil!”

Hart buz gibi bir öfkeyle dondu kaldı. Sorusuna cevap ver-
meyi reddettiği için Mercy bunu onun adına yaptı. “Cevap ha-
yır, yapmazsın çünkü güçlü bir vicdanın var.”

Haklıydı. Hart’ın, Bill’in yıllar önce ondan yapmasını istedi-
ği şeyi Duckers’tan istemesinin hiçbir yolu yoktu ve kavrayama-
dığı bir şeyi anladığı için Mercy’den nefret etti.

Sanki Alma’yla yeniden tartışıyor gibiydi. Mercy tek bir so-
ruyla kendisi, Bill ve kendi anladığı dünya hakkında bildiğini
sandığı her şeyi yerle bir etmişti. Hart ayağa kalktı ve kapıya
doğru ilerledi.

Mercy, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Gidiyorum.”

Mercy hızla onun yanından geçip kapının önünde durdu,
kollarını kavuşturdu. “Hart, konuş benimle.”

“Neden? Onu hiç tanımamana rağmen bana tanıdığım en iyi
insanın bir pislik olduğunu söyleyesin diye mi?

“Onun kötü bir insan olduğunu söylemiyorum.”

“Doğru, ‘güçlü bir vicdana sahip değildi.’”

“Bunlar senin sözlerindi!” Mercy ellerini şakaklarına koydu ve derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesi sakindi ama öfkesi hissediliyordu. “Belki bunu bu şekilde söylememeliydim ama Bill’in ölümünün senin hatan olmadığını anlamalısın. Kendini bu duruma soktu. *Seni* bu duruma o soktu. Yani hayır, onu tanısam da tanımasam da onun hakkında pek iyi düşünmüyorum ve düşünmeyeceğim. Bak sana ne yaptı.”

Mercy’nin söylediği gerçekler ona sert bir tokat gibi çarptı. Çenesi öylesine gerilmişti ki, sert cevabını ağzından güçlkle çıkarabildi. “Evet. Gerçekten berbat durumdayım, değil mi?”

“Sözlerimi çarpıtmaktan vazgeç! Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Senin lanet yardımına ihtiyacım yok.”

Hart çantasını aramak için yatak odasına doğru yürüdü ama Mercy onu takip edip kapı eşiğinde durdu.

“Elbette. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye ihtiyacın yok. Kendi başına züppelik yapıyorsun.”

Leonard yatakta uzandığı yerden yukarıya baktı, çenesini Hart’ın çantasının üzerine koymuştu ve Hart’ın içinde yükselen acıyı ve kırgınlığı yansıtan bir ses çıkardı. Kendisini milyonlarca parçaya ayırabilecek tek kişiye, Bill’le ilgili anılarını ayaklar altına aldığı şu anda onu milyonlarca parçaya ayırmakta olan kişiye yazdığı mektupta *yalnızım* sözcüklerini bu şekilde yazmıştı.

Çantasını Leonard’ın altından almaya çalışırken Mercy, “Böyle gitme,” dedi ama köpek bu hareketi bir halat çekme oyunu zannetti. Şimdi Hart kayışı tutuyordu, Leonard’ın çenesi ise çantanın dibine kenetlenmişti. Köpek şakacı bir şekilde hırladı, kuyruğunu sevinçle sallıyordu. Hart çantasını kurtarmaya çalıştı ama Leonard’ın tutuşu sağlamdı.

“Bırak,” dedi.

“Hart, bir dakika sakinleşip benimle konuşur musun?”

“Bırak!” Hart sertçe çekti ve kayışı çantadan koptu. Leonard, çantayı sanki yakalanmış bir avmış gibi ağzında sallayarak ve içindekileri yatak odasının zeminine saçarak zaferini kutladı; Hart’ın diş fırçası, tarağı, deodorantı, temiz gömleği ve iç çamaşırı, kütüphaneden aldığı kitabı.

Mercy’nin mektupları.

Leonard keyifle homurdanmaya devam etti ama odaya ölüm-cül bir kasvet çöktü. Hart, Mercy’nin iple bağlanmış mektup paketine baktığını, kendi el yazısının da ona baktığını çaresiz bir dehşetle izledi.

Bir arkadaşına.

Hart’ın beş saniye önceki öfkesi tamamen kaybolmuştu. Doğru nefes alamıyordu, ciğerlerine yeterince hava çekip veremiyordu. “Mercy,” dedi, sesi tiz ve yüksekti.

Mercy topuklarının üzerinde döndü, dairenin kapısını hızla açtı ve merdivenlerden aşağı koştu.

Hart onun peşinden koştu. “Mercy, bekle!”

Mercy ofise koşup gaz lambasını açtı. Sonra dosya dolaplarından birine gitti ve çekmecelerdeki etiketleri parmaklarıyla aralayarak, “Son zamanlarda kimi getirdin?” diye mırıldandı.

Hart ona uzandı ama Mercy geri çekildi. Bir çekmeceyi hızla açtı ve dosya sekmelerini inceledi. “Clayton, Coffindaffer, Córdova... Cushman!” Dosyayı yırtıp Hart’ın görmesi için havaya kaldırdı ve yüzünde beliren öfke Hart’ın içini burktu. Mercy dosyayı masanın üstüne fırlatıp açtı. Raporun üzerinde Hart’ın el yazısı vardı; Hart’ın da Hart’ın kendisini tanıdığı kadar yakından tanıyor olması gereken köşeli harfler.

Mercy ona ve bir şeyler söylemesini bekledi. Göğüs kafesi, içinde genişleyen ıstırap için çok küçük geliyordu ama ona ger-

çeği söylemiyordu. Aralarını bozduğu şeyi onarmak için söyleyebileceği tek bir şey bile aklına gelmiyordu.

“Biliyordun,” diye öfkeyle bağırdı. “Küçük Çalığışu Kafe’sinden beri biliyordun. Ve sen hiçbir şey söylemedin.”

Evraklara baktı ve ruhunun derinliklerinden kendi elinin izlerini bir şekilde silebilmeyi diledi.

“Gözlerimin içine bak!”

Hart kendisine söyleneni yapıp ona baktı ve Mercy’nin öfkeyle dökülen gözyaşları göğsünde bir delik açtı. O kadar öfkeliydi ki tepeden tırnağa titriyordu, saçları gaz ışığı halesiyle titriyordu.

“Ben sandım ki sen bana... ve sonra benimle *yattın* mı?”

“Açıklayabilirim.”

“Hayır, *açıklayabilirdin* ama açıklamadın. Artık bunu yapamazsın çünkü mazeretlerinle ilgilenmiyorum.”

Hart’ın etrafındaki her şey yıkılıyordu. Onu, her şeyi kaybediyordu; Mercy’yi ve onun mektuplarını.

“Bana inanmak zorundasın,” diye yalvardı Mercy’ye.

Mercy inanmayan, acı bir kahkahayla sözünü kesti. “Üzgünüm, ne? Sana inanmak mı zorundayım? Neden? Pantolonumu aşmanın başka bir yolunu bulasın diye mi?”

“Ben asla—”

“Asla ne? Bana yalan mı söylemezsin?”

Hart yüzünü ellerinin arasına gömdü. Mercy’nin içinden kendisine doğru akan nefrete dayanamıyordu. “Yalan söylemek istemedim,” diye feryat etti avuçlarının içine doğru ama Mercy ellerini yüzünden çekti.

“Evet söyledin! Ciddiydin! Yalanlar tesadüfen oluşmaz. Yalan kasıtlı bir tercihtir.”

“Mercy lütfen, çok üzgünüm.”

“Özür dilemeni istemiyorum. Ve biliyor musun? Seni istemiyorum.”

Kelimeleri bağırarak söylememiştir; onları Hart’ı parçalara ayıran soğukkanlı bir hassasiyetle söylemiştir. Ağlamayı bıraktı. Hissetmeyi bıraktı. İşlev görmeyi bıraktı. Varoluyordu ve hepsi bu kadardı.

“Buraya bir daha adımını atma,” dedi Mercy, sesi Tuz Denizi kadar soğuktu. “Eğer teslim etmen gereken bir ceset varsa, bunu yapması için Pen’i gönder. Anladın mı?”

Hart ne düşünebiliyor ne de konuşabiliyordu. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

“Defol şimdi.”

Hart, kapıyı arkasından kapatıp çıktığını ya da arabasına bindiğini hatırlamıyordu. Saatlerdir araba kullanıyordu ve nerede olduğu ya da nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Acı onu yakaladığında iki şeritli bir su yoluna ulaşmıştı. Kenara çekildi ve denizin ortasında yüzmeye başladı. Gözyaşları hastaymış gibi kontrolsüzce akıyordu. Bir çocuğun ağladığı gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, öksürüyor ve hırıltıyla nefes almaya çalışıyordu. Yetişkin bir adamın böyle ağlayabileceğini bilmiyordu.

Sonunda bitkin düşerek arabasında kıvrıldı ve ön camdan yıldızların soğuk ışığına, gelip geçen ve unutulan tanılara baktı. Gökyüzünün başının üstünde dönüşünü izledi ve düşünebildiği tek şey *kırık kalp*¹² kelimesiydi.

Hart.

Kırılmıştı.

12· *Ing.* Heartbroken. Hart ismine atıfta bulunuluyor. -ed.n.

Otuz Üçüncü Bölüm

“Neden Birdsall & Son’da çalışmak istiyorsunuz?”

Ofiste Mercy ve Lilian, günün üçüncü görüşmecisiyle, Tania sınırları dışında daha güvenli bir iş arayan bir madenciyle karşı karşıya oturuyorlardı. İlk iki röportajın fiyaskosu göz önüne alındığında Mercy’nin bu seferki için büyük umutları vardı ama adam Mercy’ye yapmacık bir gülümsemeyle baktığında umutları hızla azaldı.

“Şunu söylemeliyim ki hanımefendi, manzarayı beğendim.”

“Teşekkürler, biz sizi ararız,” dedi Lil.

“Sadece bir soruya cevap verdim.”

“Ve ihtiyacımız olan tüm bilgileri aldık. Dışarı çıkabilirsiniz.”

Ofisten çıkarken, “Lanet olası kadınların zaten cenazecilikte işi yok,” diye mırıldandı. “Babam bu bataklıkta Danny’yi nasıl buldu?” Ön kapının kapandığını duyduğu sırada Mercy’nin merak ettiği tek şey buydu. Zaten işi birlikte yürütecekleri için Danny teslimatları yaparken Mercy kız kardeşinden geride kalıp görüşmelerde ona yardım etmesini istemişti, ayrıca bu babasını birkaç gün izin almaya zorlamanın iyi bir yolu gibi görünüyordu. Artık Mercy, Lilian’ın zamanını boşa harcadığını hissediyordu.

“Belki de tapınağa gidip Yüce Şans Gelini için gerçekten etkileyici bir kurban bırakmalıyız.”

“Sevgili Yüce Şans Gelini...tfen yeni bir teslimat şoförü için açtığımız iş ilanına yanıt vermesi için bir kadın gönderin, çünkü erkekler berbat.”

“Gerçekten de öyleler.”

Mercy, günün her saniyesinde yalancı bir Tanria Mareşali hakkında düşünmemekte iyi bir iş çıkarıyordu ama erkeklerin enayiliklerinden söz edilmesi, onun hırpalanmış kalbinden kaçmasını zorlaştırıyordu. Panosunu masanın üzerine fırlattı ve Doğu İstasyonu yakınlarında faaliyet gösteren Quinter Kereste Şirketi tarafından kendisine gönderilen paketi aldı.

“Neden kendine bununla eziyet ediyorsun? Hesapladık. Kereste fiyatları makul, ancak sevkiyat maliyetleri bizi batırır.”

“Aldığımız en makul teklif bunlar.”

“Makul olmaları onları mümkün kılmıyor. Yoksullardan elde ettiğimiz kazanımlarla bile bunu karşılayamayız. Cunningham’ın pazarlık gücüne sahip değiliz. Onların altı şubesi var. Biz sadece tek yerdeyiz.”

Mercy keyiflenirken aklında bir fikir şekillendi. “Peki ya pazarlık gücümüz olsaydı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bunu düşün. Batı İstasyonu çevresinde faaliyet gösteren başka cenazeciler de var. Mayetta ve Arjantin’de de cenazeciler var ve bahse girerim kuzeyde Afton’la çalışan en az birkaç kişi vardır. Cunningham’ın anlaşmasından etkilenen yalnızca biz değiliz. Diğerleriyle bir tür birlik oluşturursak belki Quinter Kereste’yle bir anlaşmaya varabiliriz.”

Lil kaleminin silgisini çiğnedi. “Bu Quinter’ın ne tür bir anlaşma teklif ettiğine bağlı. Rakamları hesaplamam gerekir ama evet, işe yarayabilir.”

“Sence bu fikir bir kadın cenaze levazımatçısından gelirse kabul ederler mi?”

“Erkeklerin daha iyi bir plan yapabileceğini sanmıyorum ve sen de bir yıldır burada fazla heyecan yaratmadan geçici cenaze levazımatçısı olarak görev yapıyorsun. Belki de biz sınır kasabalılar sandığından daha ilericiyizdir.”

“Haber göndermekten zarar gelmez. Yapabilecekleri en kötü şey hayır demek.”

Lil iki elini hamile karnının üzerinde birleştirebilmek için kalemi masaya bıraktı. “Keşke Cunningham’ın neden bizi kapatmayı bu kadar çok istediğini anlayabilseydim. Gerçekten geceleri uykularımı kaçırıyor. Bir de buradakinin her gece saat üçte hıçkırık tutması ve akşamdan sabaha kadar mesanemin üzerinde dans etmesi var.” Lil karnını okşadı. “Ama cidden, satış rakamlarımızı alır ve rakamları Cunningham’ın alım miktarına uyacak şekilde şişirirsek, artı toptan satın aldığı ürünleri fiyatlandırmasından elde ettiği kârı ve mumyalama konusunda piyasayı köşeye sıkıştırmış olduğu gerçeğini dikkate alırsak, bizim ufak işimizin onun kârını nasıl azalttığını anlayamıyorum. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, Zeddie haklıydı. Burada karanlık bir şeyler dönüyor.”

“Curtis Cunningham toplumun temel direği. Karanlık bir iş çeviriyor olsa bile bu konuda bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum.” Mercy’nin heyecanı söndü, dirseğini masaya koydu ve çenesini avucuna dayadı.

“Eğer Cunningham bizden kurtulmak için elinden geleni yapıyorsa, diğerlerini de kapatmaya çalışması mantıklı. Geçtiğimiz

yıl hangi cenaze levazımatçılarının kepenk indirdiğini öğrenip ortak bir noktaları olup olmadığına bakmalıyız.”

“Kulağa hoş geliyor ama alt katta taşan bir kuyu ve bu hafta inşa edilecek dört kayığım var. Mercy Birdsall olmak için zamanım yok, süper dedektif.”

“Bunu kartvizitinize koymalısınız.”

Mercy gözlüklerini çıkarıp alnına vuran baş ağrısını ovuşturdu. Kendini işe gömmek, son birkaç haftadır kalp kırıklığına ve sefalete gömülmesini engelleyen şeydi. Düşüncelerinin kayıkhane den fazla uzaklaşmasına izin vermekten korkuyordu; onun gözünün içine baka baka yalan söyleyen adamı ne kadar özlediği gibi. Dokunulmaması daha iyi olan konulara rastlamaları muhtemeldi.

Lilian dirseğine vurdu. “Hadi ama söyle. Hangi cenazeciler yakın zamanda kepenk indirdi?”

Mercy gözlerini kapadı ve Bushong’un bir haritasını ve dört Tanria Mareşalleri karakolunun her birinin etrafında toplanmış sınır kasabalarını hayal etti. Kuzeyden başladı ve saat yönünde ilerledi. Doğu, güney, sonra batı. “Estes Morg ve Cenaze Ayinleri, Dresser & Knops, Bhathena’s Cenaze Hizmetleri... Aklıma gelenler bunlar.”

Lil isimleri not etti ve listeyi Mercy’ye uzattı. “Onların ortak noktaları ne?”

Mercy, Cunningham’ın kontrolü düşmanca ele geçirmesi yerine cesetler ve kayıklarla uğraşmak istiyordu ama gözlüğünü taktı ve görev bilinciyle listeyi okudu.

Ve bir örüntü ortaya çıktı.

“Ah!” diye bağırdı, nabızı damarlarını zorluyordu. Eski mali kayıtların saklandığı dosya dolabına koştu.

“Bayanlar ve baylar, süper dedektif Mercy Birdsall davaya bakıyor,” diye şaka yaptı Lil, Mercy Yoksullara Yardım Hi-

besi dosyasını çıkarıp masanın üzerinde açarken. Tüm hibe alıcılarını listeleyen ödül mektubunu bulana kadar evrakları karıştırdı: Bhatena'nın Cenaze Hizmetleri, Birdsall & Son, Cunningham'ın Cenaze Hizmetleri, Dresser & Knops, Estes Morg ve Cenaze Ayinleri.

“Lanet olası Meryem Ana, biliyordum!” Lilian, Mercy'nin omzunun üzerinden bağırdı.

Mercy inanamayarak başını salladı. “Muhtaç İşlemleri Hibesi'ni tekeline mi almak istiyor? Bu onun için çok küçük bir miktar olmalı. Kendi reklamını yapmak için başvurdu, maddi çıkar için değil.”

“Bu az bir miktar değil. Geçtiğimiz altı ay içinde, muhtaç hasta alımımız yüzde iki yüzden fazla arttı ve eminim onun için daha da yüksektir. Kumbarada para biriktirmek gibi bir şey. Orada burada birkaç tanenin pek bir önemi yok ama bankayı doldurursan, birikir. Sana söylüyorum, alımın katlanarak artacağını biliyordu, bu yüzden diğer herkesi kapattı. Sahtekâr!”

“Bunu nereden bilebilir ki? Tanria'ya girip asi sorununu daha da kötüleştirecek değil ya. Ve kim bilerek asi sorununu daha da kötüleştirir ki?”

“Büyük bir kâr elde etmeyi amaçlayan sahtekâr bir pislik mi?”

“Ama bunu nasıl yapıyor?”

“Ölümsüzleri nasıl yaparsın? Ölü insanlarla. Elinde sınırsız miktarda ne var? Ölü insan!” Lilian demek istediği şeyi vurgulamak için masaya vurdu.

“Evet ama Tanria'dan çıkan her cesedin apandisi delinmiş olduğundan yeniden canlandırılmaz; üstelik birisinin tüm bu kadavraları Batı İstasyon'undaki kontrol noktasından geçirmesi gerekeceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.”

“Sana söylüyorum, Cunningham bir yolunu buldu. Bu adam, hükümeti dolandırmak amacıyla Tanria’yı cesetlerle dolurarak alçakça bir komplo kurdu. Bu şimdiye kadarki en az seksi şeytani plan olmalı.”

Mercy bitkince uzun dosya dolabına yaslandı. “Bilmiyorum, Lil. Bana oldukça zorlama geliyor.”

“Bence araştırmaya değer.”

“Belki,” dedi Mercyama tüm bu konuşmalar ve çalışmamak duygularını yeniden hissetmesine sebep oluyordu ve onları harekete geçirecek havada değildi. “Bu arada kereste alımda bizimle işbirliği yapmak isteyebilecek herkese mektup göndereceğim, sonra bol miktarda çikolata alacağım, sonra da bugünkü iş yükünü atlatmak için ciddi bir mesai yapacağım.”

“Sağlam bir plan, özellikle de çikolata kısmı ama sadece bana başımın büyüklüğünde bir yaban mersinli çörek almanı da içeriye.”

Mercy cenaze levazımatçılarına yazdığı mektupları Ana Cadde’deki nimkilim kutusuna atarken, mektup arkadaşına mektup yazmak için tanıdık bir dürtü duydu; onu en başta ona yazmaya iten aynı dürtü, bir arkadaşına duyduğu ihtiyaç. Sonra Hart’la neden ayrıldıklarını hatırladı. Bunu ona yaptığı için, birlikte yaşadıklarını mahvettiği ve aralarındaki bağı bir çırpıda yok ettiği için ondan nefret ediyordu.

Nefret güçlü bir kelime, Merciless. Benden gerçekten nefret mi ediyorsun? diye sordu Mercy’nin zihninde Hart. Mercy ondan nefret edebilmeyi diliyordu ama etmiyordu. Acı gerçek şuydu ki, onu affetmekte zorlansa da onu seviyordu.

Her gece yalnız yatağında uyurken beyninde dönüp duran aynı sorular, Ana Caddede'ndeki nimkilim kutusunun önünde dururken de zihninde dönüp duruyordu: Mektupları en başta neden yazmıştı? Nimkilim neden alıcının kendisi olduğuna karar vermişti? Neden onu Küçük Çalığışu Kafe'de aşağılamış ve bir hafta sonra dönüp ona kur yapmıştı? Gerçeği bildiği halde onunla nasıl yatabilmişti? Ona söylemeden aralarındaki ilişkinin bu kadar ileri gitmesine ve bu kadar uzun sürmesine nasıl izin verebilmişti?

Kapısına geldiğinde ona kendini açıklama şansı verip veremeyeceğini merak etme zahmetine girmede. Vereceğini biliyordu. Sorun Hart'ı kovduğunda onun sözünü dinlemiş olmasıydı. Birdsall & Son'a bir daha adım atmamasını söylemişti ve o da atmamıştı. Yoksullar da dâhil olmak üzere ele geçirdikleri cesetleri bırakan kişi Pen'di. Hart onları Cunningham'a götürebilirdi; bunun yerine Mercy'nin, Tanria'da buldukları anahtarsız cesetleri ve dolayısıyla onlarla birlikte gelen parayı aldığından emin olmaya çalışıyordu. Koşullar göz önüne alındığında bu kadar düşünceli olması insanı çileden çıkarıyordu.

Mercy caddede Callaghan's General Store'a doğru yürürken, Lilian'a göre yoksul alımının yüzde iki yüzden fazla artmış olmasının ne anlama geldiğini düşündü. Buna göre Tanria'daki asi nüfusu da buna paralel olarak artmıştı. Eğer Lil'in şüpheleri doğruysa ve Cunningham apandisleri çıkarılmamış cesetleri Tanria'ya sokmanın bir yolunu bulduysa, bu her mareşali daha büyük bir risk altına sokardı. Birlikte oldukları aylarda Hart'ın cildinde gördüğü kesik ve morlukları düşündükçe Mercy'nin kanı kaynıyordu. Hart'a kızgın olabilirdi ama onun yaralanması ya da daha kötüsünün başına gelebilme düşüncesi Mercy'yi durmadan rahatsız ediyordu, özellikle de Cunningham asi nüfusu nu bilerek artırıyorrsa.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onun için çok endişeleniyordu ve bu sadece Tanria'nın fiziksel tehlikeleri yüzünden değildi. Ayrılıktan bu yana yolları birkaç kez kesiştiğinde Pen'e nasıl olduğunu sormayı reddetmişti ama onu evde son gördüğünde, Pen sormasına gerek kalmadan gönüllü olarak fikrini söylemişti.

Pen ona, "Sensiz kendini kaybetti, paramparça halde," demişti.

Mercy cevap olarak, "Bunu göstermek için tuhaf bir yol seçmiş," diye mırıldanmıştı.

Hart'a ulaşabilirdi ama yalan söyleyen oydu. Kendini açıklaması gereken oydu. Eğer gururunu bir kenara bırakıp onun peşinden gelmeyecekse, Mercy'yi hak etmiyordu. Ve görünüşe göre Hart'ın ondan af dilemek zorunda hissetmemesi, Mercy'nin Callaghan's General Store'un koridorlarında dolaşıp içindeki duygusal boşluğu dolduracak bir çikolata bulmaya çalışmasının nedeniydi.

Ayrıca Lil için kafası büyüklüğünde bir yaban mersinli kek aldı.

Kasada ödeme yaparken *Eternity Gazetesi'nin* ön sayfasında bir manşet fark etti. *Herington'da serbest bırakılan asi iki kişiyi öldürdü: Cunningham mucizevi mumyalama patentini aldı.*

Ve her şey *tık* diye yerine oturdu.

Babası gazeteyi her hafta eve teslim ettiriyordu ama Mercy kasadan bir nüsha satın almak için paranın üstünü ödedi. Kırmızı bez ayakkabılarının onu taşıyabileceği kadar hızla Birdsall & Son'a koştu, kapıyı açtı ve bağırdı: "Lil! Cunningham'ın nasıl yaptığını biliyorum!"

Otuz Dördüncü Bölüm

Hart'ın, Duckers'ın yanında geçirdiği günler boyunca hissettiği acı; annesini, Bill'i veya Gracie'yi kaybetmenin verdiği acıdan farklıydı. Onlar Hart'tan alınmışlardı. Takip edemeyeceği bir yere gitmişlerdi. Ama Mercy hayattaydı, iyiydi ve onsuz bir dünyada yaşıyordu. Onunla birlikte olamamasının nedeni, Hart'ın her şeyi onarılamaz biçimde mahvetmiş olmasıydı. Bunu kendine yapmıştı ve artık bunu geri alamıyordu. Bu onu içten içe paramparça ediyordu.

Rutin işleri yapmaya isteksizce devam etti; kaçakçıları ve kaçak avcılarını tutukladı, Duckers'a yelken bezini dökmemesi için nasıl paketleyeceklerini öğretti, asileri ortadan kaldırdı ve başka birine bulaşana kadar Tanria'nın rüzgârlarında süzülmesini izleyerek hareket etti. Her vardiyanın sonunda, Zeddie karakola Duckers'ı almaya gelirken, Hart fazla mesai için Tanria'ya tek başına dönüyordu. Duckers yanından ayrıldıktan sonra üzüntüsüyle baş başa kalmak, dış görünüşünü bir kenara bırakıp sadece kendi olmak her zaman rahatlatıcıydı. Ancak bir ya da iki gün içinde, çocuğu tek başına kalmak istediğinden daha fazla özlemeye başladı.

Belki de bu yüzden Mıntıka W-26'da tek başına bir gece vardiyasında kamp kurmuşken, bir kalem ve uzun zamandır çantasının dibine gömülmüş olan kırtasiye malzemelerini çıkardı ve Mercy'ye son bir mektup yazdı. Aylar önce, adı ve yüzü olmayan bir arkadaşına, yalnızlığının ağırlığını bir kâğıt parçasına yüklediği için kendini daha iyi hissettiğini söylemişti. Mektubu bir nimkilim kutusu yerine yeğinin cebine koymuş olsa da bu söz şimdi de geçerliydi.

Mercy'ye âşık olmadan önceki haline geri döneceğini düşünmüştü ama yıllarca ölemeyeceği konusunda endişelenmenin nasıl belirgin bir yaşam başarısızlığına yol açtığını görmesini sağlayan Mercy'ydi ve şimdi bunu düzeltmeye çalışıyordu. Duckers onunla şakalaştığında, Hart dudaklarının düz çizgisini kırıp sırtacak gücü kendinde buldu. Tek başına çok fazla zaman geçirdiğini hissettiğinde, Alma ve Diane'e akşam yemeğine ya da kart oynamaya gitti. Bushong Halk Kütüphanesi'nin Herington şubesinde kitap ödünç verme işlemlerini yürüten kütüphaneciy-le hoş sohbetler etti. Biraz yaşamak için elinden geleni yaptı. Sorun şuydu ki Mercy ile biraz, aslında çok yaşamak istiyordu.

Bu da gerçekleşmeyecekti.

Hart, "Sana bunu seçme demiştim," diye böbürlenerek çırağının ters ters bakmasını sağladı. Dünyanın en neşeli insanı Penrose Duckers'ın kaşlarını çatabildiği zamanlar da olmuştu ama su aramak için sürekli kaçan Saltlicker'in peşinde geçen bir günün ardından Duckers yorgunluktan bitap düşmüştü ve siniri havadaki yaklaşan fırtınanın kokusu kadar elektrikliydi. Tanria'da eski Gazap Tanrısı tarafından yaratılmış, sisli duvarlar-

dan sekerek bu hapishanede zikzaklar çizen tek bir fırtına vardı ve Duckers'ın ruh halini iyileştirmek için hiçbir şey yapmadan onlara doğru geliyordu.

Öte yandan Hart, Saltlicker'ı bir eğitim fırsatı olarak kullanmaktan sonsuz keyif alıyordu. En çok ihtiyaç duyduğu anda kendisine böyle bir neşe getirdiği için Talihin Gelini'ne teşekkür etti. "Sanırım burada değerli bir ders aldık, değil mi Duckers?"

Duckers homurdandı.

"Gelecekte sana ne dersem onu yapacaksın. 'İki matara hazırla,' dersem, sen..."

Duckers düz bir sesle, "İki matara hazırlayacağım," diye yanıtladı.

"Eğer 'Kılıcınla tatbikat yapmalısın,' dersem?"

"Yaptığım her şeyi bırakıp kılıcımınla tatbikat yapacağım."

"Ve eğer 'O aygırı seçme çünkü o tam bir baş belası,' dersem?"

"O aygırı seçmeyeceğim çünkü o tam bir baş belası, efendim."

Hart, Bassareus geldiğinde Duckers'ın nöbetini bitirip bitirmemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Şu somurtkana da bakın."

Hart alnını ovuşturdu. "Eski Tanrılar'ın gitme sebebini bir kez daha somutlaştırdığın için teşekkür ederim."

Bassareus patisini kalbinin üzerine koydu ve yüzü yumuşadı. "Ah. Ne tatlı."

Duckers çantasından mektuplarını çıkarırken Hart viskiyi doldurdu. Mutluluğu için çocuğa kızamıyordu ama mektupların onunla Zeddie arasında gidip gelmesini izlemek Hart'ın kaybettiklerini acımasızca hatırlatmaya devam ediyordu. Bassareus'un kendisini izlediğini fark etmeden önce acınası bir nefes verdi. "Ne?"

Tavşan, Hart'ın kolunu dürttü. "Sana şunu söylemek istiyordum, kız için üzgünüm. Kötü olmuş."

Hart neyin daha şaşırtıcı olduğundan emin değildi: Bassareus'un sempatisi mi yoksa Hart'ın bundan etkilenmesi mi? Minnettarlıkla başını salladı.

"Çocuk için geri gelmeye devam et. Bahşiş vereceğim."

Saltlicker, Duckers'ın beceriksiz düğümünden kurtulup kaçmaya başladığında nimkilim bir tepenin zirvesinde anca gözden kaybolmuştu.

Hart çırağına, "İyi eğlenceler," deyip yardım etmeye niyeti olmadığını açıkça belirtti. Duckers oflayarak bineğin peşinden giderken Hart'ı düşünceleriyle ve kaybettiği kadına duyduğu özlemle baş başa bıraktı.

Yakınlarda bir patlama sesi duyuldu ve bunu gökyüzünde turuncu bir ışık patlaması izledi.

Bir işaret fişegi.

Duckers'ın gittiği yönden.

Yanıt veren bir korku Hart'ın içinde patladı, tısladı ve cızırdadı.

Mercy'ye dair tüm düşünceleri bir kenara bırakarak kılıcını alıp akuaygırına bindi ve çırağının peşinden dörtnala koşmadan önce fazladan bir arbalet cephanesi aldı. Kısarak ağaçların arasından geçip perdeli ayakları vadinin dibindeki dereye çarpana kadar dik bir yokuştan aşağıya doğru ilerlerken, işaret fişegi düştü ve yanıp söndü. Kısarak altındaki su ile bir ok gibi uçtu, burun delikleri parlıyordu.

Hart, uzaktan Duckers'ın fenerini gördü ve bir şimşek, nehrin sol yakasında on metre ilerideki silüetini aydınlattı; kılıcını deli gibi bir değil iki gölgeli bedene doğru savuruyordu. Hart'ın burnuna temiz su ve çamur kokusundan ziyade çürük kokusu

geliyordu. Kalbi akuaygırın ayaklarından daha gürültülü atan Hart, çırağını öldürmeye çalışan asilerden birini biçmek için kılıcını tam zamanında çekerken kısırağı dizleriyle kavradı.

Yaratığın kafası kısırağın kafasının yanından geçince ürküp sıçradı ve Hart'ı kış üstü suya fırlattı. Gök gürültüsü gökyüzünü dövüyor, gökler yarılrken akuaygırlar kaçıyordu. Sağanak yağmur bir sel gibi döküldü. Suyun değişen yüzeyinin altında kemerine taktığı arbaletine uzanırken ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekmeye çalışarak başını salladı.

Kör edici bir şimşek daha çalkantılı bulutların üzerinde çaktı ve Hart, çırağını kılıcını hâlâ başı yerinde olan asiye doğru salladığını ama apandisini ıskaladığını gördü. Hart'ın feneri akuaygırıyla birlikte gitmişti ve şimdi Duckers'ın ışığı yükselen suyla gidiyordu. Hart gözlerinin karanlığa alışması için beş acı dolu saniye bekledi, sonra asi olan karanlık gölgeye nişan aldı ve ateş etti, kazara Duckers'ı vurmaması için Üç Baba'ya dua etti. Ok doğru şekilde fırlayıp asinin sırtına geçip apandisine saplandı. Asi, Duckers'ın ayaklarının dibinde buruştu ve parlayan kehribar rengi ruhu geceye doğru uçtu. Hart, botlarını emen suyla birlikte olabildiğince hızlı bir şekilde kıyıya koştu ama Duckers homurdanarak başsız ama canlı asiyi bıçaklayıp hedeften vurdu. Hart ona ulaştığında yaratık yere düşmüştü.

Başka bir şimşek karanlığa kör edici ışık parçaları göndererek Duckers'ın dehşete düşmüş yüzünü aydınlattı.

“İyi misin?”

Işık kaybolurken Duckers kafasını salladı, bir gök gürültüsü manzarayı titretti. Bir sonraki şimşek gökyüzünü aydınlattı ve sırt boyunca sıralanan bir değil, iki değil, birçok sürüyü aydınlattı. On asi bir kümeyi oluşturuyordu ve ondan fazlası, avlarına saldır- maya hazırlanan şahinler gibi bakıyordu. Hart ve Duckers, Min-

ıka 28'in yakınında bile değillerdi ama bunun artık pek önemi yoktu. Hart'ın vücudundaki her damar korkuyla kasılmıştı.

"Ah, kahretsin."

"Efendim?"

"Koş!"

Hart, Duckers'ı önüne itip arbaletini kılıfına koydu ve sapan ile işaret fişegini kemerinden çıkardı. Bill'in ölümünü hatırlayarak çırağının arkasından koşarken işaret fişegini yakmaya çalıştı ama fitil alev almayacak kadar ıslaktı. Fişegi suya atıp arbaletini tekrar kemerinden çıkardı. Bu gece Duckers'a bir şey olursa...

Hart bu cümleyi zihninde tamamlamadı.

Hart fırtınanın içinden, "Sen buna koşmak mı diyorsun?" diye bağırdı. Sağ eliyle silahını kavrarken boşdaki eliyle çırağını arkadan itti. Duckers koşarken kılıcı metronom gibi tik taklar yapıyordu.

Duckers'la birlikte vadiye doğru ilerlerken batı yamacının yukarisından gelen bir hareket Hart'ın dikkatini çekti. Arkasını döndüğünde üç sürünün daha onları arkadan yakalamak için tepeden aşağıya doğru tökezlediğini gördü. Başını öne doğru çevirdiğinde birkaç tanesi daha önlerindeki dere boyunca bir duvar oluşturmuştu.

"Ne yapacağız efendim?" Duckers'ın sesi bir çocuğa aitmiş gibi geliyordu. Hart onun önüne geçerek emirler yağdırdı ve sesinin, hissettiğinden daha sakin çıkması için çabaladı.

"Arka arkaya. Öndekiler bende. Sen arkamızdakileri al. Önce tabancalar. Kılıcını göğüs göğüse için sakla."

"Kahretsin!"

"Her şey yolunda."

Değildi. Dere endişe verici bir hızla yükseliyor, her iki taraftaki dar kıyıları aşındırırken baldırlarını yalıyordu. Vadinin

dar boğazında sıkışıp kalan Hart, kendisinin ve Duckers'ın bir fıçıdaki balıklar olduğunu biliyordu. Tekrar Bill'di ama bu sefer Hart'ın sorumlu yetişkin olması gerekiyordu, o zaman kendini daha çok korkmuş bir çocuk gibi hissediyordu. Ama sonra sırtındaki Duckers'ın sıcaklığı ona çırağına ne kadar borçlu olduğunu hatırlattı.

“İyi bir nişancısın, mareşal. Panik yapma. Nişan al ve ateş et. Tek yapman gereken bu.”

“Evet, efendim.” Şimşek gökyüzünü delerken Duckers'ın sesi ıslak bir inilti gibiydi. Eşlik eden gök gürültüsü başlangıcı işaret eden çandı. Asiler her iki yönden de öne fırladı ve dövüş başladı.

Hart beş el ateş etti ama şimşegın yakıcı beyazlığı dışında görebileceğı bir ışık olmadığından, kalan dört asi neredeyse üzerine gelmeden önce sadece ikisini indirebildi. Son bir atış yapmak yerine, o değerli saniyeleri arbaletini kılıfına koymak ve hem kılıcını hem de palasını çekmek için kullandı; hassas silahı baskın sağ elinde, kesici bıçağı ise sol elindeydi.

Sonraki dakikalar yumruk, kesik, dilimleme ve doğramadan oluşan bir bulanıklık içinde geçti. Hart, kaçması ya da çalım atması gerektiğinde bile Duckers'ı her zaman arkasında tuttu. Kendisi ölümsüz olabilirdi ama Duckers kesinlikle değildi, bu yüzden Hart her çizik, ve ısırığın Duckers'ınkine değil de kendi derisine geldiğinden emin olmak için elinden geleni yaptı. Bir asi sol yanına kolunu ısırarak kadar yaklaştı. Dişlerinin etle buluştuğı yerde bir acı patlaması yaşandı, gömleğinde bir delik açıldı ve derisinden kan sızmaya başladı. Hart asiyi sertçe itip yükselen suyun içine attı. Hart palayı savurup yaratığın böğrünü kesip çürüyen vücudunu apandise kadar parçaladığında kısa kesilen bir öfke çılgılığı yükseldi. Bıçağı çıkarıp ters yönden başka

bir asinin kafasını kesti ve aynı nefeste kılıcını cesedin apandisine sapladı.

Bu sırada akıntı yükselip kabarak Hart'ın önce dizlerini, sonra da kalçalarını çekti ve dar vadiyi tam güçle çalışan bir musluk gibi doldurdu. Başka bir asiye hamle yaparken Hart akıntıya karşı tökezledi, hedefi ıskaladı ve sağ tarafını savunmasız bıraktı. Asi boğazını kavramaya çalışırken sivri tırnaklarıyla Hart'ın boynunun derisinde üç yarık açtı.

Yıldırım bir ses patlamasıyla tepedeki bir ağaca çarptı. Ağacın gövdesi parçalandı ve vadiden aşağıya, doğrudan onların üstüne doğru düşmesine neden oldu. Hart, asiye kılıcıyla deldi ve ruhunu fırtınalı geceye gönderdi. Ardından Duckers'ı su içindeki ceketinin arkasından yakalayarak yaklaşan ağaçtan uzaklaştırdı.

Bir asi sırtına atladı, boynunun omzuyla buluştuğu kıvrımı ısırdı ve Hart'ın vücuduna bir acı dalgası gönderdi. Hart Duckers'ı bırakıp asinin elinden kurtulmaya çalıştı.

Sonra tek hatırladığı şey Duckers'ın onu zorla çevirdiği, sonra da kılıcını asiye delip geçecek ve Hart'ın sırtına bir delik açacak kadar sert bir şekilde sapladı. Hart acıyla haykırdı ve devrilen ağaç suya düşüp dallarıyla Duckers'ı tehlikenin ortasına sürüklemekten önce, "Özür dilerim, efendim!" diye bağırdı Duckers..

Hart, "Hayır!" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki, sanki boğazının içini ve onunla birlikte kalbini de parçalıyormuş gibi hissetti. Geriye kalan asiler ona doğru atılırken akıntı kalçalarına çarpıyordu ve yas tutacak ya da düşünecek zamanı yoktu. Dünya küçük, odaklanmış bir hayatta kalma mücadelesine dönüştü. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor; karanlığa şimşekler çakıyor; Hart bıçağı saplayıp kesiyor, kaçıyor, yaşıyor ve yaşama-ya devam ediyor; kayıp ruhları Tanria gecesine gönderirken gök gürültüleri yeryüzünü sarsıyordu.

Su yükseldi ve yağmur Hart'ın kanını nehre akıttı. Onları savurdu, kimi zaman itti, onlara vurdu. Sürüler hâlâ onun için geliyordu. Eğer ölebilecekse, bu şekilde ölecekti. Ve eğer Duckers onun gözetiminde ölüp giderse, zaten kendisinin de bu düşünceyle yaşayabileceğinden emin değildi.

Suyun akıntısında bir şey değişti, bir güç Hart'ı geriye doğru çekti. Başını tam zamanında çevirdiğinde, şimşek gibi parlayan Saltlicker'ın akıntıyı keserek kendisine doğru geldiğini gördü. Hart uçurumun kenarına doğru kaçmaya çalışırken asilerden biri onu paçasından yakaladı. Tükenmiş gücünün son kırıntısıyla asiye tekmeleyerek ondan kurtuldu ve uzun kollarını bir fıdına doğru uzatarak akuaygırın asileri ezip yarısını akıntıya doğru savurması için tam zamanında kendini kıyıya çekti. Aygır bir diğer asiye kocaman dişleriyle kavradı ve sanki doldurulmuş bir oyuncakmış gibi suya fırlattı. Akuaygırın tepesindeki Duckers'ı aydınlatan bir şimşek Hart'm göğsünün rahatlayarak acı verici bir şekilde genişlemesine neden oldu. Çırak, Saltlicker'ın sırtında, geriye savaşacak bir şey kalmayana kadar asileri kesip biçti. En azından şimdilik.

“Sizce atlayabilir misiniz, efendim?” Duckers, Saltlicker'ı çalkantılı suda yürütürken Hart'a seslendi.

Hart'ın yaraları gücünü azaltıyordu ama diğer seçenek boğulmaktı, bu yüzden fazla seçeneği yoktu. “Bana yardım et,” diye bağırdı sağır edici akıntıya karşı.

İkisi birlikte onu Saltlicker'ın sırtına bindirmeyi başardılar. Kendisini Duckers'ın arkasındaki aygıra bindirdiğinde tek yapabildiği çırağına yaslanmak ve vadiden çıkarken bayılmamaya çalışmaktı.

Yağmuru ve dereyi arkalarında bıraktıklarında Hart, “Seni öpsem mi yoksa vursam mı bilmiyorum,” diye geveledi. Su, akuaygırların ritmik dörtlüleriyle harap botlarının içinden akıyordu.

“Benimle mi yoksa Saltlicker’la mı konuşuyorsunuz?”

“Saltlicker’la. Seni bir milyon yıl geçse de öpmem.”

Kamp yerine vardıklarında Hart atın üstünde güçlkle tutunuyordu.

Duckers atından indi ve Hart’ı akuaygırdan indirmeye çalıştı. “Bu yaralara baktırmamız gerekiyor efendim.”

Boynunun yan tarafındaki ısırık yaklaşık beş santim genişliğindeydi ama sanki vücudunun sol yarısının tamamını kaplıyormuş gibi hissediyordu ve kolundaki de o kadar acıyordu ki kusacağını düşündü ama başını salladı. “Eğer bu sik kafalıdan inmeyi başarırsam, tekrar binemeyeceğim.”

“Gerçekten kötü mü yaralandınız?” diye sordu Duckers uyku tulumunun fermuarını açıp amirinin omuzlarına atarken.

“Çok iyi değilim. Sen?”

“Çok iyi değil ama sizden daha iyiyim.”

Hart başını salladı. “İkimizin de revire gitmesi gerekiyor. Kışlayı boş ver. İstasyona geri dönebileceğini düşünüyor musun?”

“Evet. Ya siz?”

“Evet.”

Hart bunun bir yalan olduğundan şüpheleniyordu ancak Duckers gece boyunca karakola ve revire kadar atını sürerken Hart dişleri soğuktan takırdamasına rağmen akuaygırın üstüne kalmayı başardı.

Otuz Beşinci Bölüm

Mercy, Yayından Kaldırma Operasyonu'nun (Lil'in uydurduğu isim) sonraki adımlarını planlamak için babasının evine geldiğinde, bir kadeh şarap ve bir tabak Zeddie'nin tapasıyla karşılanmayı bekliyordu. Penrose Duckers'ı oturma odasındaki kanepede yatarken; başını milyonlarca yastığa dayamış, kolu askıda ve gözlerinden biri morarmış ve şişmiş halde bulmayı beklemiyordu. Babası ise Duckers'ın yanındaki koltukta horluyordu.

"Pen! Tanrım! İyi misin?" diye bağırdı Mercy yanına diz çökerken.

"Evet ama bir de diğer tarafı görmelisin."

Bunun şaka olduğunu biliyordu ama Mercy için diğer taraf Hart demekti. "Ne oldu?"

"Milyonlarca asinin saldırısına uğradım."

Lil, Pen için bir fincan çayla salona geldiğinde Mercy'nin nefesi kesildi.

"Buyur tatlım," diye cıvıldadı Lil bardağı ona uzatırken.

Zeddie, "O Mercy mi?" diye mutfaktan bağırdı. "Ona söyle, hastayı dinlenmesi için rahat bıraksın."

Pen morarmış dudaklarının izin verdiği ölçüde gülümsedi. “Bana tavuklu şehriye çorbası yapıyor. Ona söyleme ama Hart bunun çok daha iyi bir versiyonunu yapıyor.” Duckers çay fincanını kaldırdığında Mercy, Hart’ın onun ellerinin arasına benzer bir karışımı koyarken parmak uçlarının tenini nasıl okşadığını hüznle hatırladı. Onun da Pen kadar kötü yaralanmış olmasından ama etrafında onun için aynısını yapacak kimsenin olmamasından endişeleniyordu.

Pen, sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi, “Onu sormayacak mısın?” dedi.

Rol yapmanın bir anlamı yoktu. “O iyi mi?”

“Olacak. Muhtemelen. Ama benden daha kötü dayak yedi çünkü asilerin bana değil çoğunlukla kendisine saldırmasını sağladı. İyileşene kadar şefin evinde kalacak.”

Ciğerlerinden rahatlayarak bir hıçkırık yükseldi ve daha fazlasının çıkmaması için eliyle ağzını kapattı. *O iyi*, dedi kendi kendine. Arbalet yarasının ne kadar çabuk iyileştiğini hatırlıyordu ama iyileşme hızını düşünmek onu rahatlatmıyordu.

Pen yaralanmamış eliyle onu işaret etti. “Kendine bak. Mutsuzsun. Ve o da perişan durumda. İkiniz de mutsuzsunuz. Neden birbirinizle konuşmuyorsunuz? Kahretsin!”

“O kadar basit değil.” Mercy, Pen’in bacaklarının üzerindeki battaniyenin yıpranmış dikişiyle oynuyordu. “Ona değer veriyorum. Ama berbat durumda. Ve onu düzeltemem. Düzeltmek zorunda da değilim.”

Pen düşünürken yavaşça başını salladı. “Ne olursa olsun eskisine göre çok daha az berbat. Belki de onu dinlemelisin.”

Duygusal olarak bitkin düşen Mercy, kendini Pen’in bacaklarının yanındaki kanepelerinin boş bir bölümüne yüzüs-

tü bıraktı. Gözlüğü burnunun sağ tarafına acı verici bir şekilde saplanmıştı ama umurunda bile değildi.

“Gizli mektup arkadaşı olayını bilmemem gerekiyor ama biliyorum, o yüzden şunu söylememe izin ver: Bence sana mektuplardan bahsetmedi çünkü eğer öğrenirsen seni kaybedeceğinden korkuyordu.”

“Beni kaybetti çünkü bana söylemedi.”

Mercy'nin yüzü hâlâ mindere gömülüydü ama kanepenin üzerinde gezinen Lil hiç istifini bozmadı.

“Hangi mektuplar? Bekle! O mektuplar mı? Hart Ralston senin isimsiz arkadaşın mıydı?”

“Teşekkürler Pen,” diye homurdandı Mercy yastığa doğru.

Pen onun alaycı tonunu ya duymadı ya da görmezden gelmeyi tercih etti. Sağlam eliyle Mercy'nin yüzüne düşen saçlarını çekti. “Ona bir şans ver.”

Bir zamanlar Mercy, Duckers'a Hart'ın yalancı yüzünü bir daha asla görmek istemediğini söyleyebilirdi ama onu bu düşünceden uzaklaştıran tek şey Hart'ın (a) ağır yaralı olduğu ve (b) neredeyse ölmek üzere olduğu düşüncesi idi. Leonard'a çok benzeyen koltuk döşemesine doğru sızlanmakla yetindi.

Zeddie salona geldi ve Mercy'nin, erkek arkadaşının kanepesini gasp ettiğini görünce dilini şaklattı. Bir kepçeyle onu koltuğun üzerinden itti. “Git buradan. Hastayı yoruyorsun.”

Mercy doğruldu ve Pen'in morarmış yüzüne baktı. Hart'ın ne kadar kötü yaralandığını ancak tahmin edebiliyordu ve bu onun içinde bir ateş yaktı. Eğer şüphelerinde haklıysa; Curtis Cunningham daha fazla para kazanabilmek için Tanria'yı asilerle dolduruyorsa; Pen, Hart ve diğer tüm mareşaller Cunningham yüzünden daha büyük bir tehlike altındaysa Mercy bunların artık Cunningham'ın yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti.

“Yapacak işlerimiz var Lil,” dedi dişlerinin arasından.

“Oo, şimdi de adamı nasıl alt edeceğimizi mi planlıyoruz?”

Mercy yumruğunu havaya kaldırdı. “Adamı alaşağı edeceğiz!”

Babası koltuğunda homurdanarak uyandı. “Ah, selam tatlım. Geldiğini duymadım.”

“Bu sefer çörek getireceğini söylediğini sanıyordum.” Mercy, babasının eski seyahat dürbünüyle Cunningham Cenaze Hizmetleri’nin iskele kapısını izlerken söylendi.

“Hayır, çöreğimi getireceğimi söyledim. Hemoroidim için.” Lil sağında oturan şerif yardımcısına dönmeden önce poposunun altındaki yastığı işaret etti. “Sakın hamile kalma, McDaniel. Cehennemi deneyimlemek gibi..”

“Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım. Yine de sana yardım etmeyi kabul etmişken bana dangalak deme,” diye cevap verdi Nathan McDevitt otodokun en ucundan.

Sürücü koltuğunda oturan Mercy, kız kardeşinin şişkin karnına doğru eğildi. “Burada olduğun için teşekkürler, Nathan. Minnettarız.”

“Onu neden getirdik?” Lilian, sanki Nathan onu duymuyormuş gibi Mercy’ye fısıldadı.

“Cunningham’ın adamları onları suçüstü yakaladığımızda bizi öldürmek isterlerse diye olabilir mi?”

“Evet, pekâlâ. Bu mantıklı.”

Mercy ve Lilian, Cunningham’ın geçen Tanrılar Günü gecesi geç saatlerde ara sokaktaki plakasız bir otodoka kadavra yüklediğini görmeden önce birkaç gün boyunca onun evini araştırmışlardı. Cenazecilerin çalışmadığı günde suç işlerini halletmek

mantıklı gelmişti. Şüpheli eylemlerine tanık olacak kimse olmayacaktı. Şimdi bir sonraki Tüm Tanrılar Günü gecesi idi ve bu sefer Mercy'nin eski erkek arkadaşı olarak da bilinen kolluk kuvvetlerini yanlarında getirmişlerdi. Leonard, Nathan'ın kucağında homurdandı. Hart'ın üzerine salyalarını akıttığı gibi çenesini şerif yardımcısına uzatmıyordu.

“Köpeğinin kucağımda oturması mı gerekiyor?”

Lilian karnını işaret ederek, “Eh, benim kucağımda oturamaz,” dedi. “Yer yok. Ve Mercy sürücü koltuğunda.”

Nathan yolcu kapısına doğru somurttu. “Siz ikinizin beni bu konuda ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum. Bu adamın yetimhanelere falan bağış yaptığını biliyorsun, değil mi?”

Lilian, “Ve apandisleri yamalı kadavraları Tanria'ya atıyor,” dedi.

“Bunun nasıl işe yarayacağını ya da neden birinin Tanria'ya ceset sokmak isteyeceğini hâlâ anlamış değilim. Hiç mantıklı değil.”

Mercy bu konuyu onunla zaten iki kez konuşmuştu. Bir kez daha açıklamadan önce sabırsızlıkla içini çekti. “Cunningham cesedin yaralarını ve kusurlarını kapatmak için özel mumyalama yamaları geliştirdi. Bu yamalar, açık kayıkla cenaze töreni yapmak isteyen yas tutanlar için cesedin daha doğal görünmesini sağlıyor. Ancak insan dokusuna o kadar iyi yapışıyor ve uyum sağlıyorlar ki, Cunningham oyulmuş bir apandisi onarabiliyor ve cesedi yeniden canlanması için Tanria'ya geri atabiliyor. Ceset, Tanria Mareşalleri aracılığıyla kendisine geri döndüğünde, Yoksullara Yardım Hibesi'yle para kazanmış oluyor.”

Lil, “Bu bir lastiğe yama yapmak gibi McDangalak, ancak tamirci sokakta çivi bırakan ve sonra da tamirden kâr elde eden kişi,” diye ekledi.

Nathan, Lilian'ın McDangalak yorumuna itiraz edemedi önce Mercy, "Bu yüzden bizi de diğer bağış alanlarla birlikte kapatmak istiyor," diye bitirdi.

"Kayıtlarını kontrol ettim, Mercy. İşlediği ve mezar çukurlarına attığı yoksullar da dâhil olmak üzere her cesedin kaydı var."

"Peki ya kendisinden cenaze paketi alan kişilerin ailelerine boş kayıklar gönderiyorsa? Çoğu insan kapalı kayık hizmeti talep ediyor ve kimse içinde bir ceset olduğundan emin olmak için tahtaları kırıp açacak değil. Eve gönderdiği kavanozların içinde ne olduğunu kim bilebilir?"

"Bir geceliğine seninle eğleneceğim. Curtis Cunningham'ın söylediğin gibi iğrenç bir kötü adam olduğu ortaya çıkarsa roze-timi teslim edip profesyonel makrome yapmaya başlayacağım.

Lil, "Söz mü?" diye mırıldandı.

"Burada olman gerektiğine emin misin?" diye sordu Mercy o akşam kız kardeşine beşinci kez. "Seni olası bir suç baronu hakkında riskli bir gözetleme görevine çıkardığımı öğrendiklerinde Danny ve babam beni öldürecekler."

"Öfff ben yetişkin bir kadını. Ne istersem yaparım."

Mercy kapının açılma sesini duydu ve dürbününü Cunningham'ın iskelesine doğrulttu. "İşte! Bak!"

Dürbünü Nathan'a vermeden önce gaz ışığında açıkça seçilen Cunningham'ı gördü. Yayından Kaldırma Operasyonu'nun ekip üyeleri sessizce oturup Cunningham ve adamlarından birinin altı cesedi işaretlenmemiş bir otodokun ambarına yüklemesini izlediler.

"Gördün mü?" dedi Lilian dişlerinin arasından Nathan'a.

"Bir cenaze müdürü cesetleri bir otodokun ambarına yüklüyor. Ne kadar şok edici."

"Tüm Tanrılar Günü'nde gece saat on birde mi?"

“Doğru tespit.”

Her iki adam da otodoka binip iskeleden uzaklaştılar ve ters yöne, ara sokağa doğru yöneldiler.

Lil, Mercy’nin koluna dokundu. “Bu sefer onları takip ediyor muyuz?”

“Ben varım,” dedi Mercy. Motoru çalıştırdı ve dikiz aynasındaki Birdsall araçlarını fark etmeyeceğini umarak Cunningham’ı Ana Cadde boyunca takip etti.

Nathan pencere kolunu tuttu. “Farları açmadan araba kullanmak yasa dışı, biliyorsun.”

Mercy ve Lil bir ağızdan, “Kapa çeneni!” dediler.

Lil, Mercy’ye “Daha önce hiç kimseyi takip ettin mi?” diye sordu.

“Hayır. Sen?”

Lilian dudaklarını büzdü. “Yorum yok.”

Cunningham’ı belli bir mesafeden takip ederlerken Birdsall ailesinin otodokunun içindeki sessizlik giderek gerginleşti.

Mercy, Batı İstasyonu çıkışını geçtikten yirmi dakika sonra, “Bu çok tuhaf,” dedi. Önlerindeki otodok yoldan ayrılıp Sis’e doğru ilerlediğinde, “Ve daha da garipleşti,” diye ekledi.

Direksiyonu çevirince Mercy, hamile kız kardeşi, eski erkek arkadaşı ve köpeği, otodok engebeli zeminde ilerlerken içinde zıplıyorlardı.

Lilian, “Umarım bu doğumu tetiklemez,” dedi ve Nathan’ın suratı yemyeşil oldu.

“Aman Tanrım, bu gece bir bebek doğurtmayacağım.”

“Kimse senden böyle bir şey istemedi. Elbette bunu Mercy’ye yaptırırım.

Mercy, Bushong’un çöl arazisinde gezinmekle o kadar meşguldü ki potansiyel ebeliği hakkında yorum yapamadı. Uzakta,

Sis'in yakınına park etmiş iki araç daha gördü. Cunningham'ın otodoku onların yanına yanaşıp park etti. Hepsinin farları açık-
tı, bu yüzden Mercy otodoku durma noktasına getirdi, etrafa
göz atmak için yeterince yakın ama ışık huzmelerinden uzak du-
racak kadar uzaktı.

Yayından Kaldırma Operasyonu Ekibi aracın içinde kaldı ve
adamların ambarlardan birbiri ardına cesetleri indirmesini izle-
di. Lil dürbünü eline aldı.

"Sis'in üzerine dairesel bir nesne koyuyorlar. O yasa dışı por-
tallardan birinin neye benzediğini biliyor musun, Nathan?"

"Bana McDangalak yerine ismimle hitap ediyorsan durum
ciddi olmalı." Dürbünü elinden aldı ve merceklerin arasından
baktı. "Vay canına. Tamam, siz ikiniz bir şeyler yakalamış ola-
bilirsiniz."

"Profesyonel makromede senin için parlak bir gelecek görü-
yorum."

"Ha ha. Burada kal. İçeri giriyorum."

"Ne? Nathan, hayır," dedi Mercy. "Onlar altı kişi, senden
bir kişisin. Hadi geri dönüp bunu Şerif Connolly'ye bildire-
lim."

"Eternity'ye varıp şerife haber verdiğimizde bu serseriler çok-
tan gitmiş olacak."

"Ama biz görgü tanığıyız. Elbette bu yarın sabah ilk iş
Cunningham'ın tutuklanması için yeterli."

Rahatsız olan Nathan elini kalbinin üzerine koydu. "Mercy,
ben profesyonelim. Bunu halledebilirim."

Lil, Mercy ile birlikte Nathan'ın korsan bir geçitten Tanria'ya
kadavraları tıkayan adamlara yaklaşmasını izlerken, "Bunu ya-
pamayacağını hissediyorum," dedi. "Belki de onu burada bıra-
kıp şerifi çağırmalıyız?"

“Onu bırakamayız. Onun burada olmasının sebebi biziz.”

Nathan artık farların önüne adım atmış, rozetini havada sallamıştı bile. Mercy ne söylendiğini net olarak duyamasa da işlerin hızla kötüye gittiğini görebiliyordu. Rozetini düşürdü ve silahına uzandı. Bağırışlar duyuldu, ardından Cunningham’ın adamlarından biri arbaletini çekip Nathan’a ateş etti. Yere düşerken tabancasını kaybederek yoldan çekildi ve ok, Mercy’nin ön camını deldi. Nathan ayağa kalktı ve tetikçiyi yakaladı. Cunningham kenara çekilirken kavgaya başka bir adam katıldı.

Araçtan inerken Mercy, Lilian’a, “Burada kal,” dedi.

“O da böyle söyledi!”

“Şu anda gerçekten dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, Nathan’ın tam anlamıyla söylediği buydu! Şimdi de bize ateş ediyorlar!”

Leonard, Lil’in yanından geçti ve Mercy’yi aracın dışına doğru takip etti.

“O bir gelincik ama onu kurtların önüne atamam.” Bunun üzerine Mercy yakın dövüşçüye doğru koştu.

Leonard hırslayarak ve homurdanarak onun önünde koşmaya başladı. Mercy’nin çoğu gün kafasını kaldırmaya bile tenezzül etmeyen köpeği, şimdi Cunningham Cenaze Hizmetleri’nin dehşete düşmüş iki çalışanını çöl boyunca kovalıyordu.

Nathan kalan üç haydutla yumruklaşırken Cunningham otodokun içine sıvıştı. Geçidin diğer tarafında, kadavralardan biri kayarak yuvarlandı ve yeniden canlanmış ayaklarının üzerine kalktı. Mercy onun geçitten geçip Bushong gecesine karışmasını dehşet içinde izledi. Yaşlı bir kadının cesedi arbededen geçerken herkes donakaldı. Nathan’la dövüşen adamlardan biri çığlık atıp geceye doğru kaçarken bir diğeri şok içinde sendeleyerek uzaklaştı, kendi botlarına takıldı ve başını bir kayaya çarparak

bayıldı. Kanlı yumruğunu kaldırmış, Cunningham'ın son adamını da pataklamaya hazır olan Nathan, elindeki adam, "Anne? Annemin cesedini Tanria'ya mı gönderiyorsun, Cunningham?" diye söylenirken ağzı açık kalmıştı.

Adam, Nathan'ın elinden kurtuldu ve Cunningham'ı otodokundan çıkardı. Mercy, Sis'in diğer tarafında daha fazla kadavra'nın yeniden canlandığını görebiliyordu, bu yüzden geçide doğru koştu ve onu serbest bırakmaya çalıştı. Yerinden kıpırdamıyordu. Yan tarafından kansız bir kol ona doğru uzanırken çılgınca düğmelere basıp kolları çekti. Yumruğunu çerçeveye vurdu ve geçit çarparak kapandı, kol da onunla birlikte kesildi. Parmaklarını geçidin kenarına dolayarak sonunda kolu Sis'in içinden çekip çıkardı ve yere fırlattı.

Bir tabanca patlamasıyla havaya feci bir gürültü yayıldı ve Cunningham'a saldıran adam, cenazecinin ayaklarının dibine yığıldı. Bir el daha ateş edildi ve cenaze levazımatçısı da yere yığıldı. Darmadağınık ve zor nefes alan Cunningham tabancasını Mercy'ye doğrulttu. Korku Mercy'nin kanına karıştı. Tüm dünya yüzüne doğrultulmuş namlu kadardı.

"Bana doğru bir adım daha atarsan, Şerif Yardımcısı, kız arkadaşın kafasına bir kurşun yer."

Mercy, Nathan'ın arkasında hareketsiz kaldığını hissetti. Cunningham'a Nathan'ın erkek arkadaşı olmadığını, erkek arkadaşının Hart Ralston adında bir Tanria Mareşali olduğunu ve onu bir daha göremeden ölmek istemediğini söylemek istedi.

"Ah, Mercy, tatlım, böyle olmak zorunda değildi," dedi Cunningham korkunç bir içtenlikle. "Birdsall & Son'ı satın alarak iyi bir meblağ kazanabilir ve daha iyi sulara yelken açabilirdim. Şimdi ben— Oof!"

Tanımlanamayan bir cisim havada uçtu ve Cunningham'ın kafasına çarptı. Nathan bu fırsatı değerlendirerek keyifsiz cenaze levazımatçısına saldırdı, onu etkisiz hale getirerek yere yatırdı ve ellerini arkadan kelepçeledi.

Mercy'nin bacakları onu kaldıramadı ve Nathan, "Curtis Cunningham, tutuklusun!" derken kendini kumlu zemine attı.

Lil ayak bileklerinin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde farların ışığına doğru yürüdü. "Mercy! İyi misin?"

"Sanırım? Adamı devirdik," diye yanıtladı Mercy şaşkınlıkla ve inanamayarak.

Lilian, ona sarılmak için eğilemediği için kız kardeşinin başını okşadı. "Evet yaptık. O insan hemoroidini çörek yastığıyla indirdik."

Mercy, Lil'in Curtis Cunningham'ın kafasına fırlattığı şeye baktı ve histerik bir kıkırdama krizine girdi.

Leonard ışığa doğru koştu ve bir çift yırtık ekose baksır şortu onun kucağına bıraktı, kuyruğunu sallıyordu.

Otuz Altıncı Bölüm

Hart, omuzlarına bir battaniye atıp Bushong'un batı rüzgârının yeniden kesmesi gereken saçlarını karıştırmasına izin vermek için Alma ve Diane'in evinin tel kapısından dışarı çıktı. Mera üzerinde güneşin batışını izledi ve Gracie'yi buraya getirdiği zamanları düşündü. İlk defa köpeğini hatırlamak ona keyif verdi. Keder hiçbir yere gitmemişti ama artık mutluluğu da aynı ölçüde hatırlayabiliyordu.

Alma dışarı çıkıp onun yanına geldiğinde, *Belki de başka bir köpek almalıyım*, diye düşündü ilk kez samimiyetle. Güneş ufukta batıp alacakaranlık yüzlerini örtene kadar öyle kaldılar.

Alma, "Nasılsın?" diye sordu.

Hart düşüncelerini kendine saklamayı düşündü ama sürekli içine atmaya devam edecekse Alma'yla arasını düzeltmenin ne anlamı vardı?

"Enkaz gibiyim ama yuvarlanıp gidiyorum işte."

"Mercy seni terk etti diye mi enkaz gibisin?"

"Bir nedeni de bu. İyi bir şeyi berbat ettim."

"Özür dilemeyi denedin mi?"

"Özür dilemeye değmeyecek kadar berbat bir şeydi."

“Ne olursa olsun, Mercy ile aranızda yaşananların sana zarardan çok fayda sağladığını düşünüyorum.”

Hart başını salladı. Her şeyin loş ve görmenin zor olduğu bu karanlık dünyada arkadaşıyla konuşmak daha kolaydı. Bu onu daha cesur yapıyordu. Tekrar konuştu.

“Herington’daki kütüphaneci geçen ay Bill’in eşinin ve kızının izini bulmama yardım etti. Karısı on bir yıl önce Tuz Denizi’ne yelken açmış ama kızı Honek’in güneyinde yaşıyor. Diş hekimi, evli ve birkaç çocuğu var. İyiymiş gibi görünüyor. Bana yazarken nazikti ama yazışmaya devam etmek istemediği açık. Hayatında Bill’le olan bu bağı istemiyor. Bunu anlıyorum.”

Alma, onu şaşırtarak kolunu beline doladı ve nazikçe sıktı. Nazik olmaya gerek yoktu. Yaraları neredeyse tamamen iyileşmişti. Alma’nın şefkati Hart’ın gözlerini doldurdu ve boğazını yaktı.

“Sen iyi bir adamsın, Hart.”

“Ve darmadağın bir yarı tanrı.” Titrek bir nefes aldı. Gece seması kendisini küçük hissetmesine neden oldu, tekrar konuştuğunda sesi kısıktı.

“Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Ölüp ölmeyeceğinden emin olmadan normal bir insan gibi yaşamayı.”

“Başka ne yapacaksın?”

“O kadar kolay değil.”

“Tabii ki değil.” Hart kolunu belinden çekip önünde durdu. Mutfak pencerelerinden gelen gaz ışığı yüzünü aydınlatıyordu ve deniz mavisi gözleri alacakaranlıkta parlıyordu. “Olasılıklar o kadar yüksek değil. Yani kaç tane yarı tanrı tanıyorsun ki?”

“On ya da on bir tane mareşal aklıma geliyor.”

“Peki, bu yarı tanrılardan kaç tanesinin ölümsüz olduğunu kesin olarak biliyorsun?”

“Bir.”

“Rosie Fox mu?”

Hart başını salladı.

“Aynen. Yeni Tanrılar, Eski Tanrılar gibi değil. Onlar Bilinmeyen’den bir nesil uzaktalar ve dürüst olmak gerekirse bizden çok da farklı olduklarını düşünmüyorum. Eski Tanrılar’ın yarılarının ölümsüz olma olasılığı çok daha yüksekti ve çoğu oraya giden yolu buldu.” dedi Alma başıyla yıldızları işaret ederken.. Birdenbire Mercy’nin mektuplarından biri Hart’ın aklına geldi. Kelimelerin sayfa boyunca nasıl eğilip büküldüğünü görebiliyordu: *Sanırım gece gökyüzüne bakıp kendimden daha büyük bir şeyin parçası olduğumu hissetmek her şeyi perspektife oturtuyor ya da senin, benim için bazı şeyleri perspektife koyduğunu söyleyebilirim.*

“Neden endişelendiğini anlıyorum ve dürüst olmak gerekirse ben de senin için endişeleniyorum,” diye devam etti Alma. “Çabuk iyileşmenin sadece senin yeteneğin olduğunu düşünmek istiyorum. Ama eğer... Yapabileceğin tek şey, herkes gibi her şeyi günü gününe yaşamak.”

Hart ona yeteneklerinden ve Bill’in başına gelenlerden bahsetmek istedi ama bunu başka bir zamana saklamaya karar verdi. Bunun yerine, Alma’yı kucaklayarak her ikisini de şaşırttı. Alma onun göğsünde sertçe burnunu çekti.

Alma, “Ahmak,” diye söylendi ama Hart’a daha sıkı sarıldı.

Hart, ölümsüzlüğünün bir ihtimalden çok bir gerçek olduğunu hissederek misafir yatağında uyanık bir şekilde uzandı. Yan dönüp rahat etmeye çalışırken yatak yayları protesto edercesine gıcırdadı. Misafir yatağı kamp karyolasından daha iyiydi ama Mercy'nin devasa, yumuşak yatağının yanında sönük kalıyordu. Bu boşluğun zamanla geçip geçmeyeceğini merak ediyordu. Bir yanı öyle olmasını bir yanı da olmamasını umuyordu.

Mercy'nin sarı eteğiyle kaldırımında durduğunu ve bir asinin çürümüş koluyla ona doğru uzandığını düşündü. Kendi arkasında, Mıntuka 28'in sınırlarının çok dışında bir grup asiyle savaşan Duckers'ı düşündü. Kanlar içinde ve acı içinde, yeniden canlanmamak için apandisini delmesi için ona yalvaran Bill'i düşündü. Gülümseyen eşleri, sevgi dolu kocaları ve Tanria'nın içindeki, yavaş yavaş Sis'in dışına da sızan ve her geçen gün daha da kötüye giden asi sorunu yüzünden hayatları paramparça olan tüm aileleri düşündü. Ve işte burada, dünyada bu sorunu sonsuza dek çözebilecek tek kişi olduğu halde yatağında yatıyordu. Ne yapılması gerektiğini biliyordu ve düşündükçe bunu yapacağını daha iyi anlıyordu.

Başarılı olursa Duckers ve Tanria'daki herkes daha güvende olacaktı. Mercy ve sınır kasabalarındakiler de daha güvende olacaktı. Başarısız olursa da en azından ölümlü mü yoksa ölümsüz mü olduğunu öğrenecekti. Otuz altı yıldır kaderini bilmemek onu yavaş yavaş öldürüyordu. Bu gece sonunda Hart yaşamaya niyetliydi.

Çantasını boşalttı çünkü ihtiyacı olan her şey karakoldaydı. Büyükbabasının saatini yanma almayı düşündü ama onu geride bırakmaya karar verdi. Üzülerek komodinin üzerine bıraktı ve geri döndüğünde hâlâ çalışıyor olmasını umdu.

Şafak vakti ayağa kalktı ve koridorda parmak uçlarına basarak avucunu Alma ve Diane'in yatak odası kapısına bastırdı,

sanki onlara duyduğu tüm sıcaklığı ve minneti ahşabın damarlarından geçirebilirmiş gibi. *Teşekkür ederim*, diye fısıldadı.

Daha sonra evden gizlice çıktı ve ön kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Hart, Küçük Çalığışu Kafé'de kahvaltı yapmak için Mayetta'da durdu. Mercy ile tartıştıkları masada otururken, Herington'a yaptığı son ziyaret sırasında kütüphaneden aldığı *Düşmanlar ve Âşıklar* kitabını bitirmek için birkaç saat harcadı. Artık Mercy'yi şahsen sevemeyecek olsa bile en azından onu en sevdiği romanının sayfaları aracılığıyla sevebileceğini düşündü. Okurken kendini kaybetti, Samuel Dunn karakterinde kendi yalnızlığını ve pişmanlığını gördü. Samuel gibi o da saygısız Eliza Canondale'e biraz âşık oldu. Kitabı bitirdiğinde garsonun bu kadar uzun süre kaldığı için ona dik dik baktığını fark etti. Hesabını ödedi, yüklü miktarda bahşiş bıraktı ve çıkarken kapı zillerinin şingirdamasını sevgiyle dinledi.

Aracına binip Herington'a doğru yola çıktı. Halk kütüphanesinin önünde durup saat onda açılmasını beklerken hava alışılmadık derecede serindi.

Hart'ın en sevdiği kütüphaneci Mabel Scott kapıyı açarken onu, "Günaydın, Mareşal Ralston," diye karşıladı. "Bu sabah size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bugün sadece kitapları iade ediyorum, hiçbir şey almayacağım."

Binanın tuğlasındaki metal bir aralığı işaret etti. "Biliyorsunuz dışarıda kitap teslimatı için bir bölme var. Açılmamızı beklemenize gerek yoktu."

Hart geri vereceği kitap destesini ona uzatırken, “Biliyorum ama bunca yıldır beni kitapların arasında tuttuğunuz için size teşekkür etmek istedim,” dedi.

“Benim için zevkti. Ah, *Düşmanlar ve Âşıklar*. Bu kitabı çok severim.”

Hart, “Ben de öyle,” dedi ve sonra otodokuna doğru yürüyüp Kuzey İstasyonu’na sürdü. Kendi üssünde kimse onu sorgulamazdı ama Tanria’ya kimsenin görevde olmadığını bilmediği bir noktadan girmek daha mantıklıydı. Kantin bölümünü tamamen atladı ve doğruca silah dolaplarına yöneldi. Burada kendisine eşlik eden bir kılıf ve sırt kayışıyla birlikte fazladan bir pala, fazladan iki arbalet, iki kutu arbalet mermisi ve bir kol hançeri aldı. Normalde Hart, hançerleri fazla gösterişli bulurdu. Bugün pratik görünüyordu. Komiserin yanından geçip gittiği gibi işaret fişeklerinin de yanından geçti; almanın bir anlamı yoktu.

“Kemik Büyükbaba, bir orduyu falan mı ortadan kaldırıyor-sun?” diye yorum yaptı kadın. Sarı dişlerinin arasında yanan bir sigaranın dumanıyla Hart’ın silahlarını kontrol ediyordu.

Hart, deftere imza atarken hiçbir cevap vermedi. Duckers’la birlikte asi kümesiyle karşılaşmalarının üzerinden iki hafta bile geçmemişti ama nasıl olduysa Saltlicker kendini Kuzey İstasyonu’nda bulmuştu, sanki Yüce Şans Gelini onu oraya kendi elleriyle yerleştirmişti.

Hart, “Anlaşıldı,” diye mırıldandı ama sonra bu yaratığın nasıl etrafta dolaşıp Duckers’ı yükselen sulardan kurtardığını, o gece asilerden nasıl kaçmadığını hatırladı. Akuaygırın yumuşak, narin burnunu nasırlı eliyle okşadı.

“Biliyor musun? Sen tam da bu iş için biçilmiş kaftansın.”

Akuaygıra eyer vurup, yiyecekten çok silahla dolu bir çantayla Tanria’ya doğru yola çıktı. Çok kalmayı planlamıyordu.

Hedefine vardığında, Hart bir demlik çay demleyip bir elma yerken Saltlicker'ın dinlenmesine, otlamasına ve ayaklarını derreye sokmasına izin vermek için durdu. Pek son yemek sayılmazdı ama çayın tadını çıkarmaya özen gösterdi. İçerken sırtını bir ağaç gövdesine dayayarak sessizce oturdu. Genellikle anılarına eşlik eden pişmanlık ve üzüntüyü bir kenara iterek, kendisi için önemli olan insanları tek tek düşündü. Artık yanında sadece sevgiyi istiyordu.

Annesi.

Büyükbabası.

Patty Teyzesi (birazcık).

Bill.

Gracie.

Alma

Diane.

Duckers.

Mercy.

Mercy'nin mektuplarını son bir kez okuyabilmeyi diliyordu ama Mercy'nin onu kovduğu o lanet gecede mektupları onun dairesinde bırakmıştı.

Çayı bittiğinde ve oyalanmak için bir nedeni kalmadığında, akuaygırı dereden çıkardı. Saltlicker, Hart'ın onu karaya çekmesine itiraz ederek başını salladı.

Hart ona, "Bu dünyada gördüğüm son canlı yaratık olabilirsin, o yüzden pislik gibi davranmayı bırak," dedi.

Akuaygırının umurunda değildi ama birdenbire Hart umursadı. Bu noktaya kadar korkusunu bastırmıştı ama şimdi yolculuğun son ayağıyla yüzleşiyordu ve korkusu omurgasından yukarı tırmanıp ciğerlerine doluyordu. Gözlerini kapadı ve Mercy'nin saçlarını okşayışını, yanaklarındaki yaşları silen başparmaklarını hatırladı.

Bir daha oraya geri dönme. Bir daha o kapıyı açmaya çalışma.

Hart'ın ne yapmak üzere olduğunu bilseydi ona kızar mıydı? Yoksa kendisine yalan söylediğini öğrendiği gün onu umursamayı bırakmış mıydı? Mercy'ye daha fazla acı çektirme fikrine katlanamıyordu ama ölümünün yasını tutmasını istemediğini söylerse de yalan söylemiş olurdu. Bencil bir piç olmasına rağmen yine de onun için önemli olmak istiyordu. Ve Mercy'ye sarılamadığı için kollarını aygırın boynuna doladı, yüzünü pis yelesine bastırdı. Bırakmaya hazır olana kadar Saltlicker'a sarıldı. Kararlı bir şekilde eyere tırmandı.

Gün batımında Mıntıka 28'e vardı ve tarladaki eve, yıllar önce Bill'in yanında dururken baktığı aynı noktadan baktı. Bu görevin başarısızlığı göz önüne alındığında, muhtemelen farklı bir noktadan başlamalıydı ancak Hart başladıklarını bitirecekse, tam bir daire çizecekti. Burası Hart'ın başlayacağı yerdı.

Hart, ayaklarını yere vurup homurdanan Saltlicker'a, "Çok zorlarsa kaçarsın. Anladın mı?" dedi. Aygır zaten gergindi, buranın yanlışlığını hissediyordu. Hart, arbaleti iki eliyle tutabilmek için dizlerini kullanarak eyeri tutmayı umuyordu ama artık bunun işe yaramasının hiçbir yolu yoktu. Dizginleri sol elinde tutması gerekecek, böylece kendini korumak için sağ elinde sadece tek bir altıpatlar kalacaktı.

Öyle olsun, diye düşündü. Birkaç dakika içinde onuncu kez, kılıflarındaki arbaletlerin dolu olduğundan emin oldu. Kılıcını kınına sokup çıkardı ve sırtına bağladığı her bir palanın sapına dokundu. Kolundaki hançer yabancı ve rahatsız ediciydi ama onu çıkarmadı. Silahsız olmaktansa fazla silahlı olmak daha iyiydi. Sanki çalkantılı düşüncelerini rüzgârla birlikte savurabilecekmiş gibi bir nefes verdi. Sonra dizginleri sol eline doladı ve Saltlicker'ın gövdesini ayağıyla dürttü.

Aygır ağaçların arasından açık alana doğru fırladı ama Hart hemen dizginlerle mücadele etmeye başladı. İlk sürüler yollarına çıkarken geri dönmeye çalıştı. Hart sertçe çekerek onu rotasında tuttu. Dikkatli bir şekilde nişan aldı ve tetiği çekerek asilerden birini indirdi. Ruh bedenden dışarı çıkarken daha fazla asi araziye fırladı ve onunla ev arasına girdi. Bir el daha ateş etti ve ıskaladı, sonra bir atış daha yaparak enfeksiyon kapmış ikinci bir cesedi ortadan kaldırdı. Başka bir atış. Bir tane daha. Bir tane daha. Paniğe kapılan aygırın üzerinde çayır boyunca hızla ilerledi, boşalan arbaleti bir kenara fırlatıp bir sonrakinin çekerken yarattığı zar zor hizada tuttu. Birkaç asi düşüp ruhlarını serbest bıraktı ama daha fazlası geldi, sonra daha da fazlası. Hart ile hedefi arasında büyüyen bir engel oluşturdular. Hart son arbaleti kılıfından çıkardı ve o da boşaldığında sırtından bir pala çıkardı.

Akuaygır ve binici cesetlerin içine daldı. Hart bir yol açıp geçmeye çalıştı ama diğer tarafa geçmeden önce Saltlicker alacakaranlığı parçalayan bir çığlık attı. Aygır sertçe şahlanıp asiye tekme atarken binicisini kalabalığın arasına fırlattı.

Hart hem taze hem de çürümüş bedenlere çarptı ve palanın hâkimiyetini kaybetti. Bir ceset denizi etrafını sarmış, onu altına çekiyordu. Dişler omzunun, midesinin, baldırının etine bir acı senfonisiyle battı. İskelet gibi bir el boğazına sarıldı. Hart ulaşabildiği tek silahı, kolundaki hançeri kapı ve eli bileğinden kesti. Hart asinin göğsüne tekme atıp onu ölümcül sürünün içine doğru iterken asi çığlık attı.

Hart hançerini sıkıca kavrayıp yönünü şaşırmadan fırlayarak önünü açtı. Cesetlerin üzerinde sürünerek ilerledi ve ayak bileğini kavrayan asiden tekmeleyerek kurtuldu. Ayaklarını kurtarana kadar vahşi sürünün üzerinde yuvarlandı. Kanlar içindeyken so-

luk soluğa kendini bir asinin sırtından aşağı fırlattı, yere inip yuvarlandı ve tekrar gömülmeden önce sendeleyerek ayağa kalktı.

Ev yaklaşık otuz metre önündeydi. Bir başka saldırıyı daha kesip biçmeden önce, *Bin tane de olabilir*, diye düşünecek kadar zamanı vardı. Bu kadar çok asiden daha hızlı koşamayacağını biliyordu ama baldırındaki ısırik ona durması için bağırırken o yine de koşmaya devam etti.

Ona ne zaman bir el uzansa, palasıyla kesiyordu. Dişler boğazını her sıyırdığında hançer saplıyordu. Onu her durdurmaya çalıştıklarında kaçtı. Sendeleyip yalpalayarak eve doğru ilerlerken çevresinde giderek daha fazla bedensiz ruh toplandı. Gözlerinden birine kan damlıyor, burnundan dışarı akıyor, boğazından aşağıya damlayıp kıyafetlerine süzülüyordu. Kılıçlarını savurarak bedenleri parçalara ayırdı. Öksürüp kan tükürdü ama yine de adım adım yoluna devam etti.

Sırtında bir asiyle ön verandanın merdivenlerine yuvarlandı. Düşüşünün ivmesini kullanarak onu yakaladı ve tahta kalasların üzerine fırlattı. Sonra hançerini yaratığın apandisine sapladı. Bıçağı çekip dizlerinin üstüne çökerken asinin ruhu fırladı. Kapı koluna uzanırken bir başka asi daha geldi, kolunu yakalayıp kanlı dişleriyle Hart'ın ön kolunun etini kopardı. Acıdan kör olan Hart haykırdı. Hançer işe yaramaz elinden düştü ve ön verandaya çarptı.

Onun ön verandası. Buranın Bilinmeyen Tanrı'nın Evi mi yoksa büyüdüğü yer şekline girmiş, Tanria'da onu bekleyen kendi ölümü mü olduğu umursamıyordu. Ona göre burası onun eviydi. O eski salıncakta büyükbabasının kucağında sallanarak uyumuştı. Bu basamaklarda annesinin yanına oturmuştu, ellerinde birer dondurma külahı vardı. Burada başarısız olmayı reddetti. Burası *onun* kahrolası eviydi.

Hart dişlerini sıkarak palayı savurdu ve asinin kafasını kesti. Tek eli ve iki dizinin üzerinde, kapıya doğru son iki adımını da sürüklenircesine tamamladı. Acı dolu bir çığlık atarak kendini topuklarının üzerine attı ve kapıda toplanan tüm ruhların ışıklarının yanından geçerek sağlam eliyle kapı kolunu kavradı.

Kapı kilidiydi.

Tekrar denedi.

Kilitliydi.

Yüzünün etrafında dalgalanan ruhları kovdu ve son bir çabayla homurdanarak palanın bıçağını tahtaya sapladı ama kapı Hart'a karşı kapalı kaldı.

"Bu kapı hayatımda bir gün bile kilitlenmedi!" diye bağırdı, kelimeler kırık dişlerinin arasından birbirine karışıyordu.

Sonra insanlara doğuştan anahtar verilmesinin, boynundaki kimlik etiketinin anahtar şeklinde olmasının bir nedeni olduğunu hatırladı. Titreyen eliyle boynundaki zinciri çıkardı, Birdsall & Son etiketini aradı, kilide soktu ve çevirmeye çalıştı. Kilit sağlam duruyordu. Kapı mandalı kıpırdamadı.

"Siktir git!" diye bağırdı Gardiyan'a, kapıda bekliyor olması gereken Tanrı'ya. Kılıcını kınından çıkardı ve önce bir asiye sonra diğerini şişledi. Ruhlar kararan gökyüzüne doğru özgürce uçtu.

Daha fazlası geliyordu. Burada ölecekti. Hayatının ellerinden aktığını hissedebiliyordu. Aklı Duckers, Alma, Diane, Mercy, Mercy ve Mercy'yle doldu, her şeye rağmen ölümlü olduğunu anlayınca çok rahatladı.

Kılıcı düşürdü ve annesinin anahtarını ölüm sarhoşu parmaklarıyla kavradı, kilide soktu ve saat yönünde çevirdi. Mandallar yerine otururken bir *tık* sesi duyuldu. Göğsü umutla alevlenen Hart, ayağa kalkıp kulbu çevirdi. Kapı ağırdı, çok ağırdı.

Tahtadan ziyade kurşun gibiydi. Sert bir şekilde itti ama zar zor hareket ettirebildi. Omzunu tahtaya yaslayıp vücudunu içine sokarak santim santim açmaya çalışırken ağzından bir inilti döküldü. Kanı tahta kapının içine sızdı. Tüm vücudu acıyla yanıyordu. Ciğerlerinde bir sorun vardı. Yapabildiği tek şey, sadece kendisinin görebildiği bir kapıyı yavaşça açmaktı.

Arkasında tuhaf bir sessizlik gürledi. Tek bir ruhun kehribar rengi ışığının omzunun üzerinden geçip eve doğru sürüklenişini izledi. Onu başka bir ruh takip etti. Beş tane daha. On tane. Düzinelerce.

Hart daha sert itti, kendini açıklığa doğru kaydırıp ayağını pervaza dayadı ve ağırlığıyla onu ezmek üzere olan kapıya direnerek açık tuttu.

Ruhlar, Hart'ın kemiklerini sızlatan hızlı bir rüzgâr yaratarak içeri girdiler. Ölüler sonunda eve geldiğinde, çayırdaki ve ötesindeki asilerin cesetleri birer birer yere düştü.

Hart haykırdı ama bırakmadı, Tanrı'nın tüm kayıp ruhları, Bilinmeyen Tanrı'nın kollarına uçuncaya kadar bu noktadan ayrılmayacaktı. Bu sefer Bill'i başarısızlığa uğratmayacaktı, Ducky ya da Mercy'yi de başarısızlığa uğratmayacaktı.

Rüzgâr Hart'a doğru esmeye devam ederken ruhlar önce parlak dalgalar halinde, sonra ateşten fırlayan korlar gibi seyrek olarak gelmeye devam etti. Hart'ın çığlığı soluklaştı ve nefesi de boşa çıktı. Görüşü grileşti ve karardı. Rüzgâr o kadar kuvvetli esiyordu ki kapı çerçevesi üzerindeki tutuşu kaydı ve artık neden kapının önünde durduğunu hatırlamıyordu. Bir akuaygırın yumuşak sesini duydu. Başını çevirdiğinde, cesetlerle dolu bir tarlanın kenarında otlamak için uzun boynunu büken Saltlicker'ı gördü. Daha fazla dayanamayan Hart kendini serbest bıraktı. Rüzgâr onu içeri taşıdı ve son gördüğü şey, kapı arkasından çar-

parak kapanırken kendi bedeninin verandanın ahşap döşemelerine düşüşü oldu.

Otuz Yedinci Bölüm

Birdsall ailesi kutlama yapmak için Mercy ve Lil'in Cunningham'a karşı kazandığı zaferin ertesi gecesini bekledi. Bu kısmen Mercy ve Lilian'in uykularını alabilmeleri içindi ama daha çok Zeddie'nin izinli olduğu akşam onlar için yemek yapabilmesi içindi. Pen'in hastalık izninin son gününe denk geldiği için bu aynı zamanda bir veda yemeğiydi.

Babası masanın başındaki sandalyesinden kalktı ve kadehini kaldırdı, "Kızlarıma! Bilginiz olsun, Curtis Cunningham'ı alt etmek istediğinizi söylediğinizde, kendinizi ölümcül tehlikeye atmanız aklımdan geçen bir şey değildi."

Lil bir bardak üzüm suyunu havaya kaldırdı. "Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Danny son kırk sekiz saat içinde ilk kez barajdan taşan su gibi patladı. "Öyle! Çok kötü! Bir daha böyle bir şey yaparsan, ben—"

"Ah!" Lil onun sözünü kesti, yüzü acıdan buruşmuştu.

"Bana beladan kurtulmak için kasılma taklidi yapma."

"İşte gitti. Gaz olduğuna eminim. Ne diyordun?"

Danny'nin öfkesi yüzünden silindi. "Bu bir kasılma mıydı?"

"Hayır. Çoğunlukla sırtımda olmak üzere yer yer ufak ağrılar çekiyorum ama iyiyim."

Mercy şarap kadehini bıraktı. “Lil? Doğum sancısı mı çekiyorsun?”

“Hayır, hayır. Krampların hazımsızlıktan kaynaklandığına eminim.”

“Düzenli aralıklarla mı oluyor?”

“Sanırım?”

“Kasılmalar gibi mi?”

Lilian’ın rengi soldu. “Belki?”

“Tamam.” Mercy kardeşine döndü. “Neden gidip Dr. Galdamez’in evde olup olmadığıma bakmıyorsunuz?”

“İtiraz ederdim ama suyu geldiğinde burada olmak istemiyorum. Bu iğrenç. Pen, sen de geliyor musun?”

“Evet.” Pen’in sandalyesinden kalkma şekli erkek arkadaşıyla aynı fikirde olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Kapıdan çıktıklarında babası, Danny ve Mercy yemeklerini yerken Lilian’ı izlediler. Ailesinin birkaç dakika boyunca aval aval bakışları ve hafif konuşmalar yapma çabalarından sonra Lil onlara dik dik baktı. “Ben hamile bir kadını, patlamak üzere olan bir bomba değilim. Ah ama artık acımaya başlıyor.”

Danny karısının elini tuttu. “İyi misin tatlım?”

“YÜCE TANRIM!”

Danny acıdan ciyaklayınca Mercy uzanıp kız kardeşinin parmaklarını eniştesinin ezilen ellerinden nazikçe sıyırdı.

“Umarım Dr. Galdamez hemen burada olur.”

“Birisi ‘Dr. Galdamez’ mi dedi Zeddie ve Pen ön kapıdan giriyordu.

“Geldi mi? Tanrıya şükür,” dedi Mercy.

“Hayır, bir ev ziyareti için dışarıda ama kocasına mesaj bıraktım.”

Lil, bir arenada kapışmaya hazır vahşi akuaygırlar gibi öfke dolu bir ses çıkardı. Mercy ve Danny karşılıklı bir umutsuzlukla birbirlerine baktılar. Endişeli görünmeyen tek Birdsall olan babaları, masadan kalkıp koltuğuna otururken kıkırdadı. Gazetesini açtı ve gözlüklerini kaşlarından burnunun ucuna kadar getirdi. “Kasılmalarının arasında henüz on dakika bile yok. Daha saatlerimiz var.”

“Biz derken?” Lil sinirlendi.

“Saatler derken?” Danny ezilmiş parmaklarına bakarak sızlandı.

Zeddie, “Burada kalmayacağım” dedi.

“Ben de,” dedi Pen.

Görevleri biten Zeddie ve Pen, yukarıya doğru kaçtılar ve çok geçmeden Zeddie’nin odasından hoyratlıklarıyla kıkırdamaları duyulmaya başladı.

“Zeddie ve Pen ben doğum yaparken kendilerini zapt edebilirler mi?” dedi Lilian, Danny ona salondaki koltuklardan birine oturması için yardım ederken.

“Görünüşe göre bu evde en azından bir kişi bu gece eğlenebilmeli,” diye mırıldandı Danny, Mercy’ye. “Ya da iki, sanırım.”

Ön kapı çalındı. Mercy kapıyı çalanın Dr. Galdamez olmasını umuyordu ama Lilian’ın ara sıra küfürler savurması ve Zeddie ile Pen’in üst kattaki maskaralıkları arasında Mercy kapıda öfkeli bir komşu bulma ihtimalinin daha yüksek olduğundan şüpheleniyordu. Bunun yerine, Mareşal Twyla Banneker ve Frank Ellis ön verandada, Birdsall & Son rıhtımından ziyade aile evinin eşliğinde tamamen bağlam dışı bir şekilde duruyorlardı. Frank şapkasını çıkardı ama konuşan Twyla oldu.

“Merhaba Mercy. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama Tanria Mareşalleri Genelkurmay Başkanları’nın Bushong

Valisi'ne, Tanria sınırındaki tüm cenazecilerin bir sonraki duyuruya kadar açılması emrini vermesi için dilekçe verdiklerini ve bunun çoktan onaylandığını size bildirmeye geldik.”

Babası ayağa kalktı ve Mercy'nin arkasında durdu. “Neler oluyor?”

“Emin değilim ama duyduğuma göre Tanria'nın her yerinde enfekte olmayan kadavralar var. Bu gece büyük bir alım bekleyebilirsiniz.”

Lilian sandalyesinin kollarını kavradı, parmakları pençe gibiydi. “Lanet olası Tuz Denizi'nin canı cehennem!”

Mercy, “Burada biraz zor durumdayız,” diye belirtti.

“Üzgünüm ama yasa gereği kapıyı açmanız gerekiyor. Şimdi. Her kasabada bulabildiğimiz kadar kuşete ihtiyacımız var.”

Frank, Twyla'yı dürttü. “Hâlâ Arjantin ve Mayetta'ya ulaşmamız gerekiyor.” Mercy ve Roy'a başıyla selam verip, “Rahatsızlık için özür dilerim,” dedikten sonra şapkasını taktı ve ortağıyla birlikte bekleyen otomatik araca atladı. Zeddie ve Pen merdivenlerin dibinde duruyorlardı. Haberin özünü anlamış olmalıydılar, çünkü Pen dudaklarını birbirine bastırdı ve üst kattaki yatak odalarına doğru yöneldi.

Zeddie onu takip ederek, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Çantamı almaya.”

Hararetli tartışmaları salondan duyulabiliyordu; kelimeler boğuk ve belirsizdi ama ses tonları berraktı.

Zeddie, “Bu hiç hoşuma gitmedi,” diye ısrar etti ve bir dakika sonra Pen'in merdivenlerden inmesine neden oldu. “Kulağa tehlikeli geliyor.”

“Bu tehlikeli bir iş, Z.”

“İş sırasında neredeyse öldürüldüğün son seferin ardından zar zor iyileşebildin. Eğer sana ihtiyaç duyulursa, eminim ki—”

Zeddie durakladı, Mercy'ye baktı ve sesini alçalttı, ancak bu onun her kelimeyi duymasını engellemeye yetmiyordu. "Eminim ki seni almaya kimin geleceğini biliyorsundur."

"Eminim o zaten oradadır, muhtemelen olayın tam içindedir." Pen çantasını omzuna astı.

"Tanrı aşkına 'bunun' ne olduğunu bile bilmiyorsun!"

Pen, Zeddie'yi yanaklarından tutup öptü. Sonra alnını Zeddie'ninkine dayadı. "Seni seviyorum."

Zeddie yenilgiyle, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Pen, "Bu harika bir çıkış ama şimdi farkettim ki beni karakola götürmen gerekiyor," demeden önce birkaç saniye öyle durdular.

Mercy çantasını kaptı ve Leonard'ı kanepeden kalkana kadar dürttü. "Beni yol üstünde bırakabilir misin?"

"Ben de seninle geliyorum," dedi babası.

"Hayır."

"Bu gece yardıma ihtiyacın var. Kız kardeşin iyi olacak. Güven bana."

"Beni bırakıyor musunuz? Hepiniz mi?" diye sordu Lillian.

Zeddie, Pen'e dönmeden önce Lillian'a, "Dünyaya yeni bir hayat getiren biri olarak, ölüm tanrılarını nasıl çağıracağını kesinlikle biliyorsun," dedi. "Sana çok kızgıyım ama her şey düşünüldüğünde seni karakola götürmek muhtemelen şu anda en iyi seçenek."

Pen, Zeddie'nin saçını karıştırdı. "Doğum çok güzel bir şey."

Danny sırayla her birine sarılırken Lillian, "Hepinizden nefret ediyorum," dedi.

Mercy, "Bu işten avantajlı çıkan benim sanırım," dedi.

Danny temkinli bir bakış attı. "Benim için dua et."

Zeddie direksiyonda, babası da yolcu koltuğundayken Mercy, Pen'le birlikte eski otodokun ambarına atladı ve cadde de sallanarak yola koyuldular. Pen ona gergin bir gülümsemeyle baktı ve Mercy onun Tanria'ya gitmekten korktuğunu fark etti. Zeddie'ye söylediği sözleri düşündü, *Bu tehlikeli bir iş, Z.* Hart'ın sesi zihninde cevap verdi: *İşin doğası bu.* Mercy'nin karnına bir huzursuzluk yerleşti. Teorik olarak Hart'ın durumuyla ilgilenme hakkından feragat etmişti ama kalbi bu düşünceyi kabul etmiyordu. Pen'in kolunu sıktı. "Dikkatli ol, tamam mı?"

Kelimelerinin altında sanki, *Hart'a da dikkat et,* yazıyordu. Söylemesine gerek kalmadan Pen'in onun ne demek istediğini anladığını hissetti.

"Olacağım."

Birdsall & Son'a yanaştıklarında zaten ön tarafta iki grup mareşal vardı. Mercy, babasıyla yer değiştirmeden önce Pen'e sıkıca sarıldı. Babasıyla aile şirketinin önündeki merdivenlerden çıkmadan önce aracın Ana Cadde'ye tırmanışını izledi.

Mercy ön kapının kilidini açarken mareşallere, "Devam edip arkadan dolanın. İskelede buluşuruz," dedi.

"Kuyuda ne kadar yerimiz var?" diye sordu babası onu takip ederken.

"Çoğu yarınki teslimat için boşaltıldı, Lil bu gece doğurursa Danny onları alamaz. Bu da demek oluyor ki rıhtımda epey kalabalığız. Bu haftanın sonuna doğru mezar çukurlarına iki, odun yığınlarına da bir tane gidecek. Böylece kuyuda dokuz kişilik yer kalıyor. Bir günde dokuz tane alamayacağımız kesin."

Artık rıhtıma ulaşip kapıyı kaldırmışlardı. Mercy iki ortağın da birer cesedi olacağını düşünmüştü ama aslında aralarında beş ceset vardı. Nefesi kesildi. "Beş mi?"

Mareşallerden biri ilk cesedi içeri alırken, “Evet, hanımefendi,” diye doğruladı. Mercy, kadının adının Rosie olduğunu düşünüyordu ama soyadını hatırlamıyordu. Genellikle Doğu İstasyonu’nda çalışıyordu, bu yüzden onu Birdsall’da neredeyse hiç görmüyorlardı.

“Tuz Denizi’nde neler oluyor?” diye sordu Roy. “Bir kaza falan mı oldu?”

“Bildiğimiz kadarıyla hayır. Tanria’nın her yerinde, anlaşılır bir neden yokken asiler ölmeye başladı. Her yerde cesetler var.”

Beş cesedin hepsini rıhtıma kaldırmayı henüz bitirmemişlerdi ki bir sonraki otodok geri geri ara sokağa girdi.

Mercy babasına, “Bir plana ihtiyacımız var,” dedi, stres nabzının hızlanmasına neden oluyordu. “Fikrin var mı?”

“Diyorum ki, eğer durumları kötüyse hemen tuzlayıp mumyalayalım. Taze olanları kuyuda saklarız. Yerimiz kalmazsa en iyi durumda olanları alt kata, kuyunun dışındaki duvarların yanına koyarız. Kuyunun içi kadar soğuk değil ama aşağısı buraya göre daha serin.”

Mercy sakın bir nefes verdi. “Peki. Tamam. İyi ki birimiz geçen hafta daha fazla tuz sipariş etmeyi hatırladı.”

Roy’un nefesi kesildi. “Tamamen unuttum.”

“Biliyorum. Bu yüzden Kemik Günü’nde hallettim.”

Mercy yorulan gözlerini ovuşturdu. Zaten yorgundu ve gece daha yeni başlıyordu. Roy güçlü kolunu çok ihtiyaç duyulan bir battaniye gibi Mercy’nin omuzlarına doladı.

“Zor olacak ama sonsuza kadar sürmeyecek. Dişimizi sıkıp üstesinden geleceğiz.”

“Doğru. Ama fazla yorulma.”

“İyi olacağım. Söz veriyorum.”

Ritim oluşturmaları bir saat kadar sürdü. Babası her cesedin durumunu değerlendirip ayıklarken, Mercy cesetleri asansörden aşağı taşıyıp elinden geldiğince istifliyordu. Ne zaman başka bir kadavra gelse Mercy görevlileri rıhtımda karşılayıp, babasıyla hepsini doldurana kadar evrakları her birinin yelken bezine iliştiriyordu.

Mercy'yi şaşırtsa da Zeddie gece yarısından kısa bir süre sonra elinde sandviçler ve bayat kremalı pastalarla geldi.

Zeddie yemeği mutfaktaki tezgâha koyarken, “Ne işin var burada?” diye sordu Mercy.

“Pen'i bıraktığımda karakol tam bir curcunaydı. Bu gece biraz takviyeye ihtiyacınız olabileceğini düşündüm.”

“Çok sağ ol. Neler olduğuna dair bir haberin var mı?”

“Görünüşe göre cesetlerin çoğu merkez sektörlerden geliyor, bu ne anlama geliyorsa artık.”

Bir anı belirdi ama Mercy merkez sektörlerin kendisi için neden önemli olması gerektiğini hatırlayamadı. Omuz silkti ve jambonlu sandviçinden bir ısırık aldı. Tadı dört yıldızlı bir yemek gibi olan jambonlu sandviç hazırlama işini Zeddie'ye bırakmak gerekiyordu.

Mercy'nin çiğnemesini izlerken Zeddie ayaklarını sürüdü. “Eğer bayılmazsam, bu gece sana ve babama yardım edebileceğimi düşündüm.”

Mercy'nin yüzü aydınlandı. “Ceset zaten tuzlanmış ve mumyalanmış olduğu sürece evrak işlerini halledebileceğini mi düşünüyorsun?”

Zeddie'nin teni soluk yeşil oldu ama “Elimden geleni yapacağım,” dedi.

Mercy, sandviçini bırakıp Zeddie'ye sarıldı, kollarını iki yanına sıkıca sardı. “Seni seviyorum!”

“İğrenç.”

Babası mutfakta onları gördüğünde Mercy, Zeddie’yi bırakıp göğsüne vurdu. Roy önce sandviçlere ve kremalı pastalara, ardından oğluna baktı. “Biri seni doğru yetiştirmiş.”

Zeddie elinde panoyla rıhtımda, Mercy ile babası da kayıkhanede tuzlama ve mumyalama işlerine koyuldular. Yarım kalmış bir kayığın kaburga kısmını üst üste yığılmış insan kalıntılarına yer açmak için duvara doğru ittirdiler. Cesetlerin hiçbirisi mareşal gibi görünmüyordu, bu da Mercy’nin Duckers için duyduğu endişeyi bir nebze olsun hafifletiyordu. Ve Tanria Mareşali olabilecek herhangi biri için de...

Saatler geçtikçe dış dünya kayboldu. Mercy ölüm, tuz ve yelken bezinden oluşan bir denizde yüzüyordu. Babasıyla yan yana çalışırken kırmızı transistör radyo sessiz bir şekilde onu izliyordu. Zeddie kapıdan içeri girdiğinde saatin kaç olduğuna dair Mercy’nin hiçbir fikri yoktu.

“Mercy?”

“Hım?” Mercy işine odaklanmaya devam etti. Yapacak çok iş vardı. Arkasında, önünde, karşısında yapılacak işler... Babası dikkatini çekmek için onu dürttü, çünkü Zeddie yalnız değildi. Pen onun arkasında duruyordu ve Pen’in yanında da Alma Maguire vardı. Şefin çenesinin kırışması Hart için duyduğu endişenin Mercy’nin içinde bir çukura dönüşmesine neden oldu.

“İkinizden biri Mareşal Ralston’ın bu akşam geldiğini gördü mü?”

“Hayır,” diye yanıtladı babası.

Herkes Mercy’ye bakınca onun da ağzı kurudu. “Onun da herkes gibi cesetleri bıraktığından eminim.”

Alma ona yaklaştı. “Hastalık izindeydi ama bu sabah Kuzey İstasyonu’ndan Tanria’ya girdiği haberini aldık. Tepeden tırnağa silahlı olduğunu söylediler, sanki bir şeyler olacağını biliyormuş

gibi. Şimdi elimde yüzlerce ceset var, görünüşe göre enfekte olmayan asiler ama Ralston yok. Onun dışında Batı İstasyonu'na atanan diğer tüm şerifler sayıldı. Eğer herhangi bir bilginiz varsa, size ne kadar küçük ya da önemsiz görünürse görünsün, bize bildirirseniz memnun olurum.”

Kelimeler Mercy'nin üzerine tuğla gibi düştü. Hart kayıptı ve Tanria'nın her yerinde açıklanamayan yüzlerce ceset ortaya çıkmıştı. Hart'ın koltuğunda oturduğunu, yıllar önce Bill'le birlikte kayıp ruhları öbür dünyaya göndermeye çalıştıklarında neler olduğunu anlatırken ona baktığını düşündükçe boğazında bir çaresizlik yumrusu düğümlendi. Hart'ın sesinin ağırlığı, uzun zamandır içinde taşıdığı yükün gölgesiydi.

“Tanria'nın ortasında ilk ortağının yıllar önce öldüğü bir tarla var. Oraya baktınız mı?”

Alma'nın kaşları çatıldı. “Orası Mıntıka 28'deydi.”

Pen, “Neden oraya gitsin ki?” diye sordu, endişesi bulaşıcıydı.

Alma ve Pen'e, Hart'ın nereye gitmiş olabileceğini söylemek bir şeydi. Arkadaşları olsa bile onlara neden orada olabileceğini söylemekse Mercy'nin kıramayacağı bir güvene ihanetti. “Bunu ona kendin sorman gerekecek. Onu bulduğunda.”

“Peki, onun oraya gittiğine inanmak için iyi bir nedenin var mı?”

Zeddie açık kapı aralığından, “Daha fazla ceset geliyor,” diye mırıldandı.

Mercy, Alma'ya baktı. Her geçen saniye kendini daha da çaresiz hissediyordu.

“Evet, sanırım oraya gitti.”

Alma, Pen'in omzuna dokundu. “Hadi gidelim.”

Alma, rıhtımdaki mareşallere kendisiyle karakolda buluşmalarını söylerken Mercy donup kalmıştı. Zeddie, Pen'e bir kez

daha veda öpücüğü verdi, sonra kayıkhanenin kapı pervazına yaslandı. Çevresi göz önüne alındığında, açık yeşil pantolonu garip bir şekilde canlıydı. Babası, Mercy'ye kolunu doladı. "İyi olduğundan eminim."

Mercy başını salladı ama pek ikna olmamıştı.

Zeddie boğazını temizledi. "O... Ölümlü mü? Yani belki de... Biliyorsun."

Mercy, Hart'ın hayatta olmasını dünyadaki her şeyden çok istiyordu ama Zeddie'nin sözleri üzerine düşünürken içini korkunç bir üzüntü kapladı. "Bu, isteyeceği son şey."

Mercy gözlüğünü çıkarıp parmaklarını gözlerine bastırarak gözyaşlarını bastırdı. Artık Hart'a yardım edemezdi ama bu gece Birdsall & Son'a teslim edilen talihsizlerin son dileklerine saygı gösterebilirdi. Gözlüğünü takıp cebinde tuttuğu mendille burnunu sildi ve babasına başını salladı.

"Hadi çalışalım."

Sonraki birkaç saat boyunca tasnif edip, tuzlayıp, mumyalayıp, istiflediler. Yorgunluk Mercy'nin kemiklerini sızlatıyordu ama o her bedene özenle yaklaşıp büyümlü sözleri ilkinde olduğu gibi yirminci tuzlama ve mumyalamada da aynı şevkle söyledi. Hart için duyduğu endişe tüm dikkatini dağıtsa da sonunda hepsine hak ettikleri saygınlığı verdi.

Babasını hazırlık masasına yaslanmış halde yakalayınca onu dinlenmesi için lobiye gönderdi. Ama Mercy için mola yoktu. Cesetler gelmeye devam etti, çoğu Mıntıka 28'dendi. Mercy bunun ne anlama geldiğini düşünemedi ve düşünmek istemedi. Ölümlerin ona yaşayanlardan daha çok ihtiyacı vardı.

Gökyüzü lavanta ve pembe tonlarını aldığı anda ne iskelede, ne kuyuda, ne de kuyunun etrafındaki zeminde yer kalmıştı.

Tuz azalmıştı ve geriye yalnızca iki, belki üç cesedi daha mum-yalamaya yetecek kadar yelken bezi kalmıştı.

Nihayet sabah saat beş sularında bir durgunluk yaşandı. Mercy ayakları üzerinde sallanıyordu, o kadar yorgundu ki babası kolunu onun omzuna atana kadar babasının kayıkhaneye geldiğini fark etmemişti. “Hadi. Gel oturalım.”

Babası onu kapıya doğru çekmişti ki, Mercy itiraz edip ondan uzaklaştı.

“Yapamam. Çalışmalıyım.”

“Dinlenmen lazım.”

“Hayır.”

“Tat—”

“Şu anda endişelenecek çok fazla şey, çok fazla insan var ve eğer çalışmayı bırakırsam onları düşünmek zorunda kalacağım.”

“Ayakta duracak mecalin yoksa onlara bir faydan dokunmaz.”

Babası onu tekrar kapıya doğru yönlendirdi ve Mercy de ona izin verdi. İkisi de yorgunluktan bitap düşmüş bir halde kordondan lobiye doğru yürüdüler.

“Kız kardeşinin endişelerinden biri olduğunu biliyorum. Benim de öyle. Ama sorun olmayacak. Annen, Üç Anne nihayet senin anahtarını teslim edene kadar yirmi saat boyunca bana bağırıyordu.”

Mercy kahkaha atıp sandalyeye çöktü. Babası onun yanına oturdu ve Zeddie birer fincan kahveyle mutfaktan çıktı.

“Eğer babama bir fincan kahve içemeyeceğini söylersen seni döverim.”

Mercy tekrar güldü, endişelerini uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. “Çok kötü bir etki bırakıyorsun Zeddie ama bu gece yardım etmek için kalmana sevindim.”

Danny koşturmaktan nefes nefese kalmış bir halde odaya dalmadan birkaç saniye önce tahta kaldırımından gelen ayak seslerini duydular. Sırıttışı tüm suratına yayılıyordu., “Emma Jane burada! Üç buçuk kilo! Lil harika iş çıkardı! Herkes iyi!”

Mercy, babasının ve erkek kardeşinin tezahüratları arasında kendi tezahüratlarını duyamıyordu. Kutlama için mini mutfaktan bir tabak kremalı puf getirmeden önce babası ve Zeddie ile birlikte sırayla nefesini kesene kadar Danny’ye sarıldılar.

Danny’nin yanakları kızarıırken gözleri parlıyordu. “Lil’i görmeliydin! İnanılmazdı! Nasıl yaptı bilmiyorum. Ve Yüce Şans Gelini aşkına, Emma Jane mükemmel! Mükemmel! Ayak parmaklarını görene kadar bekleyin!”

Anne ve çocuğa kremalı pasta ile kadeh kaldırdılar ve Danny’yi eve göndermeden önce ona birkaç kez daha sarıldılar.

Zeddie, eniştesini kapıdan geçirdikten sonra, “Bize doğumu dakikası dakikasına anlatacağını sandım,” dedi. “Tanrıya şükür ki konudan saptı. Ayrıntıları kaldırabileceğimi sanmıyorum.”

Alma lobiye adımını attığında Zeddie hâlâ kapıyı açık tutuyordu. Alma’nın gözleri kan çanağına dönmüş, dudakları gergin bir çizgi halini almıştı. Gecenin erken saatlerinde Mercy’nin içinde açılan aysız bir gece kadar karanlık çukur, onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Mercy, “Siz . . . ” diye başladı ama kelimelerin geri kalanı ağzından çıkmayı reddetti.

“Onu bulduk.” Alma’nın alt dudağı titredi. Tekrar konuşmadan önce titrek bir nefes aldı. “Üzgünüm, Mercy. Hart, Tuz Denizi’ne yelken açtı.”

Otuz Sekizinci Bölüm

Annesi öldüğünde Mercy bir yüzme havuzunun derin kısmına dalıp orada duyuları sessiz ve boğuk, vücudu soğuk ve ağırlıksız olarak kaldığını hayal etmişti. Şimdi aynı his onu yine ele geçirmişti, hiçbir şey hissetmemenin o kutlu hissi.

“Pen nerede?” diye sordu Zeddie, sesi endişeden ağırlaşmıştı.

“Kalıntılarla birlikte arka tarafa park etti. Zoruna gidiyor. Hepimizin öyle,” dedi Alma.

Zoruna gitmek ne demekti? Mercy zor ya da kolay olsa da gitmesini istemiyordu.

Alma ona baktı ama Mercy’nin yüzünde gördüğü şey onun yerine Roy’a bakmasına neden oldu.

“Ceset taşıma aracı için çok uzun, bu yüzden onu başka bir yere götürmeyi tercih etmediğiniz sürece onu sedyeyle taşımak zorunda kalacağız. Koşullar göz önüne alındığında—”

Alma’nın sözleri Mercy’yi buz gibi uyuşukluğundan çekip çıkardı. “Hayır! O burada kalıyor.”

“Belki de Faber & Sons’a gitse daha iyi olur, tatlım.” Babası onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı ama Mercy bu hareketle hiçbir rahatlık bulamadı. O kadar üşümüştü ki titremesine engel olamıyordu.

Mercy, “Hayır,” diye tekrarladı, ses tonu da hissettiği kadar boştu.

“O zaman izin ver bununla ben ilgileneyim.”

Bununla. Kalıntılar. Ceset. Sanki o artık burada değilmiş gibi hepsi Hart’tan bahsediyordu. Çünkü o değildi. O gitmişti. *Tuz Denizi’ne yelken açmıştı.* Neden kimse onun ne olduğunu söyleyemiyordu? Ölü. Hart ölmüştü.

“Ben yapacağım,” diye ısrar etti Mercy.

“Tatlım—”

“Bizden bir paket aldı ve biz de onu onurlandıracağız. Burada yaptığımız şey bu. Sen zaten kendini fazla yordun baba, o yüzden onunla ben ilgileneceğim.”

“Mercy—”

“Onunla ilgilenmem gerekiyor!”

Alma, Mercy’yi inceledi, yarı tanrı gözleri dökülmemiş göz yaşlarıyla daha da parlıyordu ve başını salladı. Mercy onun arkasında, Zeddie’nin hıçkıran Pen’i kollarına alıp mutfağa doğru götürdüğünü görebiliyordu.

“Onu içeri götürmeme yardım eder misin?” diye sordu Alma, Roy’a ama Mercy onun yerine cevap verdi.

“Yapamaz. Doktorun emirleri. Ben yardım edeceğim.”

Mercy, Alma razı olmadan önce başka bir mareşalin sorgulayıcı bakışıyla karşılaştı. “O asansörde mi istiyorsun?”

“Duruma bağlı. Vücudun durumu nasıl?”

Vücut. Mercy bile ölümün acı gerçeğinden kaçıyor.

Alma burnunu çekti ve tek bir gözyaşı sol yanağından aşağı süzüldü. “Kötü durumda.”

Kötü durum öldüğünde acı çektiği anlamına geliyordu. Ama artık acı çekmiyordu, bu yüzden Mercy bu düşüncüyü bir kenara

itmek için elinden geleni yaptı. Bununla daha sonra ilgilenenecekti. Şu anda Hart'ın işini yapması için ona ihtiyacı vardı.

Mercy, "Onu doğrudan hazırlık masasına koyacağız," dedi.

Mercy, Alma'yı rıhtıma kadar takip etti ve otodok ambarına tırmanmadan önce saatlerdir aldığı ilk temiz havayı içine çekti. Yelken bezine sarılmış bir ceset sedyenin üzerinde, doğrudan yere yatırılmıştı, herhangi bir kuşete sığmayacak kadar uzundu. Yelken bezinin birkaç yerinde kan lekeleri vardı.

Acı çekiyordu. Bu düşünce Mercy'nin içinde çığlık çığlığa yankılandı ama yüzünü örten yelken bezinin belirsizliği işine devam etmesini sağladı. Alma'yla birlikte bedeni kaldırdılar. Hart ağırdı ama iki kadın da güçlüydü. Onu kayıkhaneye kadar taşıdılar ve kalıntıları masanın üzerine koydular. Alma, Mercy'nin sedyeyi cesedin altından çıkarmasına yardım etti.

Alma, "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Halledebilirim."

Bunu halledebilirim, dedi içinden bir ses.

"Eh, yapabileceğimi sanmıyorum bu yüzden sana bırakacağım." Alma masanın üzerinden uzanıp onu Hart Ralston'ın cesediyle yalnız bırakmadan önce Mercy'nin kolunu okşadı.

Mercy, Hart'a onu bir daha görmek istemediğini söylemişti ve o da onun bu isteğini yerine getirmişti. Şimdi, onun kalıntılarını görmek için kendini hazırlarken, ön zilin sesini duymak ve lobiye girip onu bankoda ayakta bulmak için her şeyini verebilirdi.

Ön tarafta Alma ve babasının alçak sesle konuştuklarını ve Zeddie'nin mini mutfakta Pen'i yumuşak sözlerle, okşamalarla rahatlatıldığını duyabiliyordu ama kayıkhanenin sessizliği boğazına kadar ulaşıyor, onu acıyla dolduruyordu. Hart'ın ona verdiği

değerli transistör radyoya uzandı, krankı çevirdi ve düğmeyi açık konuma getirdi.

Kayıkhanede bir trompet sesi çınladı ve Mercy müzik hafifçe çalana kadar kolu çevirdi. Şarkıyı bilmiyordu ama neşeli bir grup şarkısıydı, genellikle çalışırken dinlemeyi sevdiği türden bir şarkıydı. Yapmak üzere olduğu şeyin normal, sıradan görünmesine neden oluyordu. Ellerini sabit tuttu. Sonra yelken bezini açtı.

Bunu halledemem, diye düşündü bir kez daha ama elleri çalışmaya devam etti, kas hafızası devreye girdi ve aklı masada görüldüğü şeyden uzaklaştı.

Hart'ın bütün vücudu ısırap içindeydi.

Mercy hıçkırıklarını yuttu. *İşe koyul*, dedi kendi kendine.

Giysileri kurtarılamaz durumdaydı, bu yüzden onları makasla kesti. Elbiseyi sertleşen kollarından kurtarıırken yeleğinin cebindeki kâğıdın hışırtısını duydu ve onu temizleyip tuzlayıp mumyaladıktan sonra o her ne ise onu almayı aklına not etti. Gömlek, tulum, iç çamaşırı ve beraberinde getirdiği çorap ve çizmelerden biri gitti, diğer çifti ise Tanria tarlasında kalmıştı. Hepsini düzgünce yere yığıdı. O banyo yaparken Hart'ın onun tulumunu nasıl özenle katladığını hatırladı. Bu anıyı elinden geldiğince bastırdı.

Geriye sadece boynunda annesinin doğum anahtarının asılı olduğu zincir ve yeni, parlak Birdsall & Son kimlik etiketi kalmıştı ama Mercy onları çıkarmaya henüz cesaret edemiyordu.

Onu yıkarken; serin, soluk tenindeki kanı ve kiri durularken ağladı. Artık temiz olduğu için daha huzurlu görünüyordu ama aynı zamanda yaşayan benliğine de daha az benziyordu.

Islak anahtarlar gaz ışığında parlıyordu. Mercy metale dokundu, tıpkı Hart'la yatağındayken yaptığı gibi parmaklarıyla

okşadı. Başını Hart'ın omzunun kıvrımına dayamıştı; bu çukur, ölüm anında hem ince hem de kocaman gibi görünüyordu. *Benim kuytum*, diye düşündü anlamsızca.

Keder ona o kadar sert çarptı ki hortumu düşürdü ve soğuk su ayakkabılarını ve pantolonunun paçalarını ıslattığında çığlık attı. Ağlayarak musluğu kapattı ve masaya tutundu.

Babası kapıda belirdi. Bitkin görünüyordu ama Mercy'nin nasıl bir enkaz olduğunu bilseydi, her şeyden çok ihtiyacı olan şey iyi bir gece uykusu iken içeri dalıp Hart'la bizzat ilgilenmek konusunda ısrar ederdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Mercy yanaklarını lekeleyen gözyaşlarını sildi. “İyi. Hortumu düşürdüm. O kadar.”

Babası odanın diğer ucuna yürüdü ve aralarında Hart'ın cesediyle birlikte onun karşısında durdu ama odak noktası tamamen kızının üzerindeydi.

“Nasılsın?”

“Ben iyiyim.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Eve gidebilir, torununla tanışıp dinlenebilirsin.”

“Yapacağım ama Şef Maguire geri döndüğünde seninle ve Şef Maguire'la birkaç şeyin üzerinden geçmek istiyorum.”

“Nereye gitti?”

“Karısına haber vermeye. Sanırım yakınlardı.”

Hart'ın ondan bahsederken sesindeki sıcaklığı hatırlayan Mercy, babasına, “Adı Diane,” dedi.

Leonard lobide sızlandı.

“Muhtemelen dışarı çıkması gerekiyor,” dedi Mercy, yorgunluğun ağırlığı ruhuna çökerken. Hart ölüp gitmişken köpeğini çişini yapması için dışarı salmak gibi normal bir şey yapma-

yı düşünmek tuhaftı. Hart'ın ilgilenilmeye ihtiyacı vardı ama Mercy'nin önce yaşayanlarla ilgilenmesi gerekiyordu ve bu onu kızdırıyordu.

“Ben hallederim,” dedi babası ama Leonard'ın sızlanmaları o kadar keskinleşti ki, Mercy yine de onu lobiye kadar takip etti. Köpek ürkek bir şekilde ileri geri yürüyordu. Mercy onu sevmeye çalıştı ama o, Mercy'nin elinden uzaklaştı ve havlayacak bir şey olmamasına rağmen havladı. Kapıyı açtı ve onu dışarı çıkmaya ikna etmeye çalıştı ama Leonard çıkmadı.

“Mareşal Ralston'dan hoşlanıyordu, değil mi?” dedi babası sessizce.

Mercy onun ne demek istediğini anladı. Boğazında sert bir düğüm oluştu. Başını salladı. “Leonard, gel,” diye seslendi, kayıkhane ve hayatını kaybetmiş bir adamın cesedine doğru yürüdü. Köpeği de onu takip ediyor, yaklaştıkça havayı kokluyordu. Leonard'ı hazırlık masasının yanına oturttu ve onunla birlikte olmak için çömeldi.

“Gitti,” dedi Leonard'ın kulaklarını okşayarak. “Üzgünüm.”

Leonard ön patilerini masaya koydu ve cesedi kokladı, Hart'ın elini masanın üzerinden sarkmasına neden oldu. Kısa kuyruğunu sallayıp durdu. Acı acı inceldi. Bu ses Mercy'nin içindeki keskin acıyla yankılandı. Yüzünü Leonard'ın çizgili kürküne gömmek, yanaklarında sıcaklığını hissetmek ve göğüs kafesinin altında kalbinin atışını duymak istiyordu ama Leonard çığlık atarak odadan dışarı fırladı ve onu üzüntüsüyle baş başa bıraktı.

Mercy, Hart'ın sallanan elini tuttu ve yan tarafındaki masanın üzerine koymaya niyetlendi. Onun yerine sıcak parmaklarını Hart'ın soğuk ve cansız parmaklarıyla birleştirdi. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilmeyi diledi, böylece yapması gereken her şeyi

yapabilecekti. Ama Hart'ın soğuk elini kavrayıp kendini onun hırpalanmış yüzüne bakmaya zorladığında, gözyaşları akmayı reddetti.

Ön kapı çalındı ve Mercy hayal kırıklığı içinde başını eğdi. “Şaka yapıyor olmalısın. Baba, bakabilir misin?”

Cevap olarak babasının puro dumanı rıhtımdan içeri doldu. Muhtemelen onu ya da kapının çalındığını duymamıştı.

“Zeddie?”

Cevap gelmedi. Muhtemelen Pen'le birlikte dairesine çıkmışlardı ya da belki de eve gitmişlerdi. Kapıyı açmak da ona kalmıştı. Bunu yapmaya hakkı olmadığını düşünse de Hart'ın avucunu öptü. Ve elini yanına koydu.

Lobiye adımını attığında kapının diğer tarafından gelen tartışma sesleri onu karşıladı. “Bu nasıl bir kâbus böyle?” diye sordu Leonard'a. Oturmaması gereken sandalyeden hüzünlü bir hırıltı çıkardı, görünüşe göre az önce onu rahatsız eden şeyden kurtulmuştu. Kapıyı açtığında Horatio'yu daha önce hiç görmediği bir nimkilimle, bir kulağında altın bir halka olan pişkin bir tavşanla kavga ederken buldu.

“Benim bölgemi ihlal ediyorsun! Eternity'nin iyi insanların sokaklarını kirleten kabadayılara ihtiyacı yok.”

“Canın cehenneme!”

Horatio tavşana küçümseyici bir kanat çırpıp Mercy'ye seslendi, “Özür dilerim Bayan Birdsall. Bu pislikle hemen ilgileneceğim.”

Diğer nimkilim Mercy'nin yanından geçip gitti, omzunun üzerinden bakıp doğruca kayıkhaneye doğru ilerledi. “Federal Posta Kodu 27-C açıkça belirtiyor-“

“Affedersiniz!” diye bağırdı Mercy, Horatio ile birlikte onun peşinden koşarak.

“—Vefat durumunda, teslim edilmeyen postalar kayıtların nimkilimi tarafından geri alınır, ki o da benim.” Horatio öfkeyle öttüğünde garip nimkilim durup, “Bu da sana kapak olsun!” diye ekledi.

“Ben sana zarar vermek zorunda kalmadan önce küçük ayaklarını hemen üzerimden çek.”

Tavşan kayıkhaneye adım atarken, “Lütfen, kuyruk tüyleriyle yerleri silebilirim ve barda bir şeyler içmek için hâlâ zamanım olabilir,” diye yanıtladı.

İçten içe Mercy de bu değerlendirmeye katılıyordu, bu yüzden Horatio tavşana arkadan vurup onu yere düşürünce hazırlıksız yakalandı. Nimkilimler Hart’ın cesedinin yanında birbirleriyle dövüşürken Mercy şaşkınlık ve tiksinti içinde kendini duvara yaslayarak kaçtı. Kirlenmiş giysilerin içine yuvarlanarak Mercy’nin düzgün yığınınna zarar verdiler, ikisi de yeleğe uzandılar ve şiddetli bir hışırtıyla onu ikiye böldüler.

Zafer kazanan kişi Horatio’ydu, elindeki mektubu zafer edasıyla sallayıp, “Aha! Ganimet galibindir!” diye bağırdı. Ama mektubu okuyunca bu zafer buharlaştı ve kederli gözlerle Mercy’ye baktı. “Ah, canım benim. Çok üzgünüm.”

Şaşkına dönen Mercy diğer nimkilime baktı ama onun dik-kati şimdi Hart’taydı.

“Ah, hayır. O olamaz.” Tavşan masanın üzerindeki cesedi daha iyi görebilmek için parmaklarının ucunda yükseldi. “Hayır hayır hayır. Seni pislik!” Cebinden kırmızı bir mendil çıkardı ve içine sümkürdü.

Tüyleri dağılmış, kravatı darmadağın olan Horatio mektubu uzatarak, “İstersen sen teslim edebilirsin,” dedi.

Diğer nimkilim mendiline sertçe sümkürüp salladı. “Sen yap.”

Mercy, “Hart’ı tanıyor muydun?” diye sordu.

Tavşan, “Dur sana bir bakayım,” deyip Mercy’ye yaklaştı ve onu uzun uzun inceledi. “Biliyor musun? Eminim buna değerdin.”

Mektubu Horatio’dan aldı ve Mercy’ye teslim etti.

“Sana mektup var, dostum.”

Mercy zarfı patisinden aldı. Bir köşesi Hart’ın kanıyla kahverengiye boyanmıştı ama adres açıkça okunabiliyordu.

*Kime: Mercy Birdsall
Birdsall & Son Cenaze Hizmetleri
26 Ana Cadde
Eternity, Bushong*

Bunca zaman sonra arkadaşı nihayet ona cevap yazmıştı.

Horatio, “Eh, bir içki içebilirim,” dedi.

Diğer nimkilim, “Al benden de o kadar. İlki benden olsun mu?” diye teklif etti ve dışarı çıktılar.

Mercy, uyuşmuş parmaklarıyla zarfı açıp ona yazdığı son mektubu okumadan önce Hart’ın sertleşen vücuduna baktı.

~~Sevgili Hart,~~

~~Sana,~~

Mercy,

Adım Hart Ralston.

Sana uzun boylu olduğumu, sarı saçlı ve gri göz-
lü olduğumu söyleyebilirim. Sana en sevdiğim rengin sarı
olduğunu söyleyebilirim çünkü senin en sevdiğin renk
sarı. Sana bir yarı tanrı, bir Tanrıa Maregali olduğumu ve

ilk mektubunda da belirttiğim gibi tam bir göt olduğumu söyleyebilirim. Hatta sana "arkadaşın" olduğumu bile söylemeyi deneyebilirim ama vicdanım rahat bir şekilde bu cevabı nasıl alabilirim? Bir arkadaş benim yaptığım gibi yalan söylemez veya gerçeği saklamaz.

Bu benim üzgün olduğumu söylemenin dolambaçlı yolu. "Üzgünüm ama" değil. Kesinlikle üzgünüm. Birdsalı + son'a adım atıp da benim için renksiz, kasvetli ve keyifsiz olan bu dünyaya renk, ışık ve neşe getiren bir kadınla tanıştığım da sana karşı bir zamanlar hissettiğim şeyleri benim için hissetmeyeceğinden korktum. Ama bu bir mazaret değil. Gerçeği senden saklamamın hiçbir mazareti yok. Ben zayıfım. Kendim için söyleyebileceğim tek şey bu.

Senin de çok iyi bildiğin gibi ben iyi bir adam değilim ama en azından seni tanıdığım için daha iyi bir adam olduğumu kesin olarak söyleyebilirim. Sana yazdığım mektuplar, ihtiyacım olduğunda azaından doğru kelimeleri çıkaramadığım için bildiğim tek yol olan en iyi ben olmamı sağladı. Ve seninle olmak, gerçek seninle olmak, Tanrım. Ne diyebilirim ki? Bana verdiğin bu değerli zamanın hakkını hangi kelimeler ödeyebilir ki? Zamanımı olumsuzlaştıran (ya da olumsuzlaştıran) hakkında endişelenerek geçirmek yerine hayatımı yaşamak istememi sağladın. Belki bu garip bir nimet ama bir lanetten çok bir nimet, bu yazıdan teşekkür ederim, Mercey, olduğumdan daha iyi olmam için bana ilham verdiğin için. Sen her zaman merhametli oldun, aptal dudaklarım aksini söylese de.

Bir keresinde bana, bende kalp yerine bir kılıc olur
şunu ve apandis yerine iç karartıcı bir roman olduğunu
söylemiştin ama gerçek şu ki, eğer biri benim kırılan,
sarp yazaeyini kazıma zahmetine girseydi, kabimin
ve ruhumun tamamen ve tamamen Mercy Birdsall'a, yar
zeyini kazıma ayıracığına sahip olduğum en iyi insana
ait olduğunu görecekti.

Cesur olsaydım bu mektubu sana gönderirdim. Eğer
daha cesur olsaydım bunu yok ederdim. Ama ben cesur
değilim ve hiçbir zaman da senin gibi olmadım, bu yazıdan
onu gönderilmemiş ve okunmamış olarak kabimin üstün-
de taşıyacayım, ta ki ölene kadar. Eğer okursen. Kim
bilir belki o zaman bir şekilde sana ulaşır, sözlerim her
zaman olduğu gibi çok geç ve sana asla layık olmaz.

Umarım bir gün kabini iyi ve dazgan birine verir-
sin ve karşılığında sen de onun kabine değer verirsin.
Ama seni hak eden bir adam nadir bulunur. Bu yazıdan şu
sözlerle veda etmek istiyorum: Sana etrafında sev-
diğin ve karşılığında seni seven insanlarla mutlu bir ya-
şam diliyorum.

~~Arkadaşım,~~
~~İyi akşamlar,~~
Sevgiler,
Hart

Mercy'nin gözleri elindeki sayfadan masanın üzerindeki ce-
sedin üzerinden geçerek zamanda donmuş bir noktaya kadar
kaydı; Küçük Çalığışu Kafe'de bir masada, arkadaşının onu ek-
tiğine inanarak zavallı ve yalnız bir şekilde oturduğu zamana.
Ama onu ekmemişti. O başından beri oradaydı, tam önündey-

di ve Mercy onu olduğu gibi görememişti. Masanın karşısında oturmuş çayını yudumluyordu, konuşurken gri gözleri soğuktu, sesinde meydan okurcasına bir ifade vardı.

Belki benimle ilgili seni şaşırtacak şeyler vardır, Merciless, eğer yüzeyi kazımaya zahmet edersen.

Bir an kayıkhanenin duvarının önünde duruyordu; bir an sonra Hart'ın bedenine eğilmiş, mektubu kavramış ve artık kendisini tutamayan koluna yapışmıştı. Hart'ın omzunun boynuyla birleştiği mükemmel kıvrıma; uzun, çok uzun bir süre boyunca kendisine ait olması gereken noktaya doğru hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Hart, *Hâlâ aptalca bir şey yapmanı bekliyorum*, diye fısıldadı zihninde.

“Ben başından beri aptaldım,” diye ağladı Mercy ama Hart şimdi onu duyamıyordu.

Olduğu yerden duyamazdı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Hart, annesinin izlemediği bir sırada tezgâhın üzerindeki soğutma rafından bir kurabiye çaldı. Annesi, “Nereye gidiyorsun?” diye sorduğunda neredeyse arka kapıya ulaşmıştı.

Eli kapı kulbunun üzerindeydi. Annesine doğru dönmedi çünkü elindeki kurabiyeyi, parmaklarının üzerinde erimeye devam eden çikolata parçalarını görmesini istemiyordu.

“Derenin aşağısına,” dedi.

“Tamam. Ceketini giy.”

“Ben iyiyim. Soğuk değil.”

“Ceket.”

Ceketini askıdan çekerken gözlerini devirdi, sonra kapıdan geçip merdivenlerden aşağı indi. “Hartley James, ceketini giy!” Annesi mutfak penceresinden ona bağırdı ama sesinden güldüğü anlaşılıyordu.

“Giyeceğim!”

“Eğer giymezen sana bir faydası olmaz.”

“Tamam! Hoşça kal anne! Seni seviyorum!” diye bağırdı omzunun üzerinden, koşarken ceketini rüzgârda uçurtma gibi dalgalanıyordu.

“Ben de seni seviyorum!”

Güneş bulutsuz bir gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu ve hava mükemmel bir sıcaklıktaydı, serindi ama çok da soğuk değildi. Tavukların ve sebze tarlasının yanından koşarak geçti ve arpa tarlasındaki yağmur göstergesini kontrol eden büyükbabasına el salladı. Hart dereye ulaştığında Gracie peşindeydi ve havlıyordu. Hart bir sopa bulup olabildiğince uzağa fırlattı ve Gracie'nin bir geyik gibi kıvrak ve hızlı bir şekilde sopanın peşinden koşmasını izledi. Gracie sopayı ona geri getirip ayaklarının dibine bıraktı ve dilini çıkardı. Yakalama oyunu saatlerce sürmüş gibi geldi. Gracie yorulmak bilmiyordu ve Hart'ın ne gitmesi gereken bir yer ne de yapması gereken bir şey vardı. Ama güneş yükselip batı ufkuna doğru alçalmaya başladığında, eve dönme zamanının geldiğine karar verdi.

Gracie onları gütmeye çalışırken itiraz ederek böğüren sığırların yanından geçti ama Hart dişlerinin arasından keskin bir ısıklık sesi çıkardığında köpek koşarak geldi. Gracie, Hart'ın peşinden kapıdan içeri girdi ve Diane'in turuncu kedisini kokladı, o da sırtını dikleştirip sıçrayarak uzaklaştı. Hart buzluaktaki hiç bitmeyen gazozlardan bir tane aldı.

"Alma? Diane?" Açık pencereden içeri süzülen öğleden sonra güneşinin altında toz zerreciklerinin uçtuğu salona adımını attı. Gazozdan bir yudum aldı ve dilinin üzerinde köpüren kabarcıklar hoşuna gitti. Bill hep gazozun dişlerini çürüteceğini söylerdi ama Hart, Alma ve Diane'in evindeyken kendine engel olamıyordu.

Bill.

Bill'de onu üzecek bir şey vardı ama ne olduğunu hatırlamıyordu.

Odayı geçip ön kapıyı açtı ve duvara çarpmış gibi bir duyguyla Birdsall & Son Cenaze Hizmetleri'nin lobisine adım attı.

Burada olmamam gerekiyor, diye düşündü beraberinde gelen bir dehşetle.

Boş havaya, “Duckers, çabuk ol,” diye seslendi. Ama hayır, Duckers bu sefer yanında değildi, değil mi?

“Gracie,” diye seslendi çünkü köpeğini geride bırakamazdı. Ama sonra Gracie’nin de burada olmaması gerektiğini hatırladı. Burası farklı bir köpeğe aitti. İsim diline dolanana kadar emin değildi.

“Leonard?”

Sağında bir hareketlenme vardı. Başını çevirdi ve boxer köpeğin, oturmaması gereken bir sandalyenin kolundan başını kaldırdığını gördü. Köpeğin kuyruğu sallandı. Sandalyeden atladı ve en sevdiği mareşale doğru yürüdü. Hart onu sevmeye çalıştı ama Leonard ürküp sızlanarak volta atmaya başladı.

Hart, “Hey, sorun nedir?” diye sordu.

Leonard sıkıntıyla havlayıp koridora kaçtı.

Ofisten bir sandalyenin zeminde çıkardığı ses duyuldu ve ardından kapıya doğru ayak sesleri yükseldi. Bir adam lobiye girmiş, elindeki kâğıtları karıştırıyordu. Hart’ı fark edince irkildi. Sonra elindeki kâğıtları tekrar inceledi.

“Peki, kahretsin. Sanırım bugünlük bu kadar.”

Hart olduğu yerde donup kalmış, ne hissetmesi gerektiğinden emin olamadan afallamıştı. “Bill?”

“Ne? Hayır.” Adam Hart’ı baştan aşağı süzdü. “Ah, doğru ya. Bu mantıklı.” Etrafını gözden geçirdi. “Evet, bunların hepsi mantıklı.” Tekrar Hart’a baktı ve ona sevgi dolu bir gülümseme bahşetti.

“Bill,” dedi Hart tekrar ama bu sefer bu bir soru değildi.

“Hayır, üzgünüm. Bu sefer Bill’i göremeyebilirsin. Sana karşı çok fazla suçluluk duyuyor, onu affetmeyeceğinden endişeleni-

yor. Oysa belli ki eğer onu suçladıysan bile, sen onu uzun zaman önce affetmişsin. Ona zaman ver. Kendine gelecektir.”

Hart adama bön bön baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu, çünkü sağ kaşındaki yara izine ve sol elinin son iki parmağının eksik uçlarına kadar o kesinlikle Bill'di. Adam kâğıtları tezgâhın üzerine bıraktı. Yaklaşıp Hart'ın birkaç metre önünde durdu. “Ben senin babanım.”

Hart karşısındaki adama bakmaya devam etti, ona göre bu adam onun amiri ve sahip olduğu tek gerçek babaydı. Sonunda konuştu, ses tonu duygularını yansıtmıyordu. “Bill'in benim babam olmasının imkânı yok. Benim bir babam yok.”

“Senin aklında Bill'e benziyorum ama değilim. Ben Gardiyan'ım; bilirsin, ruhları Bilinmeyen Tanrı'nın Evi'ne sokan adam. Kayıp ve yalnız olanlar bazen yardıma ihtiyaç duyarlar. Yani bana.”

Hart, botlarının altındaki döşeme tahtalarının kaydığını hissetti.

“‘Adam’ derken ‘tanrı’yı mı kastediyorsun?’”

“Evet.”

“Peki.” Hart'ın bulabildiği tek cevap buydu. Zihni bomboştu.

“Hartley James. Otuz altı yıldır bugünü bekliyordum. Sarılma şansım var mı?”

Bill olmayan ve ölüm tanrılarından biri olduğunu iddia eden, Hart'ın bildiği kadarıyla kayıtlı tarihte hiç çocuğu olmayan adam ona doğru bir adım attı. Hart cevap olarak bir adım geriledi. Gardiyan'la, hiç yanında olmamış olan babasıyla, sanki buna hakkı varmış gibi Bill'in kılığına girmiş şeyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu.

Gardiyan durdu ve ellerini, Bill'in ellerini kaldırdı.

“Tamam. Endişelenme. Anladım. Konu bana geldiğinde hislerin karmaşık. Belki bana Jeff desen daha iyi olur.”

Hart'ın çenesi kasıldı. İçine tanıdık bir öfke sızdı. “Neler oluyor burada Jeff?” Bu ismi küfür eder gibi söyledi.

“Eve geldin.”

“Benim bir evim yok.”

“Elbette var. Birçok evin var. Güven bana. Bunları bilmek benim işim.”

Hart lobiye bakarken hayal kırıklığıyla nefes verdi.

Burayı tanıyordu ve nedenini hatırlamakta zorluk çekse de burada hoş karşılanmadığını biliyordu. Burası kesinlikle onun evi değildi.

Gardiyan dirseğini tezgâha dayayıp parmaklarını kenetledi. Yüz ifadesi şefkatli bir hal aldı.

“Konuşmamız gerekiyor.”

“Sen annemi terk ettiğinde o gemi yola çıktı.”

Gardiyan, Hart'ın kızgınlığını el sallayarak kovuşturdu. “Aman ne yazık, ben senin babanım. Konuşuyoruz.”

Hart, kendini bir akça ağacın gövdesinden neredeyse ufka doğru dik bir çizgiyle uzanan dalın üzerinde otururken buldu. Burayı biliyordu. Bu onun en sevdiği tırmanma ağacıydı, batıdaki meyve bahçesine bakan ağaçtı. Ayaklarını sarkıtıp teker teker salladı. Hava toprak kokuyordu, büyükbabasının tohum ekmeden önce sürdüğü toprağın kokusuydu. Tanrı konuşana kadar Gardiyan'ın yanında oturduğunu fark etmedi.

“Eğer gerçek bir baba, normal bir baba olabilseydim, söylemek istediğin bir şey olduğunda buraya geleceğimizi düşünürdüm.”

Hart hâlâ her santimiyle Bill'e benzeyen adama baktı. Sonra dikkatini puslu pembe ve turuncu gökyüzüne çevirdi. “Konuşacak bir babamın olmasını dilediğimde buraya geldim hep.”

“Biliyorum.”

Hart'ın ağzına acı bir tat doldu, dilinden asit dökülüyordu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Var oluyorum. Sen burada ne yapıyorsun?”

Hart cevap vermek istedi ama kelimeler imalıydı. Meyve bahçesini ve ötesindeki tanıdık ufku inceledi. Evinin arkasında, solda, ceviz ağaçlarının ötesinde olduğunu biliyordu. Evdeydi. Ama burası artık onun evi değildi, değil mi? Patty Teyze bu araziyi yıllar önce satmıştı.

Burada ne yapıyorsun?

Soru kafasında yankılandı ve bir cevap yavaş yavaş zihninde ortaya çıktı. Bir tarla ve bir ev vardı. Onun evi. Ve çok büyük bir acı. Kapıyı açıp eve girmişti. Onunki de dâhil olmak üzere tüm kayıp ruhlar evlerine dönmüştü.

Tanrı artık daha yakındı. Gardiyan’ın eli omzuna değdiğinde Hart gerildi ama geri çekilmedi. “Sana bir soru sordum, Hart. Burada ne yapıyorsun?”

Kendini boş ve yalnız hissederek, “Ölüyorum sanırım,” diye yanıtladı.

“Ölümlüler genellikle öyle yapar.”

“Yani *ben* ölümlü müyüm?”

“Evet.”

İşte o zaman Mercy’yi hatırladı ve bu hatıranın getirdiği acı onu yeniden unutabilmeyi dilemesine neden oldu. Ama onu unutmak istemiyordu. Mercy aklına gelir gelmez ona tutunup bırakmayı reddetti. *Bu sonu olmayan bir kitabı okumak gibi*, dedi Mercy ona zihninde. *Hikâye ne kadar iyi olursa olsun, bir noktada bitmesini istersin.* Ama yanılıyordu. Artık hayatı olan acımasız, iç karartıcı roman sona erdiği için hikâyeyi devam ettirmek istiyordu.

Gardiyan’la tekrar konuşmadan önce dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. “Tam son anda ortaya çıkman çok hoş.”

“Son anda mı?” Gardiyan başını salladı. “Ölümlülerin ölüme neden bir tenceredeki suyun yavaş yavaş buharlaşması yerine bir balta darbesi gibi davrandıklarını asla anlayamayacağım.”

“Eğer lanet bir şiir gibi konuşacaksan çeneni kapatabilirsin. Aynı son otuz altı yıldır yaptığın gibi.”

“Otuz altı yıl hiçbir şey değil.”

“Öyleymiş gibi hissettiriyor.”

“Hayatının bir hiç olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü eğer öyleyse, otuz altı yıl ne büyük bir kayıp.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.” Hart ona neredeyse baba diyecekti ama bu bir çocuğun yapacağı türden hata gibi görünüyordu ve o yetişkin bir adamdı.

“Neden gittiğimi soracak mısın?”

“Hayır.”

“Çok kötü, çünkü yine de anlatacağım.”

“Siktir et,” Hart daldan aşağı atlamaya çalıştı ama aniden dondu ve bu kendi isteğiyle değildi. Ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu. Yapabildiği tek şey oturup dinlemektir.

“Dediğim gibi,” diye devam etti Gardiyan ve bu sefer Hart’a baktığında gözleri Bill’e ait değildi. Soğuk gri bir ışıqla parıldıyordu, bulutlu bir gökyüzü kadar geniş boşluklardı, tanrının gözle-riydi.

“Anahtarını kaybeden veya anahtarı olmayan ruhlara kapıyı açıyorum. Her zaman açtım, her zaman da açacağım. Bir kez hariç. Bir keresinde orada değildim. Ve bu birkaç soruna neden oldu, tam olarak dört yüz yetmiş iki sorun ama kendimi aşıyorum.”

“Herkes eşiği geçiyor, değil mi? Bu yüzden ölümlülerin kendilerini ölü ya da eve dönerken bulduklarında hoş olmayan bir şok geçirmelerini her zaman tuhaf bulmuştumdur. Yani ölüm her yerde. Her yerde. Çiçekler ölür ve ölümlüler onları ilkbaharda

yeniden ekmek zorunda kalır. Yapraklar her yıl çürüyüp ağaçlardan düşer. Kuşlar gökten düşüp ölüyor; yavruları daha kanatlarını açmadan yuvadan düşüyor. Sevilen bir köpek son nefesini veriyor ve sanki bu kaçınılmaz bir durum değil de bir sürprizmiş gibi bir adamın kalbinde delik açıyor.

“İnsanlar nasıl oluyor da başka tarafa bakmayı başarıyorlar ve neden en baştan bakmak istiyorlar? Özellikle kayıp ruhlar söz konusu olduğunda. Ne zaman onlardan birine kapıyı açsam direniyorlar. Dünyanın tüm ruhları arasında eve geldiklerine en çok minnettar olacak insanların bunlar olduğunu düşünürken, onlar içeri girmek istemiyorlar. Bu beni, yaşamının nesi bu kadar güzel ki ölmek istemiyorlar diye meraklandırdı.

“Bu yüzden kendimi ete kemiğe büründürüp bir süre dedim ve keşfettiğim ilk şey, yaşamın acı verici olduğuydu. O kadar çok ağrı ve acı vardı ki. Ayak parmağımı çarptım. Ayak parmağını çarptığında ne kadar acıdığını biliyor musun?”

Hart’a baktı, gözleri artık daha az ürkütücüydü ama Hart konuşamıyordu, hareket edemiyordu.

“Sürekli acıkıyordum. Grip olup üç gün boyunca otel yatağında titreyerek yattım. Ama ayak parmağımı çarpmaktan, açlıktan ya da hastalıktan daha çok acı veren başka bir şey daha vardı. Ne olduğunu tam çıkaramıyordum ama nereye gidersem beni takip ediyordu. Ve bu bile etrafımda gördüğüm acının yanında sönük kalıyordu. Sokaklarda yiyecek ya da para için dilenen insanlar, zar zor hareket edemeyecek kadar hasta insanlar, hayalleri zaman ve kader tarafından ezilen insanlar ve Eski Tanrılar’ın dünyaya saldırdığı tüm korkunç şeyler. Yaşamak bu kadar berbatsa neden insanlar bunu bırakmak istemiyor, diye düşündüm.

“Arvonya’da, Pettisville’deki Lennox’un Çizgi Roman ve Oyunları’nda annenle tanıştığımda pes edip eve gitmek üzereydim. Hiç oraya gittin mi?”

Elbette Hart oraya gitmişti. Annesi kasabaya her gittiklerinde onu da götürmüştü ve fazla paraları olmamasına rağmen ona küçük elleriyle taşıyabileceği tüm Gracie Goodfist çizgi romanlarını almıştı. Gardiyan’a bunların hiçbirini söyleyememişti, hâlâ olduğu yerde donuktu.

“Dükkânın sahibiyle, Savaş Tanrısı ve Eski Cehennem Tanrısı hakkında tartışıyorlardı. Tabii eskiden sadece Cehennem vardı ama biz Yeni Tanrılar ondan kurtulduk. Neyse, *Eski Tanrılar* çizgi roman serisinden bahsediyorlardı ve her karakterin erdemlerini, hangisinin üstün olduğunu falan tartışıyorlardı. Dostça bir tartışmaydı. Açıkçası, konu hakkında her ikisinden de daha fazlasını biliyordum, bu yüzden Düzenbaz’ın en güçlü kötü adam olduğunu, insanlık için diğer tanrılardan daha fazla soruna neden olduğunu söyledim.

“Sanırım şaka yaptığımı sandı çünkü güldü. Şaka yapmıyordum ama ön dişlerinin arasında bir boşluk vardı, ki bu bazılarına göre bir kusurdu ama bana göre bu onu sevimli kılıyordu. Kusursuzca kusurlu. Birdenbire tek yapmak istediğim bu kadını olabildiğince çok güldürmek oldu. Bu tam olarak ilk görüşte aşk değildi, daha çok tanıma gibiydi. O an anladım ki eğer buralarda kalırsam ona âşık olacağım. Ben de kaldım. Ve hissedip çözemediğim o acı da gitti. Puf diye...”

Hart sayfaya kendi yazısıyla yazdığı kelimeleri görebiliyordu: *Belki de en azından bir kişinin bana karşı bir şeyler hissettiğini bilmek tuhaf bir rahatlık sağlıyordu.* Tabii cümlelerin sonu bu değildi. *Bu duygu en iyi şekilde nefret olarak tanımlanabilse bile.* Taze bir yalnızlık darbesiyle Mercy’nin ondan nefret ettiğini hatırladı.

Gardiyan, “Birlikte beş ay geçirdik,” diye devam etti. “Beş ay, ölümlüler için bile kısa.”

Mercy’le geçirdiğim zamandan daha uzun, seni pislik. Hart’ın içi köpürdü.

“Ne olduğunu, bu kadar mutluysam neden gittiğimi merak ediyorsundur.”

Umurumda değil. Sözcükler işe yaramaz dilinin ucundaydı ama sonra bunun bir yalan olduğunu anladı. Bilmek istiyordu. Her zaman bilmek istemişti.

“Evet,” dedi, tekrar konuşabildiğini ve hareket edebildiğini görünce şaşırdı.

Gardiyan’ın gözleri artık neredeyse insani görünüyordu, siyah gözbebeklerinin kenarları soluk griydi. Hart’ın kendi gözleri ona bakıyordu.

“Ben yokken kapıyı açma görevini Kemik Büyükbaba’ya bıraktım. Muhtemelen en iyi seçim değildi ama aralarından seçebileceğim çok fazla ölüm tanrısı yoktu; Bilinmeyen Tanrı, bilinmiyor ve Tuz Denizi çok fazla trafikle ilgileniyor, bilirsin. Neyse, sağ olsun Kemik duvar gibi sağırdır ve yardıma ihtiyacı olan ruhların ayak seslerini duymamış. Bunu anladığında, Ev’in dışında dört yüz yetmiş iki ruh ve çok kızgın tanrılar vardı. Bilge Büyükanne beni insan kulağımdan tutarak kapıya kadar çekti. Bu arada, bu ayak parmağını çarpmaktan daha çok acıtıyor. Annene veda bile edemedim. Ve seninle de tanışamadım, ta ki şimdiye kadar.”

Tanrının tek gözyaşı Bill’in sert yüzünden aşağı yuvarlandı. Mırıldanırken gözyaşını sildi. “Gözyaşlarını unutmuşum. Aptal Tuz Denizi.”

“Benimle tanışmak *istedin* mi?” diye sordu Hart, sesi yüksek ve hafifti. Tüm gizli korku ve çaresizliğiyle bir çocuk sesiydi.

“Lanet olsun, evet, seninle tanışmak istedim.”

Gardiyan artık Bill’e hiç benzemiyordu. Uzun boylu ve zayıftı, yüzü kemikliydi, gözleri mavinin silik bir tonundaydı ve Hart, annesinin Jeff adında bir adamla tanışıp ona âşık olduğunda gördüğü şeyin bu olduğunu biliyordu. Bu onun babasıydı ve hayatında ilk kez bu fikir kalbini parçalara ayırmadı.

“Peki annemi sevdin mi?” Hart’ın sesi artık daha da genç geliyordu.

Tanrının ince dudağı bir yana kıvrıldı. “Elbette sevdim. Elbette seviyorum. Artık evde. Eve, yanıma geldi.”

“Onu gördüm.”

“Biliyorum.”

“Onu gerçekten özlüyorum.”

“Bunu da biliyorum.”

Hart babasına baktı, onun tadını çıkardı. Kalbi kırılıp tekrar tekrar toparlanıyordu. Güneş ufku üzerinde kayboldu, yıldızlar birer birer yanıp sönüyordu. Gardiyan sanki Hart’ın anlayabileceğinin çok ötesinde, tüm bunları görebiliyormuş gibi dünyaya baktı. Tanrı tekrar oğluna döndüğünde başı ters yöne hareket etti, böylece Hart’a ikinci yüzünü gösterdi. Gözleri bulutlu bir günde sabah gökyüzü kadar solgun ve renksiz griydi.

“Her neyse, tüm o ruhlar Tanrı’da kapana kısıldı, ki bu mantıklı. Ölümlüler dünyasında takılamazlardı ama ben ve Kemik Büyükbaba yüzünden Bilinmeyen Tanrı’nın Evi’ne girmeleri gerekirken giremediler, böylece dünyada yaşamla ölüm arasında kalan tek yerde sıkışıp kaldılar. Sorun şu ki, bedeni olmayan bir ruhun ölümlü dünyada kafası çok karışır. Bir süre sonra, o ruh canlı olması gerektiğini düşünür ve kendi korkunç yolunda var olmaya devam edebilmek için içine girebileceği bir beden arar. O zamanlar Tanrı’da hiç insan yoktu, bu yüzden büyük bir sorun

değildi. Ancak insanlar gelmeye başladığında işler çok hızlı bir şekilde çirkinleşti. Kayıp ruhları toplamaya çalıştık ama yabani kedi yavrularını gütmeye benziyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Görev yerimden otuz yıl önce ayrıldığım için erken ölen ruhlara kapıyı açmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu ve sanırım sizin asi dediğiniz şeyleri yarattım.”

“Anlamıyorum. Neden kapıyı açıp kayıp ruhların da içeri girmesine izin vermedin?”

“Gelmezlerdi.”

“Ama kapıyı açtığımda geldiler.”

“Teknik olarak *bir* kapıyı açtın, *senin* evinin kapısını. Tanria her zaman ilk kez öleceğiniz yerdin. İşte bu yüzden oradaydı ve asiler bundan hoşlanmadı. Sen bir köprü gibisin, biliyor musun? Yarı insan, yarı tanrı. Kapıyı dışarıdan açtığında babanın berbat ettiğini düzeltmiş oldun.”

Gardiyan uzandı ve Hart ondan çekilmeyince elini oğlunun dağınık sarı saçlarına yerleştirdi, elinin ağırlığı güven vericiydi.

Hart, “Kafam çok karışık,” diye itiraf etti.

“Ölümlüler genellikle öyledir.”

“Yani tüm asiler evlerine mi gitti? Tanria’da artık kayıp ruh yok mu?”

“Doğru.”

“Peki, ben ölümlü müyüm? Öldüm mü?”

“Evet.”

Sıska omuzları çöktü ama cesur olmaya çalıştı. “Tamam.”

Gardiyan onu dürttü. “Gördün mü? Herkes gibi sen de ayrıldığın için üzgünsün. Yani sonuçta otuz altı yılın kayıp değildi.”

“‘İlk kez ölmek’ derken neyi kastettin?”

“Ölmek için iki hakkın var küçük yarı-tanrı, biri benden biri de annenden.”

“Bu, yaşayacak iki hayatım olduğu anlamına gelmiyor mu?”

“Bir farkı yok.”

Babası daldan atlayıp kollarını uzattı. Onu yakalayıp gıdıkladığında Hart aşağı atladı ve kıkırdadı. Etraflarında bir yaz sonu şarkısı fısıldayan ağustos böceklerinin müziği eşliğinde el ele eve doğru yürüdüler. Babası yanına diz çöküp uzaktaki birini işaret ettiğinde neredeyse eve varmışlardı.

“Şurayı görüyor musun? Sana veda etmeye geldi.”

Ay ışığının aydınlattığı bir alanda, karanlıkta elinde bir lamba tutan bir adam duruyordu. Bu kadar uzaktan yüzünün hatlarını seçmek zordu ama iki parmağının ucu eksik olan elini kaldırdı, bu hem kutsama hem de bağışlama anlamına gelen bir hareketti. Hart yanıt olarak elini kaldırdı ve üzerinden ağır bir yük kalkmış gibi hissetti. Kendini, tembelce yere doğru süzülen bir pamuk dalından daha hafif hissediyordu.

Babası ayağa kalktı ve onu eve doğru dürttü. “Hadi. Yatağa.”

Büyükbabası arka basamaklarda oturmuş pipo içiyordu. Piponun tatlı aroması Hart’ın burnunu ev ve huzurun kokusuyla dolduruyordu.

“İyi geceler, büyükbaba.”

Büyükbabası piposunu tulumunun cebine sokup Hart’ın kafasını hafifçe okşadı. “İyi geceler, yer fıstığı.”

Yer fıstığı. Hart büyükbabasının ona böyle seslendiğini unutmuştu. Babası onu kaldırıp içeri taşıırken yaşlı adama sınıttı.

Kapıdan içeri girdiklerinde annesi mutfakta lavabonun yanındaki tencereyi ovalıyordu. Onu gördüğünde ellerini bulaşık havlusuyla kuruladı ve ön dişlerindeki boşluk tamamen görünürken gülümsedi.

“Yatıyor musun?”

Hart başını salladı, yanağını babasının omzuna yasladı. Annesi onun saçlarını düzeltip öptü.

“İyi geceler. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” O kadar yorgundu ki kelimeleri zor söyleyebiliyordu.

Babası onu merdivenlerden yukarı taşıdı. Baş eğikti. Kolları babasının boynuna dolanmıştı. Bacakları her adım attığında sallanıyordu. Soldaki ilk odaya döndüler ve Hart’ın babası onu nazikçe yatağına yatırdı. Hart zaten en sevdiği pijamalarını giymişti, her tarafında köpekler olan pijamaları, gerçi onları giydiğini hatırlamıyordu. Ağzında diş macunu tadı vardı. Babası battaniyeyi kaldırıp onu yatırdığında gözleri kapandı ama uykuya direndi. Sormak istediği, bilmesi gereken bir şey vardı.

“Baba?”

“Evet?”

“Eski Tanrılar neden gitti?”

“Muhtemelen sonsuzluk berbat bir şey olduğu için. Ama bunu zaten biliyordun, değil mi?”

Hart bunu biliyordu ama babası yanındayken sonsuzluk o kadar da korkutucu gelmiyordu. Başını salladı ve babası alnını öpmek için eğildi.

“İyi geceler, Hartley James. Seni bekleyeceğim.”

Kırkınıc Bölüm

Hart'ın yaralarını dikmenin zamanı gelmişti. Bazı cenazeciler, özellikle de cesedin yakılması planlanıyorsa bu adımı atlıyordu. Mercy'nin, Hart'ın bu konudaki kararının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu Hart için yapmasına yalnızca Tuz Denizi engel olabilirdi. Ancak elinde iğne ve iplikle Hart'ın başında dururken bunu yapmaya cesaret edemedi. Eğer onu dikerse, bir sonraki adımda vücudunu tuzlaması gerekecekti. Eğer vücudunu tuzlarsa, büyüleri onun üzerine söylemek zorunda kalacaktı ve eğer büyüleri söylerse, onu bir yelken bezine sarmak zorunda kalacaktı ve eğer onu sararsa onu bir daha asla göremeyecekti. Eğer tüm bunları yaparsa, onun kayığını yapıp Tuz Denizi zerinden Bilinmeyen Tanrı'nın Evine göndermesi gerekecekti.

O çoktan gitti, yorgun ve halsiz beyni kalbine anlaması için yalvardı ama kalbi bunu henüz kabullenemedi.

“Geldiler.”

Babası kapıda duruyordu. Mercy iğneyi ve ipliği masanın üzerine bıraktı, rahatsız edildiği için minnettardı ama hiçbir yere gitmiyor olsa bile Hart'tan ayrılmaya isteksizdi. “Hemen geliyorum.”

Babası onu cesetle yalnız bıraktı. Mercy, Hart'ın şakağını öptü, sonra sanki onu yatağına yatırıyormuş gibi üzerine bir yelken bezi çekti. Terli fularını çıkarıp saçını düzeltti ve ofise doğru ilerledi. Ofiste babası, Alma Maguire ve minyon bir kadının masanın etrafında durduğunu gördü.

Alma, birkaç saat öncesine göre daha sakin bir tavırla, "Sanırım karım Diane'le tanışmadınız," dedi. "Diane, bu Mercy Birdsell. Hart'ımızla ilgileniyor."

Hart'ımız. Hart neden yalnız olduğunu düşünüyordu ki? Bu iki kadının onu kendisi kadar çok—

Mercy bu düşünceyi bitirmeye ya da "Tanıştığımıza memnun oldum," demeye cesaret edemedi ve sadece elini uzattı. Diane elini görmezden gelip göründüklerinden daha güçlü olan kuş benzeri kollarıyla ona sarıldı.

Kendini hazırla. Sana sarılacak. Çok fazla. Hart onu uyar-mıştı.

Mercy dökecek gözyaşı kalmadığını düşünmüştü ama yanı-lıyordu. Diane'e sarılmak kendi annesine sarılmak gibi bir duy-guydu, bu yüzden minik kadına olması gerekenden çok daha uzun süre sarıldı. Diane de Mercy'ye aynı derecede sıkı sarıldı ve kendisi kadar küçük hıçkırıklarla nefesi kesildi.

"Özür dilerim," dedi Mercy kendini geri çekilmeye ikna ede-bildiğinde.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Diane çantasından bir mendil çıkardı ve kendi yanakları nemli olmasına rağmen Mercy'nin yanaklarını kuruladı. "Temiz, gerçekten."

Mercy'nin dudaklarından, bir kahve makinesinin fokurtusu gibi ağlamaklı bir kahkaha döküldü. Mendili alıp burnunu sildi. "Yıkayıp sana geri vereceğim."

“Lütfen bunun için endişelenme. Senin daha önemli sorunların var.”

Mercy, onun Birdsall & Son'da bir gecede biriken düzinelerce cesetten bahsettiğini biliyordu ama yine de “daha önemli sorunlar” ona Hart'ı, hazırlık masasını ve onun kayıkhanede tamamen yalnız oluşunu hatırlattı. Onun gerçekte orada olmadığını biliyordu ama yine de onu terk etmenin suçluluğu göğsünü sıkıştırıyordu.

Babası, Hart'ın dosyasını masadan alıp küçük ofise dolmuş üç kadına baktı. “Herkes hazır mı?”

Başlarını salladılar ama Mercy hiçbirinin buna hazır olmadığını oldukça emindi. Nasıl olabilirlerdi ki?

Babası okuma gözlüğünü kaşlarının üstünden burnunun ucuna kadar kaydırды ve dosyayı açtı. Mercy'nin gözü sayfanın alt kısmındaki Hart'ın imzasına takıldı, her bir harfin kıvrımı onun yaşayan eliyle yazılmıştı. Diane parmaklarını onunkilerin arasına sokup sıktı, bu ânın neredeyse dayanılmaz olduğunun kabulüydü. Mercy, Alma'nın elinin de aynı derecede sıkı tutulduğundan emindi.

“Vinlandian serimizden içi ve dışı tik ağacından yapılmış bir kayık istedi.”

Babası gözlüğünün üzerinden ona baktığında Mercy'nin kalbi tekledi.

“Ben daha önce hiç Vinlandian yapmadım.”

“Başarabilirsin.”

“Peki tik ağacı? *Tik ağacı* mı sipariş etti?”

Alma, “Tik kötü mü?” diye sordu.

“Hayır, mevcut en iyi malzeme bu. İnanılmaz derecede pahalı. Neden sunduğumuz en pahalı kayığı sipariş etsin ki? Bu onun tarzı değil.”

Ancak cevap sorunun içindeydi. Mercy son zamanlarda, Lillian ofis müdürlüğüne başladığından beri hesap defterlerini yakından incelememişti ama bu, Birdsall & Son'ın neden olması gerekenden daha iyi durumda olduğunu açıklıyordu. Açıkçası, son iki aydır onları ayakta tutan sadece bu siparişti. Mercy, Hart teklif ettiğinde parayı almayı reddetmişti, o da parayı ona elinden gelen tek yolla vermişti. Acının kırbaçları Mercy'yi bir kez daha tokatlardı. Sanki acıdan saklanabilecekmiş gibi Diane'in mendilini gözlerine bastırdı ve onunkileri saran parmaklar daha da sıkılaştı.

“Cenazesinin odun yığınlarına götürülmesini ve küllerinin Alma Maguire ile Diane Belinder'a verilmesini talep etti.”

Mercy inanılmaz bir oflama sesi çıkardı. Paranın satın alabileceği en lüks cenaze kayığını sipariş etme işini Hart'a bırakın, ancak o içine girer girmez onu yaksın.

“Küllerle ne yapmamızı istediğini söyledi mi?” diye sordu Alma, sesi sertti.

“Bunu sizin takdirinize bıraktı.”

Alma başını salladı ve babası, Hart'ın cenaze düzenlemelerinin bir sonraki satırını okudu.

“Annesinin doğum anahtarı, Pettisville, Arvonya'da ikamet ettiğini düşündüğü teyzesi Patricia Lippett'e gönderilecek. Teyzesinin nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Alma karısının elini tuttu ve bir öpücük kondurdu. “Araştırabiliriz.”

“Güzel. Her türlü mal varlığı ve banka hesabı ya da hesaplarının içeriği de dâhil olmak üzere dünyevi eşyalarına gelince...” Babası dosya klasörünü masanın üzerine bıraktı, Hart'ın son vasiyetnamesini açıp sayfaya göz gezdirdi. Gözlüğünü çıkarıp alnını ovuşturdu ve kızının gözlerinin içine baktı.

“Her şeyi sana bıraktı, Mercy.”

Saat neredeyse sabah dokuzdu ve Mercy yirmi dört saatten fazla bir süredir uyanıktı, bu yüzden babasının ağzından çıkan kelimeler tek başlarına anlamlıydı ama o bunları anlaşılır bir şekilde bir araya getiremiyordu. “Ne?”

“Her şeyi sana bıraktı.”

Mercy daha fazla şoku kaldırabileceğinden emin değildi, özellikle de bu büyüklükte bir şoku. Bunu takip eden sessizlikte elini yanağına bastırdı ve bunun ne anlama geldiğini kafasında toparlamaya çalıştı.

Alma kahkaha atıp ellerini çırttı.

“Aferin ona! Vay be, Patty Teyze bundan hiç hoşlanmayacak.”

“Alma!” Kendisi de sırtıyor olmasına rağmen Diane onu azarladı.

“Bu cadı ona çok kötü davrandı, sen de biliyorsun.”

Mercy, “Neden?” diye sordu. *Neden ben?* demek istiyordu. *Patty Teyze bundan neden hoşlanmayacak, diye sormak* değil. Ama Alma ikinci soruyu yanıtladı.

“Küçük bir servet olmalı.”

Babası, Mercy’nin kalbini durduran bir şekilde, “Dosyadaki belgeye göre, son vasiyetini hazırladığı sırada bir milyon iki yüz bin,” diye onayladı.

“Bu çocuk kendine bir kuruş bile harcamadı. İthal çay almak dışında.” Alma’nın sesi sona doğru çatallaştı, Mercy’nin göğsündeki çatlakla yankılanan bir sestir bu. Diane karısının sırtını okşadı ve derin bir nefes aldı.

“Alamam,” dedi Mercy.

“Onu senin almanı istedi.”

“Onu siz ikiniz almalısınız, ben değil.”

Diane onun önünde durdu ve kollarından tutarak, onlarca yıl güneş ışığına maruz kalmaktan kaynaklanan kaz ayaklarıyla kaplı yorgun mavi gözleriyle ona baktı ve gülümsedi. “Onun istediği buydu. Sonunda isteğinin gerçekleşmesine izin ver.”

Mercy, ofis kapısının çalınmasıyla cevap vermekten kurtuldu. Danny şapkasını kalbinin üzerinde tutuyordu.

“Üzgünüm. Bölmek istemedim. Lil beni, seni eve götürmem için gönderdi baba.”

“Sorun değil, Bay Birdsall. Diane veda etmek istiyor, sonra kalkacağız,” dedi Alma, Roy’un elini sıkarken.

Veda. Bu kelime Mercy’nin göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi.

Babası ona dönüp, “Senin de eve gitmen gerekiyor,” dedi.

“Ben evdeyim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Gidip yatmalısın.”

“Önce onu bitireceğim.”

Babası çok üzgündü. “Hiçbir yere gitmiyor.”

Bir yıl önce neredeyse ölmek üzere olan babasına, “Eve git baba,” diye yalvardı Mercy. O an ki kaybın üzüntüsü, Mercy’nin geride bıraktıklarına tutunmasına neden oldu. Babasına doğru ilerleyip ona sımsıkı sarıldı. “Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, tatlım.” İlk bebeğini rahatlatmak için sırtını okşadı. “Bir şeye ihtiyacın olursa Zeddie hâlâ burada.”

Mercy uzaklaşırken homurdandı. “Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?”

Onun gülüşüne kendi acı tatlı gülüşüyle karşılık verdi.

“İflah olmazsınız siz.”

Babası Danny’yle birlikte çıktı ve Mercy, son birkaç saatin ezici ağırlığını kemiklerinde hissetti. Hart’ın cesedini kayıkha-

nede bırakmak istememişti, şimdiyse görevine hazır olup olmadığından emin değildi.

Diane, anaç elini Mercy'nin yanağına koydu ve Mercy, onun narin sıcaklığına yaslanmadan edemedi. "Kısa bir süreliğine de olsa birlikte olduğunuza sevindim. Ve hâlâ birlikte olduğunuz için mutluyum."

"Teşekkür ederim," dedi Mercy, kadının zarafetine ve nezaketine minnettar olarak. Hart söz konusu olduğunda bunu hak etmediğinden emindi. Mendili cebine atıp Diane'i kayıkhaneye götürdü. Orada Pen'i kapının yanında beklerken buldular. Gözleri şişmişti ve bir gün öncesine göre daha yaşlı görünüyordu.

"Birbirimize sarılmayacağımıza dair bir anlaşma yapabilir miyiz? Çünkü sarılırsak ikimiz de mahvolacağız."

"Teşekkürler. Evet. Zeddie nerede?"

"Uyuyor."

"*Benim* yatağında mı?"

"Üzgünüm. Geç oldu ve ikimiz de yorgunuz."

"Seni affediyorum. Onu? Çok değil."

Ondan küçük bir gülümseme almayı umuyordu ama o hâlâ çok ciddiydi.

"Ona veda etmek istiyorum ama onu görmek de istemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Mercy, "Üzerinde bir yelken bezi var," dedi. "İçeriye gelip veda edebilir ve onu görebilirsin ama aynı zamanda da görmezsin. Bunu ister miydin?"

Pen başını salladı. Mercy kapıyı açtı ve içeri girdi. Oda şimdi den daha da tenhaydı, sanki Hart artık ondan çok daha uzaktaydı. Diane onu takip etti ama Pen, masanın üzerindeki kefenlenmiş cesede yaklaşmadan önce uzun bir süre kapı eşiğinde durdu.

Mercy, "Gitmemi ister misiniz?" diye ikisine de sordu.

Diane kolunu sıktı. “Hayır, kalmanı isterim.”

“Ben de,” dedi Pen.

Hart’ın hareketsiz bedeninin yanında dururken Mercy onlara yer açmak için bir adım çekildi.

Pen kıpırdandı. “Merhaba, efendim. Veda etmeye geldim. Hata yaparsam özür dilerim.

“Birkaç yıl önce babam öldüğünde, Kemik Büyükbaba içimden bir parça çıkarmış gibi hissettim ve o zamandan beri içimde dev bir delik taşıyordum. Babam her zaman yanımdaydı. Beni gerçekten dinlerdi. Bana okulla ilgili şeyleri değil; tıraş olmayı, pisliklerle nasıl başa çıkacağımı ve hoşlandığım bir erkekle nasıl konuşacağımı öğretti. O, bir gün olmak istediğim adamdı ve sonra birdenbire gitti ve kendimi anlamama yardım edecek kimsem yoktu. Ta ki sizi tanıyana kadar. Sahip olabileceğim tek babamı kaybettiğimi sanıyordum ama şimdi sizi de kaybediyorum ve sanki yeniden babamı kaybetmişim gibi hissediyorum.”

“Ah,” dedi Diane ve Pen için yeni bir mendil çıkardı. Pen mendili aldı ama kullanmadı. Ağlama dürtüsünü bastırarak öksürdü, sonra boğazını temizleyip devam etti.

“Sanırım her ne yaptırırsanız, bunu yapmanızdaki sebeplerden biri de benim, ki iyi bir baba da bunu yapar sanırım. Beni böyle nasıl bırakırsınız? Size bağırmamam gerektiğini biliyorum ama size çok kızgıyım, efendim.”

Mercy buna dayanamadı. Bir elini onun omzuna koydu.

“Onu görebilir miyim?” dedi.

“Emin misin?”

“Eminim. Sanırım veda etmek için yüzünü görmem gerekiyor.”

“Tamam.”

Mercy omzunu bıraktı, kefeni indirip çekildi. Zaten Pen'in mahremiyetini ihlal ettiğini hissediyordu. Diane'in de.

"Vay be Mercy, bu muhteşem. Onu nasıl düzelttin?"

"Ne demek istiyorsun? Henüz hiçbir şey yapmadım."

Aşağı baktı. Hart'ın gözlerinin açık olması gerekirken kapalıydı. Dudakları yara içindeydi ama artık kesik değildi. Sonra göğsü hareket etti, nefes alış veriş duyulabilir hale geldi.

"Ah," Diane bu sefer hayretle tekrar nefes aldı ve Pen geriye doğru tökezledi.

Mercy'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarında dört-nala koştuğunu duyabiliyordu. Kefeni biraz daha aşağı çekerek Hart'ın göğsünü ve karnını ortaya çıkardı. Yaraları yeniden birleşmeye başlamıştı ve rengi normale dönüyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Pen.

Diane usulca, "O bir yarı tanrı," dedi.

"Yani ölümsüz mü?"

Mercy konuşamıyordu ama Pen'in bir cevaba ihtiyacı yoktu, ihtiyaç duyduğu tüm kanıtlar önlerindeki masadaydı.

"Yaşıyor mu? Yaşıyor!"

Mercy, gözünün ucuyla Pen'in dans ettiğini gördü ama dikkatini Hart'tan alamıyordu. Titreyen elini onun göğsüne koydu. Teni serindi ama altındaki et daha az sertti. Hiçbir şey hissetmedi. Ta ki o âna kadar. Kalpte bir spazmın ardından uzun bir duraklama geldi, ardından başka bir atılım oldu, hayatı yavaş ama emin adımlarla damarlarında pompalanıyordu.

"Nabız var mı?" diye sordu Diane umudunu yansıtan bir hü-zün tonuyla.

Mercy başını salladı.

"Ah," dedi Diane üçüncü kez. İki kadın bakışlarını Hart'a dikmişti, ikisi de onun istediğinin bu olmadığını biliyordu. An-

cak ikisi de gölse mi yoksa ağılasa mı bilemediğı için kendilerini Pen'le sırayla, kayıkthane etrafında baş döndürücü şekilde dans ederken buldular.

Diane nefes nefese masaya döndü, Hart'ı hafifçe dürttü ve adını seslendi. Üçü de etrafını sarıp gözlerini açmasını beklediler ama o göğsünün inip kalkması dışında hareket etmedi.

Mercy, "Onun masada uyanmasını istemiyorum," dedi. "Pen, onu merdivenlerden çıkarıp yatağı yatırmama yardım edebilir misin?"

"Evet, hanımefendi! Zeddie'yi çağırayım da bize yardım etsin!" Acele bir öpücüğü Mercy'nin yanağına kondurdu ve Zeddie'ye bağıırken ayakları basamaklara vurarak merdivenleri hızla çıktı.

Diane, Pen'den daha az coşkuyla odadan çıkarken, "Alma'ya söyleyeceğim," dedi.

Mercy parlayan yüzünü Hart'a çevirdi ama acı tatlı bir his onun mutluluğına tat kattı. Ölmüş olması gerekirdi ama ölmemiştii ve bunun Hart'ın en kötü kâbusunun gerçekleşmesi olduğunu biliyordu.

"Ah, Hart-ache özür dilerim." Elleri ısınan elini tuttu ve kalbinin üzerine yasladı. "Ve hiç de üzgün olmadığım için özür dilerim."

Kırk Birinci Bölüm

Hart'ın gözleri kapalıydı ve sanki onları açamıyordu. Etrafındaki seslerin farkındaydı ama her şey sanki su altındaymış gibi boğuktu, nefesinin hışırtısı ve kalbinin gümbürtüsü kulaklarını sağır ediyordu. Bilinci gidip geliyor, bazen kutsanmış karanlıkta, bazen de neredeyse uyanmış gibi garip bir halde yüzeye çıkıyordu. Yüzeye çıktığında vücudu o kadar ağırdı ki hareket ettiremiyordu. Zaman, mekân ya da hafıza hissi yoktu, sadece sürükleniyordu. Rahatlık ve memnuniyet kokan tanıdık bir yumuşaklık onu yukarıdan ve aşağıdan sardı. *Mercy*, diye fısıldadı zihni, iki heceyi bir örümcek ağının teli gibi çözererek. Eğer ona tutunabilirse, gitmesi gereken yere kendisini çekeceğini hissediyordu.

Islak, pis kokulu, mide bulandırıcı bir şey yanağını yalıyordu. Gözlerini açtığında kendini Bushong'un en çirkin, en tatlı köpeğiyle burun buruna buldu.

Leonard, diye hatırladı. İnleyip insanüstü bir çabayla kıpırdandı. Bakışları sandalyede otururken uyuyakalan, başı yana kaymış küçük bir kadına takıldı. Kadının adını ağzından çıkarırken sesi incedi.

"Diane?"

Diane kımıldamadı. Hart onun nefes alışını izledi, köpeğin sallanmasıyla eş zamanlı olarak vücuduna girip çıkan nefesin sesini duydu.

“Diane,” dedi tekrar yüksek sesle, ağzı iradesine uymaya başladı.

Diane’in gözleri yavaşça açıldı. Sonra sanki bir kuklaymış ve kuklacı iplerini çekmiş gibi sandalyesinde dikleşti.

“Hart!” Ona doğru koştu ve annesinin hastalandığında yaptığı gibi elini alnına bastırdı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Ağır,” dedi ama bu ne yazık ki yetersiz bir tepki gibi görünüyordu.

Diane, Hart’ın yüzünü narin ellerinin arasına alıp burnunu öptü.

“Alma burada mı?” diye geveledi. Sarhoş hissediyordu.

“Gidip getireyim. Herkesi getireyim.” Alnını Hart’ın alnına bastırdı ve Diane onu bırakmadan önce Hart, bergamot sabunun kokusunu aldı. Diane, Leonard’ı yataktan sürükleyip, “Uyandı!” diye bağırarak aceleyle odadan çıktı. Hart hayatında bir gün bile onun sesini yükselttiğini duymamıştı.

Boğazının kuruduğunu ve çatladığını hissetti. Yanındaki masanın üzerinde bir bardak su gördü ve ancak doğrulduğunda yakta olduğunu fark etti. Bulunduğu yerin aşinalığı, içeri girmek isteyen bir kedi gibi zihninin arkasında miyavlıyordu ama tek düşünebildiği ne kadar susamış olduğu ve bir şeyler içmeyi ne kadar çok istediğiydi. Bardağa uzandı, el yordamıyla tutmaya çalışırken neredeyse devirecekti. Serin su yanan boğazını ferahlattı, alt dudağının iki yanından akan sular gömleğine damladı. Bardağı masaya bıraktı ve göğsünde gerilmiş düz beyaz pamuklu atletinin üzerindeki ıslak lekelerle kaşlarını çatarak baktı. Gömlek ona küçük gelmişti. Aslına bakarsanız, onun olduğunu da düşünmüyordu.

Hafızasının mecazi kedisi giderek artan bir ısrarla beyninin arka kapısını tırmalamaya devam etti. Duckers odaya dalıp Leonard'dan daha büyük bir hevesle onu yatağın üzerine yatırdığında Hart, Alma ve Diane'in evinde olmadığını farkına bile varmamıştı. Alma'nın tanıdık sesi, "Bırak onu, seni ahmak!" diye bağırırken Hart inledi.

"Kırılmayacak. Bu adam kırılmaz." Duckers tekrar oturmasına yardım etmeden önce ona gülümsedi.

Hart, üzerinde gezinen tanıdık yüzlere baktı: Duckers, Alma, Diane ve Zeddie Birdsall.

Yanaklarındaki kan çekilirken, "Burası Mercy'nin dairesi," dedi.

"Evet," Alma ona gülümsedi. Böyle bir zamanda neden gülümsüyordu ki?

"Burada olmamam gerekiyor."

Diane, "Mercy nerede?" diye Zeddie'ye sordu.

"Kayıkhane."de."

Alma, Zeddie'yi kolundan tutup Mercy'nin yatak odasının kapısına götürdü. "Git getir o zaman!"

"Ah, doğru."

Zeddie, Hart'ın dünyada görmesi gereken son kişiyi almaya gitti. Hart battaniyeyi üzerinden atıp dengesiz ayaklarının üzerinde durdu. Bir anda kendini, "Hayır, hayır, hayır!", "Yat!" ve "Üç gündür baygınsın!" seslerinin arasında buldu.

"Buradan çıkmam lazım," diye ısrar etti. O an üzerinde beyaz bir atlet ve bir beden küçük, sosisli sandviç kaplı bir baksır şorttan başka bir şey olmadığını fark etti. Kesinlikle onun değildi. "Kıyafetlerim nerede?"

Kimse onu dinlemiyordu. Kendi telaşının kakofonisi kafasının içinde dönüp dururken ve dudaklarından yuvarlanırken

onu durması, oturması, uzanması ya da dinlemesi gerektiğine ikna etmeye çalışıyorlardı. “Gitmek zorundayım!”

“Hart, sakın ol.”

“Onu görmemem gerekiyor!”

“Eğer istersen—”

Kendini diğerlerinin ellerinden kurtardığı sırada baldırları yatağın çerçevesine acı verici bir şekilde çarptı.

“ONU GÖREMEM!”

“Hart?”

O ağızdan çıkan isim gürültüyü yardı. Hart dâhil herkes sessizliğe gömüldü.

Mercy kendi yatak odasının kapısında duruyordu ve Zeddie de arkasında gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Üzerinde sarı çiçekler olan bluzunu giymiş, tulumunu beline kadar çekmiş, saçlarını sarı bir fularla bağlamıştı. Kırmızı gözlükleri burnunun üzerinde biraz yamuk duruyordu. Hart orada öylece durmuş, açıklanamaz bir şekilde başkasının iç çamaşırını giymiş, ne kadar kırılmış olduğunu gizleyememişti. Üstelik Mercy’yi görmenin kendisini ne kadar incittiğine tanıklık eden çok fazla insan vardı. Ancak o zaman Mercy’nin yatak odasına nasıl yarı çıplak girdiğini merak etmeye başladı, çünkü bunun seksle bir ilgisi olmadığından yüzde doksan dokuz emindi. Mercy’yle seviştiğini unutmasının hiçbir yolu yoktu. Mercy, ona tanımlayamadığı bir duyguyla bakıyordu. Öfke değildi ama neşe de değildi.

Alma, “Ne olduğunu hatırlıyor musun?” diye, hiç de Alma’ya benzemeyen bir şefkatle koluna dokunarak sordu.

Hart başını salladı ama doğruyu söylemek gerekirse hatırlamak için fazla çaba harcamıyordu. Kendisini Mercy’nin dairesi-

ne garip bir iç çamaşırıyla getiren olayları hatırlamanın kötü bir fikir olacağından oldukça emindi.

Mercy, “Bırakın onunla konuşayım,” dedi ve herkes Hart’ı dehşete düşürerek itaatkâr bir şekilde odadan çıkıp onu Mercy’le yalnız bıraktı.

Ne diyeceğini bilmiyordu ve görünüşe göre Mercy de bilmiyordu.

Aralarındaki sessizlik resmen çılgılık atan cinstendi.

“Özür dilerim,” dedi sonunda Hart ayaklarının dibindeki halıya bakarak. “Burada olmamam gerektiğini biliyorum. Gideceğim. Sadece... Kıyafetlerime ihtiyacım var.”

“Onları yakmak zorunda kaldık.”

“Öyle mi?”

Ne olduğunu hatırlamak istemediğinden giderek daha da emin oldu ve bunun giysilerinin yakılmasına yol açtığı gerçeği de kararlılığını güçlendirdi.

“Otodokumda yedekleri var,” diye önerdi Hart, kaçma konusundaki çaresizliği her kelimeyi renklendiriyordu.

“Otodokunu Kuzey İstasyonu’nda bıraktın. Zeddie ve Pen yarın onu almaya gidecekler.”

Kuzey İstasyonu mu? Otodoku neden oradaydı?

Hafızası kırık dökük parçalar halinde geliyordu. Kapıyı açmaya kararlıydı. Kuzey İstasyonu’nda vites yükseltmişti. Saltlic-ker. Saha. Mücadele. Acı. Tanrı’nın kayıp ruhları etrafında ve içinde uçuşuyordu. Kapı kapanırken vücudu düşüyordu.

“Öldüm,” dedi. Yüzü uyuşmuş gibiydi.

“Evet.”

“Ben ölüyüm.”

“Hayır.”

Dikkati Mercy'nin yüzüne kaydı. Gözlüklerinin ardındaki gözleri kızarmıştı, sanki ağlıyormuş ya da ağlamak üzereymiş gibi bakıyordu. Onun kendine acımasını kaldıracabileceğini düşünmüyordu. Odadan, ondan ve o korkunç merhametinden kaçmak istedi ama Mercy onunla kapı arasında duruyordu, bu yüzden tekrar halıya baktı.

"Bunun isteyeceğin son şey olduğunu biliyorum," dedi. "Ama umarım şimdi gerçeği biliyor olmak seni biraz rahatlatır."

"Hangi gerçeği?" Hart boş bir sesle tekrarladı.

"Ölümsüz olduğun gerçeğini."

Hart dalgın dalgın başını salladı ve sonra her şeyi hatırladı. Her şeyi. Annesini, büyükbabasını, Gracie'yi, Bill'i ve ev olarak düşündüğü tüm yerleri. Gardiyan'ın, babasının, bir akçaağacın dalında onunla konuştuğunu hatırladı. Hart'ı yatağa yatırırken babasının sıcak ellerini ve nazik öpücüğünü, iki ölüm ve iki yaşam vaadini hatırladı.

Bakışlarının bir kez daha Mercy'nin yüzüne kaymasına izin verdi. Merhametini şimdi anlıyordu ve Hart adına üzüntü duyacak kadar onu önemseydiği için duygulanmıştı. Özellikle de bu bir değişiklik için ortadan kaldıracabileceği bir endişe olduğunda.

"Ben ölümsüz değilim."

"Hart, sen ölmüştün. Ve şimdi yaşıyorsun."

Neredeyse ona her şeyi anlatacaktı ama ne anlamı vardı ki? Hayatını geri almıştı ama yine de Mercy olmadan yaşamak zorundaydı. Sonunda basitçe, "Biliyorum. Bu konuda bana güvenmek zorundasın. Gerçi bana güvenmen için sana pek bir neden vermedim," dedi.

Alnının şaşkınlıkla kırışmasını izledi, o kadar tatlı bir ifadeydi ki bir anlığına bunun tadını çıkardı. "Seni rahat bırakacağım. Eminim Alma ve Diane beni kendi evlerine bırakabilirler," dedi.

“Gidemezsin.”

“Bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum.”

Mercy doğrudan onun üstüne yürüdü ve Hart’ın kalbi tekledi. Ancak tam olarak ne beklemesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Yüzüne bir tokat mı? Karnına bir yumruk mu? Taşaklarına bir tekme mi?

Bir öpücük?

Mercy yatağın yanındaki çekmeceyi hızla açtı, bir kâğıt çıkardı ve Hart’ın da görmesi için kaldırdı.

~~Sevdiğim seni, seni,~~
~~Sevdiğim seni,~~
Mercy,

Yüce Şans Gelini’ne haykırmak istiyordu. Yine de bu, mektubun şu anda Mercy’nin elinde olduğu, onun sözlerini okuduğu ve kalbini asla geri alamayacağı ya da saklayamayacağı bir şekilde gördüğü gerçeğini değiştirmeyecekti. Bu ona derisi soyulmuş gibi hissettirdi. “Ama kıyafetlerimi yakmıştın,” dedi çaresizce, gözleri kendi sözlerinin acımasız dürüstlüğüne perçinlenmişti.

..gerçek şu ki, eğer biri yazmayı kazınma zahmetine girse, kalbinin ve ruhunun tamamen Mercy Birdsal’a, taradığım en iyi insana ait olduğunu anlardı.

“Bir nimkilim onu yeleginden çıkardı ve biz elbiselerini yakmadan önce teslim etti. Bir tavşan.”

Bassareus.

Hart, “Kahretsin,” dedi. Mercy’den uzaklaşıp yatak başlığını tuttu. “Üzgünüm.”

“Ne için?”

“Her şey için.”

“Daha spesifik olman azım.”

Mercy’nin bakışlarının sırtını delip geçtiğini hissedebiliyordu. “Sana mektuplardan bahsetmediğim için özür dilerim.”

Özrünün ardından başka bir duraksama geldi.

“Bu konuda çok başarısızsın, bu yüzden sana yardım edeceğim. Sana tam olarak neden özür dilemen gerektiğini anlatayım.”

Mercy’nin sesindeki öfke o kadar keskindi ki Hart kendini hazırladı.

“Bana mektuplardan bahsetmediğin için ve seni eninde sonunda affetmeyeceğimi düşündüğün için özür dilemelisin. Öfkeyle söylediklerimi bir kenara itip gelip benimle konuşamadığın için özür dilemelisin. Seni seven insanlar seni burada tutmayı tercih ederken kendini tehlikeye attığın için özür dilemelisin. Gidip dünyayı kurtardığın ve bu sırada kendini öldürttüğün ve beni burada sensiz bıraktığın için özür dilemelisin!”

Hart, “Özür dilerim,” diye hıçkırdı.

“‘Özür dilerim Mercy,’ ya da ‘Seni hak etmiyorum Mercy,’ ya da ‘Umarım başka birini bulursun Mercy,’ laflarını duymak istemiyorum! ‘Seni seviyorum Mercy,’ dediğini duymak istiyorum!”

Mercy mektubu komodinin üzerine fırlattı, nefes nefeseydi. Hart yatak başlığını bıraktı ve şaşkınlıkla ona bakmak için döndü.

“Elbette seni seviyorum Mercy. Bu tartışmaya açık mıydı?”

Mercy gözyaşlarına boğuldu. “Meryem Ana aşkına, lütfen bana sarılır mısın?”

Hart kollarını ona dolarken hareketleri sarsıntılı ve mekanikti. Ama Mercy’ye sarılmak eve dönmekle aynı şeydi ve onu gidecek daha da yakınına çekti, onun sıcaklığını kendisinde hissetti, saçlarının çam kokusunu soludu.

Hart, “Lütfen beni bırakma,” diye fısıldadı.

“Eğer beni bir daha bırakırsan seni boğarım.”

Mercy onu öptü ve Hart dizlerinin üzerine düşebilecekmış gibi hissetti. “Seni seviyorum,” dedi dudaklarına doğru.

“Tanrım, ben de seni seviyorum. Hem de çok.”

Mercy’yi öperken yüzüne sümük ya da gözyaşı bulaştırmamaya çalıştı.

Ama yine de Mercy de ağlıyordu ve onun sümüğünü ya da gözyaşlarını zerre kadar umursamayacağını düşünüyordu.

Arkasından tanıdık bir ses, “Ah, bu çok hoş,” dedi.

Hart, Bassareus’a dik dik bakmak için döndü. Bassareus, Hart’ın anlayamadığı nedenlerden ötürü; Alma, Diane, Duckers, Zeddie ve bir baykuşla birlikte açık kapı aralığından ona ve Mercy’ye bakıyordu. Hepsi sırtıyordu.

“Bu şimdiye kadar gördüğünüz en tatlı şey değil mi?” diye sordu Bassareus arkasındakilere dönüp.

Zeddie iğrenç bir sırıtışla, “Öyle,” diye onayladı. “Güzel bak-sır, Ralston.”

Hart, “Bu Zeddie’nin iç çamaşırı, değil mi?” diye Mercy’ye sessizce sordu.

“Çaresizdik.”

Baykuş ciddi bir tavırla beyaz kanatlarını çırpı. “Brava ve bravo! Ne muhteşem bir final. Mutlu sonları seviyorum.”

Duckers, “Bunu kesinlikle benim söylediğimi hatırlatmak isterim, efendim,” diye araya girdi.

Bassareus burnunu mendiline sümkürüp, “Çok güzel,” diye ağladı.

SON SÖZ

“Hey!”

Hart iki ergenin dikkatini çekene kadar bekledi, ergenlerin parmaklarındaki kömür suçlu ellerine bulaşıyordu. Onun uzun boyunu, gri yarı tanrı gözlerini ve güneş ışığıyla onlara göz kırpan şerif rozetini gördüklerinde, kelimenin tam anlamıyla altlarına kaçıracaklarmış gibi görünüyorlardı

Tanrım, bu iş bazen eğlenceliydi.

İçlerinden biri, kız olanı kaçacak kadar akıllıydı. Oğlan, Hart’ın buz gibi bakışları altında olduğu yerde kalakaldı. Kızlar her zaman erkeklerden daha zekiymiş.

“Orada ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Hart.

“Ah...” Çocuk o kadar korkmuştu ki, Hart çocuğun yanına gelip okul binasının dış duvarına yazdıkları yazıya bakarken kömürü elinden düşürdü:

Bayan Sanderson tam bir katlak.

“Bayan Sanderson katlak olabilir.” Kelimeyi tam olarak yazdıkları gibi telaffuz etti: kat-lak. “Ama zavallı kadın size kaltağın nasıl doğru yazılacağını öğretmek zorundaysa işi çok zor.”

Hart kömürü aldı, *katlak* kelimesinin üzerini çizdi ve düzgün, köşeli yazısıyla doğru yazımı gösterdi. Sonra kömürü fırlattı ve en sert bakışıyla oğlanı hedef aldı.

Çocuk sızlandı.

Hart, Thomas'ın babasının oğlunu azarlamasından çocuğun duvarı temizlemesine kadar tüm çabayı denetledi. Sonlara doğru Hart yumuşadı ve çocuğun, köpeği Trudie'yi sevmesi için yanına gitmesine izin verdi.

Thomas işini bitirdiğinde Hart için eve dönme vakti gelmişti. Yolda durup işçilerin Cunningham'ın Cenaze Hizmetleri tabelasını indirmelerini kendini beğenmiş bir memnuniyetle izledi. Mercy'nin sınırdaki diğer cenaze levazımatçılarıyla kurduğu koordinasyon ve cenaze levazımatçısının karanlık işlerini araştırması, Cunningham'ın işine son verip hapse girmesine neden olmuştu. Hart, Mercy'yle o kadar gurur duyuyordu ki akli pek yerinde değildi. Ve özel olarak, Nathan McDevitt'in Cunningham'ın tutuklanmasına karışmasının; Mercy'nin eski sevgilisinin, Eternity'den çok uzakta, Cadmus Federal Adaları Soruşturma Bürosu olan CFASB'da kariyer yapmasına yol açmasından heyecan duyuyordu.

Keskin bir havlama sesi dikkatini dağıttı. Trudie poposunu sallıyordu. Söylenildiği gibi oturması gerektiğini biliyordu ama sabrı çabuk tükeniyordu. Hart onun hafif patlak gözleriyle karşılaştığı anda kalın kuyruğu yere çarptı.

“Gitmeye hazır mısın, Trudie True?” diye sordu Gracie Goodfist'in en iyi arkadaşının adını taşıyan çizgi roman kahramanı yardımcısına. Kuyruğunun temposunu dramatik bir şekilde artırdı. Kısa boylu ama tıknazdı, Hart'ın tatmin edici bir gümbürtüyle okşamayı sevdiği türden bir göğüs kafesine sahipti. “Hadi o zaman.”

Trudie, Hart'ın yanında gölgesi gibi yürüyordu, kuyruğu sürekli hareket halindeydi. Mercy'nin Cenaze Hizmetleri'ne doğru giderlerken aile evinin önünden geçtiği sırada dudaklarında bir gülümseme vardı. Roy ön verandada bir salıncakta oturmuş, bir kayık yontuyordu. Kayık yontmadığı zamanlarda, sık sık Emma Jane'le şekerleme yapıyordu. Hart'ın o güne kadar gördüğü en şirin şeydi bu. Trudie, insan büyükbabasının ona göstermesi gereken sevgiyi almak için koştu.

Roy, bıçağını bırakıp büyük elini Trudie'nin kafasının üzerinde gezdirirken, "Merhaba, şerif," diye seslendi.

"Merhaba, baba. Unutma, bu gece Alma ve Diane'de barbekü var."

"Siz çocuklar bana zaten yedi kez hatırlattınız. Zeddie yaklaşık yirmi çeşit garnitür yaptı. Ve kurabiye de."

Hart'ın yüzü aydınlandı. "Şekerli tarçınlı kurabiye mi?"

"Galiba ama yememe izin vermiyor."

Hart, bir tane çalmak için içeri adım atmadan önce, "Acımasız," diye teselli etti Roy'u. Şekerli tarçınlı kurabiyelerle dolu tabağın tezgâhta durduğu mutfığa daldı. Zeddie ve Duckers buzluğun önünde öpüşmekle meşgul oldukları için Hart'ın orada durup bir tane yediğini fark edemediler.

Hart, "Senin çalışman gerekmiyor mu?" diye eski çırağına seslendi.

Zeddie, Hart'a el hareketi çekerken Duckers dudaklarını Zeddie'nin dudaklarına kenetlemeye devam etti.

Hart bir lokma daha alırken, "Bu gece Alma ve Diane'de barbekü var," diye hatırlattı onlara. "Bunları da getir."

Duckers sonunda Zeddie'nin dudaklarından geri çekildi. "Alınmayın efendim ama lütfen gidin."

“Artık bana Hart diyebileceğini biliyorsun, değil mi Duckers?”

“Artık bana Pen diyebileceğini biliyorsun, değil mi Hart?”

Hart, tarçının tadı diline dolanırken bunu düşündü. “Ol-maz. Bunu yapamam.”

Zeddie, Duckers’ın elini tutup onu merdivene doğru yön-lendirirken, “Sen de Mercy kadar kötüsün,” diye homurdandı.

“Teşekkür ederim.”

“Efendim, Mıntıka W-13’de uçan bir ejderha gördüm. Şaka yapmıyorum,” diye seslendi Duckers, Zeddie onu merdivenler-den yukarı sürüklerken omzunun üzerinden.

İki genç adam Zeddie’nin yatak odasına girip kapıyı kapatır-ken Hart kendini duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. “Lanet olası Tuz Denizi, Tanrı’da ejderha olmadığını sana kaç kere söylemem gerekiyor?”

Duckers kapının arkasında yüksek sesle kıs kıs gülüyordu. Hart başını salladı ama o da gülüyordu.

Dışarı çıkarken Hart, Roy’un omzuna hafifçe vurdu ve eve gitmeden önce ona çaldığı kurabiyeyi verdi. Mercy Cenaze Hiz-metleri yarım blok ötedeydi. Emma Jane’i bebek arabasında tah-ta kaldırıma doğru iten Danny’ye yetişti.

“Kaburga yemeye hazır mısın?”

“Pişirmem ya da temizlemem gerekmeyen her yemeğe hazı-rım,” dedi Danny.

Trudie burnunu Emma Jane’in yüzüne sürttü. Bebek alttaki iki dişini de göstererek güldü. Hart bebek arabasına uzanıp onu kucağına aldı. Hart Amca’nın onu kollarının arasına almasına bayılıyordu, çünkü onu herkesten daha çok kucağında tutuyor-du. Hart Amca onun boynunu, gıdıklandığı yeri öptü ve kahka-halarla çığlık atmasını sağladı.

“Karını almamı ister misin?” diye sordu Hart, Danny’ye Mercy Cenaze Hizmetleri’ne geldiklerinde.

“Elbette.”

“Hadi, Emma Jane Küçük Popo.”

Bebek kucagında içeri girdikten sonra lobide yürürken onu ve siyah buklelerini zıplattı, Mercy’nin transistör radyosundan gelen müzik kapalı kayıkhane kapısının arkasından içeri süzülüyordu. Leonard en sevdiği sandalyesinden başını kaldırıp kuyruğunu salladı.

Hart ona, “Leonard, aşağı in,” dedi ama Trudie diğer sandalyeye atladığında, o da umutsuz bir vaka olarak bundan vazgeçti. Lilian’ın masasını düzenlediği ofise geldi.

“Bak ne buldum,” dedi Hart.

“İşte benim küçük kızım!” Lil ellerini uzattı ama Hart yeğenini göğsüne bastırdı ve onun şişman karnını gıdıklayarak kıkırdamasına neden oldu. Bu kıkırdama dünyanın en güzel sesiydi.

Hart, en iyi Şerif Sesi’yle, “Üzgünüm hanımefendi ama mülkiyet kanunun onda dokuzudur,” dedi.

Bebek bezinden korkunç bir ses geldiğinde bebek yüzünü buruşturdu. Bunu aynı derecede berbat bir koku takip etti. Hart, Emma Jane’i hemen annesine verdi. “Hadi bakalım. Tamamen senin.”

Lilian bir eliyle ona doğru hamle yaparken diğer eliyle Emma Jane’i tuttuğu için Hart zar zor yolundan çekildi.

Yeğenine, “Annen korkunç bir kadın, E.J.,” dedi.

“En azından kömür ocağına benzemiyorum.”

Hart gömleğine baktı ve siyah çizgilere kaşlarını çattı. “Doğru dedin.”

Daireye girdiğinde elini kapının yanındaki mavi çiçekli tuzlu su kabına daldırdı ve sunaktaki annesinin anahtarına dokun-

du. Gömleğini değiştirip saçını taradıktan sonra Horatio ve Bassareus'un rıhtıma çıktığını görmek için aşağı indi.

Horatio, "Merhaaabaaaaa!" diye öttü sürüş gözlüğünü alınına kaldırıp.

"N'aber pislik," dedi Bassareus.

"Yarına kadar dönmeyeceğinizi sanıyordum."

Horatio doğruca rıhtımdaki yeni buzluğa yönelip bir şişe *Veuf Didier* köpüklü şarabı alırken, "Tatlım, ebediyete intikal edenlere son katafalklarına kadar eşlik etmekte insan meslektaşlarımızdan çok daha iyiyiz," dedi. "Ücreti de Federe Posta Servisi'ninkinden çok daha iyi. İnsanı motive ediyor, değil mi Bassie?"

Bassareus buzluğun üstünde duran viski şişesini kaptı ve dişleriyle mantarını çıkardı. "Eğer bana bir kez daha Bassie derse, bu şişeyi kıçına sokacağım."

Hart cebinden saatini çıkardı ve ayrılma zamanının yaklaştığını gördü. "Eğer gelmek isterseniz bu gece Alma ve Diane'lerde barbekü var."

Nimkilim histerik bir kahkaha attı.

Horatio kıkırdadı, "*Ölümlülerin* partisine gitmek istediğimizi düşünüyor," dedi.

"Salak!"

Hart ikisine de, "Kovuldunuz," dedi ve bu onları daha da çok güldürdü. Başını iki yana salladı ama kayıkhaneye doğru giderken gülümsüyordu. Kapıyı açıp Mercy'yi malzeme dolabında kavanozları sayarken bulduğunda müziğin sesi hızla yükseldi. Sarı elbisesini giymişti, Hart yıllar önce Birdsall & Son'un lobisine adım attığında ve neredeyse hayatının aşkıyla, daha doğrusu hayatlarının aşkıyla karşılaştığında olduğu gibi. Hart onu gafil avlayıp, kollarına aldı ve kayıkhanede onunla dans etti.

Mercy, “Ödümü koparttın!” diye yarı gülüp yarı itiraz ediyordu ki Hart onu döndürüp, müziğe uyum sağlayarak dans ederken tekrar kendine getirdi. Mercy öfkeyle Hart’ın göğsüne vurdu. “Çoğu insan *merhaba* ile başlar.”

Hart onu öpmek için eğildi. “Merhaba, Mercifull¹³.”

Mercy gamzelerini göstererek ona gülümsedi. “Merhaba Sweet-Hart¹⁴.”

Düzenleme
Ny.ozlem

13 *Ing.* Merhametli. -ed.n.

14 *Ing.* Sevgilim. -ed.n.

TEŞEKKÜR

Bu kitabın ortaya çıkmasında bilge tavsiyesi (*Çıldır. Tuhaf-
laş.*) ve sınırsız coşkusu kritik önem taşıyan menajerim Holly
Root'a şükranlarımı sunarak başlayacağım. Sana, Holly'ye, Aly-
ssa Moore'a ve Root Literary'deki tüm muhteşem ekibe teşekkür-
kürler.

Editörüm Angeline Rodriguez'e çalışmalarına inandığı için
teşekkür ederim. Ayrıca İngilteredeki editörüm Nadia Seward'ın
yanı sıra Paola Crespo, Casey Davoren, Rachel Hairston, Ma-
deleine Hall, Stephanie A. Hess, Tim Holman, Nazia Khatun,
Aimee Kitson, Joanna Kramer, Bryn A. McDonald, Amanda
Melfi, Lisa Marie Pompilio, Ellen Wright ve Orbit'teki herke-
se minnettarım. Onlar güçlerini birleştirerek bu romanı yazım
hatalarıyla dolu bir taslaktan okunacak güzel bir nesneye dönüş-
turdüler. Janice Lee'ye de kitabın redaksiyonunu yaparak beni
toplum önünde küçük düşmekten kurtardığı için sonsuza dek
minnettarım.

Tanaz Bhathena, Kathee Goldsich, Sarah Henning, Jenny
Mendez ve Sierra Simone'a geri bildirimleri ve benimle fikir
alışverişinde bulundukları için teşekkür ederim. Katie Korte, bu
yolculuk sırasında kitabımı parça parça okuduğun için sağ ol.

Ayrıca, kişisel çay danışmanım Adib Khorram'a da bir fincan kaldırmalıyım. Miranda Asebedo ve Amanda Sellet olmadan bu dünyada kırk yıldan fazla bir süre çalıştığımı bilsem de, nasıl çalıştığımdan emin değilim. Miranda ve Amanda, sürekli neşeniz ve ölümüne dostluğunuz için (ve bu kadar rahat kafiye oluşturduğunuz için) teşekkür ederim.

Son olarak, sevgi ve destekleri için arkadaşlarıma ve aileme, özellikle de oğullarım Hank ve Gus'a ve karantina döneminde birlikte evde mahsur kaldığımız süre boyunca bu ölümcül aşk hikayesini huzur içinde yazabilmem için gereken zaman ve mekâna sahip olmamı sağlayan kocam Mike'a teşekkür ederim. Bu senin için Dr. Mike. Bir kadının isteyebileceği en iyi aşk sensin.

YAZAR HAKKINDA

Eski bir halk kütüphanecisi olan Megan Bannen'in ilk kitabı *The Bird and the Blade*, Bağımsız Tanıtım Yaz/Sonbahar 2018, 2018 Yazı Çocuklar için Bağımsız Yapımcı Listesi ve 'Kirkus 2018'in En İyi Genç Yetişkin Tarihi Kurgusu seçildi. Mesleki kariyerinin büyük bir kısmı halk kütüphanelerinde geçmiş olsa da Bannen, ticaretle uğraştı, hibe yazımı ve İngilizce öğretmenliği yaptı. Kocas ve iki oğluyla birlikte Kansas City'de yaşıyor. Kendisine meganbannen.com adresinden ulaşabilirsiniz.